

ПОЛ КАРСЪН КОРПОРАЦИЯТА

Превод от английски: Людмила Левкова, 2002

chitanka.info

1

Когато убиецът влезе в сградата, д-р Джак Хънт точно нахвърляше молбата си за напускане.

Ламинирана карта с името уведомяваше, че това е д-р Е. Беренски от инвазивната кардиология на болница „Картър“, Чикаго. Беше прикрепена накриво върху горното джобче на замърсената ѝ бяла престилка, фалшивата самоличност и облеклото бяха осигурени от външен човек. Истинското име на мнимата лекарка бе Кейт Ханзек, трийсет и две годишна, наемен убиец, прелетяла тук от Денвър, за да дебне и убие своята жертва. Беше изчакала, докато една линейка с пронизително скърцане на спирачките закова на паркинга на спешното отделение, после проследи трескавата гонитба, в която нечие осакатено, потънало в кръв тяло бе внесено вътре на носилка. Със стетоскоп на врата и тъмносиня болнична униформа под бялата престилка, тя изглеждаше като типичен лекар от спешно отделение.

— Направете път... отдръпнете се, по дяволите! — крещеше един от фелдшерите. — Кръвта на момчето изтича...

Никой не забеляза Ханзек. Нямаше и кой, тъй като вниманието на всички бе насочено към момчето, измъкнато изпод колелата на някаква открадната кола, катастрофирала близо до един от запуснатите бедняшки квартали на града.

— В шок е. Не можахме да му сложим дори интравенозен катетър — извика друг.

Солидните дървени врати на травматологията се отвориха рязко и групата се втурна вътре.

— Гърдите му са премазани.

Пое ги хирургически екип, който незабавно пристъпи към действие. Придърпаха стойка с интравенозни катетри, дренажи и кислородни маски.

— Сложете му литър кристалоид^[1] стационарно, ще ни трябват проби за кръвна група и съвместимост.

Трескави команди изпълваха въздуха, докато лекарите се бореха да стабилизират осакатеното тяло.

В болница „Картър“ се помещаваше главното отделение по детска травматология в града. Разположена в един ъглов сектор на Западен Харисън, сред скупчени наоколо медицински заведения от най-висок ранг, тази институция се гордееше със своята положителна статистика. Но като всяка голяма организация тя се характеризираше с непрестанно текучество на персонала. Непознати лица се появяваха и изчезваха почти толкова често, колкото линейките, докарващи пострадали от западната и южната част на града и предградията, така че Кейт Ханзек скоро се сля с несекващия болничен поток.

На деветия етаж, където се намираше кардиологичното отделение, Джак Хънт се мъчеше да намери точните думи.

„Драги професор Люинс, с известна неохота изразявам несъгласието си с определени практики в кардиологичното отделение на болница «Картър».“

Листът бе смачкан на топка и изхвърлен.

„Първо на първо — каза си Джак, — този човек изобщо не ми е драг, и освен това, мисля, че въобще не му пука какво става тук.“

Облегна се назад и въздъхна, след което се пресегна и взе нов лист. Впери поглед в снимката на бюрото си, от която го гледаха засмени млада жена и осемгодишно момче. „Правя го за вас, приятели, да знаете. Ако трябва да напусна, ще е за последно, обещавам.“

И подхвана за пореден път.

„Професор Люинс, с известно съжаление трябва да ви уведомя, че...“

Ханзек достигна асансьорите на партера и се промъкна заедно с един възрастен мъж на инвалидна количка, бутана от санитар.

Санитарят я изгледа за миг.

— Кой етаж?

Тя не се поколеба.

— Деветият. Кардиологичното.

Пожълтял от никотин пръст натисна бутоните с цифрите шест и девет и две лампички светнаха.

Тя докосна пистолета, скрит в един вътрешен джоб, и съприкосновението с метала през тънкия плат ѝ вдъхна някаква увереност. Беше си избрала „Хеклър енд Кох Р7“, деветмилиметров, с четириинчова цев и никелов накрайник. Беше скъпо оръжие, някъде към хиляда долара на легалния пазар и не от онези, които се използват в повечето улични престъпления. До този момент ѝ беше вършило добра работа. Ханзек премести лакът, за да прикрие издутината.

Приведе леко глава, опряла чело в отворена длан, и остана в това положение, докато вратите се отвориха на шестия етаж. Даже помогна да избутат инвалидния стол навън и подпъхна крайчеца на халата под крака на стареца.

— Благодаря, докторе — смотолели той, преди вратите да се затворят.

— Няма нищо — отвърна тя с лека усмивка. За всеки случай натисна копчето отново и усети приятното притегляне, докато асансьорът поемаше нагоре. Ако не се смяташе миризмата на болничен дезинфектант, която дразнеше ноздрите ѝ, всичко вървеше по план. Тя си погледна часовника — точно 13:15. Съвсем навреме, без издънки, без случайни проверки на охраната. Нямаше нужда да прибегва до вариант две. Възприетата стратегия засега действаше безупречно.

„Откакто постъпих тук, съм потиснат и разочарован от апатията в изследователския отдел, от безличните медицински стандарти и липсата на водачество. Очаквах повече от една болница с толкова висока репутация на национално равнище.“

Джак Хънт спря за момент и писецът му замръзна над листа. Търсеше нужните думи, за да изтъкне недоволството и яда си. Още една пропиляна година и може би поредната смяна на работното място на хоризонта.

Трийсет и три годишен, Джак бе посветил своя професионален живот на изследвания върху сърдечните заболявания. Беше работил в първокласни медицински центрове по целия свят — Сидни, Лондон, Дъблин, Филадельфия и точно преди да се премести тук, в Чикаго — Ню Йорк. Във всяко от тези здравни заведения бе добил допълнителни квалификации и бе отразил постиженията си в ценни научни разработки. Пет пъти му бяха отправяли примамливи предложения за работа, които той бе отказал, тъй като изследователската програма му се струваше недостатъчно предизвикателна. Даваше си сметка и за високите постове, с които се беше разминал. Не беше групов играч и малко се интересуваше от финансовите преимущества на една доходна частна кардиологична практика. Беше академичен тип, с афинитет към научните изследвания и нищо не можеше да се сравни с щастието, което изпитваше, когато разсъждаваше над загадките на медицинската наука. Наивен, ето как го бе описал един директор на болница. А вечната му неудовлетвореност му струваше скъпо. В сравнение с други професионалисти на неговата възраст, той беше направо бедняк с по-малко от 16 000 долара в спестявания и една кола — петгодишно волво комби — според километража навъртяла над осемдесет хиляди километра. Останалата му собственост можеше да се побере в шест куфара.

Кардиологичното отделение в чикагската болница „Картър“ бе едно от най-добрите в света. И предполагаше отлични перспективи. Но за съжаление болницата даде на Джак твърде малко. Бесен, той чувстваше, че няма друг начин, освен за пореден път да започне да се оглежда за подходящо място. Освен това вече изпитваше неистова потребност да се установи някъде и да помисли за семейството си. На съпругата му Бет ѝ бе дошло до гуша от тяхното чергарско съществуване, от това местене от болница на болница и от една страна в друга. Тя искаше още едно дете и най-накрая жилище, което можеше да нарече свой дом. И се притесняваше от бедността на семейството, тъй като нейният съпруг никога не се задържаше достатъчно дълго на един пост, за да достигне до някаква прилична заплата.

Докато Дейвид, синът ѝ, желаше просто да си има любим местен отбор.

— Това е мишената.

По-рано същата сутрин в стая 2852 в хотел „Хаят“ една черно-бяла снимка 15 на 20 см се плъзна по малка масичка с дъбов фурнир. Стаята беше с изглед към прилежащ административен район, а зад него — към близо триста метра отрязък от река Чикаго. Под лъчите на ранното слънце екскурзиантски лодки си съперничеха с туристически кораби, предлагайки изглед към небостъргачите в центъра.

Беше 9:58 и навън в лятната утрин вече беше горещо и влажно. Вътре Кейт Ханзек беше облечена в рязани дънки и черна тениска, в контраст с проснатата върху леглото тъмносиня болнична униформа с емблемата на болница „Картър“. Мърлявата престилка с фалшивата карта за самоличност висеше в гардероб с плъзгаща се врата. В десния ѝ джоб се намираше стетоскопа, а левият бе издут от няколко химикалки, омачкана хартия и бележник с подгънати краища — всички това захванато с ластик. Обичайните дреболии, носени от повечето лекари. До бялата престилка имаше дълъг лек шлифер, предназначен да скрива болничното облекло, когато излезе от хотела. На един рафт бе оставена пепеляво-кафеникава перука. Зареденият „Хеклър енд Кох“ лежеше прилежно в калъфа си на леглото.

— Той е от старшия персонал на кардиологичното отделение.

Координаторът ѝ беше дал подробности според инструкциите си. Основни факти, нищо повече. Самият той беше нисък и набит кореец с характерен за Източното крайбрежие акцент. Беше облечен спретнато, но без да бие на очи — в тъмносини панталони и тениска под бяло ленено сако. Носеше плътно прилепнали очила дори в стаята.

Ханзек седеше невъзмутимо на бюрото до прозореца и пушеше „Марлборо“. Беше вперила поглед в снимката, а зад гърба ѝ климатикът шумно се бореше с жегата.

„Хубаво лице — помисли си тя, — дори красиво. И гъсти тъмни коси.“

Взря се в очите му. Уверени, сигурни. Жалко, че трябваше да си отиде, изглеждаше доста привлекателен.

— Казва се д-р Джек Хънт.

Кореецът бързаше да си тръгне. Също като убийците, които наемаше, той знаеше твърде малко за мишените, а и въобще не го беше грижа. Беше толкова ниско в йерархията, че дори не беше наясно кой всъщност прави поръчката и кой плаща за удара.

— Трийсет и три годишен — продължи той. — Ирландец, висок около 1.80. Някъде към осемдесет и пет кила. Така че ти предлагам да нямаш никакъв физически контакт.

Убиецът кимна. Тя беше 1.67 и с редовни тренировки се поддържаше слаба и в добра форма.

— Стреляй бързо и точно — веднъж в главата, веднъж в гърдите и изчезвай. Ако стигнеш кардиологичното навреме, мястото ще е спокойно.

Кореецът погледна за някаква реакция, но такава не последва.

— Няма да е трудно — допълни той.

Ханзек се усмихна леко. Няма да е трудно, значи, а? Какво му разбира главата на тоя жълтур, мамка му, кое е трудно и кое не! Тя попи потта от челото си с носна кърпичка. Климатикът бе загубил битката окончателно и в стаята ставаше непоносимо горещо.

— Колата ще бъде паркирана на по-долното ниво на гаража в сутерена. Час по-късно ще се намира в някое гробище за стари коли, изгоряла до тенекия. — Координаторът почти свърши. — Ще кажа на шофьора, че ще се срещнеш с него във фойето в 12:00. Когато всичко свърши, ще има друг човек в черен форд „Тъндърбърд“, който ще те закара до „О’Хеър“.

Асансьорът спря рязко на деветия етаж на болница „Картър“. Внимателно подготвеното разписание на Кейт Ханзек внезапно се обърка в момента, в който тя се озова в коридора и чу пронизителния звън, отекващ в пространството наоколо. Неговият рязък и необичаен тон я стресна и почти оглуши. И със сигурност я обърка. Ханзек погледна надясно и видя гърбовете на трима лекари в бели престилки, които тичаха към една отворена врата някъде по средата на коридора.

Един цветнокож фелдшер я дръпна за ръкава, подканвайки я да побърза напред.

— Давайте! Пищи близо две минути!

Ханзек не знаеше това, но аларменият звънец в кардиологичното нямаше да замлъкне, докато при пациента в критично състояние не се събереше пълен спешен екип. Докато звучеше, целият медицински персонал, който не беше зает с някакви особено важни дейности, трябваше да изостави всичко и да се втурне към задействалата алармата част. Но Ханзек нямаше никаква представа къде точно се намира интензивното. Нямаше понятие и от възстановяване на сърдечната дейност. За човек, запознат по-скоро със спирането на сърца чрез добре насочен куршум, това бе чужда територия.

— Движете се, за бога! — Една млада медицинска сестра със зелена униформа и шапка я бутна, за да мине покрай нея, устремена към доктора в бяла престилка, очевидно замръзнал там. Щом стигна при отворената врата, тя погледна назад. И Ханзек забеляза как объркването на сестрата премина в недоумение.

Алармата продължаваше да звучи оглушително. Ханзек свърна вляво според отработеното разписание, но бе връхлетяна от други двама. Тя изостави предварителния план и пое по първия коридор вдясно, като с бърза крачка се отдалечаваше от мястото на действието. Гласове някъде отпред я накараха да завие отново, този път през ярко осветено помещение с офиси без преградни стени, в дъното на което се виждаха персонални компютри. Служители от администрацията се движеха припряно с бумажки в ръце. Ханзек не можеше да не забележи уплахата, изписана на лицата им. Аларменият звънец продължаваше да звучи. Тя се разбърза. И взе да се поти.

— Мога ли да помогна? — попита някой, но тя махна с ръка, без да спира, и сви в друга посока. Трескаво се опитваше да си спомни плана на етаж, а сърцето и мозъкът ѝ бяха превключили на бързи обороти.

Вляво от нея — умивалня извън строя. С треперещи ръце и сърце, което биеше до пръсване, тя натисна дръжката. Вратата се отвори, тя влезе бързешком и заключи зад гърба си, след което притисна потно чело в хладната, облицованата с плочки стена. Мамка му! Две мисли изпълваха съзнанието ѝ. Едната — че с нея е свършено. Втората — че ако не намери Джак Хънт, ще си го отнесе шофьорът, задето я беше накиснал така яко! Успя с усилие да овладее треперещите си ръце и няколко пъти си пое въздух — бавно и дълбоко, за да спре неистовото пулсиране.

Взря се в часовника си — 13:19. Времето ѝ изтичаше.

„Освен това, професор Люинс, сериозно съм обезпокоен от факта, че двама от старши служителите в това отделение са повече ангажирани с мисълта за бейзбол или за състоянието на собствените си инвестиции.“

„Това би трябвало да му говори достатъчно — помисли си Джак. — Би трябвало да му е съвсем ясно кого имам предвид. Той е професорът, най-главният. Той би трябвало да движи напред своето отделение, а не да си седи на задника по цял ден.“

„Те проявяват доста оскъден ентузиазъм по отношение на изследването на причините и лечението на сърдечните заболявания, а обвързаността им с фармацевтичната промишленост изглежда неразумна и в перспектива компрометираща.“

След Сам Люинс — професорът по кардиология — освен Джак, имаше още трима висококвалифицирани служители. Ирландецът не се постара да скрие недоволството си от професионалните изяви на двамата с най-дълъг стаж в болницата.

Постепенно пронизителният звън на алармата достигна до съзнанието му.

Кардиологията заемаше по-голямата част от деветия етаж и до нея се стигаше с два асансьора, единият от които само за носилки. Беше разделена на четири отделни, но свързани зони на управление. По-голямата част от отделението — клиничното подразделение — се намираше в източното крило и се занимаваше изключително и само с лечение. Тук бяха болничните стаи с пациентите, интензивното, хирургията и рентгенологията. В южното крило се намираха нискобюджетните и ощетени откъм персонал и използване изследователски лаборатории. Западното крило бе запазено за

администрацията, а северното — за кабинетите на професора и преките му подчинени.

Джак Хънт, наполовина станал от стола, се чудеше дали да откликне на звучащия сигнал за тревога. Обикновено в източното крило, в самото терапевтично отделение, имаше достатъчно персонал за спешните случаи и за да може пълен екип да се озове при пациента, бяха необходими не повече от три-четири минути. Но този път натрапчивото пиукане звучеше сякаш от часове. Когато внезапно спря, Джак си отдъхна и се върна към молбата си за напускане.

Кейт Ханзек знаеше, че се е отклонила. В хотел „Хаят“ скицата бе нарисувана съвсем точно, отделните зони бяха отбелязани с различни цветове и номера, а всяка стъпка прецизно изчислена като време. Слизаш от асансьора. Поемаш наляво, свиваш по третия коридор вдясно и после веднага отново вляво. Вървиш петнайсетина метра, после отново свиваш вдясно. Вече се намиращ в зоната с кабинетите на висшия персонал. Стая 126 е десетата вляво. Вратата ще бъде отключена, дори открехната. Мишената ти ще бъде там и ще диктува отчети до 13:30. Рядко се задържа след това време. И минута да закъснееш, може да си е тръгнал. Отваряш вратата и започваш да стреляш.

Бе прозвучало тъй просто в относителния покой на хотелската стая. Но сега положението бе съвсем различно. Тя беше ядосана, беше се загубила и в момента се намираще в някаква повредена умивалня. Главата ѝ все още се въртеше, ушите ѝ пищяха. И на всичкото отгоре вече беше 13:27. Едната половина от мозъка ѝ я предупреждаваше да зареже всичко и да се маха. Но залогът бе твърде голям — двеста хиляди долара при успешно изпълнение. Реши да довърши започнатото.

„Когато бях назначен в кардиологичното отделение на болница «Картър», ми бяха заявени известни гаранции за изследователските ангажименти на отделението. Вие лично бяхте запознат с моите публикации относно връзката

между прекарани инфекции в детска възраст и наличие на болно сърце у възрастните.“

Джак отново започна да се изнервя от некоректността на своите работодатели. Погледна часовника си. Беше 13:29. След малко трябваше да тръгва.

Ханзек вече беше сигурна, че се намира в точния коридор. Най-накрая си беше събрала мислите, беше се измъкнала от умивалнята и бе поела бързо наляво. Възвърна уверената си походка и вече не изглеждаше чужда на заобикалящата я обстановка.

„Секторът с кабинетите на висшия медицински персонал е боядисан в същия цвят — небесносини стени и бели тавани.“ Кореецът бе подчертал това по време на краткия инструктаж. Бърз поглед потвърди описанието. „Всички врати са боядисани в тъмносиньо. Всяка врата си има номер, който се вижда съвсем ясно.“

Само че този път беше сбъркал и кошмарът на Ханзек я връхлетя с нова сила. Вратите в този сектор бяха еднакви, но не тъмносини. Тук очевидно бяха съвсем нови и небоядисани, със запазен естествен цвят на буково дърво. И още по-зле — нито една от тях не беше с номер.

„Не смятам, че бих могъл да продължа да работя в това отделение, ако не бъде постигнато споразумение за радикални промени в неговата дейност.“

Джак бързаше да довърши и да се върне при пациентите си. Освен това искаше да разбере какво става в интензивното.

Беше 13:32. Време за последно изречение.

Ханзек прецени, че няма други възможности, освен да проверява стая по стая. Чувстваше се неуверена, принудена да подходи към мишената по начин, различен от планирания, а и тази аларма продължаваше да пици в главата ѝ. Беше смутена, но реши да действа.

Почти съм там. Ще го довърша, по един или по друг начин. Очите й шареха напрегнато. Поне наоколо няма никой, освен мен. Онова копеле с дръпнати очички в „Хаят“ все пак нещо е познало.

Тя отваряше вратите една след друга, много предпазливо, за да не събуди подозрение у някого. Нищо. Цялото отделение изглеждаше пусто. Стисна здраво своя „Хеклър енд Кох“, а сърцето й отново заблъска в гърдите. За първи път в кариерата си на наемен убиец допускаше да изпадне в такова тъпо положение. Всички останали удари бяха минавали без усложнения. План къде точно да удари, разпознаване на мишената, изстрел. А не тази игра на криеница, в която се бе включила против волята си.

Часът беше 13:35.

„Може би ще бъда принуден да си потърся нова работа и да напусна болница «Картър».“

Джак Картър чу отвън отваряне и затваряне на врати и нечии забързани стъпки, които все повече приближаваха.

Ханзек беше изминала половината коридор. Беше обезпокоила една млада жена, потънала в размисъл над някакви книги. „Простете, сбърках стаята.“ Дори бе успяла насила да пусне една усмивка, преди да затвори вратата. Усети, че пистолетът се хлъзга в ръката й, и спря, за да избърше запотената си длан, преди да го стисне отново. Върна се бързешком в началото на коридора и започна да брои, след което отиде до десетата врата вляво и спря пред нея. Отвътре се чу шумолене. Много внимателно тя натисна дръжката.

Беше 13:38.

„С уважение.“

Джак се разписа със замах в края на страницата. Приведе се напред и взе снимката на жена си и детето си, която стоеше на бюрото.

„Съжалявам, приятели, но може пак да поемем на път. И си представям какъв дяволски скандал ще се заформи у дома.“

Убиецът откряна вратата и притаи дъх в очакване. Пръстът, сложен на спусъка, леко се сви, когато тя видя една глава с гарвановочерни коси и усети, че някой седи на бюрото с лице към прозореца. Човекът понечи да се обърне и за първи път Кейт Ханзек измърмори някакво извинение. После започна да стреля.

Електронният часовник на стената на кабинета прещрака и показва 13:39.

[1] Плазмозаместител, който се използва при хирургична интервенция. — Б.пр. ↑

2

Телефонът звънна. Високият мъж започна да брои. Едно, две, три, четири, пет, шест. Край. Впери поглед в часовника си и изчака двайсет секунди. Телефонът иззвъня отново. Той преброи нови шест иззвънявания. Последва тишина. Отново поглед към часовника. Двайсет секунди. Иззвъняване.

— Е?

В Ню Йорк беше пет часа след обяд на 14 юни, един час по-напред от Чикаго. Навън бе неприятно горещо, температурата бе около 35 градуса. След краткия проливен дъжд от улиците се издигаше пара и пешеходците отскачаха и криволичеха по тротоарите, за да избегнат пръските от преминаващите през локвите коли. В хладното великолепие на скъп хотел в центъра на града високият мъж се бе натикал с мъка в третата от цял ред телефонни кабинки. Като човек с достъп до всички познати на света средства за комуникация, той рядко използваше обществен телефон. За това обаждане, обаче, се нуждаеше от чиста линия, която не можеше да бъде проследена.

— За какво говориш, мамка му? — За щастие вратата на кабината беше затворена плътно, така че гласът му, все по-висок и по-напрегнат, не можеше да бъде чул. — Не мога да повярвам! Какво искаш да кажеш с това, че Хънт не е мъртъв?

Новините от неговия агент кореец не бяха добри. Толкова се разстрои, че усети пристъп на мигрена и бръкна в джоба си за спрея „Имигран“. Но както и да се опитваше да разкраси събитията от деня, вероятно най-точното определение на случилото се бе „катастрофа“.

Той измъкна една носна кърпа и попи челото си.

— Започни отначало — нареди той и притисна гръб във вратата, разхлаби вратовръзката си и се заслуша напрегнато. — Не мога да повярвам на ушите си!

Още бръщолевене по линията.

— Ама че шибана работа — измърмори той, когато смисълът на чутото стигна до съзнанието му. — Спри, млъкни за малко — каза той

накрая умоляващо. — Чакай да уточня. Значи онази кучка не само не е успяла да пречука Хънт, а е видяла сметката на съвсем друг човек?

Получи потвърждение на тълкуването си.

— И кого е застреляла?

Последва кратко колебание, след което името бе произнесено.

Високият мъж в кабината се сгърчи, сви се в кръста и удари чело в стената на кабината. Изруга наум.

— Сам Люинс? Професорът? Невероятно! Тя е убила онзи същия Сам Люинс?

Високият мъж бе толкова слисан, че мълча близо минута. После се изправи, махна капачето на спрея и вдъхна лекарството, като си пое дълбоко въздух, след което натъпка кърпата в джоба на панталона си. После заговори — вече с твърд и решителен глас.

— Добре, смяна на плана. — Той се изкашля леко, хвърли поглед навън, за да се убеди, че никой не чака за телефона, и после продължи: — Нещата, които щяхме да припишем на Хънт, трябва да се прехвърлят на Люинс. Ясно?

Кореецът отговори утвърдително.

— Всички да се изтеглят от „Картър“ и да се преустанови наблюдението. — Той млъкна за момент, като мислеше трескаво. — Ханзек и шофьорът да бъдат очистени. Ако искаш да останеш читав и пак да имаш работа, оправи сам тази шибана бъркотия! Ясно?

Другият потвърди и го уведоми, че убиецът и шофьорът са се върнали в хотела.

— Погрижи се това да стане извън града. Не искам някой да направи връзка между инцидента в „Картър“ и телата им, намерени в някой контейнер за боклук... Абсолютно... Операцията се замразява, докато реша как да действваме по-нататък. Ясно?

Кореецът потвърди, че без всякакво съмнение заповедите са разбрани и ще бъдат изпълнени съвсем точно.

— Няма да разговаряш с никого, преди да ти се обадя отново.

Той окачи слушалката и оправи дрехите си. Преди да излезе от кабинката, вдъхна отново от лекарството си против мигрена и после с бърза крачка се отпрати към изхода на хотела. Главата му пулсираше.

На пет километра от хотела в своя офис на последния етаж на една висока сграда между „Уайтхол“ и Батъри Парк, Стан Данкър седеше на голямо бюро от черешово дърво с форма на полумесец. Беше се втренчил във факса, който току-що бе изпльзлял от машината под удивения му поглед:

„Професор Сам Люинс — застрелян в кабинета си преди около час. В болницата цари суматоха. Не разполагам с повече подробности. Ще бъдеш уведомен веднага, щом науча нещо повече“.

Данкър бе като ударен с чук по главата, почти неспособен да схване важността на новината. Професор Сам Люинс убит? И то в собствения си кабинет в болница „Картър“? Боже господи, накъде отиваше този свят?

Данкър бе петдесет и три годишният директор на североамериканския клон на фармацевтични продукти „Земдън“ — швейцарска компания гигант, девета по големина в света и втора по приходи в Европа. Тя притежаваше пазар на капитализация, възлизаща приблизително на 90 милиарда долара, и сключваше договори за продажба на фармацевтичните продукти за около 14.5 милиарда долара годишно. Той заемаше скъпите и претенциозни офиси на компанията в Манхатън с внушителна гледка към река Хъдсън и остров Елис. Разполагаше с три хубави секретарки и една ослепително красива служителка, завеждаща сектор „Връзки с обществеността“. Тя се казваше Мария и бе наета на работа колкото заради великолепната си външност, толкова и заради организаторските си качества.

Данкър беше едър мъж, висок метър и деветдесет и три и малко над деветдесет килограма, без видими тлъстини под безупречните му костюми от „Брук Брадърс“. Все още гъсти посребрени коси, лице като от гранит, дълбоки сини очи и великолепни зъби. Със силно ръкостискане, категоричен и самоуверен. Но не и в този момент.

Той се обади по интеркома.

— Мария, свържи ме с Цюрих, незабавно!

„Земдън“ планираха масирано пускане на свой продукт на международния пазар в началото на октомври. В момента заводите на

компанията произвеждаха „Циклинт“ — едно истинско чудо на фармацевтиката за стимулиране на сърдечната дейност, което, по техни твърдения, трябваше да намали броя на инфарктите с двайсет и осем процента. Този медикамент съвсем буквално трябваше да стане животоспасяващо средство за страдащите от сърце. И кардиологичното отделение на болница „Картър“ в Чикаго бе набелязано като най-важен обект за промоцията на лекарството. Ползваше се с безупречна репутация и макар че в последните години славата му бе позалязла, отделението продължаваше да се смята за един от най-престижните кардиологични центрове в света. Всяко становище на началника му се приемаше с огромно доверие и неговите препоръки по отношение на даден продукт — преки или косвени — гарантираха огромно повишаване на продажбите. Швейцарският фармацевтичен гигант бе успял да осъществи забележителен таен план, спечелвайки за своята кауза професор Сам Люинс. Той бе обещал безусловна подкрепа на „Циклинт“, а корпорацията на свой ред се бе съгласила да поиздуе банковата му сметка. Това съвместно мероприятие бе набелязано да започне от Чикаго и да се разгърне из целия свят. Но успехът на кампанията бе неразривно свързан с категоричната подкрепа на Люинс. А ето че сега той е мъртъв.

Интеркомът изпраща.

— Свързвам ви.

Данкър пое дълбоко въздух и овладя нервите си.

3

Два дена по-късно Джак Хънт изкачи двайсетте бетонни стъпала, които водеха към главния вход на болница „Картър“. Часът беше 8:05 сутринта. Облечен в най-хубавите си според самия него дрехи — поовехтял и омачкан тъмносин лек костюм и разкопчана на врата бяла риза, Джак направи всичко възможно да се премени по този начин за кратката възпоменателна служба в болницата, която щеше да се проведе по-късно същия ден в памет на покойния му шеф. Температурата беше близо трийсет градуса, слънцето прежуряше още от сутринта от ясното небе и той вече се потеше обилно, когато бутна стъклената врата и въздъхна с облекчение, посрещнат от приятната хладина на климатика.

Сега по коридорите на кардиологичното отделение, разположено на деветия етаж, бродеха цял екип следователи, както и облечени в сини униформи полицаи, които разговаряха с цивилни детективи. Жълта лента, маркираща зоната на престъплението, обрамчваше дръжките на вратите и отцепваше северната зона с разположените в нея офиси, където беше бродил убиецът, преди да нанесе своя удар. Лекарите в бели престилки и сестри в зелени болнични униформи биваха спирани и разпитвани, при което те поклащаха глави или кимаха, в зависимост от въпросите. Но общата атмосфера на изумление, че едно толкова отвратително убийство може да се случи посред бял ден в светилището на една болница, бе очевидна. Докато изпълняваха обичайните си задълженията, повечето хора от персонала се движеха като роботи, със застинали безизразни лица.

Джак бе пристигнал пръв на мястото, където бе застрелян Сам Люинс. Той бе чул два изстрела, отекнали във външния коридор, беше се втурнал към вратата и беше дошъл точно навреме, за да мерне полите на нечия бяла престилка, изчезващи зад ъгъла. Беше влетял в стаята на Сам Люинс и намерил началника си да лежи на пода в локва кръв, а в конвулсивно свиващите се пръсти на ръката му шумоляха някакви книжа. Беше го повдигнал, опитвайки се трескаво да прецени

ситуацията, и после беше позвънил на спешния екип. Беше останал в изпълненото с хора и напрежение помещение, все още изцапан с кръв, докато екипът травматолози се бореше да спаси живота на Люинс. Но въпреки системите, плазмозаместителите и лекарствата за намаляване на мозъчния оток, професорът бе изхъхрил за последен път и бе издъхнал. Половин час по-късно цялото отделение бе отцепено от охраната. А час след това облеклото на убиеца бе намерено в една тоалетна в сутерена.

Джак си проправяше път към кабинета на административния директор, разположен на десетия етаж, мушна молбата си за напускане в страничния джоб на сакото си.

„Господи, каква страна! Само като си помисля, че смятахме Ню Йорк за доста несигурно място. Два опита за ограбване на апартамента и едно дръпване на чанта бе всичко, което Бет можа да понесе. В Чикаго, обещах аз, ще бъде друго. Много по-безопасно.“ Къде другаде, по дяволите, можеха да отидат? Джак си даваше сметка, че средствата за медицински изследвания са съсредоточени най-вече в Северна Америка, където се подвизаваха големите играчи, а не в Дъблин, Лондон или Сидни.

Ръководен от желанието да избегне среща с управителния съвет на болницата и все още зашеметен от бруталното убийство, Джак остави белия плик на секретарката на административния директор.

На следващата сутрин, 17 юни, веднага щом си светна лампичката „присъстващ“ на регистратурата, Джак получи съобщение, че Стив Даунс, административният директор, иска да го види.

— Прочетох автобиографията ви — каза му той, докато въвеждаше кардиолога ирландец в кабинета си на десетия етаж.

Помещението беше около трийсетина квадрата с голямо бюро, дебел килим и освежителната хладина на работещ климатик. Обзавеждането бе ненатрапчиво, но с вкус и стратегическо осветление за постигане на максимален ефект. Имаше отделна малка заседателна зала за управителния съвет, а между двете помещения тоалетна, за да не се налага директорът първо да нахока някого, а след това да се нареди до него в общата тоалетна.

Даунс бе скучен, улегнал човек към шейсетте, който обикновено носеше костюми с двуредни сака, за да прикрива солидното наедряване в кръста. Косите му бяха като кичури домакинска тел, пригладени доста неуспешно. Имаше увиснала двойна брадичка и изглеждаше шест-седем сантиметра по-нисък от Джак, може би около метър и деветдесет. Този ден носеше отворена на врата риза с къс ръкав и панталони от лека материя, които по никакъв начин не скриваха пълнотата му.

Джак се учуди, когато видя тъмноревената папка с машинка и дебели корици, отворена на бюрото му. Вътре имаше близо пет сантиметра информация за заеманите от него работни места, придобити квалификации и препоръки. Какво трябваше да означава това, по дяволите?

— Явно доста сте пообиколили. — Даунс прекоси стаята и отгърна една страница от автобиографията му. Дълбокият му баритон бе в рязък контраст с тихия ирландския акцент на Джак, все още силен, въпреки годините далеч от дома. — Австралия и Европа, след това Филадельфия и Ню Йорк.

Той отправи поглед към него над махагоновата маса, която ги разделяше.

— Никога ли не сте мислили да се устроите някъде?

Джак бе сварен неподготвен, без да е успял да се ориентира какво трябваше да означава всичко това. Обстановката го объркваше и той сви рамене, за да избегне погледа му.

— Болница „Картър“ ми легна на сърце, господин Даунс.

Административният директор го прекъсна.

— Наричай ме Стив. Хайде да изоставим официалностите. Тук съм, за да върша работа.

Джак бръсна едно несъществуващо мъхче върху ръкава си. Когато Даунс му беше позвънил, той все още беше в работното си облекло и не си беше направил труда да се преоблече.

— Ами, това е, Стив, надявах се, че Чикаго ще бъде последната спирка. На съпругата ми и момчето ми меко казано им е писнало от това вечно местене. Те биха искали да си имат постоянен дом. През последните осем години непрестанно живеем някъде под наем.

Даунс обърна друга страница.

— Може би ние сме в състояние да те накараме да останеш.

Джак се размърда неловко на стола си.

— Не съм убеден, че разбирам. Какво точно предлагаш?

Даунс, зает да чете списъка на научните му разработки, не обърна никакво внимание на въпроса му. В папката те бяха номерирани и включени в показалец по азбучен ред — общо осемдесет и три и всички публикувани в престижни медицински издания — медицинските журналы на Нова Англия, Великобритания, Австралия, списание „Ланцет“, специализирани издания на Американската медицинска асоциация. Редакции, които отхвърляха близо 90 от предложените научни статии, бяха приели материалите на Джак.

— Доста впечатляващо. — Даунс обърна на друга страница, в полето на която имаше нанесени означения в червено. — А и в препоръките се подчертава твоята отдаденост на научните изследвания. — Той цитира: — „Интелигентен и провокиращ мисълта стил... точен до педантичност в планиране на научното изследване... великолепен преподавател.“

Джак направи гримаса на престорено смущение.

— Моят живот е медицината, Стив. Аз не върша нищо друго. Не играя голф, не карам яхта, не се занимавам с алпинизъм или въздушно гмуркане. Нещата са такива, каквито ги виждаш. Аз съм кардиолог двайсет и четири часа в денонощието.

Административният директор го изгледа втренчено и после се върна към папката. Откопча още едно копче на ризата си и се разгърди.

— Изследвали ли са те за СПИН и хепатит?

Джак кимна. Това бе обичайна процедура във всички американски институции. Няма ли тест, няма и работа. Даунс се завъртя на стола си, после се пресегна за дистанционното и регулира въздушната струя на климатика.

— А тестовете за евентуална злоупотреба с наркотици?

Джак бутна стола си напред и запрелиства автобиографията си, докато намери страницата, която му трябваше.

— Тук всичко е отразено. Проверяван съм повече от участник в Олимпийските игри.

Даунс погледна вписаните данни.

— Добре — измърмори той. — Напоследък имахме проблеми с тази част.

Това бе изкусно омаловажаване на проблема. Шест месеца по-рано болницата бе принудена да понесе последствията от смущаващо изложение в „Чикаго Сънтаймс“. Някакъв журналист бе проследил един от старшите лекари на болницата до едно свърталище на наркомани и го бе заснел с камера как си купува наркотици и пуши. След което настъпи период, в който персоналът бе подлаган на неочаквани проверки. Бяха уволнени тринайсет души, засега извън медицинския персонал. Управителният съвет бе довел до знанието на всички своето просто, но категорично послание. Нулева търпимост. Единствено прегрешение и вън. Само една положителна проба за алкохол или наркотици и край на кариерата ти. Или си чист, или с теб е свършено. Още петима бяха напуснали доброволно за два месеца. Този път бе за отбелязване, че един от тях бе стажант-лекар, за когото бяха тръгнали слухове, че е твърде лабилен.

— Виждам, че си семеен. — Даунс се зачете в друг абзац и после вдигна поглед. — Това ми харесва. Семейството за един мъж означава отговорности, ипотеки, солидни банкови заеми, ангажименти.

Той се усмихна пресилено.

— Като че ли помага мъжът да си бъде на мястото. — Столът отново се завъртя. — Във всеки случай някъде. Боже, знаеш ли колко лекари от персонала имат втори или трети брак?

Джак не отговори. Той усети, че административният директор се беше отклонил и не трябва да бъде прекъсван. Престори се, че слуша, но всъщност трескаво се опитваше да реши каква бе целта на този разговор.

Даунс вече прехвърляше последните страници на характеристиката му.

— Често се питам какво бихме правили без лекари. Със сигурност тогава животът ми щеше да бъде много по-лесен.

Той огледа внимателно регистрацията на Джак от медицинската комисия на Илинойс и разрешителното му за лекарска практика.

— В момента срещу болницата се водят три дела за престъпно нехайство. „Медикейд“^[1] разследва един от нашите дерматолози за свръхусвояване.

Това бе популярен евфемизъм за докарване на сериозни постъпления чрез извършване на ненужни проби, които изкуствено напompваха приходите.

— А миналата седмица две сестри подадоха официално оплакване срещу един рентгенолог за сексуален тормоз.

Накрая отправи поглед към него и Джак откликна със съчувствено свиване на рамене.

— Ти няма да ми създаваш такива неприятности, нали?

Джак издържа настоящия му поглед.

— Все още не те разбирам, Стив. Не сме на една и съща вълна. Какво се опитваш да ми кажеш?

Даунс се изтегли назад със стола си, кръстоса ръце на корема си и внезапно присви очи.

— Ще ти кажа две неща, и двете неофициално.

Джак не смееше да помръдне, за да не пропусне някоя дума.

— Сам Люинс беше застрелян, защото беше отявлен педофил.

Челюстта на Джак увисна. Относно личния живот на покойния си професор той знаеше само, че живее отделно от съпругата и децата си, и че наскоро бе започнал да си боядисва косата. А сега информацията на Даунс се стовари върху му като парен чук.

— Полицията намери в апартамента му цял тон детско порно. — Административният директор наблюдаваше реакцията на другия. — Съобщиха ми доста неприятни неща. После някакъв ненормалник се обади в редакцията на „Трибюн“ и казал, че той е очистил онзи мръсник професор. Предупредил, че имал доста дълъг списък, който щял да следва.

Даунс отпусна ръце на бюрото.

— Може и да са глупости, но сигурно в най-скоро време ще цъфнат на първа страница.

Джак изстена високо. Скандал в кардиологичното, лъснал на първа страница на един от най-високотиражните вестници в Чикаго си беше същински ад. Всички щяха да пострадат.

— Вторият въпрос засяга теб и също е извън протокола. — Даунс затвори папката и я бутна на една страна. — Трябва ни някой с хъс, който да поеме кардиологичното.

Той подръпна панталоните си.

— Според мен ти си подходящият човек за нас.

Джак бе толкова изненадан, че не каза нито дума. Мускулите на лицето му се стегнаха, а клепачите му потрепваха с пулса на ситуацията. Молбата за напускане бе превърната в предложение за

работа. И то не какво да е, а за шеф на едно от най-престижните кардиологични отделения в света.

Преди Джак да успее да събере мислите си, Даунс въведе Форд Бек — адвокатът на болницата, който му връчи предложението. Бек бе от породата на административния директор — навъсен, с мустаци на морж, шкембе, оплешивяващ и свадлив, с носов говор, характерен за северната част на Средния Запад.

— Вземете това със себе си — посъветва го той, докато му подаваше подробния текст. — Прочетете го и после се върнете при нас.

Той поглади мустаците си.

— Но не се бавете много.

Съпроводителното писмо набелязваше основните моменти.

„1. Приемане на длъжността Началник на кардиологичното отделение в болница «Картър», официално в сила от понеделник, 28 юни.

2. Предложена годишна заплата — 205 300 долара.

3. Пенсия и здравни осигуровки съобразно упоменатото в с. 2.

4. Отговорности към отделението според изложеното на с. 3–10.

5. Съгласуване на дейността с предложението на фармацевтични продукти «Земдън» за пускане на нов лекарствен продукт през октомври — с. 12.

6. Прекратяване на договора — с. 14.

Моля, считайте настоящото предложение за строго поверително.“

И всичко това се бе случило преди единайсет часа. Джак, слисан, смутен и въодушевен, си бе отишъл вкъщи, освобождавайки се за останалата част от деня, за да подготви отговора си. Сега бе 14:20 след обяд и той все още се мъчеше да възприеме този неочакван обрат в плановете си. Стоеше със съпругата си във всекидневната на наетия от тях апартамент на първия етаж в района на Линкълн Парк, листите с предложението за работа бяха наредени на пода и те двамата ги

проучваха внимателно. Осемгодишният Дани, току-що върнал се от зъболекар, беше отвън в градината и тренираше дузпи.

— Ето, това е, Хънт! — възкликна Бет възторжено, с искрящи от радост очи, докато четеше текста за стотен път.

Нежна блондинка от Австралия, тя имаше лъчезарен характер, който неутрализираше сприхавостта на Джак.

— Голямото предложение, към което винаги си се стремял в работата си — продължи тя. Прегърна го силно и го целуна по устните.

Но Джак се отдръпна със сбърчено от тревога лице.

— Не знам, Бет. Те май ме смятат за твърде лесен, за чифт сигурни ръце.

Седнал в едно кресло, той се облегна назад и започна да си вее с един от листите.

— Изправени са пред грандиозен скандал и знаят дяволски добре, че той ще накърни сериозно репутацията на болницата. Затова се спират на най-приблизения и най-чистия — продължи той.

Бет го изглежда.

— И какво точно означава това?

Джак заби поглед в тавана.

— От един час разучавам този договор и мога да ти кажа, че ми се струва доста съмнителен. — Той не обърна внимание на пълния с изненада поглед на жена си. — Те си търсят политик, а не лекар, който се занимава с научна дейност.

И Джак заби пръст в четвърта и пета точка.

— „Отговорности към отделението“ — всичко това са стандартни формулировки, няма нито дума за ангажименти, свързани с научноизследователската работа. И погледни следващата част: „Съгласуване на дейността с предложението на фармацевтични продукти «Земдън» за пускане на нов лекарствен продукт през октомври“. Те очакват от мен да се слагам на някакъв многонационален химически концерн и да подкрепя лансирането на техния последен хит.

— Чакай малко, Хънт — прекъсна го Бет. — Ние тук не говорим само за твоята работа. Това е нашето бъдеще. Животът ни заедно. Няма ли да ни включиш в сметките си?

И тя посочи предложението за заплата.

— Това са двеста и пет хиляди долара. Някога да си получавал такова възнаграждение?

Джак стана и закрачи из стаята.

— Въпросът не е само в парите, Бет. Става дума аз да съм си господар и аз да водя играта. Да върша нещата както аз ги виждам, както знам, че трябва да бъдат. Отнася се за онова, което съм видял и натрупал като опит по други места. Болница „Картър“ много отдавна подрива собствената си репутация. Който поеме този пост, ще трябва да свърши чудеса, за да възвърне авторитета на отделението като номер едно в света.

— Тогава нека това да си ти! — изрече умоляващо Бет. — Нали точно това слушам от години. „Искам да ръководя собствено отделение.“ Колко пъти си ми го казвал?

Джак бе обзет от най-лошото си упорство.

— Ако наистина искат мен, ще трябва да ми предложат по-добър пакет. — И той стовари юмрук върху листата. — Искам по-изгодно предложение.

Бет загуби самообладание.

— Няма ли да престанеш с този твой егоизъм? — изкрещя тя. Избликът ѝ бе тъй непривичен, че Джак подскочи, видимо стреснат. — Ние имаме нужда от дом, от собствена къща!

Тя седна в едно голямо кресло близо до страничния прозорец, който гледаше към игрището, прегърнала колене. Джак отиде при нея, застана с гръб към прозореца и се облегна на перваза. Беше в дънки и риза с къси ръкави. Под мишниците му се стичаха струйки пот.

— Дани заслужава повече от нашите вечни квартири под наем — добави тя. Сега челото ѝ бе набраздено от тревога.

Радостен възглас се извиси в горещия и лепкав въздух, последван от „Гол, гол!“. Явно Дани беше изпънал мрежата. Бет почука на прозореца и махна насърчително, а Джак го поздрави с вдигнат юмрук. Момчето размаха радостно ръце, когато зърна баща си. За него присъствието му бе такова рядко събитие.

Бет се обърна.

— Всичко това вече сме го правили. Време е да ни поставиш на първо място в списъка.

Тя изглежда гневно съпруга си с пламтящ поглед. Джак се опита да ѝ отвърне по същия начин, но не можа да достигне същия ефект.

Знаеше, че тя е права. А и беше толкова хубава, че рядко му се удаваше да ѝ се сърди дълго. Пепеляворусите ѝ коси, захванати с шнола, и досега не бяха загубили красивия си цвят. Тя имаше дълги тъмни мигли, кафяви очи, високи скули и сочни устни. Беше метър и седемдесет и три, малко по-ниска от Джак, слаба и грациозна. Носеше бежови памучни шорти, широка блуза, бели къси чорапи и маратонки „Найки“. Неговата съпруга изглеждаше страхотно апетитна, а Джак си падаше гладник.

Бяха се запознали в Сидни, докато той работеше в болница „Парамата Дженерал“ — най-доброто медицинско заведение в града. Бяха твърде различни — тъмнокосият ирландец, през повечето време забил нос в книгите, и смуглата от слънчеви ласки австралийка, която обожаваше сърфа и забавленията на открито. В начало на тяхната връзка тя му беше заявила, че никога не би могла да живее в Ирландия, след като е чела достатъчно, за да знае, че там лятото е хубаво, когато вали само през половината сезон.

Но още при първото ѝ посещение в тази страна, преди да е изтекъл и месец от пристигането им, тя се беше влюбила във вълнистите хълмове и долините, обкръжаващи бялата къща, където бе израснал Джак. Привечер в края на лятото бе наблюдавала как слънцето се спуска над полята с прясно окосено сено и как нюансите на зелено се преливат и променят. Тучните пасища бяха пълна противоположност на прашните падини в родината ѝ и Бет се улови, че умолява съпруга си да останат по-дълго. Ето защо Джак се беше върнал в болница „Св. Винсът“ в Дъблин като преподавател за период от шест месеца, беше довел семейството си и беше сгрял сърцето на по-голямата си сестра.

Скоро обаче той бе получил предложение от Филадельфия — лектор по кардиология с възможност за научна работа. Това щеше да задоволи амбициите на Джак, както и копнежа на Бет по сини небеса и слънчеви дни. Оттогава живееха в Северна Америка.

— Приеми го — изрече умоляващо Бет, стиснала ръката на Джак в своите. Жестът ѝ бе настоятелен, чувствата — неподправени. Потърси очите му за отговор. — Нали точно затова си работил винаги, сам ще си бъдеш господар, ще ръководиш собствено отделение. — Тя го принуди да я погледне в очите. — Професор Хънт! Какво повече бихте могли да желаете?

Джак си издърпа ръката.

— По-добра сделка. Щом искат първокласен кандидат, ще трябва да приемат някои промени.

Бет се отдръпна. Раменете ѝ увиснаха и тя зарови лице в шепите си. Джак се опита да я прегърне, но тя го отблъсна.

— Не мога да продължавам по този начин — каза тя едва чуто. — Не желая повече да се местя. Стига ми толкова.

Тя избърса очи с предницата на блузата си.

— Не мисля, че и Дани би могъл да се справи. Той си намери толкова приятели тук. — Тя разпусна мокрите си от пот коси и после отново ги събра на тила си. — А ти продължавай да търсиш — каза тя накрая. — Може би някой ден ще намериш онова, което ще те направи щастлив. Само че ние може да не сме наоколо, за да споделим щастието ти.

Настъпи гневна тишина, в която и двамата се обърнаха, за да погледнат своя син, който тичаше из градината.

Момчето бе всичко за тях, особено за Бет. Тя не бе имала възможност да работи където и да било за по-дълго време при всички тези премествания, а участието на Джак в различни медицински проекти поглъщаше повечето от времето му. Като резултат, усилията ѝ в значителна степен бяха насочена към отглеждането на Дани. А той бе толкова енергичен, че поглъщаше доста от тях. Беше луд по футбола и имаше любими отбори в много страни — „Челси“ в Англия, „Реал Мадрид“ в Испания, „Лацио“ в Италия... Когато не викаше за своя отбор, той подритваше всичко, което, макар и бегло, напомняше на топка, и бе счупил толкова прозорци, че родителите му вече не помнеха броя им. Беше почти метър и четирийсет, тъмнокос като баща си, със същите наситено сини очи. И също като него си менеше настроенията. Когато се ядосаше, целият пламваше и прехапваше връхчето на езика си.

Никой от двамата не отрони дума близо пет минути, а после Джак се наведе и пресуши сълзите на Бет с целувки. Тя се опита да се извърне, но той я държеше здраво. Прокара устни по челото ѝ. Свали си часовника и го мушна решително в лявата ѝ ръка.

— Сега е три без петнайсет. До пет часа ще съм сключил сделката.

Нови сълзи изпълниха очите на съпругата му.

— Вземи Дани и идете в парка. Чакам ви тук в пет и половина.

Той се изправи с лице, на което бе изписана мрачна решителност. Даваше си сметка какво бе коствало на Бет да изрече онова, което му бе заявила. Тя нямаше у себе си нито капчица отмъстителност или злоба. Когато разголваше сърцето си, беше наистина. Сега той желаше професурата повече от всичко. Но не на всяка цена.

Когато Бет тръгваше с Дани, той отиде във втората спалня, която използваше и като кабинет, и седна на компютъра си. Чу как отвън вратата на апартамента се затваря и после как Бет вика Дани. Включи компютъра си и зачака нетърпеливо зареждането на програмите. Часовникът в горния ляв ъгъл на монитора премигваше — 15:01. Разполагаше с времето до пет часа да спаси своя брак и кариера. Започна да пише чернова на първия си факс до Стив Даунс.

Джак не се ласкаеше. Той знаеше отлично защо административният директор го смята за идеалния кандидат за внезапно овакантия пост. Даунс се нуждаеше от спешно разрешаване на редица отдавнашни проблеми, които изведнъж, със смъртта на Сам Люинс, бяха станали неотложни.

Имаше още трима старши лекари на щат към кардиологичното отделение в „Картър“. Следващият по ранг след покойния Сам Люинс бе Хари Чан, кардиолог, роден в Хонконг и завършил Принстън. Той беше дребен, сприхав човек с очила с дебели лупи, треперещи ръце и нервен смях. Хари нямаше късмет с жените. Беше женен за трети път и според слуховете в болницата този брак също не бе особено стабилен. Хари не беше късметлия и в другата си страст — хазарта. Постоянно се оплакваше, че няма пари и се чудеше как да си увеличи доходите. Дълговете му от хазарт и издръжките, които плащаше на предишните си съпруги, помрачаваха живота му. Повечето имаха чувството, че Чан се появява в „Картър“ само колкото да си оправдае заплатата.

Следващият в йерархията бе Мартин Шрийв, бивш преподавател от клиниката в Кливланд. Беше дебел мъряч, чиято униформа едва успяваше да побере сланините му. Имаше повече косми на лицето, отколкото на главата, които поне му помагаша да скрие двойната си брадичка и увисналата си гуша. Шрийв ядеше не каквото трябва и пиеше прекалено, пушеше по три пакета цигари на ден и не би си направил труда да извърви и пет метра, ако можеше да ги мине с кола. Според клюките, той се бе отправил към собствена стая в

интензивното. Освен това се ползваше с незавидната репутация на човек, който ежедневно пристига в отделението последен и си тръгва пръв.

Другият висококвалифициран лекар бе Нат Паркър, следвал тук, в Чикаго, но родом от запад. Паркър бе висок и кльоцав негър с вечно неспокойни нозе и навика да свива рамене, когато е раздразнен. Знаеше се, че е благ и на него винаги може да се разчита — той прикриваше колегите си даже по-често, отколкото бе разумно. И въпреки това в болницата го уважаваха и много от служителите открито коментираха колко е жалко, че той не притежава нито амбицията, нито агресивността да заеме ръководния пост. Но отделението имаше нужда от някой със стръв към властта. Някой чист. Някой неопетнен от скандали.

Някой като Джак Хънт.

В 15:35 той се обади на Даунс и го уведоми, че му изпраща подробен факс с отговор на предложението и съответни разяснения. Добави, че би желал окончателното споразумение да бъде постигнато най-късно до 17:00, в противен случай молбата му за напускане остава в сила. Съобщението му бе дълго пет страници и съдържаше конкретни изисквания във връзка с възстановяването на изследователския отдел и съживяването на отделението. Освен това искаше годишна заплата от 300 000 долара. Пенсионните и здравните осигуровки, предложени в първоначалния вариант, бяха приемливи.

Той обясняваше на Даунс:

— Преди четири години болница „Картър“ бе на второ място сред десетте най-добри болници в Северна Америка. — Това бе класацията на „Ю Ес Нюз енд Уърлд Рипорт“, в съпоставка с многото отделения на световно равнище. Например отделението по детска травматология привличаше студенти и лекари от цял свят, които идваха да видят и да научат от първа ръка. — Кардиологичното отделение бе на завидното първо място сред най-добрите здравни заведения по Източното крайбрежие. Но при последната класация паднахме на пето място. — Той чуваше как Даунс пръхти недоволено и натисна още по-здраво. — И това се дължи на упадъка в кардиологичното отделение. Знаете го не по-зле от мен. Последвалата атака срещу болницата от страна на медиите бе разтревожила голяма част от персонала. Вие не сте чули недоволството в съблекарните, но

аз го чух. И се почувствах отвратително. — Хората роптаеха, че се прави твърде малко, за да се промени тази тенденция. Сам Люинс беше пречка за каквито и да било реформи. И след като него вече го нямаше, независимо от ужасните обстоятелства, бремето да съживи отделението щеше да падне върху управителния съвет. — Ако обявите длъжността като вакантна, това ще доведе до закъснения и сериозно брожение. Предотвратете загубите и се възползвайте от добрата възможност — засили той натиска. — Колкото по-скоро решите проблема с назначението, толкова по-добре. — И затвори.

В 16:07 телефонът иззвъня.

— Джак, ти ли си? — Обаждаше се адвокатът на болницата Бек и не звучеше особено доволен. — Не ни допада да бъдем притискани по този начин, когато трябва да вземаме важни решения. Началник на кардиологията в болница „Картър“ е един твърде престижен пост, високо ценен в цяла Северна Америка. Ако обявим конкурс, смятам, че той ще предизвика интереса на редица специалисти от най-висок ранг.

Джак се овладя.

— Господин Бек, аз не ви играя твърдо. Игрите стратегии не ме забавляват, само ми губят времето. Трябва ви първокласен кардиолог, който отново да издигне репутацията на отделението. Ако прибегнете до явен конкурс, другите трима лекари, които работят там, ще ви създадат куп проблеми, заради това, че сте ги пренебрегнали. — Той направи пауза, за да даде възможност на адвоката да осмисли думите му. — А и подозирам, че всеки приличен кандидат само като види този антураж, ще се обърне и ще си замине.

Той чакаше, напрегнал слух. Не долавяше дишането на Бек и затова реши, че това е конферентно обаждане.

— Пак ще се чуем.

Бек явно се канеше да затвори, затова Джак избърза:

— Пращам ви нов факс с някои промени. Прочетете го и ме уведомете за становището си. Остава ни по-малко от час да се споразумеем. — И затвори.

Следващото съобщение изброяваше подробно още слабости в работата на кардиологичното отделение, с които Бек и Даунс може би не бяха наясно. Ниските стандарти, липсата на дисциплина и дребнавите прояви на честолубие, недостатъчно прецизното обучение на интернистите, които трябваше да вземат специалност. Завършваше,

увеличавайки предложената сума за заплатата си на 310 000 долара, за да оправи всички тези неразбории. Въпросът не беше в парите, но той просто не искаше да го мислят за глупак. Марионетка, която лесно можеше да се купи и която беше готова на всичко, за да докопа изгодната оферта.

Докато чакаше, Джак мятеше една бейзболна топка в отсрещната стена на кабинета. Беше плувнал в пот, устата му беше пресъхнала. Какво правеше? Нима отново принципите му щяха да влязат в противоречие с една толкова прилична възможност за работа? Ужасяваше се от възможността да се изправи пред Бет и Дани без желанието заради стратегия, която се бе оказала губеща.

Претършува хладилника и измъкна половин кутийка кола. Течността изчезна на една глътка. Навън слънцето прежуряше в късния следобед, въздухът бе неподвижен. Тук вътре, макар че климатикът бе нагласен на максимум, той се обливаше в пот. Провери си пощата, за да се разсее. Имаше три нови съобщения, едно от провайдъра на сървъра, който му предлагаше да го включи в лотария за безплатна екскурзия до Флорида, ако попълни кратък въпросник. Той го изтри. Второто бе циркулярно писмо от Американската фондация за сърдечносъдови заболявания. Дори не си направи труда да го прочете, преди да го изтрие. Третото го озадачи и той се спря. „Джак, току-що открих, че имам по-голям брат. Може би и ти имаш такъв?“ Беше подписано с „К“.

И какво трябваше да означава това, по дяволите?

Един от проектите на Джак изследваше възможната връзка между инфекции в детска възраст и ранното увреждане на сърцето. С една дума, ако тази хипотеза беше вярна, някои относително млади хора можеха да получават инфаркти, защото артериите им са били увредени от инфекция. За да докаже тази зависимост трябваше да изследва групи пациенти с проявили се на млади години поражения на сърцето. Но той никога не се бе задържал на едно място достатъчно дълго, за да осъществи научния си проект. Беше предложил по мрежата тази хипотеза на колеги от цял свят и ги беше помолил за коментар. Беше получил много критики и презрителни имейли, че е твърде далече от истината и че трябва да се съсредоточи върху общоприетите становища. Изключение правеше само един специалист в областта — д-р Карлота Дрънкър от Сакраменто, Калифорния.

Всичко, което Джак знаеше за Карлота, бе нейната възраст (четиридесет и три годишна), поста ѝ (старши лекар и директор по научноизследователската дейност) и семейното ѝ положение (неомъжена, без деца). Д-р Дрънкър проявяваше интерес и към връзката между дадена налична инфекция и увреждането на сърцето и двамата започнаха да си обменят информация. Веднъж беше споменала, че още един лекар в Колорадо работел по същите проблеми, но че вече не поддържала връзка с него.

На някакъв етап Бет започна да подозира, че тази разпалена кореспонденция отразява нещо повече от научен интерес и настояваше всяко съобщение да ѝ се обяснява. После се мусеше дни наред, сякаш разочарована, че съпругът ѝ не се интересува от нищо друго, освен от медицина.

Напоследък някои писма на Карлота звучаха доста особено и дори странно. Вместо обичайните ѝ приятелски излияния и закачки, пристигаха съобщения от по един ред, също като днешното, които не му говореха нищо. Дори беше започнал да се пита дали Карлота е добре психически. Но точно в този момент бе загрижен най-вече за собствената си психическа стабилност, която бе сериозно застрашена. Той изтри съобщението.

Най-накрая Стив Даунс позвъни в 16:41.

— Подготвям последното ни предложение.

Дланите на Джак така се бяха изпотили, че за малко да изпусне слушалката.

— И за какво е това закъснение? — Той избърса ръце в дънките си и зачака.

— Тази баснословна сума, която искаш — оплака се Даунс. — Не съм убеден, че управителният съвет ще утвърди подобни разходи.

Джак се опита да си представи административния директор и неговия адвокат, седнали на бюрото на десетия етаж, да размишляват над разни цифри и усилено да пресмятат. Като всеки работещ в болница лекар, Джак ненавиждаше харченето на средства за немедицински персонал. И си беше написал домашното. След сутрешната дискусия бе провел няколко дискретни разговора и за кратко време бе установил, че заплатата на Бек е 150 000 долара, а на Даунс — дори повече. Тези суми значително надвишаваха годишното възнаграждение на повечето лекари, които работеха в същото здравно

заведение. И това засили раздразнението му. Реши да си изиграе коза — информация от вътрешен човек. А в медицината повече, отколкото във всяка друга професия, знанието е власт.

— Стив, хайде да престанем с този пазарлък. Репутацията на кардиологичното отделение ще се срине, когато „Трибюн“ изнесе историята за Люинс и неговите педофилски изпълнения. И като се разчуе из цяла Америка, никой няма да посмее дори да се поинтересува от тази длъжност. — Той хвърли поглед към екрана на компютъра. Беше 16:43. Бет и Дани скоро щяха да се приберат. Какво правеше той? — Това е последното ми предложение. Ще приема поста и ще възстановя репутацията на това отделение при положение, че има повече инвестиции в научните програми. През последните пет години от „Картър“ не е излязла нито една заслужаваща внимание научна публикация. Ти си взел да се тревожиш за три висящи дела за професионална немарливост, но ако отделението продължи да се движи като кораб без щурвал, ще бъдеш залят от искиове заради груби нарушения в лекарската практика.

Той спря само колкото да си поеме дъх.

— Някой трябва да извърши драстични промени. И този някой съм аз. Освен това ще поема лична отговорност за академичното обучение и практика в сърдечносъдовата хирургия.

Това отделение беше изостанало чувствително и там имаше само един млад лекар, което вече представляваше печално доказателство за окаяните академични програми.

— Не съм особено щастлив от ангажимента ни към „Земдън“ във връзка с пускането на новия лекарствен продукт и смятам, че трябва в най-скоро време да го отклоним. Има много по-важни въпроси, които изискват незабавни действия.

За момент настъпи тишина и после административният директор заговори отново.

— Ще го преживея някак. Бих могъл да продам тази сделка.

Джак се отпусна на пода, изцеден от усилието.

— Искам отговор „да“ или „не“ до пет часа. Това е крайният срок. — И после провокира късмета си. — А заплатата ми вече се вдига на 320 000 долара.

Той затвори преди серията ругатни да го е застигнала по жицата.

Закрачи нервно из апартамента. Нагласи климатика на последната степен, но продължаваше да се чувства непоносимо лепкав. Устните и устата му бяха пресъхнали. Премери пулса си и с удивление го засече да блъска около сто в минута, с трийсетина удара повече от нормалното. Мехурът му така го тормозеше, че през десет минути ходеше до тоалетната, изгарящ от нетърпение да пусне малко вода, също като куче край ред улични стълбове. Хладилникът вече беше празен и за да се успокоява, той се принуди да смуче ледени кубчета.

17:00 дойде и отмина. Неговият краен срок бе изтекъл. Какво ставаше? Погледна през предния прозорец да види дали Бет и Дани не се прибират. Освен една черна котка, която душеше някакъв разпилян боклук, и един случаен минувач, навън не се виждаше никой.

В 17:15 не издържа и вдигна слушалката.

Ще го преживея. Бих могъл да продам тази сделка. Последните думи на Даунс сега не му даваха мира. Започна да набира. Защо трябваше да натискаш чак дотам? 310 000 бяха почти уговорени. По дяволите, защо ти трябваше да качваш на 320 000 и да се издъниш? Но пръстите му се спряха на последната цифра. Задръж. Решителността му се възвърна. Стой мирно. Той се отпусна на пода и започна да внушава на телефона да звънне.

Двамата се озоваха в стаята, без изобщо да ги е чул да влизат. Бет бе плувнала в пот и блузата ѝ бе залепнала за тялото. Дани бе прегърнал топката с лявата си ръка, а в дясната носеше хавлиена кърпа. Краката му бяха покрити с прах. Когато видяха Джак на пода, с лице изкривено от тревога, никой не каза нищо. Но израженията им бяха достатъчно красноречиви. Момчето изглеждаше не по-малко разстроено от майка си и беше ясно, че знае всичко.

— Чакам обаждане.

Джак се напрегна да пусне една усмивка, но Бет се обърна и излезе от стаята възмутена.

— Хайде, Дани. Ела да похапнем сладолед.

Никога не я бе чувал тъй студена. Опита се да стане, но усети, че няма сили. „Какво ще им кажа? Аз провалих всичко. Сега съм без работа и отново на път. Ще преглеждам медицински журналы, ще разпращам копия на автобиографията си, ще търся. И ще ходя по

интервюта. Този път може и да съм сам.“ Погледна часовника си. Вече беше 17:48. „Това е, ти сам определи крайния срок. Прецакаха те.“

Гневните викове на Бет заради празния хладилник почти заглушиха звъненето. Той не грабна слушалката, а остави телефона да звъни близо трийсет секунди.

— Джак Хънт.

Беше удивен как добре овладя гласа си. Усети Бет зад гърба си и се пресегна към нея. Тя хвана ръката му и я стисна здраво. Дани ту влизаше, ту излизаше от стаята, пристъпвайки от крак на крак, толкова напрегнат, че чак не му се слушаше от страх.

— Форд Бек на телефона.

Джак затаи дъх. Не Стив Даунс. Значи може да е отказ.

— Докато разговаряме, по линията върви факс. Давам ти трийсет минути да го изчетеш внимателно. После ме уведоми за отговора си. Ако не ми се обадиш до шест и половина, ще приема, че офертата не представлява интерес за теб и ще обявим мястото като вакантно.

Този път Бек затвори, преди Джак да е чул докрай последната дума. Факсът съдържаше дванайсет страници. От страница 1 до страница 7 се излагаха конкретни условия, отнасящи се до нови и съществени промени в разпределението на отговорностите в кардиологичното отделение. Бремето да осъществи тези промени щеше да падне върху новия шеф на кардиологията и щеше да бъде предмет на редовни проверки. От страница 8 до страница 10 се изброяваха най-различни договорни задължения, отнасящи се до академичните стандарти и новото финансиране на научноизследователската дейност. Страница 11 бе посветена изцяло на изисквания за дисциплината и клаузи за освобождаване. По-конкретно в нея се подчертаваше условие 24, отнасящо се до задължителни проби за злоупотреба с наркотици и психотропни вещества. Последната — страница 12 — съдържаше финансовата оферта:

„Тази сума включва допълнителното възнаграждение за поста професор в отделението и ръководител на изследователската дейност с допълнителна лекционна и преподавателска заетост, според изложеното на с. 8–10. Освен това се взема предвид и очаквания дял от печалбата

на Инвазивната кардиология и почива на условието за незабавно встъпване в длъжност. Като приема изложеното по-горе, но настоява за ревизии през двегодишен период, управителният съвет одобрява годишна заплата от 325 000 долара.“

Джак прочете още веднъж последната страница и после я подаде на Бет, без да каже нито дума. Погледна Дани и вдигна палци. На лицето на момчето се изписа облекчение, той скочи обратно в антрето и започна лудо да рита една топка за тенис.

Бет се отпусна на колене и огледа страниците. Четеше внимателно, да не би да намери някое кошмарно допълнение, което да провали цялото предложение. Накрая удовлетворена, приглади страница 12 и зачете, като поглъщаше жадно всяка дума. Очите ѝ се стрелкаха, докато препрочиташе трите прости, но изключително важни изречения. Джак усещаше как тя попива смисъла им. Заплатата надхвърляше и най-необузданите им мечти. Най-накрая шанс за собствен дом. За нова кола. За още едно дете.

Тя се хвърли върху Джак и обсипа лицето му с целувки.

— Ах ти, копеле, коравосърдечно ирландско копеле! Ако не те обичах толкова много, щях да те убия. — Тя го завлече на леглото, затвори тихо вратата, после се изправи пред съпруга си и си свали дрехите.

— Не си и помисляй да ме приближиш, преди да си приел това предложение. — После влезе в банята и пусна душа.

Докато жена му се къпеше, Джак се обади, за да съобщи, че приема всички условия.

— Добре дошъл на борда, професоре — засмя се Бек. В гласа му прозвуча облекчение, дори въодушевление. — Ти направи голям удар — поздрави го той, — но всичко си е съвсем заслужено. Ела още утре да подпишеш договора. Очакваме от теб велики дела.

Джак не можа да потисне въздишката си на облекчение.

— Не бих казал, че пазарлъкът ми беше приятен, но болницата няма да бъде разочарована от този избор.

Бек се прокашля.

— Надявам се да е така, професоре. Без съмнение, никак няма да ми е приятно, ако след всичко това ми се наложи да те уволня.
Двамата се засмяха нервно.

[1] Американска помощна програма, финансирана от федерални, щатски и местни данъци, покриваща част от разходите за болнично лечение и лекарства на хора с ниски доходи. — Б.пр. ↑

4

Чикаго в средата на лятото. Жега. Температурите често клонят към четиридесет градуса и забавят движението до мъчително пълзене. Дори бризът, който нахлува между високите сгради, не разхлажда въздуха и повечето хора търсят спасение по плажовете, край фонтаните или климатиците. Кънкьорите по крайбрежната алея са изоставили устрема си и се пързаят вяло, а регулировчиците, обзети от раздражение, подвикват ядно към нарушителите на правилника за улично движение.

— Мърдай нататък, за бога! Не си и помисляй да спиращ там.

Фирмите за електроуреди полагат отчаяни усилия да задоволяват внезапно нарасналото търсене на климатици, а шофьорите на таксите тържествуват, че сега не е толкова зле, колкото през 1995, когато в резултат на жегите за две седмици е имало 400 смъртни случая. В съдебната медицина в Кук Каунти се докарват огромни хладилни камиони, в които да се съхраняват трупове, когато моргата се изпълни до краен предел.

Горещината не безпокоеше Хенд де Март. Той бе свикнал на подобни условия. Особено се наслаждаваше на гръмотевичните бури, които се разразяваха в късния следобед с необуздани трясъци и искрящи стрели на светкавиците, които танцуваха покрай гръмоотводите на небостъргачите „Сиърс Тауър“ и „Ханкок Сентър“ в търговската част на града. Често само за десет минути оглушителните гръмотевици и назъбените светкавици изчезваха над езерото Мичиган и оставяха улиците мокри и димящи след изсипалия се от небето порой. В подлежащите на събаряне райони и в бедните квартали на Саутсайд децата шляпаха в мръсни локви, пръскаха се с кал и пищяха от удоволствие. Дори и пласьорите на наркотици се радваха на поройния дъжд. Всички бяха мокри до кости и те вече не биеха толкова на очи.

Хенд де Март бе трийсетгодишен, висок метър и деветдесет и пет, сто и двацет килограма южноафриканска плът. Покварен, подъл и

бял, потомък на африканци, той имаше зализани назад изрусели от слънцето коси, които се събираха при врата подобно на патешка опашка, наситено сини очи, изпъкнала адамова ябълка, грубовати черти и мускулесто тяло. Беше си роден побойник. Като юноша и после до двайсет и две-три годишната си възраст беше играл ръгби за един дивизионен отбор в Йоханесбург, където си беше спечелил прякора „Сатъра“. Де Март знаеше само да побеждава, да постига победа на всяка цена. Трошаха се кости, късаха се мускули, противниците биваха премазвани. Ужасната му репутация и злонравната му амбиция се превърнаха в преимущество, когато се нае като работна ръка в една местна компания, търгуваща със злато. Той беше и охрана, и продавач. Туловището му и вродената му подлост често сплашваха добрите клиенти и ги принуждаваха да сключват поголеми сделки. Прахосниците и длъжниците ставаха на кайма. Образът му на главорез стана също толкова ефективен в бизнеса, колкото бе навремето по прашните игрища.

Де Март работеше за фармацевтични продукти „Земдън“. Бе нает в Йоханесбург, обучен набързо в Швейцария, а по-късно разпределен в Ню Йорк под ръководството на американския директор Стан Данкър. В деня, след като Джак Хънт бе назначен за шеф на кардиологичното отделение в болница „Картър“, Данкър записа южноафриканеца за член на своя тенис клуб в Манхатън и сега двамата седяха свити в нишата на една сауна, далече от хорските уши. Беше малко преди единайсет сутринта, когато почти нямаше клиенти и вътре беше тихо.

— Хенд, имаме известни трудности, които трябва да бъдат отстранени незабавно — започна Данкър, като бършеше избилите капчици пот от челото си. — Освен това бих искал да ти обясня как най-общо работи този бизнес, за да разбереш каква ми е мисълта.

Двамата седяха на дървените скари, приведени напред, втрени в пода, а топлата мъгла лепнеше по телата им. Де Март чертаеше фигури с пръстите на огромните си крака върху мокрия, облицован с плочки под.

— Основните принципи са едни и същи, без значение дали фирмата е голяма, или малка. — Данкър поизбърса коси с ъгъла на една кърпа. — Ударната сила са мъжете и жените, които обикалят болници и кабинети, за да представят нашите продукти. Освен възможност за пряко въздействие върху клиентите, това

взаимодействие е и начин за събиране на информация. За всеки лекар има характеристика с оглед на степен на полезност, предписвани лекарства, лични навици. После тези хора докладват на своите преки началници, които пресяват представляващите интерес сведения и ги предоставят на главното ни представителство в съответната страна.

Данкър нагласи притока на пара.

— Имаме управителни директори във всички държави и накрая те докладват в Цюрих. Там са най-големите шефове, короната на империята.

Де Март събра колене и ги обгърна с мечешките си лапи. Взря се в сгъстяващата се мъгла. Беше чувал тази история и по-рано в Швейцария.

— Но освен това поддържахме и няколко отделения за вземане на решения, които действат в сянка. — Данкър спря нарочно и Де Март го погледна насмешливо, присвил очи в сумрака. — Колата на успеха невинаги върви гладко — продължи Данкър. — Понякога има нужда леко да се подбутне.

Той стана, протегна се, после се огледа и отново се настани на скарата. Де Март не откъсваше поглед от него.

— Какво точно означава това? — обади се най-накрая африканецът с характерния си акцент.

Данкър завъртя ръце от една страна на друга и после разкърши врат тъй силно, че той изпука.

— Нека ти кажа още малко, преди да завърша. — Той избърса двата си крака от глезените нагоре с хавлиена кърпа, след което се зае педантично да подсушава пръст по пръст. Другият го следеше нетърпеливо. — Ние произвеждаме медикаменти. Те трябва да стигнат до крайния клиент — милиони пациенти по цял свят. Нали така?

Де Март кимна.

— А между нас и тях е медицината. Щом лекарите предписват нашите продукти, ние печелим. Използват ли лекарства на друга компания, ние губим част от продажбата. Тъй че те ни трябва като съюзници. А сред тях най-необходими са ни формиращите общественото мнение, водещите специалисти в лекарската професия. Техните коментари или становища могат да предопределят успеха или провала на даден продукт.

Де Март бе включил на режим слушане и попиваше всяка дума.

— Но имаме и противници — продължи Данкър, — гадовете, които оплюват всеки наш продукт. Държим ги под най-строгото наблюдение. Само едно изявление на някой от тази група и незабавно контраатакуваме.

Южноафриканецът се намеси:

— Как?

Данкър се озърна. В сауната бяха влезли и други и седяха твърде наблизно.

— Хайде да поплуваме.

Те отидоха при един голям басейн, облицован с плочки в тюркоазен цвят с фигури на делфини. Водата беше топла и над неподвижната повърхност трепкаше меко сияние. Наоколо беше пусто. Навалицата, която се събираше малко преди обяд, още не беше нахлула. Дватамата се гмурнаха в басейна и водата около тях се разпени.

Десет обиколки по-късно, седнал отстрани, Данкър продължи с разясненията:

— Първо опитваме с добро. Компанията разполага с доста хора. Лекари, журналисти, редактори на медицински списания, водещи на различни здравни рубрики. През годините сме изградили мощна мрежа от връзки, пръснали сме много пари. Презокеански екскурзии, пищни вечери, спонсорства, крупни суми за дарения и стипендии, субсидии за оборудване. — Той се плъзна отново в приятната хладина на водата и се обърна, опрял лакти на ръба на покрития с мозайка под. — Тъй че изискваме определени услуги. Знаем кой редактор ще ни даде страница за представянето на някой продукт, кой лекар ще напише положителна статия, кой журналист ще ни осигури ефирно време.

Данкър изплува по гръб разстоянието до дълбокото и после застана на едно място, като движеше леко крака, за да се държи на повърхността.

— Ако това не се окаже достатъчно, предприемаме някои действия, които не позволяват на даден противник да ни хули повече. — Той се спусна към дъното, докосна плочките и после се отблъсна с крака обратно нагоре. Изплува на повърхността, разтърка очи и вдигна поглед. — И точно тук идва твоят ред.

Де Март се ухили.

— Вече си мислех, че никога няма да стигнете до основното.

— Разполагаме с компрометираща информация за почти всички лекари. — Данкър се върна до страничната стена на басейна. — Знаем кои бият съпругите си, кои са пияници, наркомани, педофили. Знаем дори кои са травестити, кои са се изчерпали или са в окаяно положение. Понякога само една дума или няколко снимки по пощата са достатъчни, за да се промени нечие мнение. Или да се затвори нечия уста.

Данкър потопи глава за момент и после я тръсна, за да отърси капките вода от косите си.

— По този начин се грижим колата на печалбата да върви гладко.

Южноафриканецът стана, хвърли се в дълбокия край на басейна и разпени водата с такава сила, че почти повиши температурата наоколо. Изплува двайсет дължини, после излезе. Грабна една хавлиена кърпа и тръгна наперено към Данкър, който се мъчеше да придаде някаква форма на косите си.

— И какво трябва да правя аз?

Данкър вдигна поглед.

— Хенд, искаме ти да поемеш Чикаго. Не преувеличавам, като ти казвам, че бъдещето на компанията зависи от това доколко успешно ще се справиш.

Сега двамата бяха седнали един до друг на перваза. Данкър — слаб и стегнат, другият — мускулист, с як врат. Коренно различни акценти — провлечения говор на Ню Йорк срещу живия ритъм на африканеца. На шест метра от тях един голям прозорец предоставяше идеален изглед към малък спортен салон, където някои от най-високо платените обитатели на Манхатън отчаяно се мъчеха да компенсират с потене солидния брой вечери за сметка на фирмата.

— Ще ти се плаща щедро, в щатски долари по сметка в швейцарска банка. Без информация за данъчните. Парите ти ще могат да се теглят от всички краища на света в рамките на дванайсет часа. Ако всичко се развие по план, преди края на година ти ще се прибереш в Йоханесбург като много богат човек.

Де Март се взря в очите на Данкър, сякаш търсеше някакъв скрит замисъл.

— Това, което чувам, ми харесва — призна Де Март. Вече си мечтаеше за каменна къща в някой от хубавите градове по Западното крайбрежие. Може би Хаут бей с живописната гледка към морето. С

достатъчно пари ще си купи рибарска лодка и ще убива времето, като си лежи под слънчевите лъчи с въдица, поклащаща се в дълбоките сини води.

— Произвеждаме продукт, който сме планирали да бъде пуснат в продажба в цял свят в началото на октомври — вметна Данкър. — Ще бъде шумна и скъпа кампания и трябваше да бъде солидно подкрепена от кардиологичното отделение в болница „Картър“ в Чикаго. Но преди четири дни нашият основен поддръжник там бе убит и сега ние сме с празен стол и без голям шеф, който да изнесе нашата промоция. Опипахме обстановката във всички останали водещи американски болници, но никой не прояви интерес. Остава или Чикаго, или нищо.

— Какъв е проблемът?

— Новият професор. Болницата толкова бързаше да намери нов човек, че назначиха един ирландец, за когото нямаме компрометиращи факти. Той е новак, академичен тип, несвикнал с търговската страна на медицината. Момъкът си прекарва цялото време да се диви на тайните на вселената, докато останалите от нас трябва да дават подкупи, за да изкарат печалбите, които му позволяват да си осъществява бляновете.

— И какво трябва да направим?

— От ръководството на „Картър“ все още настояват да бъдат център на представянето. Това ще донесе престиж на отделението и ще им осигури толкова необходимата им финансова инжекция. Аз съм в постоянна връзка с тях и знаей, че държат на промоцията. Но се притесняват заради този новия.

Де Март придоби озадачен вид.

— Всъщност как стоят нещата? Ако болницата го иска, както и ние, тогава какъв е проблемът?

Данкър поклати глава. От челото му пръснаха капки и паднаха по раменете му.

— Не можем да поемаме никакви рискове. Залозите са твърде големи. Ако новият шеф не желае да играе, промоцията може да се окаже пълен провал. А това лекарство е изключително важно за нашия успех и затова няма място за провали.

Настъпи напрегнато мълчание. Де Март се захвана да бърше гърба и раменете си — мускулите му потрепваха и при най-лекото движение.

— Искам да проучиш този човек — каза Данкър накрая. — Разбери всичко за него — какво обича да яде, откъде си купува дрехи, какво представлява бракът му. Пие ли много, взема ли някакви успокоителни или ободрителни? Ако има нещо мръсно, открий го. Но ако няма, намери начин да го примамим, с каквото трябва.

Той стана, стисна рамото на другия и се взря настоятелно в очите му.

— Не можем да се лишим от подкрепата на тази болница — завърши Данкър.

— За новия професор, моя татко!

Осемгодишният Дани държеше голяма чаша с оранжада, примесена с малко шампанско. Масата в тесния апартамент на семейство Хънт бе застлана с ирландска ленена покривка с бордюр от везани цветя. Отгоре бяха сложени чашите им от уотърфордски кристал^[1], три комплекта чинии от китайски порцелан и лъскави прибори. Отстрани бе сервирано блюдо с изпечени на скара пържоли и пикантни ребърца, мешана салатата, пържени картофи, отворена бутилка „Сансер 98“^[2] и пълна до половината „Мое е Шандон“^[3].

Беше вечерта след първия пълен работен ден на Джак на новия пост и повечето от изтеклите десет часа бяха прекарани в съвещания във връзка с управлението на отделението. Но времето бе толкова мамещо, че той се бе измъкнал прилично рано, за да могат да празнуват у дома. Ниски облаци спираха угнетителната жега и температурите бяха спаднали до тридесет градуса, при това влажността на въздуха бе милостиво ниска.

Бет и Дани се бяха пременили специално за случая — тя беше в семпла дълга бяла памучна рокля и платнени спортни обувки. Косите ѝ бяха сресани назад и събрани с шнола във форма на пеперуда. Момчето беше с най-хубавите си панталони и тениска. За разлика от тях Джак, който готвеше отвън, се подвизаваше по дънки и риза с къс ръкав. Щом месото беше готово, той влетя вътре при тях. В продължение на няколко минути цареше тишина, докато всички поглъщаха лакомо съдържанието на чиниите си и отпихаха от питието си. За съпрузите случаят беше нереален като сън. Нещо, за което си бяха мечтали години наред — стабилност и длъжност на постоянна

заплата. Джак не си го призна, но тази сутрин се беше събудил едва ли не с очакването да му се обадят от „Картър“ и да му кажат, че е станала ужасна грешка и че управителният съвет назначава съвсем различен кандидат за началник на отделението. Но постепенно пълният смисъл на станалото стигна до съзнанието му и той започна да се оживява.

— Хънт — подразни го на шега Бет, — време е да си купиш някакви прилични дрехи. Не можеш да ходиш на работа облечен като просяк. Трябва да изглеждаш като професор и да действаш като такъв.

Дани се намеси.

— Мама е права. Костюмът, дето си го сложи онзи ден, беше същият, с който те изпратих за онова интервю в Ню Йорк.

Джак вдигна ръце, уж че се предава.

— Добре, ще си купя няколко ризи и вратовръзки, ако това ще ви направи щастливи.

— И то не от базар — предупреди го Бет. — Иди в някой приличен магазин. В „Блумингдейл“ или в някой от модните бутици по Оук стрийт.

Джак остави чашата си с решително движение и погледна жена си укорително.

— Когато съм в болницата, аз съм в работно облекло. Нямам намерение да харча цяло състояние за костюми на Армани, които ще ми седят в шкафчето цял ден. Ще си намеря нещо, в което да се чувствам удобно и да не е прекалено скъпо.

— И аз може да си накупя някои неща — каза Бет с дяволита искрица в очите. — Мисля, че едно момиче заслужава да се поглези след всички тези години на пестене.

Джак изстена високо, но остави предупреждението без коментар.

— А може ли да започнем да си търсим къща? Този апартамент се пръска по шевовете. Ти си превърнал в кабинет единствената свободна стая и ние трябва на пръсти да заобикаляме планини от книжа, за да влезем или да излезем.

Джак започна да се пита дали първата му заплата нямаше да бъде изхарчена още преди да му е изпратена по сметка.

— Хайде да караме стъпка по стъпка — призова той към разумност. — Първо трябва да сложа в ред отделението, а това ще изисква много усилия. Може да се наложи да поотложим някои от

грандиозните ви планове, докато се справя с основните проблеми. А след това ще тръгнем да си търсим къща.

Той се чукна с Бет и ѝ намигна.

— Разбира се, че можем да си купим нови дрехи, може да погледнем и за кола, а по-късно вече да мислим къде ни се иска да живеем.

Дани обърна питието си на една последна глътка и обърса устни със салфетка.

— Само не се бавете много. Доста прозорци може да пострадат, ако нямам достатъчно място да тренирам. — Той скочи от масата и грабна футболната си топка от един кашон до входната врата. Две минути по-късно вече риташе разгорещено в задния двор.

Опряла лакти на масата, Бет отпиваше доволно от виното си.

— Харесва ми — каза тя, като оглеждаше бутилката. — Бих могла да се науча да живея по този начин.

Джак се усмихна и ѝ изпрати въздушна целувка.

— Всичко това е пред нас, Бет. Договорът е подписан и връщане назад няма. Само имай още малко търпение, най-накрая всичко ще се уреди.

Но съпругата му не можеше да се сдържи.

— Страхотно съм развълнувана! — възкликна тя възторжено.

— И аз.

— Предстоят ни толкова неща. Нямам търпение да извърша някои драстични промени в живота си. Да изляза и да се насладя на живота докрай. Да си намерим дом.

Джак се надвеси през масата и двамата се целунаха, дълго и силно.

— И аз се чувствам точно така, но не мога да си позволя да ми личи. Да ходя по коридорите все едно съм цар в двореца си за мен е нещо ново. Даже бях с бялата престилка на шеф на кардиологичното. И ей богу, чувствах се невероятно.

По-късно, след като Дани заспа дълбоко, двамата продължиха да празнуват в леглото. Когато накрая бяха напълно изтощени, Бет се претърколи на своята страна и се протегна блажено. Последва някое и друго трепване, промърморване и накрая тихо и равномерно дишане.

Джак се взираше в тавана, заслушан в дишането на жена си, и се наслаждаваше на близостта на тялото ѝ. Не си спомняше някога да е

бил толкова доволен.

[1] Скъп кристал, произвеждан в Уотърфорд, в южната част на Ирландия. — Б.пр. ↑

[2] Известна марка френски вина от долината на Лоара. — Б.пр. ↑

[3] Първокласно френско шампанско. — Б.пр. ↑

5

Една седмица след убийството на Сам Люинс и точно пет дни след като бе подал молбата си за напускане, Джак Хънт крачеше по коридорите на кардиологичното отделение в болница „Картър“. Беше в нов летен костюм, купен този уикенд — кремаво ленено сако, тъмносини панталони, синя риза и червена вратовръзка на райета. Изглеждаше страхотно. Смолисточерните му коси бяха сресани, беше гладко избръснат и имаше вид на човек, отправил се на мисия. От 9:30 нататък прекара половин час в проверка на информацията за пациентите и после проведе един междуградски разговор с фармацевтични продукти „Земдън“ в Ню Йорк. Обеща, че ще им се обади, когато има време. Накрая отиде в бившия си кабинет, сега опразнен от следователи, и седна да си събере мислите. Не беше изключено занапред да го очакват трудни, дори изпълнени с противоречия времена. Но докато се взираше в далечните небостъргачи, той знаеше, че няма да се успокои, преди да преобърне отделението на 180 градуса. Най-напред обаче искаше да извърши някои козметични промени.

— Бих желал да получа няколко свързани помещения, достатъчно големи за провеждане на заседания и учебни семинари. — Това бе първата молба, която щеше да озадачи административния директор Стив Даунс. — Освен това искам прилично като големина бюро с персонален компютър, свързан в мрежа с останалите части на сектора.

Джак се опита да си представи Даунс, седнал в някой от луксозните си офиси на десетия етаж, най-вероятно с дистанционното на климатика в ръка, докато останалите от персонала изнемогваха от горещина. Продължи да изброява изискванията си, като се наслаждаваше на предизвикателството.

— Имам нужда от секретарка. Първоначално на половин работен ден, а по-късно може би и на пълен щат. Ще ми трябва някой с медицински опит и компютърни умения.

Един етаж по-горе Даунс схруска хапче антиацид и го задъвка яростно. После откопча копчето на ризата си точно над диафрагмата си, за да намали натиска.

— Нещо друго? — Сарказмът му отиде на вятъра.

— Да. Бих искал кабинетът ми да се преобоядиса. Нали разбираш, малко да се поосвежи. Нов килим, няколко прилични стола. Някои помещения тук изглеждат доста занемарени. Това не се отразява добре на общата атмосфера. Искам на всички да стане ясно, че излизаме от средновековието. Кардиологичното отделение ще изглежда и ще действа като пример на изрядност.

Въпреки унилата въздишка от другата страна на линията, Джак нанесе поредния си удар:

— И бих искал всичко това да е готово до края на седмицата.

Последва задавяне и пелтечене.

— Боже, това си е живо юркание — оплака се Даунс.

— Няма такова нещо — отвърна лекарят. — Говорих с отговорника по поддръжката и той каза, че може незабавно да изпрати тук екип от трима души и работата да бъде приключена най-късно до четвъртък.

Настъпи внезапно мълчание.

— Ти си разговарял с отговорника по поддръжката?

— Да, Стив. Знаем колко си зает и не исках да ти губя времето с такива подробности. Държа следващата седмица да започна работа по същество. Дотогава някои основни неща трябва да са приключени.

Даунс отстъпи и му предостави съответните правомощия.

Сам Люинс бе загубил дългогодишния си помощник десет месеца по-рано и изобщо не си бе направил труда да му потърси заместник. Едно обаждане до компания, която се занимаваше с набор на медицински кадри, доведе до бързи резултати и за поста секретарка на новия професор бяха набелязани три млади жени.

Джак проведе събеседване с тях в петък, последният ден от трескавите подготвителни работи, през който краката му почти не докосваха пода в прясно боядисания и застлан с нов мокет ъглов кабинет, който му бяха предоставили. Беше избрал сиво-синкав цвят за пода, а стените бяха в кремаво. Бюрото и столовете бяха с буков

фурнир и цялостният ефект беше доста приличен. Вътрешното помещение, в което щеше да работи, беше с изглед към Западен Харисън. Недалеч огромният сив монолит на болницата на Кук Каунти се извисяваше над улицата, докато под прозореца му пълзеше и се виеше неспирният поток от коли, а случайният, подобен на мравка минувач, търсеше подслон в сянката на близките сгради. Цял ден температурите не падаха под трийсет градуса, а в кабинета на новия професор един малък вентилатор се стараеше усърдно да облекчи задухът.

Няколко пъти през тази седмица Джак бе обхождал района със смесица от гордост и неверие, спомняйки си многобройните тесни помещения, в които бе принуден да работи през годините. Делеше ги с други научни работници. По пода вечно имаше струпани безброй книги, ръкописи и диапозитиви, така че беше почти невъзможно да се минава. С издънени столове и без телефон, за компютър да не говорим. Сега гледаше великолепието на обновените помещения и не му се вярваше, че всичко това е реалност. Професор Джак Хънт, шеф на кардиологичното отделение в болница „Картър“, Чикаго. „Трябва да свикваш, момче — помисли си той. — Години наред гонеше такъв пост и вечно не се получаваше. Местеше семейството си къде ли не. Е, сега се наслаждавай на предизвикателството!“

— Здравейте, аз съм д-р Хънт. Защо не се отпуснете и не ми разкажете нещо за себе си?

За събеседването бе дошъл направо от инвазивната кардиология, където беше повикан за спешна сърдечна катетеризация. Както често се случваше, при възникване на критично положение, той се оказваше единственият старши сътрудник на разположение.

— Да изоставим излишните официалности. И не се притеснявайте.

Изслуша момичетата едно след друго. Прелистваше приложените автобиографии, като задаваше бързи въпроси за минал опит, настоящи ангажименти и бъдещи планове. Трябваше да приключи и с трите в рамките на часа си за обяд и не искаше да ги изнервя ненужно. Две от кандидатките бяха отхвърлени почти веднага. Те бяха умни, привлекателни и енергични, с добри компютърни умения, но и двете нямаха достатъчно опит като медицински сестри. Третата беше двайсет и осем годишна негърка на име Хелън Брадли.

Тя беше дребничка и слаба, с широка усмивка, която като че ли озари цялата стая.

— Имате вид на човек, който дяволски бърза. — Джак не беше неподготвен за такава реплика. — Не си спомням кога за последен път съм виждала такъв хаос.

Гласът ѝ се извисяваше и снижаваше като бавна вълна, акцентът ѝ бе подчертано чикагски. Очите ѝ пробягаха из помещението.

Джак се огледа виновно, после остави автобиографията ѝ на бюрото и се отпусна на стола си.

— Толкова ли зле изглежда?

— Откакто съм тук, телефонът не е спрял да звъни, компютърът ви не е включен. — Тя беше кръстосала крака, но сега събра колене и се приведе напред, за да погледне зад главата на Джак. — И дори не знаете къде е копчето за климатика.

После огледа с критичен поглед масата.

— Професоре, и да не ми дадете тази работа, възможно най-скоро наемете някого, защото едва се държите на повърхността.

Джак се усмихна и хвърли поглед на професионалната характеристика на младата жена.

— Диплома за сестра в интензивно отделение, доколкото виждам?

Хелън кимна и после плъзна към него голям кафяв плик.

— Това са оригиналите на другите ми сертификати. Била съм сестра в хирургията пет години, после в интензивното на спешното отделение в „Ръш Пресбитериън“.

— Тогава защо тази промяна в работата?

Във външния кабинет телефонът зазвъня отново.

— Нагледах се за цял живот на кръв и вътрешности. Бих искала да работя на място, където не е чак толкова изтощаващо, но все пак е в сферата на медицината. Пък и не мога да давам дежурства заради децата.

— Колко деца имате?

— Две. Нямаат и пет години. Нуждаят се от майка си. Мъжът ми рядко се прибира преди девет и половина, а не мога да ги оставя толкова дълго на гледачка.

Настоятелното звънене от другата стая престана и след трийсетина секунди започна отново. Хелън се намръщи и стана.

— Трудно ми е да се съсредоточа при този шум. Мога ли да се обадя и да отпратя този, който ви се обажда?

Джак махна с ръка, като тайно изпита задоволство от непринудената увереност на младата жена.

— С удоволствие, това проклето нещо и на мен започна да ми лази по нервите.

Докато тя беше навън, Джак прегледа препоръките ѝ.

В предния офис последва неясна размяна на реплики, после Джак чу как Хелън оставя слушалката.

— Фармацевтични продукти „Земдън“ от Ню Йорк. Могат ли да ви отнемат пет минути?

Джак изстена и направи гримаса, но преди да успее да отговори каквото и да било, Хелън се върна при телефона и този път той чу думите ѝ съвсем ясно:

— Съжалявам, но професор Хънт в момента провежда събеседване. Бих ли могла да получа номера ви и да се погрижа да ви се обади, когато приключи? — Минута по-късно тя отново седеше на мястото си. — Докъде бяхме стигнали?

Джак затвори автобиографията ѝ. Това момиче си го биваше, точно такава му трябваше. Със самочувствие, съобразителна и инициативна.

— Кога можете да започнете?

Хелън впери поглед в часовника си.

— След обяд вече имам поети ангажименти. — Тя млъкна и се замисли, сбърчила чело. — Предполагам, че бихте могли да ме убедите да остана още малко, но иначе следващия понеделник как ви се струва?

Джак вече беше на крака и на път към вратата.

— Страхотно, но каквото и да правите — помоли я той, — не си тръгвайте до един час. Веднага ще се разпоредя да ви подготвят договора.

Той се върна след по-малко от час и установи, че Хелън вече си е закачила дипломите по стените на външния офис. Когато влезе при нея, тя точно поръчваше визитки и хартия за писане с надпис „Началник кардиологично отделение“ в горния край на листа. Вече беше проверила и установила, че телефонът, факсът и електронната поща са в ред.

— Смятам, че ще се сработим добре, професор Хънт. — И го удостои с победоносна усмивка. — О, имаше още две обаждания.

Тя погледна какво беше записала на бележките.

— Позвъниха от „Чикаго Трибюн“. Водещият рубриката „Здраве“ би искал да ви интервюира. Уговорихме се за времето между 16:00 и 17:00 днес след обяд. Казах му да не закъснява и да приключи точно в уречения час.

Челюстта на Хънт увисна от учудване. „Трибюн“ бе един от най-важните и влиятелни ежедневници в страната.

— Каква по-добра публичност от тази чрез съботно-неделния брой да обявим пред света вашата поява. — Хелън си взе чантата. — И от фармацевтични продукти „Земдън“ ми вадиха душата близо десет минути да им намеря пролука в програмата ви за следващата седмица. Бяха изключително настоятелни.

Тя огледа двете помещения с явно задоволство от промяната и се усмихна на своя шеф.

— До понеделник.

В 18:30, след едно твърде дълго интервю с журналиста, списващ здравната колона, Джак проведе кратко, предварително насрочено заседание с другите трима старши сътрудници Нат Паркър, Хари Чан и Мартин Шрийв. Точно според очакванията на Джак, Паркър пристигна пръв и се разля в любезни усмивки и ръкостискания.

— Е, Джак, ти безспорно се издигаш твърде бързо и аз не бих казал, че всички си умират от радост от това развитие на събитията. — Гласът му беше дълбок и дрезгав, а лицето му изразително. — Но аз ще го заявя направо.

Той се извисяваше над Хънт поне с петнайсет сантиметра, а върлинещата му фигура сякаш се движеше по собствена воля. С неспокойни крайници и подскачащи рамене, преждевременно оплешивял за своите четиридесет и шест години. Носеше бяла престилка върху разкопчана на врата риза и тъмни панталони, с бадж, закачен на ревера му, и стетоскоп, който се полюшваше на врата.

— Радвам се, че получи шефския пост. — Той седна и протегна дългите си крака, след което погледна крадешком към отворената

врата. — Това място отдавна запада и е крайно време някой да го обнови.

„Поне един на моя страна“ — помисли си Джак. По коридора се доловиха стъпки и приглушен шум, които все повече се приближаваха. А как щяха да реагират другите? Засега Джак можеше само да предполага.

Паркър прекъсна размишленията му.

— Аз почти изпитвах съжаление към Сам Люинс, преди да прочета ония работи за детското порно. Не зная какво е целяло напоследък гадното копеле, защото наистина действаше много прикрито. И въобще не му пукаше за отделението.

Сега шумовете бяха точно пред вратата.

— Ще те подкрепя, Джак. Време е да посвършим тук малко истинска работа.

Хари Чан и Мартин Шрийв пристигнаха заедно. Чан започна с обичайния си нервен смях.

— Поздравления, професоре, този път официално! — Неискрената усмивка и вялото ръкостискане подразниха Джак, а тъпият кикот на Чан направо го вбеси.

Чан носеше лек тъмносин костюм, бяла риза и яркожълта вратовръзка, цялото одеяние бе твърде широко за дребната му фигура. Той придърпа един стол до Паркър и се опита да подхване непринуден разговор, като непрекъснато наместваше очилата си с дебели стъкла. Накрая ги натисна тъй силно към основата на носа си, че си одра кожата.

Мартин Шрийв пушеше цигара и Джак долови дъх на бърбън.

— Здравсти — изръмжа той кисело, от което увисналата му двойна брадичка, обрасла отстрани с бакенбарди, заподскача. Изглеждаше напрегнат, прекалено едър за болничната си униформа и толкова намусен, че вероятно би предпочел да е на сто хиляди мили от това място. — Поздравления за новия пост.

Шрийв отиде в един ъгъл и се облегна на стената, след което се огледа за пепелник. Като не видя такъв, изтърси пепелта в отворената си длан и застина в неловко очакване. Накрая я мушна в един страничен джоб. Пушенето беше строго забранено по всички етажи на болница „Картър“ и Джак знаеше, че Шрийв се отнася към

разпоредбата с нескрито презрение. Сега усети, че първият конфликт вече се мержелее на хоризонта.

Джак отиде във вътрешното помещение и се върна с бутилка шампанско и четири чаши. Очите на Шрийв веднага блеснаха, щом тапата бе извадена с характерния звук, а чашите бяха напълнени и поднесени.

— Няма да губя време в излишни официалности — каза Джак, който държеше да се чукне с всички, след което вдигна чаша и отпи. Другите го последваха.

— Тук сме да честваме отделението. Следващата седмица ще набележа основните промени, които бих искал да извърша.

Чан и Шрийв си размениха напрегнати погледи, но Нат Паркър слушаше с почти блажена усмивка и си пийваше шампанско.

— А дотогава искам само да кажа, че се надявам да се сработим добре. Познаваме се от известно време и според мен всички си даваме сметка, че кардиологичното отделение се нуждае от реорганизация. — Той забеляза как Чан и Шрийв още повече се навъсиха. — Така ще е, момчета, искате или не. Нека днес да означуваме промяната и да се подготвим за бъдещето. Ще разискваме новите отговорности следващата седмица.

Той вдигна чаша.

— Да пием за кардиологичното отделение в болница „Картър“.

Само Нат Паркър отвърна на тоста. Другите двама се помъчиха да се усмихнат, но крайният резултат не изтри притеснението, изписано на лицата им.

Когато групата вече се разпадаше, Джак потупа Шрийв по рамото и го помоли да остане, като изчака, докато другите се отдалечиха достатъчно, за да не могат да чуят думите му.

— Мартин — каза той с леден тон, — постарай се това да ти е последната цигара на този етаж.

В отговор Шрийв го изгледа продължително и мрачно и после, без да каже нито дума, излезе и затвори вратата зад гърба си.

— Ще те намразят.

— Знам.

Бет и Джак бяха в леглото голи и мокри от пот, след като се бяха любили. Беше малко преди полунощ същата вечер и той разказваше за събитията от изминалия ден. Лежеше по гръб и се взираше в тавана. Бет се бе сгушила до него. Русите ѝ коси бяха влажни и разчорлени.

Тя прокара пръст по гърдите му.

— Ще кажат, че се правиш на много целомъдрен.

— Нека.

— Може би аз трябва да им отворя очите. — Тя се надвеси над него и прокара език по устните му.

— А-а? — Той успя само да пусне една дяволита усмивка. — И как по-точно?

— Ами... — започна тя предизвикателно, прокарайки пръсти по вътрешната част на бедрата му. — Какво ще кажеш за онези момичета от салона за масаж в Банкок? Четири бяха, нали?

— Три — поправи я веднага Джак. Всъщност по-скоро бяха шест, макар че накрая вече им беше загубил бройката. Беше на път за Австралия, когато се отби в столицата на Тайланд. Три дена по-късно беше изкарал цялата Кама Сутра от „а“ до „я“ и се чувстваше разбит от усилията.

— Три бяха, със сигурност — излъга той. — Това не е нещо, което може да се забрави.

Бяха излезли една вечер в Сидни след твърде много бири и Бет се бе опитала да научи нещо за миналите му връзки. Бяха ходили около два месеца, когато тя го завари в леглото с една изумително красива тъмнокоса администраторка. Случката стана причина за сериозен разрыв, продължил близо месец и половина, който заплашваше да унищожи връзката им. Тя твърде дълго и настоятелно бе разпитвала за миналото му и той ѝ бе разкрил твърде много.

— Виж — Джак реши да смени темата, усещайки, че сега всичките му прегрешения за пореден път ще бъдат подложени на щателен анализ. — Каквото било, било. Добре, лягах си с някоя всеки път, когато ми се откриеше възможност. Не споря, че съм си пийвал доста по разни поводи и че съм си попушвал по малко хашиш. — Той се надигна на лакът. — Един мъж трябва да се позабавлява, преди да остарее твърде много и да забрави как стават тия работи. Така че аз определено не съм света вода ненапита.

Бет го ощипа по носа.

— Аз го знам, но съм единствена.

Те лежаха един срещу друг, опрели лица, здраво прегърнати.

— Какво ми каза веднъж за лекарите? — попита Бет. — Някакво правило за десетте години?

Джак не отговори дълго време и Бет го смушка в ребрата.

— Десет години след завършването на университета випускът вече е с установен облик. Много ще са загубили по двама-трима пациенти заради погрешна диагноза или недостатъчен опит.

— А ти колко си загубил? — прошепна тя без следа от закачливост.

— Трима.

Бет ахна. Това бе неизследвана територия дори и за нея.

— Как?

— На първия бих погрешна инжекция. Бях много изтощен след три последователни дежурства и обърках ампулите. Той и без друго беше тежко болен и вероятно нямаше да го бъде кой знае колко. Но грешката ми определено не допринесе за някаква по-ведра перспектива. — Той прокара пръсти през косите си и после избърса чело с крайчеца на чаршафа. — При втория не успях да поставя вярна диагноза. Лекувах една възрастна дама след инфаркт, бях решил, че е това, а тя през цялото време си е била с огромен съсирек в белите дробове. Третият случай беше едно малко момче, горе-долу на възрастта на Дани.

Той долови повторно рязко поемане на въздух.

— Тежка травма на главата, при която не действах достатъчно бързо. Детето умря от мозъчен оток. Можеше да бъде спасено, но аз просто не разчетох правилно симптомите.

— Не ми разказвай повече.

Джак се надвеси над Бет и я целуна по челото.

— Трябваше да се науча да живея с това. То представлява част от кариерата ми. Не е възможно да си се отдал на медицината и да не допускаш грешки. Когато се получат, ти просто продължаваш напред и се учиш от опита си. — Той дръпна жена си върху себе си и я прегърна, все едно му беше за последно. — Това е животът, който съм си избрал.

Известно време двамата мълчаха, всеки потънал в мислите си.

— Какво още гласи това правило?

— Около пет процента от випуска ще се пристрастят към алкохол или наркотици, някои ще са семейни с един или два развода зад гърба си, други ще са на лечение. Няколко ще бъдат замесени в криминални прояви като измами със застраховки или търговия с наркотици и поне един ще е извършил самоубийство. Понякога се появява и по някой опасен луд. — Той млъкна за момент. — Като изключим гореспоменатите, останалите ще си бъдат съвсем добре.

Бет изви гръб, за да може да вижда по-добре лицето на съпруга си в мрака.

— И що за шантава история наследи в „Картър“?

Джак бавно плъзна ръце по голия ѝ гръб.

— Разполагам с един петдесет и осем годишен пияница и един петдесет и пет годишен комарджия. Нат Паркър е най-младият, около четиридесет и пет годишен. За разлика от тях е страхотно стабилен и отличен лекар. Но като цяло атмосферата в отделението е доста окаяна. Има нужда от свежа кръв.

— Защо трябва да пришпорваш така нещата? Не можеш ли да поизчакаш с промените, докато новите отношения поулегнат? — В гласа на Бет прозвуча умолителна нотка. — Не ги настройвай веднага срещу себе си.

Джак я придърпа по-високо върху гърдите си и зарови пръсти в косите ѝ. През тънките стени се чуваше похъркването на Дани.

— Знаеш как някои хора виждат една стара сграда и нямат търпение да възстановят великолепието ѝ, нали? Или как някоя добра, солидна компания се скапва само защото шефът ѝ е твърде ленив, за да се движи в крак с времето? Ето как се чувствам. Ако не направя така, че присъствието ми да бъде осезаемо от самото начало, отделението съвсем ще западне.

Бет отпусна глава върху гърдите на Джак и се заслуша в ударите на сърцето му. Тя бе една млада майка в непознат град, с осемгодишно момченце, което тепърва трябваше да отглежда, и с копнежа си за още едно дете. А мъжът ѝ се канеше да променя света.

— Бъди внимателен, Хънт. Ще внимаваш, нали?

6

„Клонис“ е един от евтините хотели в Чикаго. Осеметажен, той се намира на ъгъл, на по-малко от километър от мястото, където скоростна магистрала „Кенеди“ се слива с „Ню Орлиънс“. По принцип е запуснато, безлико място, където за по една нощ отсядат търговци и туристи с ограничени средства. В сутерена има оскъдно осветен бар със сепарета покрай стените и достатъчно телевизори, за да могат клиентите, където и да са седнали, да гледат всякакви игри с топка, които се излъчват, футбол, хокей на лед, баскетбол, бейзбол. Извън състезателния сезон барманите записват мачове по австралийско ръгби и ги въртят непрестанно. Дори и редовните клиенти рядко забелязват разликата, тъй като във всички тях огромни мускулести мъже се правят на кайма, докато гонят топката. Барът в сутерена е за сериозни пиячи, за тези, които предпочитат мрака и анонимността пред яркото слънце или разходката в парка. Любителите на бира и бърбън обикновено полагат неистови усилия да си спомнят онова, което ги е довело тук преди доста време — да търсят забрава. Дори и сервитьорките, разнасящи питиета, изглеждат изхабени и грохнали, почти толкова неутешими, колкото и пиячите, които се мъчат да обслужват с такова старание.

Кардиологът от „Картър“ Мартин Шрийв бе редовен посетител на „Клонис“. След работа, а понякога и преди това, почти винаги в събота и неделя. Бракът му беше изчерпан, децата му бяха пораснали и отдавна заминали в други щати. Жена му прекарваше повечето си време във Флорида при своята сестра вдовица. Шрийв беше алкохолик. Той го знаеше и въобще не го беше грижа — беше твърде затънал, за да се вълнува от този факт. Беше направил нужните изчисления и планираше да се пенсионира в рамките на следващите две години. Смяташе, че може да изкара останалата част от своя замъглен в алкохолни пари живот между апартамента си близо до Сити Хол, „Клонис“ и „Ригли Фийлд“ — теренът на „Вълчетата“. Шрийв беше страхотен почитател на бейзбола. Той не се интересуваше дали

отборът му печели, или губи, просто се потапяше в атмосферата на игрището. Тракането на минаващия наблизно влак, разположените плътно едно до друго места, зрителите, накацали по околните покриви, закачките по трибуните. Това бе всичко, което искаше от живота. Но той имаше да изтърпи още две години в кардиологичното, преди да постигне целта си. Покойният професор Сам Люинс му беше неволен съюзник. Обладан от безразличие и апатия, на него му беше все едно, та ако ще кардиологичното отделение в „Картър“ да се залее с пиячка. Но сега, с Джек Хънт на шефското място, подгизналото от алкохол бъдеще на Шрийв ставаше доста неясно.

Въпросната неделя Шрийв беше сам в „Клонис“ и се беше натикал в едно малко сепаре в дъното. Беше по обяд, а навън градът кипеше от живот, слънце и туристи. В мрака на сутерена имаше само шепа пияници, стиснали димящи цигари с треперещи пръсти. Един или двама си мърмореха нещо под нос. Шрийв беше оставил на масата пред себе си неделното издание на „Чикаго Трибюн“, като преди това беше откъснал една двойна страница и я беше сложил настрана, за да ѝ отдели по-специално внимание. Погледна заглавието — „Новият кардио-шеф на Картър“ — после препрочете цялата статия, като се мъчеше да не поглежда снимката на усмихнатия и видимо доволен Джек Хънт, както и подзаглавието „Неудържимият професор“.

— Не чети повече, че само ще ти се качи кръвното.

Шрийв не вдигна глава, когато Хари Чан се вмъкна в сепарето. Чан хвърли поглед към бара, махна на една минаваща наблизно сервитьорка и после се изсмя по своя характерен начин, който беше в състояние да вбеси всеки.

— И как изобщо виждаш тук каквото и да било? Това си е една съвсем тъмна дупка, човече!

Шрийв се огледа и после сви рамене с безразличие.

— Нали успявам, другото е без значение. — Той бутна вестника към новодошлия. — Прочете ли това?

Чан го огледа внимателно.

— Мартин, някой ден ще трябва да се избръснеш и да си сложиш някакви прилични и чисти дрехи.

Шрийв бе с дълга, твърде голяма за него памучна фланела, която висеше свободно върху също толкова грамадно долнище на анцуг.

Двойната му брадичка беше покрита с четина. Той не обърна внимание на коментара и изръмжа:

— Видя ли това?

Чан повдигна ъгълчето на страницата с такава погнуса, все едно бе изцапана с кучешки екскременти.

— Да, прочетох я.

Шрийв присви очи в мрака.

— И какво?

Чан се облегна назад и не каза нищо. Шрийв чакаше нетърпеливо.

— И какво де, какво разбра от цялата работа, мамка му?

Другият вдигна ръце, за да успокои Шрийв. Когато заговори, гласът му прозвуча почти тържествено. Говореше бавно, сякаш обмисляше всяка дума.

— Трябва да стъпваме много внимателно. Ако му позволим, Хънт ще ни създаде куп неприятности. — Шрийв понечи да го прекъсне, но Чан не го остави. — Ако му позволим, Мартин, само ако му позволим. Според мен Стив Даунс си мисли, че Хънт ще бъде лесна победа, маджун, който може да мачка както си поиска. — Той въртеше в ръце една подложка за бира. — Още не знаем какви промени подготвя, нямаме представа дали изобщо могат да се осъществят. Защо просто не изчакаме? Да видим как ще тръгне. Ако започне много да се престарава, може изведнъж да увисне. Той не е групов играч, но все пак се нуждае от нас, не може да ръководи това отделение без нашето съдействие.

Шрийв махна на една сервитьорка и си поръча нова бира. Когато момичето се отдалечи достатъчно, той изръмжа към Чан:

— Не мога да чакам още две шибани години. Не бих могъл да се примиря с това ирландско копеле за толкова време. Убеден съм, че някой трябва да си иде — или аз, или той. Друг начин няма.

Хари Чан извъртя разтворения вестник към себе си и прегледа набързо текста.

— Както се заформят нещата, Мартин — каза той след три абзаца, — май не бих заложил на теб.

Статията в „Трибюн“ беше на цели две страници, само с малко място за реклами. Имаше кратка история на кардиологичното отделение с акцент върху славните му дни и после анализ на по-

скорошния му упадък. Авторът беше цитирал много неофициални мнения за ниските стандарти по висините. Освен това имаше и отговорни изявления от шефовете на другите отделения, които приемаха с радост промяната на ръководството. Нещастният Сам Люинс беше описан като злодеят в цялата история, а скандалното му убийство и последвалите разкрития само засилваха черните краски, в които бе обрисован.

„Как е възможно толкова време едно такова важно отделение да тъне в посредственост?“ — размишляваше журналистът. После предлагаше собствени обяснения — борба за власт, личностни сблъсъци, липса на водеща фигура и т.н. Без да споменава имена, той повтаряше слуховете, които се носеха из болницата за старшите лекари в отделението. А коментарите не бяха особено ласкави. Хари Чан трябваше да стисне зъби, докато ги преглеждаше набързо. Не можеше да понесе да се види тъй ясно зад тънкия камуфлаж. По-голямата част от персонала веднага щяха да се досетят за кого намеква „Трибюн“, служейки си с доста нелицеприятни определения.

Интервюто с Джек Хънт заемаше половин страница. Проследяваше професионалното му развитие и освен това имаше приложен списък на научните му публикации. Куп тъпи изказвания, включително и едно на административния директор Стив Даунс: „Отличен кандидат, който вече работеше в кардиологичното отделение, а сега има интересни планове за възраждане му и за възстановяването му на достойното за него челно място в кардиологията на Средния Запад“. Изявлението на Даунс беше съпроводено с негова снимка от времето, когато е бил поне с десет години по-млад и с десет кила по-слаб. Имаше и снимка на Хънт. Както обикновено той се вираше право в обектива, сериозен и решителен. Добавена към пълния с хвалебствения профил, общото впечатление бе за силна и целеустремена личност, призвана да спаси положението.

— Шибан гадняр! — отсече накрая Чан, докато сгъваше шумно вестника. Махна на една от сервитьорките и поръча две бири.

— И един бърбън за разнообразие — изръмжа ядно Шрийв, когато бутилките им бяха донесени.

Двамата седяха в мълчание. Чан отпиваше замислено, а Шрийв гълташе така, все едно бе разбрал, че пивоварната е взривена и в най-скоро време ще въведат дажба за алкохола.

— Мисля, че цялата работа е блъф — реши Чан накрая.

Шрийв престана да се налива, за да удостои проблема с цялото си внимание.

— К'во значи т'ва?

Чан се мъчеше да построи пирамида с подложките за бира, но щом започна да обяснява, тя се срути.

— Мисля, че господин Натегачев си е разиграл добре картите, за да получи шефския пост, но сега ще избягва нови конфликти, защото не може да си позволи да влоши още повече положението, което и без друго не е цветисто. Той няма управленски опит и е абсолютно неподготвен за пазарните реалности на клиничната медицина. Твърде дълго се е изиявявал в научната сфера. Тези момчета са непоправими идеалисти. — На лицето му трепна нещо като усмивка, след което той вдигна бутилката си и се чукна с Шрийв. — Успокой се, Мартин. Я поведро! Ние с теб сме тук от години. Това ирландско копеле е навлек. Ще му посмачкаме фасона, ако се наложи. Нека първо да видим какво ще ни сервира. Тогава ще решаваме дали си струва наистина да се тревожим.

Мартин Шрийв избърса потни длани в долнището на анцуга си, глътна наведнъж бърбъна в чашата и после изплакна уста с остатъка от едната бира.

— Ще му дам два-три месеца отсрочка. Но ако си позволи пак да ми чете лекции, ще му откъсна шибаната глава!

Те се затътриха навън, където и двамата присвиха очи на слънчевата светлина, отразена от прозорците на близкия небостъргач. Шрийв дърпаше жадно от цигарата си — десетата за деня. Те бяха двама неудачници, обладани от пиянска смелост. Вървяха мълчаливо, подкрепяха се един друг и всеки се питаше какво ли ги чака занапред.

В апартамента Бет Хънт внимателно мушкаше пълното интервю от „Трибюн“ в голям плик. До нея Дани държеше още шест такива плика. Единият беше за Шинейд, по-голямата сестра на съпруга ѝ, която живееше в Дъблин. Родителите на Джак бяха починали преди няколко години и той се стараеше да не губи връзка с останалата част от семейството. Но по-скоро Бет беше тази, която се обаждаше, пишеше писма, сецаше се да прати поздравителна картичка за рожден

ден или за Коледа. Другият плик беше за Сидни, където и досега живееха родителите на Бет и двамата ѝ братя. Те се свързваха редовно и винаги питаха как върви работата на Джак. Много тъгуваха за Дани и постоянно се оплакваха от разстоянията, които ги разделяха. Други три плика бяха за близки приятели, които се бяха разпилели по света, и един за предишния професор и наставник на Джак в Ню Йорк. Последният, приготвен с голяма неохота, беше за д-р Карлота Дрънкър от Сакраменто. Джак беше настоял за това, независимо от последвалото цупене на Бет. Към изрезката от вестника беше прикрепен лист, на който Джак беше добавил набързо само няколко думи: „Радвам се, че си открила по-големия си брат. Дори не знаех, че си го загубила. Аз имам само една сестра, така че брат нямам“.

Бет прочете тези три изречения двайсетина пъти, убедена, че в тях има някакъв скрит смисъл. Отказа се едва когато съпругът ѝ обеща да ги изведе да вечерят заедно някъде навън.

В пет часа и десет минути сутринта на 28 юни, понеделник, Джак се измъкна тихо от леглото, придърпа единствения чаршаф, покри раменете на Бет, която лежеше свита в любимия си ъгъл, и после застина неподвижен, докато я наблюдаваше как се поразмърда. Доволен, че не я беше събудил, той я целуна нежно по челото, след което зашляпа бос към стаята за гости. Включи персоналния си компютър и с прозявка зачака появата на иконките. Минута по-късно пръстите му вече танцуваха по клавиатурата.

Той зачете един файл, върху който работеше на порции от предишната седмица. Текстът беше разделен на единайсет части и Джак започна да реже и да лепи, да изтрива и да пише отново, докато сведе отрязъците до осем. После се облегна назад и се загледа в думите. Замисли се напрегнато.

Навън, от Северен Кларк, който се намираще на няколкостотин метра от апартамента, вече се разнасяше шумът от сутрешното натоварено движение. Джак си погледна часовника — 5:38. Върна се към клавиатурата и извърши още някои редакции. Обмисляше част от новите мерки. В отражението си върху монитора видя косата си, щръкнала на всички страни, и се опита да я приглади. Плъзна нокти по наболата си брада. Препрочете написаното и се навъси. После му хрумна нещо и изтри още текст, след което добави два последни реда.

— Хънт, какво правиш толкова рано сутринта?

Гласът на Бет го стресна така, че той подскочи и тя сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Някои последни уточнения в плановете, които трябва да излъскам — отвърна той.

Тя се приведе над рамото му и зачете написаното върху екрана.

— Надявам се, че днес не си в някое от твоите ураганни настроения — изрази тя тревогата си, когато стигна до края.

— Не — отрече той, — по-скоро е време за вземане на решения.

Бет изстена. Тя много добре знаеше как действа съпругът ѝ. Когато трябваше да се реши някакъв важен въпрос, нищо не можеше да го накара да промени становището си — никакви доводи или друго мнение. Дори по отношение на любовта. Още там, в Сидни, след като бяха излизали заедно само няколко месеца, те се скараха жестоко, което не им се случваше рядко. Тя се беше ядосала и го беше зарязала бесен на паркинга на болницата наскоро проливен летен дъжд. Два часа по-късно, мърляв и мокър до кости, Джак беше цъфнал на прага ѝ с предложение за женитба. Тя му беше отказала и го беше изгонила. А той заключи велосипеда ѝ с катинар и седя до него цяла нощ, докато накрая на следващата сутрин тя се беше появила, за да ходи на работа. Избухна нов разгорещен спор, последван от един още по-разгорещен час в леглото. Десет дена по-късно двамата се бяха оженили.

— Няма ли да закусиш нещо? — извика тя.

Джак вече беше под душа и си тананикаше доволно.

— И по-тихо, че ще събудиш Дани.

Но петнайсет минути по-късно Джак си приготвяше чантата с документи под тревожния поглед на съпругата си.

— Ще хапна нещо в столовата. Днес е важен ден и ми се иска да бъда в болницата колкото се може по-скоро.

Бет го целуна по бузата.

— Някаква представа кога ще се прибереш?

Чантата беше затворена и щракната, вратата на апартамента отключена.

— Ще се помъча да си дойда преди Дани да си е легнал. Вечеряйте, без да ме чакате и ми оставете нещо, което мога да си претопля.

Бет го изпрати до стълбите, увита с една хавлиена кърпа, колкото да не е съвсем гола.

— Хънт, Хънт! — прошепна тя високо.

На половината път надолу по стълбището съпругът ѝ спря и вдигна глава.

— Това е работа, не я превръщай в кошмар.

Тя само му помахаше в отговор, след което входната врата на кооперацията се затръшна.

Същата вечер кардиологичното отделение бе връхлетяно от торнадо.

— Здравейте, мисля, че повечето от вас ме познават.

Джак беше свикал съвещание след работно време само за медицинския персонал.

— За останалите — продължи той — аз съм новият ви професор. Бих искал да ви запозная с някои от промените, които възнамеряваме да направим тук.

Освен Паркър, Чан и Шрийв, присъстваха още седем души. Бяха се събрали в една свободна болнична стая в интензивното. Две млади жени и петима млади мъже, облечени в зелените памучни униформи на лекари, до един уморени и изнервени. Джак беше избрал да проведе съвещанието на позната територия, а не сред официалната атмосфера на новия си кабинет, с която той самият още не беше свикнал. Пък и новата му секретарка Хелън Брадли с всички сили се стараяше да възстанови реда в ръководния сектор на отделението. И той бе решил да ѝ осигури пространство за действие.

— Нека започнем с един елементарен и ясен въпрос. — Той се беше настанил на ръба на едно свободно легло и всички погледи бяха вперени в него. — Знам с какво усърдие работят тук повечето от вас. Наясно съм как често след дългия работен ден ви се налага само да дремнете за кратко и да застъпите на дежурство. — Няколко глави закимаха утвърдително. — Затова смятам да предложа смените в отделението да започват с един час по-късно.

По-младите лекари не можаха да повярват на ушите си — един от тях дори помоли Джак да повтори онова, което бе казал току-що. Нат Паркър изглеждаше озадачен, а Мартин Шрийв и Хари Чан си размениха усмивки на облекчение. Джак знаеше, че те бяха очаквали друго. Помълча още миг, докато всички отново насочат вниманието си към него. После извади един бележник от страничния си джоб и проследи с пръст записките си.

— Болницата в Бруклин, Ню Йорк, току-що е била глобена с 14 000 долара за това, че е натоварвала неправомерно младите лекари — поясни той. — А на медицинския център към Нюйоркския университет е била наложена санкция от 16 000, след като инспектори са установили, че стажант-лекари първа година в кардиологичното работват до 130 часа седмично. — Той смачка листа на топка и го

хвърли в близкото кошче. — Не желая тук да идват комисии и да шарят из отделението. Не можем да понесем повече удари върху репутацията ни. От какъвто и да било характер.

Почти осезаемото напрежение се изпари и Джак усети как групата започна да се отпуска. Той не беше хвърлил бомба въпреки очакванията им.

— Освен това съм се разпоредил за осигуряване на нормална храна за онези, които са на повикване или дежурства. През последните няколко месеца забелязах, че живеем на кафе и сандвичи. Няма смисъл да четем лекции на пациентите си за здравословния начин на живот, след като не можем да оправим собствения си. — Мярнаха се няколко одобрително вдигнати ръце и усмивки на облекчение. Джак стоеше с наведена глава, но с периферното си зрение регистрираше всеки жест. Накрая вдигна поглед. — Но има цена, която някои ще трябва да платят за всичко това.

Малката група се вцепени, когато новият професор отправи поглед към по-възрастните си колеги.

— Време е лично да поемем отговорността за отделението. Тя пада най-вече върху старшия персонал, не върху стажантите. Тъй че бих искал отсега нататък служителите в болницата и на деветия етаж да са на линия всяка сутрин.

Той се престори, че оправя някакви несъществуващи гънки по чаршафа.

— Ние свикнахме да идваме и да си отиваме, когато си решим. Няма да е зле това да престане. Сега трябва да дадем пример.

Джак стана, предаде някакви книжа на един от стажантите и после изгледа внимателно цялата група.

— Това е всичко за днес. Ще говорим отново в средата на седмицата.

Онези, които имаха око за тия работи, бяха с впечатлението, че Мартин Шрийв всеки миг ще получи удар.

— Здравейте, аз съм новият шеф на кардиологичното.

Беше вторник, 29 юни, 7:30 сутринта. Джак беше в кафето на хирургията на третия етаж. Това бе основно помещение, със сини стени, облицован с бели плочки под и малка масичка в средата,

отрупана с медицински списания. Имаше пет фотъойла, два от които със съдрана тапицерна, а третият беше с дупки, от които се показваше пълнежът. Тук, шест етажа под кардиологичното отделение, се водеха на операция много пациенти със сърдечни заболявания. Смяна на повредени сърдечни клапи, поставяне на артериален байпас, корекция на главни кръвоносни съдове... Двете отделения бяха взаимозависими — хирурзите се отзоваваха всеки път, когато кардиолозите бяха на мнение, че оперативната намеса е най-добрата възможност за подопечните им. По същия начин екипът от хирурзи очакваше техните колеги кардиолози да поддържат пациентите във възможно най-добра форма. Сърдечната операция представляваше тежко изпитание за човешкия организъм.

Джак се здрависа с тримата старши лекари и им подаде по една папка с по четири листа.

— Това са новите насоки, които съм разработил за съвместните ни ангажименти — обясни той. Остави на тримата няколко минути да прегледат текста и към края забеляза повдигане на вежди.

„Ама, че работа! Тук съм най-младият. Ще си помислят, че идвам направо от студентската скамейка.“

Донован, дребен смугъл човек в зелена униформа, погледна с любопитство Джак над чифт силни очила и каза:

— Ще трябва да разгледам това по-подробно, но на пръв поглед изглежда доста впечатляващо.

Другите двама — Полски и Рийд — измърмориха нещо в потвърждение, приключвайки с последния лист.

— Но не през работно време — добави Рийд за тежест. Той се облегна назад в креслото си и заглежда един багел^[1], но после явно реши, че видът му не му харесва достатъчно. Беше висок, но с изпъкнало шкембе, сякаш се беше тъпкал с хлебни изделия повече, отколкото бе здравословно за него. — Желая ви успех с тези планове. Ще бъдете като глътка свеж въздух горе.

И той впери предупредителен поглед в кардиолога.

— Но се съмнявам, че всички ще посрещат радушно вятъра на промяната.

Джак се усмихна с усилие.

— Ще им се наложи да бъдат в крак с времето или да ходят да се оплакват някъде другаде.

Той видя, че сърдечните хирурзи бяха впечатлени, но и предпазливи. Те знаеха какви са рисковете и познаваха много добре играчите.

В сряда Джак се добра до вътрешността на болница „Картър“ и до патологията. Тук шестима лекари и над двайсет души помощен персонал обработваха многобройните тъкани, изпращани от горните отделения. Изследваха кръв, урина, слюнка и докладваха резултатите. Проби от органи се подлагаха на микроскопски анализ. Извършваха се аутопсии на трупове, за да се установи причината за смъртта или крайния стадий на развитие на дадено заболяване. Най-главният сред персонала тук бе Джей Найлс — патолог, възпитаник на Филадельфийския университет. Той беше висок човек, в неизменно добро настроение, все се подхилваше за нещо и беше известен с репертоара си от мръсни вицове, които се разнасяха из цялата болница.

— Значи ти си новият избраник? — попита той. Седеше зад едно разхвърляно бюро и оглеждаше Джак от глава до пети, все едно преценяваше коя маса за аутопсия ще му подхожда по размер. — Динамото от Дъблин, моторетката със стетоскопа. Реномето ти върви преди теб, професоре.

Джак се ухили. Той вече свикваше с любопитните погледи и приглушените коментари, които неизменно го съпровождаха по коридорите на болницата.

— Мислех да се представя — започна той — и да видим дали можем да работим заедно по някои научноизследователски проекти, които нямам търпение да задвижа.

Найлс се засмя тихо.

— Слушам те, професоре, целият съм в слух. Ако ти изглеждам малко изненадан, то е само защото не съм виждал никого от деветия етаж през последните пет години. Може би пациентите там просто не умират. Или вие, момчета, сте толкова печени, че нямате нужда от нашите услуги.

Той забеляза въпросителната гримаса на Джак и снижи гласа си с една октава.

— Или може би предишният ви шеф е отделял толкова време да гледа мръсни снимчици, че е забравил какво е да си истински лекар.

Джак реши да подмине подигравките. Да не губи концентрация. Това е стар отбор, само че с нов капитан. Излишно е да се връщаме към загубените мачове. Сега се готвим за следващия сезон.

— Д-р Найлс, ако не възразявате, бих предпочел да поговорим за моята научноизследователска програма. Тези проблеми ме вълнуват много повече.

Найлс наведе глава и се призна за победен.

— Давай.

Вдигна тронаво двата си крака на бюрото, изтиквайки огромна купчина от книга и после изключи телефона, за да не го безпокоят.

— Добре — започна Джак. — Възнамерявам да помоля вашия екип да прави аутопсия на всеки пациент до петдесет и пет годишна възраст, който умира в нашето отделение от инфаркт. И по-специално бих желал да правят разрез на сънната, на бедрената и на коронарната артерии и да проверяват за някакви признаци, доказващи по-ранна инфекция.

Найлс го прекъсна.

— Инфекция?

Джак кимна и седна на единствения свободен стол. Другите три в малкия кабинет на патолога бяха отрупани с книги или папки на пациенти. Някъде се тръшна врата и в стаята проникна миризма на формалин.

— Това е изследователската стратегия — можем ли да докажем, че болестта на сърцето в една по-млада възраст се причинява от значително артериално удебеляване, предизвикано от микробна инфекция в ранна възраст. — Той подаде на Найлс дебела папка с машинка. — Това е предварителната работа, която съм извършил до този момент.

Найлс усети тежестта на папката.

— Значи само предварителната работа? Тогава колко ли ще тежи основната част на изследването?

Джак продължи, без да се отклонява.

— Бих желал, освен това, ако е възможно, да си сътрудничим и с колегите от педиатрията. Да се уговорим към всички изисквани от тях аутопсии да се включи и изследване на артериалната мрежа на децата с оглед на доказателства за евентуално заболяване в по-ранна възраст. Тогава бихме могли да направим титруване на антитела^[2] за конкретни

болестотворни бактерии, които по мое мнение може да участват в това явление.

Найлс не отрони дума повече от минута, после бавно смъкна краката си от бюрото и се изправи.

— Май в това отделение ще се върши сериозна работа, професоре. Това ще бъде съществена промяна. Надявам се, че и колегите ти са толкова запалени. — Той прелисти набързо папката. — Материалът изглежда много интересен. Надявам се, че ще можем да работим заедно.

И той отново включи телефона.

— Ще говоря с шефовете на травматологията и на педиатрията. На този етап не виждам никакви проблеми.

Джак въздъхна с облекчение. Това бе една от срещите, която бе очаквал с особено притеснение. За отделение в такава стагнация, какъвто бе случаят с кардиологията, той беше наясно, че ще са му нужни известни усилия, докато убеди останалите в болницата, че предстоят сериозни промени. И да ги успокои, че всяко съвместно усилие ще бъде полезно и смислено, а не хвърлено на вятъра. Извършената от него изследователска работа беше ключов момент. В случай че протоколите му се приемеха от патолози, педиатри и травматолози, това щеше да сложи началото на действителната рехабилитация в кардиологичното отделение. Но работата му щеше да бъде огледана повече от критично. Не че това го безпокоеше. Той би приел сътрудничество с други дисциплини, би изслушал с охота всякаква градивна критика. Беше уверен, че каквато и дискусия да възникне, тя ще му даде възможност да блесне и по този начин да засили впечатлението за едно съживено кардиологично отделение. И тогава щеше да стане възможно да продължи с изследванията по проблемите, свързани с неговия водещ научен интерес.

Сряда беше хубав ден.

За разлика от четвъртък.

Джак свика ново съвещание след работно време, този път в обновените кабинети. Столовете бяха наредени около бюрото му. Разположението бе предложено от Хелън.

— Не бива да карате някой да се чувства по-малко ценен от друг — посъветва го тя. — Знаете колко е крехко лекарското его. Всеки иска да е бялата акула и на никой не му харесва да се счита за последна дупка на кавала.

Преди да си тръгне, тя бе оставила прясно сварено кафе и достатъчно солени за сплашване на засилващия се привечер глад.

Те пристигнаха на групи от по двама-трима и Джак наблюдаваше реакциите им, докато ги поздравяваше един по един. Седмината млади лекари се събраха в единия ъгъл, бърбеха си и си похапваха от соленките, докато почти опразниха чиниите. Мартин Шрийв отказа стол и мятеше кръвнишки погледи от най-отдалечения ъгъл на кабинета. Хари Чан си играеше с очилата си, смъкваше ги, избърсваше стъклата им и после пак си ги слагаше на носа, след което минаваха пет минути и цялата процедура се повтаряше отново. Изглеждаше доста притеснен. За разлика от него Нат Паркър беше спокоен и ведър. Дори краката и ръцете му, които никога не можеха да си намерят място, сега бяха в покой.

— Съжалявам, че трябва отново да ви задържа след работа, но има още няколко въпроса, които трябва да изясня. — Джак огледа палитрата от изражения — отегчени, безразлични, уморени, внимателни, загрижени, мрачни, подозрителни. Той мина от стол на стол и връчи на всеки подложка с по няколко захванати към нея листа. Някои от тях се отгърнаха от въздушната струя, раздвижвана от един вентилатор.

— Новите насоки — каза той, когато всички комплекти бяха раздадени.

Мартин Шрийв нави листата на руло, без да ги погледне, и проследи Джак с мрачен поглед.

— Проблеми, свързани с дисциплината, спорове, доводи. Всичко, което трябва да минава през тези офиси. Не желая едва сдържано недоволство и завист по коридорите. Ако ви тормози нещо, кажете ми го. Моя е отговорността работата да върви добре.

Той остави няколко минути на присъстващите да огледат текста и забеляза безучастната поза на Шрийв.

— Обърнете на шеста страница, моля. — Последва шумолене на хартия. — Тази сутрин водих преговори със спешното отделение. Всички пациенти с болки в гърдите и с подозрения за инфаркт на

миокарда ще се откарват незабавно на деветия етаж, вместо да бъдат държани долу за наблюдение. Искам по всяко време да имаме дежурен екип, способен да извършва сърдечна катетеризация. Ако електрокардиограмите и ензимите потвърждават развиващ се исхемичен пристъп, ще правим спешна ангиография^[3] и ще преминем към балонна дилатация. Целта ни ще бъде да запазим сърдечния мускул и да предотвратим евентуално увреждане, вместо да наблюдаваме как това увреждане се развива и едва тогава да лекуваме последствията.

Последва групово стениание и Мартин Шрийв рязко отвори своето копие с инструкции. Докато преглеждаше въпросната страница, лицето му се изкриви от гняв.

— Добре, ясно ми е, че това означава повече работа — намеси се Джак, — която ще изисква повече време и усилия. Този подход ще измести отговорностите за случаите на остра сърдечна недостатъчност от спешното отделение върху деветия етаж. А това ще означава повече дежурства за старшия персонал.

Шрийв накрая не издържа.

— За бога, това си е жива полицейщина! Нямам намерение да си влача задника из отделението всяка проклета нощ от седмицата и да се правя на Господ!

Настъпи слисано мълчание, по-младите лекарите не знаеха къде да гледат. Хари Чан се сви на стола си и опря чело с ръце, а Нат Паркър седеше неподвижен и наблюдаваше всяко движение. Джак изчака гневният изблик да отmine.

— Радвам се, че реши да се възползваш от процедурата за оплаквания тъй бързо и тъй открито, Мартин — каза той. — Изложи притесненията си, които са напълно обясними. Слушам те.

Той се постара гласът му да звучи равен и овладян, твърдо решен да не допуска какъвто и да било подтекст или раздразнение.

— Но това засяга всички ни. Кардиологичното отделение ще се движи в крак с времето. Всички, които чувстват, че не могат да откликнат на промените, по-добре да прегледат отново договорите си. — Това беше предизвикателен отговор, първи публичен и пряк отпор.

Шрийв стана, откопча листовите си и ги пусна на пода един по един.

— Ще се консултирам с адвокатата си. — Той излезе рязко от стаята и затръшна вратата зад гърба си.

Джак по никакъв начин не реагира на неподчинението.

— Нека обсъдим останалата част от програмата и да си ходим вкъщи.

Разискванията по другите радикални предложения, които Джак бе изложил като работен вариант, им отне още час. Когато съвещанието приключи, Джак остана да седи дълго време, вперил поглед през прозореца на офиса в блещукащите светлини на далечните небостъргачи. Недоволните бяха неутрализирани. Дали щяха да се пречупят, или да напуснат? Или може би щяха да му организират комплот? Беше ли това началото на битката или избликът на Шрийв представляваше просто очаквана престрелка, немощна атака на човек, притиснат до стената?

Настоятелното звънене на телефона в офиса на Хелън прекъсна мислите му.

— Хънт, по кое време възнамеряваш да се прибереш тази вечер? — беше Бет и звучеше уморена.

Джак погледна часовника си и изруга наум. Беше 8:30. Това беше четвъртата поредна вечер, в която щеше да се прибере след десет. Дани щеше да си е легнал, а вечерята отдавна щеше да е изстинала.

— Тръгвам.

След десет минути беше на улицата и махаше за такси. Май щеше да е по-добре на път за вкъщи да купи някакви цветя. Покрай тях проблясваха светлините на града. Той подкани шофьора да побърза.

В петък Джак извърши невъзможното. Той убеди шефовете на четири други отделения да се съберат заедно на обяд. Сърдечният хирург Донован от кардио-торакалното^[4] отделение, Джей Найлс от патологията, професор Нед Уотсън от педиатрията и шефът на травматологията Джордж Вер Баркмън. Както често става в толкова големи медицински заведения, тези важни лекари работеха под един покрив, но никога не бяха организирали общи съвещания. Бяха по-скоро като кораби в нощта, разминаваха се по коридорите или на

паркинга за персонала, дори понякога биваха представяни един на друг по разни приеми, но в повечето случаи си оставаха непознати.

Този ден се събраха в обновените офиси на професора, размениха си кратки любезности и впериха поглед в часовниците си, докато Джак обясняваше целта на срещата.

— Няма да ви отнема повече от петнайсет минути — обеща той.

Присъстващите видимо си отдъхнаха.

— Разговарял съм с всеки от вас поотделно и съм обяснил промените, които възнамерявам да наложам в кардиологичното отделение. — Сега вече всички го слушаха съсредоточено. — В тандем планирам да стимулирам отделението с научноизследователска програма, основана на данни, върху които работя от известно време.

Бяха раздадени книжа.

— Това е изследователският протокол. Той се базира на материали и статистика, събрана от личната ми информационна база. Освен това от страница 10 до страница 15 можете да прочетете как предлагам да проверяваме и съпоставяме фактите, които събираме.

Никой не гледаше текста — всички изучаваха младия човек, седнал срещу тях. Беше необичайно, че той може да действа толкова експедитивно, да се срещне с толкова хора и накрая да организира това съвещание още в първите седмици на своето управление. Джак усети, че са впечатлени, но нащрек.

— Искам да издигна кардиологичното отново на върха — добави той накрая. — Да го направя в съответствие със световните стандарти.

Последвалата дискусия продължи час и десет минути. Беше жива и разгорещена. Джак не каза почти нищо повече, а остави другите да наблюдават и анализират реакциите си. Когато се разделиха, той знаеше, че е победител. Беше ги впечатлил и отсега нататък щеше да има подкрепата на шефовете на най-важните отделения. Кардиологичното можеше само да върви напред.

Джак действаше на високи обороти, това бе факт, но неговата секретарка Хелън също не се даваше. Тя преследваше своя шеф и го караше да спазва срокове, като непрестанно проверяваше в дневника му насрочените за деня срещи. Имаше административни съвещания, които трябваше да се вместиат между лекциите на водещите

специалисти, събеседвания с кандидати за оваканти места през време на обедните почивки, обаждания от пациенти, на които трябваше да се отговори. И Хелън успяваше да се справи с всичко. Скоро репутацията ѝ бе не по-малко впечатляваща от тази на човека, за когото сега работеше.

— Американската сърдечна фондация ви кани да говорите на ноемврийското им заседание. Какво да им кажа?

— Ще отида.

Джак беше в зелена памучна униформа от две части, с чаша кафе в едната ръка и бисквита в другата. Беше му все по-трудно да следва собствените си разпоредби за храненето. Хелън беше облечена в бяла униформа с червен колан и готова папка и химикал.

— От Илинойския факултет по кардиология ви канят да станете член на техния експертен съвет. Това означава три съвещания на година за обсъждане на местни проблеми.

— Включи ме.

— Редакторът на журнала на Американската медицинска асоциация би искал да прочетете и да предложите коментар на три научни доклада, които възнамеряват да публикуват. — Хелън, която приближаваше края на списъка си, се намръщи, докато гледаше как Джак посяга за нова бисквита.

— Кажу ми, че мога да правя само по един на месец и то при наличие на щателна вътрешна проверка на включени те данни.

— Я сега да видим — каза Хелън с усмивка и му подаде дълъг тънък кафяв плик, който измъкна изпод картонената подложка. — Фармацевтични продукти „Земдън“ предлагат да ви изпратят с Бет до Хаваите в началото на декември, за да говорите на организирано от тях международно съвещание.

И тя приканващо размаха плика под носа на Джак.

— Звучи много добре. По това време тук ще бъде студено, може би точно това ще ви е необходимо тогава — малко бягство, преди да се потопите в една продължителна чикагска зима.

Джак забеляза картата, прикрепена с телбод към плика. Хенд де Март — представител на фармацевтични продукти „Земдън“ за Средния Запад.

— Изпрати ми я обратно. Не проявявам интерес.

Хелън сви рамене.

— Както кажете. Де и мен някой да ме канеше на Хаваите.

Джак вече беше на прага, при това много бързаше.

— Нещо друго? Бих искал известно време да бъда само лекар.

Той не чу добре вика, отправен след развятата му престилка.

— Вече сте началник на отделението, Джак Хънт. Дните, посветени единствено на медицината, безвъзвратно отлетяха.

Събота, 3 юли, бе денят, в който бомбата най-накрая избухна.

Джак свика рано сутрешно съвещание на целия екип на кардиологичното отделение. Това означаваше всички лекари, медицински сестри и фелдшери. Бяха общо двайсет и четирима, събрани в малка лекционна зала на приземния етаж. Джак бе настоял един от младите лекари да остане на деветия етаж да наглежда пациентите. Момичето, което избра, скоро щеше да напуска заради нова работа във Вашингтон и той считаше присъствието ѝ на заседанието за излишно.

Във всички медицински заведения събота и неделя са почивни дни. С изключение на дежурствата, това са четиридесет и осем часа зареждане на батериите, шанс да вкусиш от нормалния живот преди мелницата на работната седмица да те завърти отново. Възможност да отидеш на пазар, да правиш секс, да се напиеш, да погледаш бейзбол, да се попечеш на слънце или да си помечтаеш за воаяж до Карибите. Да се отпуснеш и да се посветиш на близките си, които вероятно те виждат само от време на време. Определен и неприкосновен период от време за отмора. Беше нечувано, дори и за останалата част от болницата, да се свика персонала на цяло отделение рано в събота сутринта. Но Джак направи точно това.

— Добро утро — започна той.

Нямаше реакция, само мрачни физиономии, ококорени очи и по някой и друг поглед, хвърлен крадешком към часовника. Повечето бяха облечени небрежно, по шорти и тениски. Джак носеше бяла памучна фланелка с остро деколте, избелели джинси и маратонки.

— Това няма да се повтори, обещавам. И аз си съсипвам деня, също като вас, така че искам незабавно да преминем към единствената точка от дневния ред и да приключим бързо. Ако бяхме насрочили това съвещание за средата на седмицата, щяха често да ни прекъсват, а

въпросът за мен е твърде важен, за да бъде разгледан отгоре-отгоре. Ще ви го разясня лично, тъй като не желая да боравите с информация от втора или трета ръка. Държа да няма недоразумения или преиначаване на думите ми. Онова, което чуете, ще бъде точно онова, което искам да кажа. Освен това, ако някой има проблеми с темата, настоявам да бъде уведомен незабавно. Категорично не желая скрито недоволство в отделението.

Мрачните изражения почти не се промениха. Мартин Шрийв и Хари Чан седяха заедно в дъното на залата, и двамата очевидно заинтригувани от текстурата на дървените пейки. Нат Паркър беше с дънки и тениска, притиснат между две сестри на средната редица. Той също не изглеждаше особено доволен, че е сред присъстващите. Останалите от групата проявяваха признаци на нарастващо безпокойство. През един голям прозорец яркото слънце на Чикаго в средата на лятото сияеше приканващо. Джак нанесе своя удар — бърз, силен и неочакван.

— Отсега нататък се забраняват всякакви контакти с фармацевтичната промишленост. — Той направи пауза, за да даде възможност първият залп да попадне в целта. — Не искам повече да виждам в кардиологичното отделение представител на която и да е компания. Не ме интересува какво се случва в останалата част от болницата, това не е моя работа. Но за кардиологията отговарям лично. Всички с акции във фармацевтиката трябва да обявят тези свои интереси.

Малката публика се умълча зашеметена. Мрачните физиономии се смениха с изражения на откровено удивление. Досега никога не бе налагана толкова радикална политика.

— Нито един наш лекар няма право изборително да подкрепя публично който и да било химичен продукт. Не желая да виждам обичайните евтини рекламни сувенири с логото на съответната компания да се въргалят из отделението. Това включва химикалки, хартия, чаши, хавлиени кърпи, календари и т.н. — Джак вдигна няколко издути найлонови торбички. — Ето какво събрах от коридорите и кабинетите късно снощи.

Той напусна катедрата, където беше застанал, и закри из помещението. С дънките и фланелката си с остро деколте той по-скоро

приличаше на лектор по информационни технологии, отколкото на професор по кардиология.

— С една дума, не желая това отделение да се компрометира по какъвто и да било начин чрез привнесена щедрост или външни стимули. Всеки лекарствен продукт, който използваме, трябва да си заслужи мястото. Никой от нас не бива да допуска да бъде убеден в незаменимостта на каквито и да са антиангинозни средства^[5], антихипертензивни^[6] или агенти, намаляващи нивото на липидите^[7] и прочие, без да е предявил претенции за изчерпателни характеристики и данни от проведени изследвания.

Присъстващите бяха застинали. Джак бе успял да ангажира вниманието дори на Шрийв и Чан.

— Освен това бих дал съвет да не се приемат платени екскурзии до екзотични места. Винаги съм бил подозрителен по отношение на мотивите на фирмите, ангажирани с подобна практика. Ако техният продукт е добър, той ще се продава. Не е ли — няма, и тогава и да се хвърлят пари за него, положението няма да се измени. — Той млькна само за момент. — През 1997 химическата индустрия е похарчила един милиард долара за пряка реклама в сравнение с по-малко от 600 000 предишната година. Това е статистика от „Уол Стрийт Джърнъл“. Не желая тук никакво некоректно влияние, никой от тези продукти няма да влезе през задния вход!

Онова, което Джак искаше от своя персонал, беше почти сензационно. Всички на някакъв етап бяха яли и пили с представители от фармацевтиката. Много бяха пращани на конференции на отдалечени места, като разходите им се покриваха абсолютно и тяхно единствено задължение беше да изслушат някоя лекция на компанията, възхваляваща богатия асортимент на продуктите. Останалото време обикновено се прекарваше край басейна или по магазините. Всички имаха чаши или календари с фирмения знак на продукта, което се набиваше в очи. Къщи и апартаменти се пукаха по шевовете от евтини рекламни сувенири. При някои по-качествени безплатни продукти, като скъпи писалки например, беше възможно емблемата на компанията да се изтрие и тогава притежателят им можеше да си дава вид, че вкусовете му включват подобни луксозни предмети. Никой не беше останал неопетнен от тази привидно всеобхватна щедрост. Също така никой не страдаше от илюзията, че в замяна се очакват някакви

услуги — това си беше негласното споразумение. Но да загубиш подобни подаръци (които нито са били искани, нито са ти стрували нещо) си беше като да ти смъкнат всичката глазура от кейка. Много имаха акции във фармацевтични продукти. И търгуваха с вътрешна информация, все едно бяха от долните копелета от Уол стрийт. Да ти се наложи да декларираш такъв интерес и дори да се откажеш от инвестицията си беше катастрофа.

Преди някой да успее да отговори Джак мина в открита атака.

— През последните години кардиологичното отделение в болница „Картър“ е в застой и с посредствените си изяви накърнява престижа на цялата болница. Време е това да се промени. Дните на мижави стандарти и половинчати усилия отминаха. Ние сме тук да си печелим парите и да върнем това отделение на върха, където му е мястото. Искам да бъда свидетел на извършвани тук важни изследвания с приложение на новаторски методи, за да може в бъдеще нашите техники на лечение да станат водещи и да повишат стандартите в международен мащаб. — Той спря и се изправи срещу своята малка публика. — Това е всичко, което имам да кажа. — Огледа последователно редовете насядали. — Някакви въпроси или нещо неясно по темата?

Никой не се обади, никой не обърна глава. Присъстващите сякаш бяха замръзнали по местата си.

— Добре тогава. Да излизаме и да посъберем малко слънце.

На около пет мили на север в Линкълн парк Бет Хънт играеше със сина си на фризби. Наоколо цели семейства се наслаждаваха на възможността да прекарат един ден на открито. Скарите бяха разпалени, лееше се бира, въздухът кънтеше от смях. Деца караха скейтборд или велосипеди, татковци играеха на мач или си хвърляха топка. Хората се наслаждаваха на живота, като се възползваха от всеки миг, който им бе предоставен от случая. Бет знаеше, че работата изисква от Джак много време, но това ощетяваше сина им.

— Добре, Дани — извика тя накрая, когато почувства, че повече не може да изтича и метър в тази влажна жега. — Хайде да се прибираме и видим дали вихърът се е прибрал.

И те пое по дългия път обратно към Западен Деминг.

[1] Твърдо кръгло хлебче. — Б.пр. ↑

[2] Метод за откриване на патогенни микроорганизми в човешки и животински биопродукти. — Б.пр. ↑

[3] Метод за получаване на рентгенова снимка на кръвоносните съдове посредством инжектиране в тях на контрастно, съдържащо йод, вещество. — Б.пр. ↑

[4] Отнасящ се до сърцето и гърдния кош. — Б.пр. ↑

[5] Група лекарства, предотвратяващи съсирването на кръвта. — Б.пр. ↑

[6] Група лекарства, понижавачи кръвното налягане. — Б.пр. ↑

[7] Мазнините, транспортирани под специфична форма в кръвта. — Б.пр. ↑

8

— Госпожо Брадли, д-р Хънт там ли е?

Три дена след неочакваното ембарго, наложено от д-р Хънт върху фармацевтичните продукти, в офиса му позвъни бесен Стив Даунс. Беше 9:45 сутринта — половин час преди началото на лекцията, която Джак трябваше да изнесе по проблемите на инвазивната кардиология. Младите лекари определено проявяваха интерес и посещаваха тези лекции, в които техният шеф съвсем естествено се изявяваше и като преподавател.

— Затрупал се е с цяла планина от заповеди. Искате ли да говорите с него?

— И още как. Само не го пускайте да си тръгне. Идвам веднага!

Даунс профуча сърдито покрай Хелън, без да си прави труда да я поздрави. Вратата към вътрешния офис беше открената и той нахлу вътре, след което я затръшна зад гърба си.

Джак седеше на бюрото си, но почти не се виждаше. Около него бяха струпани книжа, папки на пациенти, медицински списания и празни картонени чаши от кафе. Върху един стол имаше купчина книги, а кошчето за боклук до него бе заобиколено от топки смачкана хартия, които явно бяха пропуснали мишената. Той вдигна поглед, когато вратата се затръшна, и видя едно гневно лице. Даунс се беше лепнал за ръба на бюрото, привел тяло напред с изпъкнал корем под ризата на райета. Яката му бе разкопчана, вратовръзката разхлабена, а лицето му бе пепеляво и нервно потръпваше. Сивите му остри коси бяха разрошени. Отсъстваха всякакви първоначални любезности.

— Каква, по дяволите, е тая работа със забраната на фармацевтични продукти в кардиологичното?

Джак натисна копчето за изключване на касетата за запис и покани с жест другия да се настани на единствения свободен стол. Даунс не обърна внимание на поканата и остана прав.

— Елементарно правило, Стив. — Джак издържа заплашителния поглед. — Искам това отделение да стане от световна величина, неопетнено от комерсиални интереси.

— Мамка му, Хънт, ние сме ангажирани с пускане на продукт на международния пазар през октомври. Корпорация „Земдън“ са ни обещали половин милион долара в брой за съживяването на тази болница. Не можем да се лишим от тези пари. Ти можеш да си седиш тук в твоята академична кула от слонова кост през целия шибан ден и пак да нямаш представа какво означава да ръководиш едно подобно заведение.

— Но какво искат „Земдън“ в замяна? — възрази Джак. Той вече заемаше по-удобно положение, а не както до преди минута, когато му се налагаше да гледа отдолу извисилият се над него опонент.

— Откъде да знам, мамка му? — изкрещя Даунс, а в угълчетата на устата му се бе събрала слюнка. — Когато ти предложат половин милион долара само за да използват хартията за кореспонденция на заведението, ти не задаваш много въпроси. Тези пари без всякакъв проблеми биха могли да отидат в някоя от големите болници по Източното крайбрежие.

Джак се придърпа със стола по-близо до бюрото и бутна встрани част от книгата, за да си освободи място.

— Нека ти кажа нещо за медицината, Стив. — И той погледна административния директор право в очите. — Не парите са онова, което ще издигне отделението на върха на световните класации. А хората. Лекарите, сестрите и фелдшерите, които използват своите знания и умения, за да поддържат живота на своите пациенти. Това са нашите авоари. Работил съм в отделения, засипвани с пари и високи технологии, но с персонал от двупръсточели, които не могат да различат единия край на стетоскопа от другия. — Той спря, за да си поеме дъх. — Ако „Земдън“ се намеси в това отделение, тогава каквито и научни разработки да имаме, на тях ще се гледа с недобро око. Познавам тази игра, целият ми професионален живот е минал в нея. Ако аз обявя, че бета-блокери^[1] плюс група лека калциеви антагонисти^[2] са единственото разумно лечение за нестабилна ангина пекторис, на следващата конференция по кардиология някой ще се примъкне до мен и ще ме попита колко са ми платили, за да парафирам тази продукция. Нашата професия е пълна с циници, и то с основание.

Качествените заведения работят независимо от прекия търговски интерес. Така ще бъде и тук.

Той си погледна часовника. Наближаваше 10:15.

— Фигурира ти в договора. — Върху лицето на Даунс трепна самодоволна усмивка.

Джак опря лакти върху бюрото, изпъна пръсти и подпря брадичка на връхчетата им.

— Нищо подобно, Стив. Ние анулирахме тази точка, не помниш ли? Нямахме да застана пред цялото отделение миналата събота, ако не бях проверил какво точно сме се разбрали. — Той бръкна в едно чекмедже и извади собственото си копие от официалния договор. Запрелиства го, докато намери страница шеста. И цитира: — Подточка ЗА. Координиране на предложеното от фармацевтични продукти „Земдън“ за пускане на нов лекарствен продукт — да се преразгледа в рамките на един календарен месец от встъпване в длъжност. — Той погледна към Даунс. — Е, аз го преразглеждам сега. Не желая никакво участие в това представяне. Нека си потърсят други глупаци.

Даунс отвори и затвори уста, но без да издаде нито звук. После грабна свободния стол и го дръпна напред.

— Не се подигравай с мен, Джак! Този договор беше подписан много преди Сам Люинс да бъде застрелян. Той беше ентузиазизиран по отношение на проекта и готов за съдействие. Казваше, че щял да донесе престиж на отделението и да повдигне духа. Цялата програма вече е задвижена. Пуснати са промоционални листовки, предварителни реклами. Местата са определени, персоналът е посочен. Това не е нещо, от което можем да се измъкнем току-така. Не можеш ли поне веднъж в живота си да отстъпиш от проклетите си принципи?

Джак погледна колко е часът. Вече закъсняваше.

— Трябва да тръгвам, Стив. Съжалявам. Ще трябва да го обсъдим някой друг ден. Точно в този момент въобще не ми е на дневен ред.

Той понечи да стане, но Даунс вече беше прав и отново се надвеси над бюрото.

— Ти си задължен, професоре! — Изражението му беше сурово, мускулите сковани.

— Не се опитвай да прилагаш сила, Стив. Не обичам да ме притискат в ъгъла.

— Казвам ти, че договорът е сключен. Твое шибано задължение е да се погрижиш да бъде изпълнен!

— Последно, Стив. Ако по този въпросът се действа прибързано, може да възникнат неприятности.

Даунс се изправи, като дишаше тежко. Бръкна в страничния си джоб за носна кърпа и попи челото си.

— Ще разговаряме утре. — Отстъпи крачка назад, после се обърна и излезе от стаята.

[1] Група лекарства, понижаващи кислородната консумация чрез съкращаване на сърдечните съкращения. — Б.пр. ↑

[2] Групи лекарства, които предотвратяват притока на калциеви йони в сърдечния и гладкия мускул. Използват се за лечение на високо кръвно налягане и ангина пекторис. — Б.пр. ↑

9

В живота има много мръсници и не всички са адвокати. Д-р Хари Чан бе един от тях.

Петдесет и пет годишен и женен за трети път, д-р Чан бе потънал в огромни дългове. Имаше да издържа две бивши съпруги и цяла сюррия деца. Настоящата му жена проявяваше пристрастия към скъпите дрехи и мебели и тяхната относително скромна къща в Оук парк в Чикаго за осем години бе ремонтирана четири пъти, като при всеки от тях мебелите бяха сменяни. Напоследък беше започнала да излъчва онези вибрации с до болка познатия смисъл: „Ама че скука! Какво да правя днес?“. Чан си имаше и скъпа любовница — момичето от бюро за залагания до „Юниън Стейшън“. Там той залагаше на коне и кучета, на игри с топка и големи състезания. В щата и извън него. Залагаше дори на разни дребни коне, за които имаше предчувствие, че ще спечелят в Хонконг, Англия или Австралия. Повечето от тях продължаваха да търсят лентата на финиша час, след като победителят си беше в клетката и вече го караха към къщи. Вътрешното чувство на Чан в хазарта не беше по-печелившо, отколкото при избора му на жени.

В отчаяни усилия да остане платежоспособен преди три години той беше измислил една далавера да си докарва допълнителни доходи в сътрудничество с един корумпиран борсов посредник, който имаше офиси на две пресечки от Уол стрийт. Чан търгуваше само с фармацевтични продукти и редовно преглеждаше медицинските списания за евентуален пробив на нов лекарствен продукт. Старателно изграждаше контакти с химически компании и разполагаше с източници в редица научни лаборатории из страната. Ако някой продукт в зародиш покажеше признаци на победител, Хари купуваше акции. По същия начин, ако дадено съединение заплашваше да се провали, той продаваше и информираше своя брокер, който съответно даваше своите препоръки на отбрани клиенти. Два пъти бяха заговорничили заедно и бяха изнасяли вътрешна информация,

предоставяйки я на пресата преди официалното становище относно нови продукти на една корпорация за лечение на епилепсия и шизофрения. Във всеки от тези случаи двамата бяха направили малък удар, купувайки акции преди официалното съобщение. И макар че не беше кой знае каква далавера и наистина едва покриваше дълговете на Хари от залаганията по онова време, той имаше нужда от тези пари, за да преживява.

Сега новите разпоредби на Джак Хънт можеха да го съсипят. За Мартин Шрийв ирландецът бе просто открита язва, заплаха за неговия пиянски начин на живот и плановете му за пенсиониране. Но Хари Чан имаше да губи много повече.

— Д-р Чан, можете ли да ми отделите няколко минути? Бих искал да разговарям с вас.

Хенд де Март чакаше кардиолога на паркинга на болница „Картър“. Бяха изминали четири дни, откакто Хънт бе свикал съботното събрание и цялото отделение все още се опитваше да осмисли наложените радикалните промени. Дребният Чан бе тъй замислен, че почти не забеляза огромната сянка, която се насочи към него, докато отваряше вратата на колата. Когато вдигна поглед, Де Март му се видя като Силвестър Сталоун, натъпкан със стероиди. В светли панталони и риза с къси ръкави, южноафриканецът притежаваше физика, която показваше колко добре се беше приспособил към лятото на Средния Запад. Той тичаше всеки ден в Линкълн Парк, караше ролери покрай брега и тренираше в малка зала близо до апартамента, в който живееше. Беше загорял и изглеждаше във великолепа форма. Русите му коси бяха изсветлели, а мускулите му се очертаваха в релеф, който Чан бе виждал само по списанията.

Кардиологът присви очи зад дебелия лупи на очилата си и се засмя нервно.

— Съжалявам, бързам за вкъщи. — Беше сигурен, че в следващия миг ще бъде нападнат.

Де Март му показа служебната си карта и заговори.

Същата вечер Чан спря пред входа на луксозния хотел „Четири сезона“ на Източен Делауеър, облечен елегантно и силно заинтригуван. Огледа си обувките, нагласи си вратовръзката и си избърса очилата. Бърз поглед към собственото му отражение върху тъмното стъкло, дълбоко поемане на въздух и в следващия момент вече се намираше във фоайето, озъртайки се как да стигне до бара с изглед към Мичиган авеню. Хенд де Март се открояваше сред множеството, което, въпреки ранния вечерен час, вече изпълваше заведението. Той бързо преведе своя гост покрай седналите на питие клиенти и се отправи към асансьора.

— Искам да се запознаете с един човек.

На дванайсетия етаж в малък, но доста прилично обзаведен апартамент, Стан Данкър ги очакваше в помещението, което служеше за бар. Голям прозорец от пода до тавана осигуряваше великолепен изглед навън. Отворена врата водеше към трапезарията, където двама сервитьори се въртяха около маса, подредена за трима, а отстрани стоеше дългокрака блондинка в черно униформено облекло, готова да сервира питиета.

— Д-р Чан, толкова се радвам да се запознаем! — Данкър беше обаятелен и неотразим. Носеше тънък бежов костюм със светлосиня риза и жълта папийонка. Сиви коси, пригладени назад с гел. — Много съм слушал за вас.

Последва широка ослепителна усмивка, откриваща цял ред безупречни зъби.

Чан се здрависа вяло и се опита да се усмихне в отговор, но сега се чувстваше дори по-неуверен в себе си, след като си даде сметка какво ставаше в момента.

Хенд де Март разкопча горното копче на ризата си и смъкна вратовръзката си. Беше облечен по-официално от обикновено — панталони и сако, а сега отворената на врата риза откриваше изпъкналата му адамова ябълка. Макар че приближаваше осем часа вечерта, температурата отвън продължаваше да бъде висока, но качественият климатик на хотела облекчаваше задуха.

Блондинката приготви коктейлите и ги поднесе, след което дискретно се оттегли в трапезарията. В продължение на десет минути тримата мъже отпиваха от чашите си и водеха лек разговор, докато гледаха през прозореца надолу към уличните светлини и потока от

коли. По тротоарите се движеха тълпи от хора, които правеха снимки или четяха окачените отвън менюта на ресторанти.

— Великолепно място! — възкликна възторжено Данкър и двамата с Де Март взеха да обсъждат големия град с неговите добри и лоши страни. Спряха за момент, за да позволят на Чан да се включи, като посрещаха всяка негова дума с подчертан интерес. Кимаха сериозно, когато Чан споменеше нещо неприятно и се усмихна широко, когато той внезапно реши да разгледа своя роден град в по-оптимистична светлина.

Изпиха само по един аперитив и после Данкър ги поведе към трапезарията, където незабавно се превърнаха в обект на изключително внимание. Бяха избрани блюда, подходящи вина, сервира им се вода с лед. По време на вечерята Данкър продължи със своя мек и ненатрапчив подход. Разговорът премина от времето към архитектурата, а после към медицинското обслужване в Средния Запад. Чан започна да се отпуска. Храната, виното и непринуденият разговор постепенно му внушиха чувство за сигурност. Почти съжали, че не беше дошъл с жена си. Една възможност да се изтъкне. Ей, я ме виж. Д-р Хари Чан, хранен и поен от този висш служител от Ню Йорк. Е, да, не получих професорския пост (а как само му го натякваха дни наред вкъщи, когато маниачката на скъпи мебели разбра), но все още съм важна личност.

Кафето им бе сервирано на бара заедно с пури, но всички отказаха. После вратата на трапезарията беше плътно затворена. Блондинката предложи питиета за финал, но Де Март я отпрати безцеремонно. Чан точно бе понечил да вдигне ръка, за да си поръча едно двойно от най-доброто бренди на заведението. Той усети, че гостоприемството беше дотук, сега идваше ред на сериозната работа.

Стан Данкър разбърка сметана в кафето си и погледна кардиолога, който седеше срещу него. Усмихна се леко, но далеч не толкова сърдечно, колкото в началото при запознанството.

— Убеден съм, че се питате защо поисках да се запозная с вас.

Чан се засмя нервно, но не каза нищо. Очите му шареха между двамата мъже, седнали един срещу друг.

— Аз представлявам фармацевтични продукти „Земдън“ — започна Данкър, — една от най-големите химически корпорации в света.

Чан премигна, но отваряше уста само когато отпиваше от еспресото си.

— Този октомври ще пуснем на пазара най-невероятния нов продукт в историята на съвременната кардиология. Медикамент, предотвратяващ сърдечни пристъпи и инфаркти. Името му е „Циклинт“. Предполагам, че сте запознат обстойно с характеристиките му.

Предварителни съобщения за датата, на която „Циклинт“ ще бъде пуснат на пазара, както и сведения относно неговата безспорна полезност вече бяха разпратени до всички изявени кардиолози по целия свят. Чан заговори за пръв път:

— Да, да. Запознат съм. Страхотен продукт. Възможно е да стане водещ. Може би трябва да купя дялове във вашата компания?

Данкър се усмихна благо и погледна Де Март. Изражението на южноафриканеца не се промени. Той седеше с каменно лице, слушаше и наблюдаваше.

— Да, очакваме, че ще бъде изключително печеливш продукт — продължи Данкър. — Наистина вече сме вложили огромен капитал и ресурси, за да подсигурием водещата му позиция. Значителен дял от тези пари трябваше да бъдат внесени тук, в Чикаго.

Чан внезапно се стегна.

— Как така?

Данкър въздъхна, а на лицето му се изписа разочарование.

— По план трябваше да разчитаме на помощта и подкрепата на кардиологичното отделение в болница „Картър“. Искрахме влиянието и престижа на това отделение да подпомогнат продажбата на „Циклинт“ в национален и международен мащаб. — Той се приведе напред и втренчи поглед в Чан. — Това е неофициално, но ние вече бяхме осигурили услугите на професор Люинс. Той беше дал съгласието си да бъде наш говорител и водеща фигура за формиране на общественото мнение. Сам трябваше да оглави кампанията.

— А него вече го няма — изрече Хари Чан очевидно.

— Да-а — обади се най-накрая Де Март, — няма го. Но „Земдън“ все още е тук и „Циклинт“ ще бъде пуснат на пазара.

— И тук идва вашият ред. — Стан Данкър се облегна отново назад и впери изпитателен поглед в кардиолога.

Хари Чан изглеждаше искрено притеснен.

— Съжалявам, не ви разбирам.

— Нуждаем се от друг специалист с безспорно въздействие върху общественото мнение. Нужен ни е сега, днес, не следващата седмица. Трябва ни влиятелна личност от авторитетно кардиологично отделение, която да застане зад „Циклинт“ и да заяви открито и категорично своето мнение за продукта.

— И да говори с необходимия възторг — намеси се Де Март.

— Ще предложим на подходящия човек много изгоден финансов пакет. Сделка, на която повечето лекари трудно биха могли да обърнат гръб.

Де Март продължи с аргументите, целящи да убедят техния гост.

— Парите ще бъдат изплатени по сметка в швейцарска банка, без да се декларират пред данъчните. Веднага щом споразумението бъде постигнато, до тях ще бъде осигурен незабавен достъп. — Южноафриканецът боравеше умело с терминологията. Тя бе използвана толкова резултатно, за да спечели самия него.

Данкър отново взе думата.

— Започне ли кампанията, ще бъде много натоварено. Ще са необходими много време и усилия за пътувания, за изяви по медицински конференции. Очакваме международни съвещания на кардиолози със сателитна връзка, семинари в рамките на отделните щати и между тях. Нашият човек ще бъде най-важното звено, което ще контролира интереса към „Циклинт“ и ще го разпалва. По дяволите, очакваме да каже, че продуктът е толкова добър, че трябва да бъде вкаран в питейната вода.

Всички се засмяха учтиво на тази малка шега.

Хари Чан остави чашата си с кафе върху масичката от орехово дърво. Ръцете му видимо трепереха, когато свали очилата си и се зае да ги бърше с носната си кърпа от чист лен, която бе взел специално за случая.

— Не знам — каза той притеснено. — Това е извън моята област.

Данкър кимна към Де Март, здравенякът отиде зад бара и се върна с куфарче, което отвори пред тях. Две папки бяха подадени на Чан. Копията бяха поставени пред Данкър. Лекарят внимателно прегледа първата страница. Очите му зад дебелия лупи все повече се разширяваха.

— Как се сдобихте с тази информация?

Листът най-отгоре съдържаше обобщени данни за финансовото състояние на кардиолога — банковите му сметки, превишаване на кредити, ангажименти по издръжки, дългове от залагания, дори сделките му с нечестно закупуване на акции във фармацевтичната промишленост.

Стан Данкър събра ръце, подпря брадичка с върховете на пръстите си и сви устни.

— Д-р Чан — каза той сериозно. — „Земдън“ е империя, корпорация от световен мащаб. Ние браним тази федерация с жестока непоколебимост. Ние не просто произвеждаме и продаваме химически продукти. Като всяка многонационална компания ние събираме информация за хората, които могат да ни окажат съдействие. И искаме да знаем всичко за тях — и добрите, и лошите им страни. Бизнес отношенията им, платежоспособни ли са или не. — Данкър сви пръсти. — Когато ни се налага, купуваме информация. И разполагаме с много външни източници.

Той се приведе напред.

— Как сме се сдобили с тези цифри в случая не е важно. Погледнете втора страница и после ще продължим.

Втора страница описваше подробно финансовия пакет, който „Земдън“ предлагаше. Издръжките, които Чан дължеше, както и дълговете му от хазарт, щяха да бъдат погасени с един замах. Освен това в тайна сметка в Берн щеше да бъде приведен първоначален депозит от половин милион щатски долара. Ако оказва пълно съдействие по отношение на предложения дневен ред във връзка с пускането на „Циклинт“ на пазара, след шест месеца по същата сметка щяха да бъдат приведени още половин милион долара. В зависимост от продажбите и ентусиазма, с който се представя продуктът, кардиологът с основание можеше да очаква следващ подобен, но последен транш. Имаше едно изрично условие — нечистите му финансови операции във фармацевтиката трябваше да престанат незабавно. Компанията не можеше да рискува да го издигне като свой основен и най-авторитетен поръчител, за да го види после разобличен като жалък измамник.

Чан внимателно изчете предложението. После се върна на първа страница. Изчете я съвсем бавно. Обърна на втора страница. Прочете и нея повторно, още по-бавно.

— Обръщали ли сте се към някой друг от отделението с такова предложение? — попита той накрая.

Данкър поклати глава.

— Не. Разгледахме всички един по един, дори проучихме начина им на живот и финансите им толкова подробно, колкото и вашите. Колегата ви доктор Шрийв е твърде лабилен. Пие прекалено много и няма данни да бъде говорител. Има сериозен проблем по отношение на имиджа си.

— Така е — съгласи се Чан бързо. — И се изтърва, че щял да говори с адвоката си. Това са глупости. Мисля, че загуби.

— И ние смятаме така.

— А Паркър?

— Нат Паркър е добър лекар, но е твърде ленив и непретенциозен. Той няма хъс да води битката, която предстои.

— А новият професор? — Ред беше на Чан да погледне изпитателно Данкър. — Него преценявахте ли го?

— Д-р Хънт е малко неконтролируем. Твърде дълго се е занимавал с научни изследвания и няма търговски опит. Не го бива, когато се отнася до бизнес операции. Всеотдаен, безспорно. Но и наивен, категорично. — Той говореше бавно, като внимателно подбираше думите си. — Знаем за новите разпоредби, които е въвел в отделението.

Чан го прекъсна.

— Той подчерта изрично, че не желае който и да било да рекламира продукти на дадена компания. Търговските представители изобщо няма да имат достъп до деветия етаж. Боже, нямам право да използвам и най-обикновена химикалка, ако на нея има фирмен знак.

За момент Данкър остави думите на Чан без реакция.

— Запознати сме изцяло с политиката на д-р Хънт. Бихме счели мерките му за абсурдни и дребнави, дори смешни, стига да не създаваха такива главоболия на нашия екип продажби.

— И как смятате да го прескочите? Той може да наложи вето на всичко това.

Данкър изцяло смени тактиката.

— Хари, как ти се струва да оглавиш това отделение като негов професор? — Той заряза официалното „д-р Чан“ и мина на малко име.

Чан отново придоби озадачен вид.

— Не разбирам.

— Ето какво имам предвид. Когато Сам Люинс беше убит, всички ние в „Земдън“ бяхме сигурни, че ти ще получиш професорската титла и поста завеждащ кардиологичното отделение. Ти беше очевидният избор. Кардиолог с голям опит, дълъг стаж в „Картър“, високо ценен в болницата и сред колегията в Средния Запад.

Изведнъж пристрастеността към хазарта, огромните дългове и мошеничествата с акциите бяха забравени. Сега Чан беше изографисан като светец.

— Мога да ти кажа, че Джек Хънт не получи поста в открита конкуренция. Не, сър, той използва какви ли не машинации и връзки в администрацията и им наложи този избор.

Чан разкопча яката на ризата си и разхлаби вратовръзката си.

— Продължавайте.

— Е, Хари, човек, който напират толкова здраво, може да се срине и от върха.

— Какво искате да кажете?

Хенд де Март се намеси.

— Господин Данкър казва, че ти няма защо да се тревожиш за Хънт. Решиш ли да станеш един от нас, във всеки един момент можеш да разчиташ на протекциите на „Земдън“. Няма да допуснем ирландецът да провали плановете ни. Наистина, ако започне да ни създава твърде много неприятности, може и да ни се наложи да извадим на показ нередностите в това назначение. Вземем ли много да ни усложнява живота, ще трябва да си иде.

Чан се засмя нервно.

Стан Данкър отново събра пръсти.

— За теб е по-добре да не знаеш всичко, Хари. Не намекваме за насилие. Ние не работим по този начин. Но разполагаме с компрометираща информация за всички, за приятели и врагове. Хънт може да се изявява като радетел на реформите, но ние имаме друго становище по въпроса. — В гласа му прозвуча метална нотка. — Той няма да бъде пречка, бъди сигурен в това. И ако трябва да напусне това отделение, без значение по какви причини, ние бихме желали ти да си в готовност да поемеш ръководния пост.

За миг на лицето му се мярна усмивка.

— Професор Харолд Чан. Звучи добре, нали?

Чан се облегна назад в коженото кресло.

— Много добре. Даже отлично — съгласи се той.

Хенд де Март се зае да затваря куфарчето.

— Бихме желали да получим отговора ти най-късно до утре. Ако „Земдън“ не може да разчита на кардиологичното отделение в болница „Картър“, парите ще отидат другаде.

Чан внезапно се приведе напред и спря ръката на южноафриканеца.

— Можете да получите отговора ми още сега. Погрижете се за Джак Хънт и аз съм с вас. Ще направя така, че „Циклинт“ да е печелившият продукт, пък ако ще да се разкарвам с рекламно табло по улиците!

Годишният банкет на кардиолозите бе едно от най-важните събития в обществения живот на медиците в Средния Запад. Традиционно провеждан в Чикаго в хотел „Хилтън“, който гледаше към Гранд Парк, той представляваше една възможност за изтъкнати лекари в целия щат (и за поканените от други щати) да се срещнат и общуват извън стените на своите болнични заведения. Водещи имена в кардиологията, лекари и хирурзи, идваха да похапнат от една хранилка. Обстановката беше официална — мъжете трябваше да бъдат в смокинги, а дамите в изискани тоалети.

В началото на банкета обикновено се сервираха питиета на фона на приглушена музика, изпълнявана от струнен квартет. След това присъстващите се оттегляха в главното помещение да се забавляват цяла нощ сред вкусни блюда и изискани вина. Преди кафето и брандито имаше задължителни речи и церемония по предаването на президентския печат. Следваше открит бар, бал с пълен оркестър и много клюки. Дълго след като музикантите си бяха прибрали инструментите, последните купонджии се довличаха с неохота до леглата си. Общият брой на гостите рядко падаше под триста и цялото събитие се спонсорираше от Американската фондация на кардиолозите с принос от 100 долара от всеки присъстващ лекар. Събитието беше чисто откъм търговски интереси, без обичайното лобиране за определени фармацевтични компании, което се свързваше с толкова много мероприятия на медицинската колегия.

Три дена преди събитието Джак все още отказваше да отиде.

— Бет, загънал съм до гуша в работа. Предстои втори кръг на събеседванията за млади лекари, не ни достига леглова база и имаме проблеми с високите изисквания по отношение на всеки, който идва на деветия етаж от спешното отделение. Цяла седмица се разправям с разни агенции, защото се опитвам да повдигна нивото на персонала. Всички са под страхотно напрежение. Естествено, че бих искал да си

почина този уикенд, но не и в претъпкана зала, принуден да слушам отегчителни речи.

Това вбеси Бет.

— Разбирам, Хънт, но ти даваш ли си сметка колко време стоя затворена в апартамента между тези четири стени? Ти си се юрнал да спасяваш света и да обръщаш болницата нагоре с краката, тъй че ние двамата с теб нямаме кой знае какъв съвместен живот, да не говорим за развлечения.

Бяха си легнали точно преди полунощ и всеки така се беше изтеглил в собствената си половина, за да е по-далеч от другия, че още малко и щяха да паднат на пода. Бет се беше увила в чаршафа си, с гръб към съпруга си, вперила поглед в уличните светлини отвън.

— Знам колко ти се иска да промениш нещата. — Гласът ѝ бе станал по-мек. — Знам, освен това, че няма да се успокоиш, докато „Картър“ не стане номер едно сред кардиологичните отделения. Но поне за малко се опитай да вместиш Дани и мен в своите разчети. Толкова си мечтаех поне една вечер да излезем някъде. — Тя се обърна, събра възглавниците една върху друга и се опря на лакти. — Кога за последен път съм имала повод да се облека официално? През изминалата година не съм похарчила повече от сто долара за дрехи.

Джак се навъси в мрака. Едната половина на мозъка му отчиташе основателните упреци на жена му, а другата бе в кардиологичното и търсеше решения, замисляше ходове. Отделението беше в застои толкова отдавна, че да се мъчиш да сложиш нещата в ред бе все едно да мушкаш заспал великан. Но той знаеше, че Бет е права — работата в значителна степен ощетяваше семейството му. Той се прибираше късно вечер и тръгваше в ранни зори, като единственото им общуване се изчерпваше с целувките за лека нощ и препечените филийки, които изгълтваше припряно на общата закуска сутринта.

— Трябва да си взема смокинг под наем, да си купя нови обувки и официална риза. А нямам никакво време. В това е проблемът.

— Не можеш ли да се откъснеш за малко, Хънт? Дани се оплаква, че изобщо не те вижда, а аз май ще трябва да си запиша час при Хелън, за да си осигуря петминутен разговор без някой да ме прекъсва.

— Знам, че нещата не са както трябва да бъдат... Повярвай ми, давам си сметка за трудностите. Но съм под страхотно напрежение.

Имам конфликт с административното ръководство заради едно лекарство, което трябва да бъде пуснато на пазара, а и проклетата фармацевтична компания не престава да ми звъни и да ми вади душата. Все едно си играем на криеница. — Джак все повече се ядосваше. — Изследванията ми отидоха по дяволите — не съм мръднал с тази програма и милиметър... а в същото време „тайната ми любовница“ Карлота Дрънкър ми изпраща имейли с нови резултати едва ли не два пъти на ден.

Бет веднага избухна.

— Кажи ѝ да изчезва и да си работи с някой друг. Само ми дай номера ѝ. Тази жена краде от времето на семейството ни.

Джак пробва с тактика за отклоняване на вниманието.

— Какво ще кажеш да прекараме заедно един уикенд? Само двамата? — Естествено, че не желаете жена му да разговаря с неговата партньорка в изследванията. Не и в това настроение. — Може би в края на следващия месец, когато вече няма да е толкова тежко, а?

Бет не беше заинтригувана.

— Зацикляш, Хънт. Това съм го чувала и по-рано. Не на мене тия! Не можеш ли да измислиш нещо по-различно?

Те продължиха да лежат в мълчание. През тънките като хартия стени се чуваше шумното дишане на Дани. Накрая Бет се отви, извъртя се сладно като изкусителка и плъзна ръка под чаршафа.

— Добре, Хънт, ще взема нещата в свои ръце. — Тя допря устни до ухото на съпруга си. — Много си напрегнат.

Ръката ѝ продължи да се плъзга надолу.

— Трябва да се научиш да се отпускаш, да не се притесняваш. Не си стягай така мускулите.

Джак се обърна. В мрака той наблюдаваше как тялото на жена му се изви и изпълзя отгоре му. Погали я по гърба.

— Съжалявам, скъпа.

Езикът на Бет затанцува предизвикателно по устните му.

— Тогава — прошепна тя, — ще те накарам да мислиш за нещо друго.

И двамайсет минути по-късно:

— Предполагам, че ще ходим на бала?

— И още как! — измърмори Бет. — Този вид забавление не е безплатно.

Бет се впусна да пазарува за събитието, обзета от непоколебима решителност. Изходи от край до край един от най-големите търговски центрове. Нагоре по ескалаторите, надолу по стълбите, нападаше многоетажните сгради една след друга. „Блумингсдейл“ и „Хенри Бендъл“ на Северен Мичиган 900, Пето авеню Сакс в Чикаго Плейс, модните бутици по Оук стрийт. Скъпи магазини, места, където кредитните карти се загряват само като минеш през вратите. Накрая успя да си намери пълен тоалет — рокля, обувки и аксесоари в „Найман Маркус“ на Северен Мичиган. И не посмя да каже на съпруга си колко беше платила за всичко това. Продавачката ѝ беше казала, че роклята е семпла, но хваща окото, и не беше преувеличила. Беше малко над коляното от черна коприна с предизвикателно голямо деколте, тънки презрамки и гръб точно колкото да не надхвърля границата на приличието. Подходящи обувки и чанта плик. После момичето предложи на Бет да си вземе под наем за самата вечер огърлица от изкуствени диаманти в комбинация с обеци и гривна и дори направи нужната уговорка с един бижутер наблизко.

Преди да тръгнат в събота вечерта Бет нервничеше нещо около прическата си. Джак беше с нови обувки и официална риза (избрани и купени от съпругата му) и със смокинг, който Бет беше измъкнала от някаква къща за дрехи под наем, преценявайки размера по негово старо сако. За първи път лицето му не тъмнееше на мястото на брадата и той изглеждаше доста елегантен в новите си одежди. Докато чакаше, четеше на сина си обичайната приказка за лека нощ. Момичето, което щеше да гледа Дани, вече беше дошло и се настаняваше.

— Хънт, ела и кажи как ти се струва!

Баща и син се спогледаха с отегчение. Това бе петото повикване от голямата спалня.

— Идвам след минутка. — Той обърна страницата и продължи да чете, а Дани се сгуши до него, наслаждавайки се на този рядък момент на близост с баща си.

— Не разполагаме с тази минутка, таксито ще дойде всеки миг. — В гласа на Бет прозвуча отчаяние.

Джак целуна сина си по челото и придърпа завивките му.

— Ако не отидеш — прошепна му Дани, — мама ще те убие.

Джак изкриви лице и красноречиво прокара пръст по гърлото си.
— „Накълцай ме тогава на парченца и нахрани с мен малките прасенца.“

Дани завъртя очи към тавана. Мразеше, когато баща му се държеше с него така, все едно беше бебе.

— Аре бе, тате, съвземи се. — Той се повдигна на възглавницата.
— Ако е решила да ти види сметката, ще ти прати някой килър внос.

Както беше поел към вратата, Джак спря и се обърна.

— Не знам какви програми гледаш, млади момко, но не съм убеден, че одобрявам този твой странен език.

Дани се усмихна доволно. Тъмните му коси бяха разрошени, очите му, обикновени яркосини, сега бяха натежали от умора, въпреки закачките.

— Че ти дори не знаеш дали имаме телевизор.

Джак беше хванат в крачка и си го знаеше. Затова само поклати глава и замълча.

— По-добре иди да видиш мама — посъветва го Дани, докато се наместваше под завивките. — Хайде, момчета, и гледайте да се приберете до Коледа.

Когато шофьорът на таксито позвъни на вратата, Бет беше напълно готова. За последно бе сресала косите си назад и те нежно се полюшваха около тила ѝ. Джак изпита желание да разкъса роклята ѝ и да изживее отново някои моменти от Банкок. Бет забеляза блясъка в очите му и го отпрати с енергичен жест.

— Вземи си студен душ, момко, просто исках да ми кажеш как изглеждам.

Джак се приближи колкото тя му позволи, а очите му изпиваха разкошната гледка пред него. Дълбокото деколте и разголени нежен улей изглеждаха прекалено приканващи. Той се приведе напред и я целуна много внимателно по устните, усещайки вкуса на червилото ѝ.

— Направо си зашеметяваща. Никога не съм те виждал толкова красива.

Тя му хвърли циничен поглед.

— Не, сериозно — запротестира той, — казвам истината. Ще се превърнеш в атракцията на вечерта. — Той сведе поглед към дългите

обгорели нозе, открити до подгъва, който бе поне три пръста над коляното. Подсвирна тихичко и се удари в гърдите. — Не се отдалечавай от мен — предупреди я той, — искам всички да знаят, че си моя.

Бет си взе чантата и огледа критично крайния резултат в огледалото. Отпред, отзад, от едната страна, от другата. Издаде напред устни, за да се увери, че червилото ѝ не е размазано.

— Виж какво, все пак бих предпочел копринени чорапи с жартиери.

Покрай главата му прелетя едно червило и за малко не го уцели.

Когато двамата се насочиха от рецепцията към непрестанно растящото множество, Джак беше хванал Бет под ръка. Носеше гордо картата с името си, окачена на ревера му. *Професор Дж. Хънт, болница „Картър“, Чикаго.* Нямаше да е зле да се възползва от този факт. Огледа се из тълпата с надеждата да види познато лице. Докато се движеха между гостите с питиета в ръка, забеляза, че много от тях реагираха със закъснение на появата му. „Да, точно така, аз съм онзи ирландец, който зае поста на Люинс. Аз съм причината за настоящата суматоха в «Картър». А вие какво очаквахте — някой едноок гърбушко?“ После си даде сметка, че всъщност не той привличаше вниманието им, а съпругата му. Упрекна се, че е толкова себичен и дори глупав.

— Професор Хънт? — Снажен мъж с червендалесто лице и топчест нос протегна ръка към него. — Аз съм Кон Уилямс от Американската фондация на кардиолозите. — Ако не възразявате, ще ви разделим от вашата прекрасна дама. Имате запазено място на осма маса.

Джак се навъси, но преди да успее да реагира, видя как един здравеняк с облекло на сервитьор поведе жена му в противоположната посока.

— Четиринадесета маса, госпожо.

Накрая Бет беше настанена между един мъж с късо под стригани коси и смокинг и привлекателна брюнетка в червена рокля.

— Здравейте, аз съм Лиза — обяви брюнетката. — Радвам се да се запознаем. Толкова съм слушала за вашия съпруг.

Ниската подстрижка до нея се наведе през масата и се здрависа с Бет.

— Аз съм Питър Каулски. Добър вечер. — Той махна на минаващ наблизко сервитьор. — Мога ли да ви предложа шампанско?

И преди Бет да има възможност да отвърне каквото и да било, той вече бе поръчал бутилка „Круг“.

— Вашият съпруг е най-обсъжданата личност в града, а вие сте най-краткият път, по който мога да се добера до него.

Местата на масата вече бяха запълнени сред здрависвания, запознанства и оглед на карти с имена и титли. Очевидно имаше предварително решение двойките да се разделят и Бет си отдъхна. Скоро тя вече се забавляваше, а чашата ѝ се доливаше едва ли не всеки път, щом отпиеше. Тя започна да се сгорещява, оживи се и обичайната ѝ сдържаност взе да се топи.

— Четох статията в „Трибюн“ — каза Каулски, докато мажеше масло на хлебчето си. — Сигурно сте доволна от новия пост на съпруга си.

Лицето на Бет светна от гордост.

— И двамата сме много щастливи. Местим се често и това продължава от години, защото Джак все търси подходящото назначение. Сега той е въодушевен, разбира се, но като че ли за мен станалото е по-важно. Сега вече наистина мога да имам къща, нова кола, прилични дрехи. — Бет престана да изброява и се замисли за миг. — Край на живота с вечните куфари — каза тя накрая и очите ѝ се замъглиха от съзнанието, че всяка дума си бе чистата истина.

Слушателите се усмихнаха сърдечно на очевидното ѝ щастие. Донесоха втора бутилка шампанско, Каулски я огледа внимателно и кимна одобрително. После отново се обърна към Бет.

— А и професорът е стартирал солидна научноизследователска програма, както разбрах.

Сервираха основното блюдо, което даде възможност на Бет да си събере мислите. Притесняваше се да разголва душата си пред абсолютно непознати.

— Да, той се опитва да докаже връзката между инфекции в детска възраст и ранните прояви на сърдечни заболявания. — Бет се спря изненадана. — Боже, как само го казах. Колко пъти съм чувала от

Хънт тази формулировка. Твърде много, явно. Това е проблем, върху който работи от години.

— О-хо.

С леки движения Каулски блъсна трохите пред себе си към една чиния встрани.

— А има ли и други, които работят в същата насока? — попита той.

Лиза се усмихваше любезно, но Бет се почувства виновна, че не говори за нещо по-интересно.

— Мисля, че още един лекар в Колорадо и със сигурност една жена-изследовател от Сакраменто. — Бет се изкиска, явно под въздействие на шампанското. — Праща му толкова имейли, че в един момент реших, че между тях двамата има нещо.

Тя се изкиска отново и Лиза я последва.

— А така ли е? — попита дяволито брюнетката.

Бет лапна няколко късчета зеленчуци и захрупа.

— Не, освен ако може да се получи зад екрана на скенера в отделението по ангиография.

На това място всички избухнаха в смях.

Каулски се извърна на стола си, за да може да вижда Бет точно пред себе си.

— И коя е тази тайнствена дама? — Очите му затанцуваха закачливо.

Този път Бет отказа повече шампанско и помоли за вода с лед.

— Не я познавам — призна тя, — но прилича на поредния досаден доктор, който мисли само за работа и за нищо друго.

— Аз познавам повечето лекари в отделението в Сакраменто — каза Лиза. Тя подбутваше съдържанието на чинията си без особен интерес към храната. За разлика от Бет не беше докоснала шампанското си. — Да знаете как се казва?

— Карлота Дрънкър. — Бет погледна другата жена, за да види дали името ѝ говореше нещо. — Познавате ли я?

Лиза сбърчи чело.

— Не, не бих казала. Сигурно работи в друга секция.

По същото време Джак седеше на своята маса, чувстваше се изоставен и се напругаше да води някакъв разговор със снажния Кон Уилямс. Вляво от него мястото беше празно. Картонче до чинията съобщаваше, че се пази за Моник Касел от „Набор на кадри «Вендин», Ню Йорк“.

— Това със Сам Люинс беше страхотен шок — измърмори Уилямс между две хапки говеждо печено. — Най-странната история, която съм чувал. Не го познавах лично, но както разбрах, си бил съвсем читав.

Джак реши, че това не е мястото да си разменят мнения за покойния му шеф.

— Наистина жалко — каза той без особен ентузиазъм. — Цялото отделение беше потресено. След тази стрелба в болницата хората ни не можеха да се съвземат дни наред.

— Че как не. Болниците би трябвало да са убежище от уличното насилие. В този проклет град са започнали да гърмят за добро утро. Стрелят се от коли, водят се войни за територии между банди и наркопласьори. Мисля, че полицията не си върши работата както трябва. — Уилямс все повече се разпалваше, обзет от справедливо негодувание. — Няма достатъчно полицаи на обход по районите. Седят си по колите и ядат сандвичи, макар че трябва да са на улицата и да се виждат.

Джак искрено съжаляваше, че не е някъде далеч. Ужасяваше се, че ще бъде принуден да изкара още два часа в компанията на този досадник. Усмихна се насила и се престори, че слуша.

Столтът до него внезапно бе дръпнат назад, Джак се обърна и срещна най-тъмносините очи, каквито не бе виждал от години.

— Съжалявам, че закъснях. — Към него се протегна тънка ръка. — Моник Касел. Здравейте.

Джак стана и отстъпи леко встрани.

— Заповядайте — дръпна той празния стол, — настанете се удобно. — Махна на един минаващ сервитьор и поиска менюто за вечеря. — Пропуснахте основното блюдо и сигурно умираете от глад.

Закъснението бе осъществено в дълга тясна кремава рокля, плътно прилепнала към тялото ѝ. Тънка шия, устни с лек блясък и едва забележим грим на миглите. Високи скули с бенка отляво на челото. Тъмните коси бяха опънати назад и прибрани с блестяща шнола.

Изкусителният аромат на „Шанел“ нахлу в ноздрите на Джак и без да се интересува колко грубо можеше да изглежда, той обърна гръб на снажния Кон Уилямс.

— Благодаря — Моник открито насочи поглед към картата на ревера му, — професор Хънт.

— Наричайте ме Джак. Не можем цяла вечер да седим като препарирани и да се разливаме в официалности.

— Добре, Джак, не съм чак толкова гладна. Опитвам се да не разчитам на яденето по тези мероприятия. Никога не можеш да бъдеш сигурен каква ще се окаже храната.

Джак си бе хапнал солидно и бе изпил почти половин бутилка каберне совиньон.

— Този път не мога да се оплача — каза той. — За такава бройка готвачите са се справили съвсем прилично.

Моник си сипа изстудена вода и отпи, а очите ѝ обходиха залата.

— Доста важни личности.

Джак се огледа в опит да зърне Бет. Видя я двайсетина стъпки по-нататък да води оживен разговор с гостите от нейната маса. Разправяха си нещо, глава до глава, и се заливаха от смях. Добре поне, че тя се забавляваше. Така следващата седмица щеше да му е по-спокойно. По-добре да се възползва от вечерта. Той попи устни със салфетката си и се облегна назад.

— С какво се занимавате, Моник?

— Набор на медицински персонал. Следим движението на кадрите и насочваме лекари и медицински сестри, когато се появят свободни работни места. — Говорът беше със силен акцент, френски, реши Джак. — И даваме консултации за избор на длъжности в рамките на професията.

Джак моментално бе заинтригуван.

— Наистина ли? — Той отново погледна към картончето с името. „Набор на кадри «Вендин», Ню Йорк“ — Как така не съм попаднал на вас, когато се местех и си търсех работа? И откъде набирате кадри?

— Големите медицински училища по Източното крайбрежие за младшия състав. Великобритания, Европа, Австралия и Нова Зеландия за изискващите повече опит длъжности. В момента имаме екип във Филипините, който се опитва да доведе към петстотин обучени медицински сестри. Има постоянно търсене и движение на кадри.

— Не се съмнявам — каза Джак. Той се дръпна, за да може сервитьорът да прибере чинията му. — В момента в кардиологичното отделение в болница „Картър“ изпитваме сериозен недостиг на персонал.

Моник се наклони леко към него.

— В такъв случай вероятно сте много зает човек?

Джак сви рамене.

— Върви си с работата. Поех отделението съвсем наскоро и сега сме в процес на доста реорганизации.

— Подозирам, че мразите тази част от служебните си задължения? — Зад тях един сервитьор предложи вино, но Моник отказа. — Повечето лекари се чувстват така. Те не са обучени в мениджмънт.

— Абсолютно — съгласи се Джак. — Целият ми професионален живот е минал в болници и лаборатории. Обичам да работя с пациенти, а загадките в медицината са невероятно предизвикателство за мен. Но се чувствам отегчен до смърт от заседания и съвещания, събеседвания с кандидатстващи за работа, лични конфликти и усилия да се запази мирът в процеса на работата.

— Отнема много време?

— Ужасно. Вкъщи вече съм изпаднал в немилост, защото не успявам да регистрирам достатъчно присъствие.

Те се впуснаха да обсъждат живота на лекарите, на работата им, която няма край и на техните съпруги. Сервираха десерта, но Моник отказа отново. Джак излапа с апетит един шоколадов пудинг с пластове прясна сметана, докато неговата събеседничка го наблюдаваше с интерес, а на лицето ѝ играеше закачлива усмивка.

— Не ви ли хранят вкъщи? — заяде го тя.

— Не с много калории. Жена ми много внимава какво ядем, така че това си е истинска гощавка. — Той се приближи към нея заговорнически. — А тя седи някъде през десет маси и няма да знае нищо.

Джак изведнъж вдигна поглед, изпълнен с престорен ужас.

— Освен ако вие не ѝ кажете.

Моник се засмя и Джак я последва. Взе още една чаша вино и се огледа, за да види да не би Кон Уилямс да се е обидил, че е бил

пренебрегнат. Здравенякът сега беше увлечен в разговор с един сърдечен хирург в пенсия.

— Значи, Моник, вие смятате, че можете да ни помогнете да се справим с недостига на персонал?

— Ще ми се да можех да отговоря утвърдително, но аз работя само с висши кадри.

— Административни или медицински?

— Само медицински. Ние следим движението на върха. Болници, изследователски институти, учебни заведения. Например знам всичко за неотдавнашното ви повишение.

Джак изгледа своята събеседничка по-внимателно.

— Но от каква полза мога да бъда аз за фирмата ви?

Моник се усмихна.

— Тъй като бяхте назначен на длъжност професор, вие вече сте считан за потенциален обект на интерес от наша страна. Промените в положението на едни често създават възможности за други. Ние следим играчите. Може в бъдеще да се появи нещо, което да ви заинтригува.

Джак се засмя.

— Трябва да е особено вълнуващо. Аз се борих със зъби и нокти за този пост.

Моник си сипа още вода с лед.

— Вие сте твърде млад, за да заемате такъв влиятелен пост. Ще запазите ли нещата както са били при предишния ви шеф?

— Мили боже, не! — Джак почти потръпна. — Вече извърших някои драстични промени. Главната ми цел е да стимулирам дейността на научноизследователския отдел и да го върна към живот.

Моник опря брадичка на дланта си и му предостави цялото си внимание.

— Разкажете ми повече за плановете си.

Един час по-късно Джак беше прегърнал жена си през кръста, докато танцуваха на една от класическите мелодии на Джони Матис.

— Коя беше онази пияница, която те видях да сваляш?

Джак се отдръпна леко и погледна Бет.

— Не е никаква пияница, ревнивке. И изобщо не съм я свалял. И тя като мен е задължена да се появява на такива мероприятия по протокол и просто се опитваше да прекара приятно вечерта. — Той преведе Бет покрай една двойка танцуващи, които така се бяха развихрили, че заплашваха да напуснат очертанятията на излъскания до блясък под. — Ти имаше вид на човек, който се забавлява безкрайно, тъй че няма защо да се оплакваш. И на какво се смяхте толкова?

Бет притегли своя съпруг плътно до себе си и залепи влажна целувка на бузата му.

— Разказах им за свалката ти с онази научна мисъл от Сакраменто.

Джак изстена.

— Надявам се, че се шегуваш. Наистина ли?

Но Бет просто танцуваше и се заливаше от смях чак до зори.

Пет дена по-късно, в четвъртък, 15 юли, Джак Хънт влезе в своите офиси на деветия етаж и завари вътре Моник Касел, която го очакваше. Хелън говореше по телефона и очевидно беше много заета, а бюрото ѝ заплашваше да изчезне под планината от книжа и папки на пациенти. Тя махна на новодошлия с една ръка и продължи да размахва другата, докато преговаряше с една от агенциите за подбор на медицински сестри от центъра.

— Моник! — Изненадата на Джак бе очевидна. — Какво правите тук?

После го осени една спасителна мисъл.

— Не ми казвайте, че сте измислили как да облекчим нашия дефицит на персонал.

Моник стана и стисна подадената ръка. Беше в пола и подходящ блейзър с отворена на врата блуза. Голи крака, високи токчета.

— Съжалявам, това наистина не е моята територия. — Тя хвърли поглед към Хелън, отбелязвайки, че е изцяло погълната от работата си. — Бих ви помолила да ми отделите пет минути насаме. — Тя взе коженото си куфарче във винен цвят. — Това е делови въпрос на компанията.

Джак я въведе в кабинета си, настани я на един стол, като премести от собствения си някакви книжа, за да седне и затвори

вратата. Погледна часовника си.

— Но наистина само пет минути. В момента трябваше да започна сутрешната визитация.

Моник седеше на стола с изпънати рамене и куфар в скута. Непринудената близост от първата им среща на бала на кардиолозите беше изчезнала.

— Професор Хънт, моята агенция беше помолена да се обърне към вас с предложение за работа.

Джак искрено се изненада.

— Наистина ли?

— Както споменах, докато разговаряхме онази вечер, аз работя за „Набор на кадри «Вендин», Ню Йорк“. Казах ви, освен това, че моят ресор включва само висши медицински кадри.

Джак кимна.

— Многонационална група фармацевти потърсиха услугите ни, за да ви отправят официално предложение.

— За какво?

— Да оглавите техния научноизследователски отдел по кардиология.

— Къде?

— В Лондон, Англия. Много по-близо до родния ви дом в Ирландия.

Джак изгледа много внимателно своята посетителка. Разликата между сирената, която го бе увлякла в разговор през по-голямата част от вечерта преди пет дни, и деловата жена пред него сега беше удивителна. Дългата рокля и блестящите устни, ароматът на парфюма и пърхащите ресници бяха изчезнали безследно.

— Моник, не бих искал да прозвуча нелюбезно и с положителност не мога да отрека, че съм поласкан, но това не е сериозно.

— Но вие още не сте чули условията. — Беше ясно, че Моник няма да се предаде лесно и Джак нарочно погледна часовника си. Жестът остана без внимание. — Моите клиенти ще ви предложат изгодна финансово сделка, в която се включва преместването на семейството ви и краткосрочно настаняване в един от техните луксозни апартаменти в Найтсбридж.

Джак повдигна вежди. Найтсбридж. Много светско. И много скъпо.

— Имам ли право да разбера кои са вашите клиенти?

Моник се усмихна за първи път.

— Имената само при договаряне. Съжалявам. Такива са ми инструкциите.

— А защо мен? Защо не някой от светилата по Източното крайбрежие?

— Уведомена съм, че в компанията знаят всичко за вас. Наясно са с постиженията ви в научноизследователската дейност и с интересите ви в областта на кардиологията. Запознати са с всичките ви научни публикации и с опита ви в други страни. — Тя потупа куфарчето си. — Готови са да ви предложат по-висока заплата от тази, която получавате в момента.

Джак гледаше право напред, като се опитваше да скрие изненадата си.

— Това вече наистина звучи примамливо — призна той.

— Разполагам с пълни подробности за финансовия пакет с гарантиран ангажимент по преместване на семейството ви и настаняването на новото място. Имам инструкции да ви оставя предложението и да ви се обадя за отговор след седмица. — Тя понечи да дръпне ципа на чантата си. — Многонационалната група не е упомената като име. Както вече ви казах, то ще ви бъде съобщено в случай, че решите да преговаряте.

— Моник — намеси се Джак, — вие сте заета жена, а аз съм потънал до гуша в работа, така че нека не си губим взаимно времето. Мога да ви отговоря още сега. Не проявявам интерес. Точка. Не ме е грижа какъв пакет са ми спретнали, нито какво шикозно местенце са ми подготвили вашите клиенти.

— Няма ли поне да прочетете предложението?

Джак беше станал и отваряше вратата.

— Не — отвърна той твърдо. — Категорично не. Тук съм, за да остана и никакви опити да бъда убеден няма да променят решението ми. Сега, ако не възразявате, бих искал да се върна към ангажиментите си на лекар.

Моник го подмина рязко, устремена към външния офис, но после спря за момент, бръкна в горното джобче на сакото си и му предложи

визитка.

— В случай, че промените решението си. Предложението остава в сила една седмица. Можете да ме намерите в офиса ни в Ню Йорк.

Когато Джак се втурна по коридорите, вече беше закъснял с петнайсет минути. Неговите студенти и младшият състав сигурно го чакаха, отбелязвайки колко е часът, и без съмнение недоволстваха. „О, боже, все говоря за елементарни норми, а сам не мога да ги спазвам.“ Но думите на Моник продължаваха да звучат в съзнанието му.

Моите клиенти ще ви предложат изгодна финансова сделка, включваща преместването на семейството ви и краткосрочно устройване в един от техните луксозни апартаменти в Нйтсбридж... Те са готови да ви предложат по-висока заплата от тази, която получавате в момента.

Проклетите предложения за работа са като автобусите. Чакаш едно с години, а после в рамките на един месец ти се сервират две.

11

— Лондон? — Чула новото предложение, Бет не можа да повярва на ушите си. — Имаш предвид Лондон в Англия? С река Темза, сградата на парламента и Биг Бен? За онзи Лондон ли говориш?

— Много правилно си разбрала — потвърди Джак, докато похапваха доста късно същата вечер. — Трафалгарският площад, Кингс Роуд, Кенсингтън, ей тия работи. — Той завъртя вилица, за да си усуче малко спагети, след което си взе и от месото. С едно око гледаше храната, а с другото поглеждаше крадешком към едно вътрешно предложение за заседания на отделението.

Бет се пресегна през масата и грабна книжата.

— Ей — запротестира Джак, протегнал ръка във въздуха. — Трябва да отговоря на това циркулярно писмо до утре. Върни ми го. — Но листовете вече бяха разпилени в отсрещния ъгъл на стаята, където Джак ги погледна ядосано. — Надявам се, че страниците са номерирани.

Бет скръцна със зъби.

— Забрави за работата в болницата и ми кажи какво точно разговаряхте с тази жена. — Тя вече се бе приготвила да си ляга и беше по бяла памучна нощница с тънки презрамки.

Джак обра чинията си с последната хапка от хлебчето си и я мушна в уста. Отпи жадно от ледената вода и после се облегна назад, вече утолил глада си. Беше хвърлил дрехите от деня и сега беше по шорти и тениска.

— Беше страшно вкусно.

Бет не можа да сдържи повече нетърпението си.

— Хънт, ако продължиш да протакаш това още една минута, ще си спиш сам до края на седмицата.

Джак се ухили.

— Добре, значи онази доста привлекателна дама на име Моник...

— Тая част можеш и да ми я спестиш, наясно съм. Видях ви двамата на вечерята в събота. Не желая да слушам колко ѝ е гладка кожата и колко лъчезарна усмивката. Не ми трябва и размерът на сутиена ѝ. Искам да знам какво точно ти е предложила днес. — Тя замълча за момент и после бързо добави: — Говоря само за деловата част. Ако ти е предложила нещо друго, ще го разбере от Хелън. Тя е следила развитието на събитията.

— Че ти откъде знаеш?

— Ние с нея доста се сприятелихме, господин Кардиолог. — Бет пусна една от нейните хитри усмивчици. — Само колко сме те обсъждали по телефона, докато ти търчиш по коридорите на болницата. Знам всички клюки, тъй че нищо не ми убягва. Сега давай нататък.

Джак бутна стола си назад от масата и изпъна крака.

— Сделката не стана много ясна, защото аз не я оставих да ми обяснява. Но най-важното беше, че ми се предлага пост на завеждащ научноизследователски отдел по кардиология с покриване на всички разходи. Плюс жилище в един от техните шикозни апартаменти в Найтсбридж и по-висока заплата.

Бет се приведе напред и топна пръст в остатъка от сос болонезе.

— Коя компания?

— Не ми каза.

— И ти какво?

— Не става. Не ме интересува. Аз съм си точно там, където искам да бъда и въобще не смятам да се местя.

— Добре. — Очите на Бет заискриха закачливо. — Ние си правим дома тук, в Чикаго. Ако беше казал „да“, щеше да си ходиш сам. — Тя внимателно погледна съпруга си. — Сега искаш ли си тези хартии?

Джак погледна към мястото, където лежаха захвърлените страници. Едната беше върху креслото, другата под него, а още четири си правеха компания в коридора към спалните. Апартаментът беше тесен, а мястото плътно оползотворено. Малка кухня с изглед към задния двор, следваше общо помещение, което служеше за трапезария и всекидневна. От тази относително голяма стая тръгваше коридор към трите спални, и трите малки.

— Може ли вече да си ги получа? — попита той.

— Само ако се съгласиш да отделиш един ден, за да си потърсим къща.

Джак изстена.

— Какво ще кажеш за следващата седмица? — предложи той с надежда. — Работата ми все повече изостава, а ми предстои и още една среща с патолога. Искат да прегледам изискванията при аутопсия. Шефът на травматологията ми пусна факс с някои интересни данни, които обработва, и аз трябва да намеря време да се срещна с него. После...

Бет поклати глава.

— Тази вечер не искам да чувам нито дума повече за това твое кардиологично отделение! Не ме интересува! Ние имаме нужда от дом, да се установим някъде окончателно. Бог знае, че можем да си го позволим след всичките тези години на свиване и пестене. — Тя се захвана да прибира чиниите от вечерята, като тракаше шумно. — Още утре ще се свържа с някои посредници за продажба на недвижими имоти, за да проуча какво се предлага. Няма да прекарам следващата зима в този апартамент. Твърде е малък и вече е претъпкан. Трябва ни пространство и ако ти не можеш да намериш пролука, за да търсиш, тогава ще се примиряваш с решенията, които вземам аз — отсеке тя и пое рязко към кухнята.

Джак прецени ситуацията. Бет беше права (както обикновено). Но той се чувстваше изчерпан заради морето от отговорности, което го заливаше в кардиологичното отделение на болница „Картър“. Работата далеч не се изчерпваше с това просто да си шеф и да служиш за пример. Имаше административни проблеми, заседания, ревизии. И външни изисквания. По-рано същия следобед Хелън го беше привикала до една от болничните стаи в интензивното.

— Решения, професоре. Цял ден ви преследвам, но тези не могат да чакат.

В този момент Джак беше със зелена униформа, два стетоскопа около врата си и пейджър, който пиукаше непрестанно. Той се облегна на стената и подписа лекарствени назначения за шест пациенти, които се намираха под неговите грижи, после подаде на един от младите лекари папка с инструкции за докарване от спешното на друг пациент с остър инфаркт.

— Давай нататък.

— Стажантите по кардиология биха искали една допълнителна лекция на седмица по проблемите на интерпретацията на образните диагностични методи.

— Можем ли да я вместим някъде?

— Само по обяд. Или тогава, или от седем вечерта в четвъртък.

Джак бързо обмисли вариантите. Обедната почивка беше единствената възможност да навакса с отчетите. Между сандвичите и кафето той диктуваше писма до лекуващите лекари и резюмираше бележките за изписване на пациенти.

— Нека бъде четвъртък в седем. — Един час по-малко в леглото, но пък после щеше да се придвижи по-бързо до вкъщи. Все още не си беше купил кола и предпочиташе да хване автобус по Северен Кларк, да стигне с него до центъра и после да се прехвърли на друг до Западен Харисън. Беше бързо и не изискваше усилия, а и през тези четирийсет минути можеше да свърши нещо, необезпокояван от никого.

— Молба от „Кардиолог“. — Това беше търговско издание, което се доставяше безплатно на практикуващи лекари из цяла Северна Америка. — Искат да препечатат разработките ви върху теорията за връзката между инфекцията и сърдечните страдания.

Джак взе незабавно решение.

— Могат да пуснат препечатки, но аз не съм в състояние да напиша уводната статия. Кажете им колко съм поласкан...

Хелън го прекъсна.

— Знам, знам. Ще представя нещата така, все едно сте на патерици и не можете да помръднете.

— Каквото трябва там — съгласи се Джак с усмивка. Пейджърът му отново зазвъня и той погледна номера от централата. — Нещо друго?

— Да. Някакъв господин, представи се като Хенд де Март от фармацевтични продукти „Земдън“ виси от два часа в офиса ми и ми се пули насреща. Казва, че искал да му отделите две минути, защото трябвало да ви зададе един-единствен, но много важен въпрос.

Джак завъртя очи към тавана.

— Господи, казах „не“ и толкова!

Хелън си драскаше нещо на един от листите.

— Ваша работа, професоре. Но ми дайте някакъв отговор. Искам тази горила да ми изчезне от полезрението колкото се може по-скоро.

Джак се облегна назад и опря глава на стената.

— Кажи му, че съжалявам, но новите принципи по отношение на търговските представители на фармацевтичните компании на този етаж са категорични. Може да си седи там цяла нощ, ако иска, но аз няма да обсъждам с него абсолютно нищо.

— Ясно. — Хелън тикна папката под мишница. — А сега — продължи тя, отправяйки въпросителен поглед към своя шеф, — д-р Карлота Дрънкър. Досега свързвали ли сте се с тази дама?

— Да. Тя е един от водещите научни работници в Калифорния. От известно време обменяме данни по въпроси от взаимен интерес.

— Добре тогава — продължи Хелън предпазливо. — Днес ми се обажда три пъти.

— Да ме търси?

— Да, сър, да ви търси, и то много настоятелно. — На лицето ѝ се изписа загриженост. — Звучеше доста странно, някак напрегната. Искам да кажа, че държеше да говори с вас на всяка цена. На всяка цена — подчерта тя. — Първо, докато бяхте в спешното, после, докато минавахте на визитация в отделението и за последен път преди един час. Опитах се да се свържа с вас, но вие не отговаряхте.

Джак започна да мисли трескаво.

— Оставих си престилката и пейджъра извън крилото за болни. — Той си погледна часовника. Закъсняваше, както обикновено. — Остави ли съобщение?

— „Провери си имейлите.“ Толкова. „Провери си имейлите.“

Джак го направи, преди да си легне. Докато Бет се разкрасяваше за вечерта пред огледалото на тоалетката си, той прегледа съобщенията си в компютъра. Имаше шест, пет от тях бяха от Карлота Дрънкър.

„Джак, твоите изследвания включват ли обекти в Северна Америка? Трябва ми спешен отговор.“

Поздрави, К.

„Джак, Рубенщайн от Колорадо не ми се е обаждал от месец и половина. Да е правил опит да се свърже с теб?“
К.

„Не изпращай нищо важно по имейла или по пощата.“

„Джак, провери си роднините.“

К.

„Левкоцитна трансмиграция в увреден миокарден мускул показателна за крайния прогностичен резултат.“
К.

Джак разсъждаваше над последното съобщение в продължение на пет минути, като се опитваше да извлече някакъв смисъл от съдържанието му. Левкоцитен, значи на белите кръвни телца, добре, това го разбирам. Трансмиграция? Преселване, преместване? В движение? От къде на къде? Увреден миокарден мускул. Значи увреден сърдечен мускул, нали така? Показателен за крайния резултат? Какво, по дяволите, имаше предвид? Хелън е права, доста е особена. И става по-зле. Той прочете съобщенията отново. „Не пращай нищо важно по имейла или по пощата... провери си роднините.“ Обезпокоително странна.

После бе обзет от внезапно чувство за вина. С всички тези промени в неговия личен и професионален живот изследователската му програма бе останала на заден план. Знаеше, че нарочно избягва да отговаря на Карлота, притеснен да признае, че се опитва да печели време. И все пак той имаше толкова неща. Имаше съпруга и син. Тя беше сама и вероятно много повече отдадена на работата си без грижите по семейството, които да я отвличат. Просто трябваше да го изчака да се съвземе и да достигне до нещо ново, което да ѝ предложи като информация.

Отвори последното съобщение и се намръщи, когато видя, че е от офиса на професора по кардиология в болница „Картър“.

„Джак,

Прекрасната ти жена Бет ме помоли да ти изпратя това. Казва, че е единственият начин да се добере до своя изключително зает съпруг-кардиолог. Тръгва да търси къща, искаш или не. Уредете този въпрос помежду си. Това не ми влиза в служебните задължения.“

Хелън

Джак се разсмя. Пет минути по-късно продължаваше да се смее, докато сред бурни протести Бет твърдеше, че е невинна и че изобщо няма представа каква е тази история.

В Калифорния на д-р Карлота Дрънкър изобщо не ѝ беше до смях. На хиляда и петстотин мили от Чикаго и три часа разлика във времето, тя седеше в предната стая на своя разположен на втория етаж апартамент и с един бинокъл следеше всяко движение отвън.

Карлота живееше в ограден комплекс от тухлени кооперации със средна височина и покриви от теракота, както и едноетажни постройки в едно скъпо модерно предградие в северната част на Сакраменто. Имаха общ басейн и тенис корт, изрядно поддържани морави и алеи. Комплексът бе дискретно заобиколен от телена ограда, завършваща с разположени през равни интервали метални заострености, която от своя страна бе замаскирана сред грижливо засадени буйни храсти.

Влизане и излизане можеше да се осъществи през единствения вход в източната част, където двама въоръжени охранители проверяваха щателно посетители и коли за доставка. Дори постоянните обитатели бяха длъжни да си показват личните карти. Всеки външен първо беше проверяван чрез телефонна връзка с апартамента, който възнамеряваше да посети. Никой не можеше да припари покрай оградата без позволение.

Четиридесет и три годишната изследователка беше висока метър и седемдесет и осем, слаба, със сини очи, тъмни ресници и високо чело. Имаше дълги смолисточерни коси, обикновено сресани назад, широк, леко чип нос и тясна брадичка.

Същата вечер в осем часа и седем минути калифорнийско време тя беше облечена в дънков гащеризон, риза на червени и сини карета, с подплънки на раменете и три дебели пуловера отдолу за обем. Косите ѝ бяха вдигнати и скрити под жълта бейзболна шапка. Въпреки климатика, който работеше на пълна мощност, тя се потеше обилно. Погледна часовника си. 20:10. Сега бинокълът ѝ бе насочен към охранявания портал. Нямаше движение, с изключение на сянката на един от пазачите в караулката. Тя нервно прехапа долната си устна. Зад гърба ѝ телевизорът бе усилен докрай и стените на апартамента се тресяха от звуците, сред които протичаше една среща на радетели за възраждане на християнството. Заклет агностик, Карлота ненавиждаше всякакви програми с религиозен характер. Но тази вечер химните, молитвите и звънкото „алилуя“ бяха подходящи за замисъла ѝ, поради което тя, стиснала зъби, понасяше мъчението.

В 20:15 звънна интеркомът, свързващ охраната с нейния апартамент и тя затвори вратата на всекидневната, за да се обади. Богомолците продължиха изпълненията си без звук.

— Един господин тук иска да ви види, госпожице Дрънкър.

Карлота насочи бинокъла си през един страничен прозорец. Въпреки настъпващата вечер все още беше светло, с оранжев лъчист залез, чиито цветове танцуваха по покривите на колите на паркинга. Тя бързо откри една от тях, която чакаше при бариерата — доста поочукана Акура Интегра 91. Едва успя да различи шофьора — здравеняк с вълнена риза на червени и сини карета и жълта бейзболна шапка.

— Пуснете го, аз го очаквах. — Тя с усилие успя да потисне напрежението в гласа си.

— Веднага.

Интеграта спря до жилищния блок и шофьорът излезе. Той нямаше вид на човек, който бърза, и известно време нещо ровеше в багажника, като периодично си смъкваше жълтата шапка, за да избърше потта от челото си. На светлината на залеза Карлота видя посетителя съвсем ясно. Той имаше голям нос, ниско чело и плътни устни. Мъжът накрая затвори вратите на колата и бавно влезе в комплекса.

Карлота го посрещна и веднага му даде знак да мълчи, след което го накара да клекне в коридора. Първо извади петстотин долара по двайсет. Посетителят — актьор с твърде оскъдни ангажименти, който приемаше да свърши на хонорар всичко, което му се отвореше като възможност — преброи банкнотите и ги прибра в джоба си. После тя му подаде папка с лист и написан с флумастер текст, който той трябваше да прочете.

„Оставете телевизора на същия канал, ясно?“

Той потвърди с кимане на глава.

Последва нова инструкция.

„Има наето такси, което ще дойде да ви вземе в девет. Вече съм уредила въпроса с охраната. Ясно?“

Този път посетителят вдигна палец за потвърждение. И последното съобщение:

„Моля, не напускайте апартамента преди таксито да е дошло. Разбрано?“

Поредно кимване.

Посетителят влезе във всекидневната, хвърли поглед към телевизора и направи недоволна гримаса. Карлота му отвърна с мрачна усмивка и потърка палец и показалец в красноречив жест, за да покаже на своя наемник кой командва парада. Той се навъси, настани се на едно кресло, извади някакъв роман от страничния си джоб и заби поглед в него.

Двайсет минути по-късно Карлота излезе от апартамента си. Отправи се към интеграта колкото можеше по-небрежно, след три минути мина с колата покрай охраната и се отправи на юг. Докато шофираше, тя непрестанно хвърляше поглед към огледалото за

обратно виждане. След две внезапни отклонения по странични шосета и кратка спирка на паркинга на един претъпкан супермаркет, реши, че е в безопасност.

На 19 юли Хенд де Март вече бе взел решение да ускори хода на събитията в Чикаго. Той се свърза със своя информатор в болница „Картър“ — негов човек на име Кейлъб Роси. Роси беше жилав и сприхав на вид младеж, който работеше в катедрата по биохимия. Де Март го беше срещнал две седмици по-рано в малък бар в Уестсайд. Вътре имаше телевизор, по който гърмеше последният бейзболен мач, и билиардна маса в дъното. Роси говореше гъгниво и жадно палеше цигара след цигара.

— Мога да ти кажа всичко, което те интересува за това място — похвали се той. — Зная кой кого чука, кой се боцка в тоалетните и после фалшифицира резултатите от изследванията на урината си. Знам кой свива от магазините и после продава краденото на улицата. — Роси си поръча нова бира и отпи жадно. — Ти само си плати и аз ще ти снеса всичко, което ти трябва.

Де Март веднага му даде три банкноти от по сто долара, а после и списък на изискванията си. Роси се ококори.

— Да искаш дрога? Може би малко кокаин? Само кажи, човече, и го имаш!

Южноафриканецът се приведе напред и приближи лице до неговото.

— Просто свърши каквото ти казах. Без въпроси, всичко, което сме си говорили, си остава между нас, ясно?

Роси кимна напрегнато. До хилавата му фигура другият изглеждаше като мечка стръвница.

— И не се опитвай да ми пробутваш боклук. Тук съм да върша работа, после искам да се разкарам колкото се може по-скоро.

Роси вдигна ръце.

— Ясно, човече. Ти си шефът.

Де Март тропна една фалшива визитка на масата.

— Ако ти трябвавам спешно, търси ме на този номер. Това е телефонен секретар. Не могат да ме търсят. Аз им се обаждам за

съобщения. Питай за господин Хенд. Никога не използвай друго име. — Той излезе отново на слънце през една странична врата и остави Роси да седи вътре с тревожно изражение, вперил поглед в широкия му гръб.

С приближаването на времето, когато „Циклинт“ трябваше да бъде пуснат на пазара, южноафриканецът вече планираше връщането си в родината. Дори се беше ровил в интернет за имоти по крайбрежието на полуостров Кейп и си беше харесал една вила на няколко нива, навътре от пристанището на залив Хаут. Всеки ден си мечтаеше за плажа и морето и как ще си хвърля въдица от пристана.

Кук Каунти го отегчаваше, а безкрайните равнини на Средния Запад му се струваха скучни и безинтересни. Избягваше магистралите и предпочиташе вътрешните шосета, където предприемачите още не бяха нахлули. Скапани гаражи, ресторанчета, всичко беше толкова тъпо, че чак му се повдигаше.

— Трябва ми някой млад боклук.

Де Март беше седнал в края в тревната площ, заобикаляща една висока постройка точно срещу „Сиърс Тауър“. Туристическите автобуси бълваха на жаркото слънце несекващи тълпи от посетители, които се редяха на дълги опашки, твърдо решени да видят забележителностите на града от втората по височина сграда в света. Беше идеално място за тайни срещи, с този несекващ поток от хора, които идваха и си отиваха. Никой не се интересуваше от останалите.

Роси се беше съгласил да се види с него в обедната си почивка. Пушеше цигара след цигара, беше нервен и търсеше укритието на заобикалящите ги сенки, очевидно притеснен от присъствието на другия. Носеше дънки, риза с къси ръкави, изтъркани маратонки и беше плувнал в пот от обедната жега. Вече три дни температурите се въртяха около 37–38 градуса и повечето хора си стояха у дома или гледаха да не се задържат дълго на открито. Докато двамата мъже разговаряха, край тях профуча пожарна и сирената ѝ заглуши думите им. Роси изчака колата да се отдалечи.

— Какъв точно? Познавам много, които пасват на това описание. И колко млад? Не разполагам с петгодишни наркопласьори, ако това имаш предвид. — Той се опита да се засмее на собствената си шега, но

само се закашля. Накрая прочисти гърлото си и изплю черна от катран хрчка. Двама възрастни туристи го погледнаха с отвращение и Де Март се премести по-навътре към високата постройка, където се въртяха по-малко хора.

— Момче на осем или девет години. Як и бърз.

Лаборантът от „Картър“ се замисли и прерови картотеката в главата си.

— Няма проблем. Там, където живея, има и такива. — Той изтърси пепелта от цигарата си и после угаси фъса в подметката на обувката си. — Какво трябва да направи?

Малкият се казваше Лутър. Не спомена фамилия. Де Март го взе в десет часа на следващото утро и той се настани на задната седалка на черната му Тойота Камри, мрачен и мълчалив.

Беше към метър и седемдесет, мършав и гладен на вид. Бръсната глава и лице, което носеше белезите на предишни стълкновения. С по няколко обици на двете уши и един клипс на носа. Роси беше казал, че не е на повече от девет години, но на Де Март му изглеждаше доста по-голям, може би на единайсет, че и повече. Носеше тениска поне един номер по-голяма, дънки с дупки на двете колена и разпрани задни джобове. Маратонки „Найки“ на бос крак. Дъвчеше ядно дъвка, взрян в страничното стъкло към отминаващите улици.

Беше го прибрал от едно шосе покрай бедняшките квартали в Саутсайд. Запуснати сгради, подлежащи на събаряне постройки, свърталища на наркомани. Де Март беше завъртял четири пъти около избрания предварително участък преди Лутър да излезе от сенките. Момчето беше обиколило тойотата, като я оглеждаше подозрително от всички страни и после беше отворило багажника. Доволен, накрая с рязко движение беше отворил задната врата и беше скочил вътре, озъртайки се за възможни преследвачи.

— Мърдай, човече, не искам шибаните ченгета да ми се нахвърлят.

Имаше глас на юноша и поведение на бандюга с опит. Смъкна се на седалката така, че се виждаха само очите му.

— Половината сега, другата половина накрая.

Де Март му подаде една стодоларова банкнота. Лутър я вдигна срещу светлината и после я мушна в страничния си джоб.

— Да тръгваме.

Минаха по странични и задни улички, като се пазеха далеч от главните шосета. В един момент се озоваха в модерен район със скъпи високи сгради и изискани бутици, а след два завоя вече бяха в Сийдзвил — запуснати магазини, евтини кръчми, порно кина. Де Март държеше климатика на пълна мощност заради високите температури. При парк Оз зави надясно по Западен Уебстър и после наляво по Северен Кларк. Караше бавно, като внимаваше да не пресече на червено или да навлезе в чуждо платно. И отново хубави магазини наред със съборетини, в които се продаваха боклуци. Ресторанти, заложни къщи, Макдоналдс, пицарии. Малкото хора по улиците гледаха да се придвижват по сенчестите места, търсейки убежище от непоносимата жега.

В 11:30 тойотата вече беше минала покрай малкото училище близо до Северен Деминг, където Дани Хънт си беше намерил толкова приятели и сега беше най-добрият нападател в отбора по футбол. Началното училище представляваше комплекс от едноетажни постройки от червена тухла зад ниска телена ограда. Петдесетина метра по-надолу имаше портал, при който един охранител с отегчен вид си почиваше под сянката на голям бряст.

— Щом децата излязат в междучасие, действаш.

Лутър кимна. Залепи дъвката си на облегалката зад главата на шофьора, после си извади нова, разкъса опаковката и бавно плъзна лентичката по езика си.

— Виждаш ли голямата бяла къща отзад, където онези мъже къртят стената?

Де Март огледа шосето. Петдесетина метра по-нататък трима работници по шорти къртеха една полусрутена ограда. Около тях беше осеяно с натрошен камък. И тримата бяха с шапки с допълнително парче плат отзад на врата, за да се предпазват от силното слънце. Бяха погълнати от работата си и не забелязваха нищо около себе си.

— Ясно.

Лутър погледна по-възрастния мъж в лицето.

— Петнайсет минути. После хуквам от тази страна на шосето и покрай къщата. Да не ме оставиш да търча сам до края на улицата.

Той се навъси и Де Март му отговори с мрачна гримаса.

— Чуй, момче, не ми прави номера и всичко ще е точно. —
Чуждестранният акцент обезпокои Лутър и той се извърна.

— Готов съм веднага щом кажеш.

Де Март запали и бавно потегли покрай училищния двор. Охранителят повече не ги погледна. Когато стигнаха до пресечката, Лутър изскочи навън и се прехвърли през оградата. Де Март засече времето по часовника си, паркира и зачака.

В 11:45 вратите се отвориха и децата с крясъци изхвърчаха навън, обзети от радостна възбуда. Повечето носеха някаква закуска — шоколад, бисквити, чипс и плодов сок. Някои се боричкаха и блъскаха помежду си, а други тичешком се разсъблякоха за един бърз футбол. Няколко по-тихи се събраха да си разменят картички на бейзболни или футболни звезди. Момичетата скачаха на въже или си бърбеха.

При пълно посещение вътре имаше шейсет деца под дванайсетгодишна възраст, всички преливащи от енергия. Дворът се наблюдаваше от учител, този ден една млада жена с широкопола сламена шапка и бяла памучна рокля. Беше такава задуха, че тя се премести в един сенчест ъгъл под навеса на един прозорец и си отвинти капачката на бутилка студена вода. Провери как се държат учениците ѝ и после отпи. Децата, които играеха футбол, крещяха възторжено. Бяха се разделили на два отбора и хората на Дани вече бяха отбелязали гол. Той тичаше наоколо, размахвайки ръце, с мокро от пот чело. Открояваше се със смолисточерните си коси сред останалите, изрусели почти до бяло от слънцето.

Лутър се повъртя край постройката, докато си намери едно положение, от която му се откриваше добра видимост във всички посоки, след което приклекна и зачака зад един ред велосипеди, заключени с вериги към велостенда. Разпозна Дани почти веднага. Момчето отговаряше точно на описанието. Лутър изчака пет минути по своя откраднат часовник, после напусна прикритието на сянката и се втурна към виковете. Децата бяха с летните си униформи — шорти в защитен цвят и сиви памучни ризи с къс ръкав и емблемата на училището върху джобчето на гърдите. Бели къси чорапи и маратонки.

Първо го забеляза едно момиче. Той беше по-висок, не изглеждаше доброжелателен, нито пък имаше лятна униформа. Тя

сбута с лакът останалите и те отстъпиха назад уплашени. Две от тях изтичаха към дежурната учителка.

Лутър ги мярна с периферното си зрение, но вниманието му основно бе насочено към тъмнокосото момче, което се мъчеше да дриблира с футболната топка. Придвижи се крадешком, но бързо, както умее само един човек от улицата. После се стрелна като куршум. Имаше близо 25 сантиметра превъзходство на височина, беше по-слаб, по-жилав и побойник с опит. Бръснатата му глава изведнъж изникна зад гърбовете на играчите. Първият удар уцели Дани в тила и момчето понечи да се обърне, стъписано от изненада. Щом се озова с лице към него, Лутър заби юмрук в носа му, след което нанесе здрав ъперкът в брадичката му. По-малкият се олюля, а от носа и устата му рукна кръв.

Дворът се превърна в истински ад — децата пицяха истерично и тичаха, търсейки закрила, към учителката или към отворената врата. Лутър продължаваше да удря — в тялото, в главата, в гърба. Когато жертвата му се свлече на земята, той успя да нанесе три яки удара в краката и слабините.

В училището имаше още трима учители и един домакин. Когато изненаданите и тревожни викове от игрището се усилиха, четиримата изтичаха навън и намериха младата си колежка на колене. Бялата ѝ памучна рокля бе цялата в кръв. Тя беше разстроена, хлипаше и придържаше отпуснатата глава на тъмнокосото момче, което лежеше безчувствено на отъпканата трева.

Дани не мърдаше, не плачеше. Дори не стенеше. Беше в безсъзнание.

— Трябвате ми незабавно.

Секретарката на Джак се беше промъкнала при него наред някакво заседание на отделението. Д-р Хънт беше в болнично облекло и обсъждаше с трима стажанти лечението на един случай на конгестивна сърдечна недостатъчност. Той вдигна поглед към нея, явно раздразнен.

— Не може ли малко по-късно?

Хелън го дръпна за ръката.

— Не, изключено.

Когато се отдръпнаха достатъчно, за да не се чува какво си говорят, тя прошепна:

— Момчето ви е долу в спешното. Бет е с него. Някакво произшествие в училище.

Джак се втренчи в нея, объркан и недоумяващ.

— Дани? Моят Дани? В това спешно?

Те застанаха до асансьорите и Хелън припряно натисна копчетата. Вратите се отвориха веднага, тя го бутна вътре и притисна с длан конзолата за приземния етаж. Щом поеха надолу, тя впери поглед в Джак. На лицето му бе изписано объркване.

Дани беше почти неузнаваем. Съблечен гол, той лежеше по гръб на една количка в травматологията. Стенеше. Дрехите му, изцапани с кръв, пот и прах, бяха струпани в краката му. Бет беше до него, с пепеляво лице, стискаше ръката му и шепнеше високо:

— Няма нищо, Дани, всичко ще се оправи. Мама е тук и татко също. Хайде, Дани, хайде, събуди се. Татко дойде чак от онези големи офиси горе, за да те види.

Лицето на момчето бе подпухнало и цялото в синини. Очите бяха подути и затворени, а от ноздрите му тръгваха кървави дири. На гърдите му имаше драскотини и морави петна, гениталиите му бяха отекли и потъмнели. Двата му крака също бяха одрани и насинени. Там, където бе тъпкан настървено, се виждаха и следи от подметка на маратонка.

Първата реакция на Джак беше чисто професионална. Гърдите на сина му се вдигаха и спускаха — значи е жив.

Завесите, които отделяха леглото от съседните, бяха дръпнати рязко и един от лекарите травматолози — млад мъж в зелена униформа и надпис „Н. Мънтън“ върху картата с името, влезе при тях с няколко рентгенови снимки в ръка.

— Вие ли сте професор Хънт?

Джак кимна едва, за момент онемял.

— Всичко изглежда добре. Зениците са еднакви и реагират. Може да движи всички крайници. Мърмореше нещо, когато го докараха, което е добър симптом. Предварителните снимки показват, че няма счупвания. Помолих рентгенолога да го потвърди. — Той

хвърли поглед към своя пациент, който сега помръдваше неспокойно. — За лицевите кости е трудно да се прецени, затова наистина се нуждаем от това второ мнение. Снимките на крайниците и гърдите са съвсем ясни. Определено никакви счупвания.

Той плъзна ръка по корема на Дани и леко помръдна пръсти.

— Без симптоми за вътрешен кръвоизлив. — Хвърли поглед към Бет и после отново към Джак. — Здраво е пребит, но нищо фатално.

Челюстта на Джак увисна и той сграбчи Бет за рамото, обърна я към себе си и се втренчи в сгърченото ѝ от тревога лице.

— Пребит? Нима някой е сторил това умишлено? Какво, по дяволите, е станало?

Но Бет не можеше да промълви нито дума. Само се вкопчи в болничната униформа на мъжа си и се олюля. Очите ѝ станаха стъклени и се обърнаха нагоре. Джак бързо я хвана под мишниците и внимателно я сложи на един стол.

На количката Дани се опитваше да се изправи, а ръцете му се плъзгаха безпомощно по ръба на плата. Изстена високо, после силите му го напуснаха и той рухна обратно на възглавницата. Мънтън беше до него, наблюдаваше всяко движение и оценяваше степента на съзнателност.

— Мамо... мамо... — Думите едва се долавяха през изранените, подути и окървавени устни. — Мамо, къде си?

Мънтън се усмихна с усилие.

— Добър знак, госпожо Хънт. Започва да идва на себе си.

Но Бет не обърна внимание на окуражителните думи. В спешното ставаше прекалено горещо, а и тук вътре се смрачаваше. Тя се свлече на пода, а разтревоженият доктор травматолог се втурна да осигури втора носилка и сестра.

Светкавица. И пак. И пак.

— Добре, обърнете го.

И отново — един, два, три пъти.

— Не може ли да престанем вече? — изрече умолително Бет. — Мисля, че му идва твърде много.

Дежурният офицер погледна към своя колега фотограф и сви рамене.

— Достатъчно ли е?

Фотографът вече слагаше капачето на обектива. Кимна и излезе.

Беше четири часът след обяд на следващия ден и семейство Хънт се намираха в полицията на Линкълн парк — най-близкия участък до мястото, където Дани бе нападнат. Момчето беше прекарало предишната нощ в педиатрията на болница „Картър“.

„Просто да е под наблюдение“ — бе изразил мнение екипът от травматолози, след като рентгеновите снимки бяха разчетени. Най-накрая му бяха разрешили да се прибере у дома, когато дежурният педиатър позна Джек и реши, че момчето не може да разчита на по-добро наблюдение. „Ако нещо ви обезпокои, позвънете ми незабавно!“

Но състоянието на Дани беше стабилно. Целият в такива ожулвания и синини, че беше неузнаваем, но можеше да върви, да говори и да яде. Когато накрая разбра в какво състояние го беше заварила Бет, Джек отправи безмълвна молитва на благодарност. Звучеше толкова зле, че той просто не можеше да повярва, че синът му се бе отървал без някакви по-сериозни травми.

Беше се обадил директорът на училището, и той самият в шок. И в пълно недоумение.

— Госпожо Хънт, целият персонал е изумен. Никога, наистина никога не сме имали подобен инцидент. Просто не мога да го проумея.

Както и дежурният полицаи в участъка на Линкълн Парк. Случаят бе докладван незабавно и на мястото на произшествието веднага бяха пратени една полицейска кола и екип от спешна медицинска помощ. Взеха показания, записаха описания и потърсиха улики. До този момент нападателят не е бил забелязван нито в училището, нито в околността. Никой не го беше видял да се промъква в училищния двор и никой не го беше видял да бяга. Но децата, които бяха станали свидетели на нападението, и си спомняха подробности, след като се поуспокоиха, бяха убедени в едно — нападателят е търсел само Дани и никой друг. Можел е да хване което и да е дете (имало е и по-малки, и по-близки мишени), но се е втурнал към Дани, свършил си е работата и е напуснал мястото на действието.

Сега, в една стая в дъното на полицейското управление, Дани отново бе разсъблечен, за да бъдат отразени нараняванията му. След като въпросното изпитание приключи, Бет му помогна да се облече, докато съпругът ѝ даваше информация, която според него щеше да бъде полезна на дежурния — едър мъжага на име Нелсън. Той беше с ниско подстригани коси и гъсти мустаци, които не преставаше да

поглажда, докато слушаше разказа на Джак. Тримата седяха на твърди столове около една издраскана и олющена маса. Дани беше оставен в отделна стая, заедно с една жена инспектор.

— Защо не се опитате да си посъберете мислите? — Нелсън говореше с акцент, типичен за северната част на щата. — Не се ли сецате защо точно вашето момче е станало жертва на такъв побой?

Полицаят бе сплел пръсти върху шкембето си. Яката на униформата му беше разкопчана на врата, а обутите му в ботуши крака бяха протегнати напред. Очите му бяха като цепки, от което изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да заспи. Но въпросите му бяха на място.

— А вие, госпожо Хънт, да знаете Дани да е имал разпавии с някое от другите деца?

— Не, определено не.

— Дори и някакви глупави препирни? Като например кой отбор е по-добър, неща от този сорт?

Ново категорично „не“.

— Да сте намирали нещо странно в стаята на момчето или в училищното му шкафче?

— Не.

— Някой от вас двамата да се е карал с други родители?

— Не.

— А ваши роднини?

— Никой от тях не беше в тази страна.

— Откога живеете тук?

— Близо година. Преди това бяхме шест месеца във Филадельфия и Ню Йорк.

— Само толкова? — Нелсън загали мустака си още по-енергично, сякаш споменатата хронология му бе подсказала нещо ново. — Не е достатъчно дълго, за да си създадете врагове.

На това място Джак избухна.

— Какви врагове, по дяволите! Директорът на училището каза, че онзи хулиган не се е мяркал там по-рано. Смятат, че е някой случаен боклук.

— Възможно е, д-р Хънт, възможно е. — Нелсън започна да върти палци. Размърда обути в ботуши крака и ги намести един върху друг. — Но това е хубаво училище. Не е някоя запусната съборетина от

бедните квартали в центъра, където децата трябва да залягат всеки път, когато наркопласъорите започнат да се гърмят за територии.

— Какво се опитвате да ми кажете? — Джак се мъчеше да обуздае гнева си.

Нелсън стана и мушна палци в колана си, след което разтърси крак, за да възстанови кръвообращението си.

— Просто не мога да си го обясня, д-р Хънт. Истинска главоблъсканица. В участъка съм близо осем години и никога не ми се е налагало да разследвам нещо подобно. — Той премести стола си плътно до масата. — А беше нещо обичайно, докато в района ми влизаха по-бедни квартали. Но не и откакто ме преместиха тук. Това е приличен район с почтени хора. Децата наоколо просто не се бият помежду си по този начин.

През останалата част от деня Бет не можеше да престане да мисли за думите на полицаия, които не ѝ даваха мира. *Децата наоколо просто не се бият помежду си по този начин.* „Очевидно го правят, по дяволите, и видът на сина ми бе живо доказателство за това!“ *Това е приличен район с почтени хора.* Този коментар, наместо да я успокои, я разтревожи още повече. Защо Дани? И защо толкова жестоко насилие? Хората от училището, с които тя бе разговаряла, и които бяха дошли да изразят съчувствието си за станалото, бяха искрено озадачени от агресивността на нападението. Беше толкова необичайно, толкова неприсъщо за живота им и за училището, което бяха избрали. Някои обаче бяха реагирали по-особено. Бет го забеляза.

Щом се прибраха у дома, тя започна да тормози сина си с въпроси.

— Да си се бил с други деца?... Да имаш вземане-даване с някой, когото ние не познаваме?

Последва мълчание.

— Някой да те е заплашвал?... Да са ти предлагали наркотици?

Дани я погледна учудено.

— А бира или нещо подобно?... Сигурен ли си, че не познаваш това момче? Не се притеснявай да ми кажеш, той няма да припари повече до теб. Но аз трябва да разбера, ако знаеш кое е. Трябва ми името му.

Дани накрая загуби самообладание и се разкрещя:

— Не, не, не! Не знам нищо и не го познавам! — Целият почервения и така си прехапа езика, че му потече кръв. Втурна се в стаята си и тръшна вратата зад гърба си. Няколко минути по-късно майка му го чу да хлипа.

— Трябва да се махнем оттук.

Бет седеше на леглото, кръстосала крака в поза лотос, все още облечена, въпреки късния час. Беше два и пет след полунощ и в съседната стая, изтощен до краен предел, Дани най-накрая бе потънал в неспокоен сън. Джак се беше опянал до нея с втрещен в тавана поглед. Знаеше всяка пукнатина по гипсовата му повърхност, всяко петънце върху боята. Стояха така вече близо час, като през повечето време си разменяха по половин изречение или си задаваха въпроси, които оставаха без отговор.

Той погледна съпругата си. Обикновено красивите ѝ черти сега бяха изопнати и напрегнати, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Изключено е да останем в този квартал след това, което се случи.

Бет поклати глава и избърса очи с крайчеца на чаршафа.

— Мислех, че в Ню Йорк е зле, но това тук е друг свят. — Гласът ѝ се извиси гневно. — И онзи полицай изглежда изобщо не го беше грижа.

— Хайде, стига, Бет — опита се да разсъждава разумно Джак. — Този човек си вършеше работата така, както смяташе за добре. Всички са изненадани от случилото се, дори училищният директор.

Той се пресегна, за да погали успокоително съпругата си, но бе отблъснат.

— Това е едно от онези странни произшествия, които могат да се случат навсякъде. Всеки ден четем по вестниците за такива истории.

— Не се опитвай да ме убеждаваш в това, Хънт. Били сме по целия свят и никой не се е опитвал да ни стори зло. Първо онази кражба с взлом в Ню Йорк, после дето ми дръпнаха чантата, а сега пребиват сина ми. Това не е страна, в която можеш спокойно да си отглеждаш децата.

Джак отново заби поглед в тавана, без да знае какво повече да каже. Произшествието с Дани го бе разтърсило не по-малко от Бет. Бе

разколебало доверието му в полицията и в американското общество и го беше накарало да се почувства безсилен. Той беше неспособен да защити жена си и детето си от това насилие, което не бе предизвикано с нищо.

Бет спусна крака от леглото и стана. Закрачи неспокойно из стаята.

— Може би трябва да се свържеш с онази жена и да разбереш дали все още можеш да получиш работата в Лондон. — Тя се обърна към Джек със зачервени очи и лице с черни вадички от грим и сълзи. — Нямаше ли и някакво място за кардиолог в Сидни, за което спомена, че представлявало интерес? Не можеш ли да разпиташ и да провериш дали са назначили някого?

Звучеше като човек, обзет от пълно отчаяние. Джек я прегърна и притисна до себе си треперещото ѝ тяло.

— Стига, Бет, успокой се. Трябва да го превъзмогнем. Няма да бягаме отново по целия свят, оставаме в Чикаго. Никой насилник няма да ни прогони оттук. Аз се борих здраво за този пост и той е точно онова, което съм искал... което сме искали.

Бет изхлипа, притиснала глава до гърдите му.

— Веднага започваме да си търсим къща, обещавам ти. — Той обхвана с длани лицето на съпругата си и се опита с целувки да попие сълзите ѝ. Болката ѝ го разкъсваше. — Ти само вземи брошурите, а аз ти обещавам, че ще отделя време да погледна. Ще се махнем оттук и ще започнем от начало в друг квартал.

Джек не мигна цяла нощ. Накрая убеди Бет да легне, наблюдаваше я как потръпва в неспокойна дрямка, но самият той продължи да брой часовете до съмване. Бет извика два пъти и той я притисна до себе си, като ѝ шепнеше успокоително. „По-добре се заеми здравата, така не става. Имаш си работата, имаш си парите, сядай си на задника и си създай дом.“ Само че откъде време? *Направи го, Хънт!* Все едно чуваше упреците на Бет. *Щеше да намериш време, ако ставаше въпрос за някой от твоите проекти.*

В 5:30 вече беше под душа, а в 6:00 беше облечен. Бет и Дани още спяха, когато излезе от къщи в поредната топла утрин. Бързаше. Хвана първия транзитен автобус, който пристигна, и се тръшна на задната седалка. Вътре нямаше почти никой, само няколко ранобудници като него, които се прозяваха и присвиваха очи на

първите слънчеви лъчи, проблясващи между небостъргачите. Той започна да пише: „Хелън, моля те, освободи ми място в дневната програма за следващата седмица. Да речем половин ден в сряда следобед или четвъртък сутринта“. Натисна стопа. Сутринта в четвъртък вече му беше заета с лекции. Пак натисна „старт“. „Хелън, опитай за вторник сутринта или сряда следобед.“

Д-р Герт Крозер беше един от изпълнителните директори във фармацевтични продукти „Земдън“. В сряда, 21 юли, той чакаше нетърпеливо на последния етаж в нийоркското седалище на компанията.

— Хер Данкер закъснява?

Крозер беше долетял от Цюрих за спешно съвещание със своя директор за Северна Америка, а той вече закъсняваше с пет минути за следобедната им среща. Мария, личната секретарка на Данкър, се суетеше, опитвайки се да предразположи госта. Тя вече беше подредила факсовете, които се бяха точили цяла нощ, и сега бързаше да му приготви от предпочитаната от него специална марка кафе.

— Ще бъде тук всеки момент, д-р Крозер. Може би предпочитате да изчакате в неговия кабинет?

Крозер направи недоволна гримаса. Изпълнителният директор на „Земдън“ беше шейсет и една годишен швейцарец, висок, дългокрак, с късо подстригани посивели коси, сресани настрани с безупречен път. Той предпочиташе да се облича официално, обикновено в костюми от кашмир или друг вълнен плат, с изискана кройка, колосани ризи и вратовръзки на компанията. Беше леко прегърбен, с маниера на човек, неизменно потънал в грижи. Носеше очила за четене с тънки телени рамки, които смекчаваха ястребовото му лице и скриваха очите му. Въпреки горещините беше облечен в строг тъмносив костюм на едва забележими сини райета, бяла риза и делова вратовръзка с фирмения знак на „Земдън“. Беше в Ню Йорк по работа и не възнамеряваше да остане по-дълго от необходимото. Не обичаше да пътува, презираше чужденците, мразеше да напуска дома си и когато му се налагаше, това го дразнеше и го караше да се чувства не на мястото си.

— Желаете ли един сандвич? Мога да извикам готвач, който да ви приготви каквото поискате. — Мария правеше всичко, което беше по силите ѝ. Североамериканският клон заемаше горните два

етажа на този небостъргач в Манхатън и разполагаше със столова и четирима готвачи на непълен щат.

Тя бе в строг тоалет, който се състоеше от бежова блуза по врата и пола в подходящ цвят. Нямаше никакви цепки, а дългите ѝ крака се откриваха съвсем оскъдно. Косите ѝ бяха събрани в кок на тила. Единственото бижу, което носеше, бе тънка златна гривна на лявата китка. Никакви пръстени. Обикновено Мария крачеше наперено из седалището в тесни, очертаващи фигурата черни тоалети, сигурна гаранция за ускорен пулс. Беше отрупана със злато — колиета, гривни, пръстени. Но този ден, по нареждане на Стан Данкър, беше самото целомъдрие. Данкър даже я беше предупредил да не си позволява обувки с токче повече от сантиметър.

Крозер седеше на дървен стол с висока облегалка и четеше някакви документи. Той свали очилата си с телени рамки и разтри слепоочията си, след което въздъхна дълбоко.

— Не искам нищо друго. Само кафе и тоалетни кърпи. — Акцентът му стана още по-подчертан, когато заговори на своя превзет английски. Вдигна нов лист и хвърли поглед на информацията. — Къде е хер Данкер все пак?

Мария отвори вратата към вътрешните помещения.

— Отивам да проверя.

Крозер си позволи бегла усмивка, наслаждавайки се на въздействието, което присъствието му оказваше върху другите — най-често смесица от страх и безпокойство. Повечето хора при първа възможност напускаха компанията му.

— Д-р Крозер, радвам се да ви видя отново. — Стан Данкър се втурна в офиса си, грейнал в ослепителна усмивка и размахващ ръце. — Мария погрижи ли се за вас?

Данкър носеше бежово сако, тъмносиня риза и панталони в подобен цвят.

— Нещо друго, което бихме могли да ви предложим?

Крозер не обърна внимание на поздрава и повдигна ъгълчето на една кърпа за лице.

— Това е всичко, което ми е необходимо. Горещи кърпи и кафе. — Напитката бе изпратена от Цюрих четиридесет и осем часа по-рано.

Беше смесена на място, смляна, замразена и пакетирана. Никой друг не я беше докосвал.

Данкър заобиколи бюрото от черешово дърво във форма на полумесец и седна. От лявата му страна екранът на компютъра просветваше с текущата информация за продажбите на „Земдън“ в Северна Америка, а вдясно бяха факсът и телефонът. Той натисна копчето на интеркома.

— Мария, не ме свързвай с никого през следващия един час. — После си свали сакото и го постави на облегалката на стола. — Искате ли информация за Чикаго?

Герт Крозер се облегна назад, кръстоса крака и зачака. Очилата му с телени рамки лежах на масата пред него.

— Д-р Крозер, трябва да споделя с вас, че имаме проблем. Вие знаете, че Сам Люинс се беше съгласил да оглави кампанията по разпространението на „Циклинт“, бе успял да спечели за каузата административното ръководство на болницата и се подготвяше за главното събитие. След убийството обаче управителният съвет бе обзет от паника и побърза да назначи първата възможна кандидатура с неопетнена репутация, която им беше под ръка. Мои познати казват, че административният директор съжالياва за избора. Гледа да не му личи, но си проклина късмета. Сега проблемът е в този доктор Джек Хънт...

— Знам всичко за този човек — прекъсна го Крозер ледено. — Запознат съм с произхода и образованието му, с постове, които е заемал, с научните му разработки. Вероятно знам повече за д-р Хънт, отколкото самият той знае за себе си.

Данкър бе сварен неподготвен. Той се закашля, за да прикрие смущението си и да си събере мислите. Какво, по дяволите, правеше Крозер в Ню Йорк и защо му трябваша тези сведения за Чикаго, след като вече беше наясно с цялата ситуация? И кой всъщност беше техният източник на информацията?

— В такъв случай може би вече сте запознат с трудностите, които ни създава?

Крозер се захвана да бърше очилата си с крайчеца на вратовръзката си.

— Някои подробности стигнаха и до Цюрих. Ето защо реших, че е по-разумно да говоря направо с вас, вместо да се осведомявам от втора ръка.

Данкър шумно прочисти гърлото си. Поне копелето не знаеше всичко.

— Хънт отказа да се включи в кампанията по пускането на „Циклинт“ на пазара.

— Опитайте ли се да го спечелите по някакъв начин? Без съмнение той може да бъде купен. Нали е лекар!

Докторатът на Крозер беше по фармакология и той беше известен с това, че при всяка възможност правеше унищожителни коментари по адрес на медицинската професия. Но Стан Данкър не можа да открие някакъв хумор в забележката. От известно време той се скъсваше от зор да проучва Хънт по всякакъв начин.

— Оказа се костелив орех. Направихме му психологически портрет — непробиваем е, поне на пръв поглед. Не проявява слабост към пиене или към наркотици. Стабилен брак, красива жена. Няма сведения някога да е приемал подкуп от нас или от друга компания. Никога не е представял какъвто и да било търговски продукт и избягва връзки с производители на лекарства.

— Доколкото знам, той е забранил всякакви рекламни продукти и контакти в кардиологичното отделение.

— Така е. — И откъде го е научил? — Създава сериозни проблеми на всички ни.

— Но най-вече на нашата компания.

Данкър изгаряше от нетърпение да покаже на Крозер, че не се мотае по цял ден, кършейки ръце.

— Пратих един от хората си за специални поръчки, който работи усилено за решаване на проблема.

— Близко ли сме до успешен резултат?

Данкър се отпусна на стола си. Краткият отговор бе „не“, но той не можеше да си го позволи.

— Нека кажем, че на този етап действаме с всички средства за разрешаването на проблема. Засега разчитаме на подкрепата на административния директор и аз знам, че той използва цялата си власт, за да упражни натиск върху Хънт, като му напомня за договорните му задължения и го предупреждава за последствията от едно евентуално неподчинение.

— Имате ли и резервна стратегия?

— Свързахме се с един от другите кардиолози в отделението. Стандартните увертюри, добър финансов пакет и гаранции. Той ще ни подкрепи, ако проблемът не се разреши.

Крозер беше втренчил поглед пред себе си, за момент потънал в собствените си мисли. Данкър го наблюдаваше внимателно с периферното си зрение. Той знаеше, че представянето на „Циклинт“ на пазара трябваше да продължи веднага в други страни със сътрудничеството на високо реномирани кардиологични отделения и говорители, ангажирани с парите на „Земдън“. Но гвоздеят на програмата, фокусът на това световно представяне в Чикаго все още беше под въпрос. Ежедневните сведения от Хенд де Март засега говореха, че Хънт няма да се пречупи. Ирландецът беше упорит и всички стандартни подходи към него до този момент се проваляха. Телефонни обаждания, факсове, имейли, предложения за ваканция — Хънт не бе отговорил на нито едно от тях. Данкър знаеше, че ако техните възможности се изчерпят, Де Март ще трябва да заработи по собствена програма, но все още не беше убеден, че има стратегия, която би могла да въздейства на ирландеца. Това копеле беше така натъпкано с възвишени принципи, че можеше да се кандидатира за папа и да получи мнозинство още на първия тур. „Защо точно аз? — изпъшка той мислено. — Защо Цюрих не планира това в Лондон, Берлин, Париж или Хонконг?“ Но отговорът му беше известен. Северна Америка бе най-големият и престижен международен пазар за всички фармацевтични продукти. Успехът там гарантираше солидни печалби и често допринасяше съществено за активизирането на по-слабите зони.

— Излишно е да ви припомням, че Чикаго е от изключително значение за цялостния успех на „Циклинт“ — прекъсна мислите му Крозер. — Вложили сме твърде много усилия в тази болница, връщане назад няма.

Той стана и отиде до големия прозорец с изглед към река Хъдсън. Тънка мъгла обгръщаше близките небостъргачи, а долу, подобни на мравки пешеходци щъкаха по оживените улици.

— „Циклинт“ е жизненоважен за бъдещето на „Земдън“, хер Данкер. Без него може да фалираме. Ще завалят съдебни процеси.

Данкър кимна. Той знаеше отлично настоящото положение на нещата. Компанията се намираще в криза, след като „Алатак“ —

тяхното лекарство против алергии — се беше оказало провал. Милиарди долари бяха пръснати за производства и разпространение на продукта, но само година по-късно се наложи да бъде изтеглен от пазара, след като бе причинил 184 смъртни случая. Отделът на „Земдън“ за изследователска и развойна дейност сега беше обект на международно разследване. То се провеждаше от независими медицински експерти, които проверяваха данните, представени от компанията, гарантиращи качеството на лекарството и ефективността от присъствието му на пазара. Адвокати се въртяха около швейцарския гигант като лешояди.

— Ако се провалим с „Циклинт“ — продължи Крозер, — компанията рухва. Нямаме средствата за продължителни съдебни дебати. „Циклинт“ ни е нужен. Чикаго също. — Той отстъпи от прозореца и натисна интеркома. — Поръчайте ми такси, моля.

После се обърна към своя регионален директор.

— Каквато и да е тактиката ви, хер Данкер, тя изглежда неефективна. Може би трябва да помислите за нов подход. — Той попи потта от челото си с ръба на една кърпа за лице. — Предлагам да приложите резервната си стратегия. И то много скоро.

— Лутър ми харесва. Свърши добра работа.

Хенд де Март седеше във вагон с климатик на един от бързите транзитни влакове в Чикаго. Повече позната като Е-1, линията понякога минаваше под земята, друг път над нея, в зависимост от направлението.

В петък, 23 юли, той купи два обиколни билета. Към него щеше да се присъедини лаборантът Кейлъб Роси. Двамата се настаниха на най-уединените свободни места в края на вагона. Роси седеше срещу него, гледаше втренчено навън и си гризеше ноктите така настървено, че скоро от тях нямаше да остане нищо. Беше в обичайните си дрипави дънки и мръсна тениска. Косата му имаше такъв вид, все едно бе подстригана от едноок бръснар с тремор на ръцете. Навън небето бе смесица от слънце и пухкави облаци, беше влажно и температурите надхвърляха трийсет градуса. Вътре вагонът бе хладен и Роси даже бе обхванал ръце в опит да се постопли.

Бяха се качили на „Ориндж Лайн“ от „Кларк“ и до „Стейт“ не си казаха почти нищо, тъй като един гръмогласен тексасец явно държеше да стои до тях, докато изщрака няколко ленти, запечатвайки картините отвън от нивото на разположените по-високо релси. Накрая запаленият фотограф слезе, за да разгледа отблизо чугунената фасада на сградата „Пейдж Брадърс“. После влакът сви на юг и мина над река Уобаш. Трака-трак, трака-трак по старите релси.

Роси заговори пръв, снишил иначе високия си глас от съображения за сигурност.

— Чух, че момчето на професора било пребито. Държали го в спешното почти целия следобед и го гледали какви ли не доктори. — Той изсумтя презрително. — Няма да получиш такова внимание, дори и да си включен на животоподдържаща система.

Едра жена, която носеше толкова много чанти, че едва се виждаше от тях, се промъкна по пътеката и седна наблизо. Разговорът мигновено секна. Скоро се озоваха над един район, някога с лошата

слава на убежище на проститутки, комарджии и гангстери. Но през двайсетте години го бяха прочистили.

— Какво говорят за Хънт?

Вагонът се залюля, влизайки в „Рузвелт“, където релсите се разделяха. На това място отрупаната с багаж дама слезе.

— Откакто пребиха момчето му вече не е толкова опърничав. Поусмирил се е.

През следващите пет минути никой не каза нищо. И двамата гледаха сградите и улиците навън, всеки потънал в собствените си мисли. Де Март с радост научи, че Джак Хънт се е посмачкал. Вече започваше да му писва да преследва доктора и да си урежда срещи, които или бяха отменяни, или просто не бяха зачитани. Писмата, факсовете и телефонните обаждания също не бяха обект на по-добро отношение. В Йоханесбург ако някой се опиташе да се държи така, Де Март щеше да го смаже от бой. Да го научи на обноски. Първоначалните указания на Стан Данкър да умилостивява кардиолога бяха отпаднали и сега Де Март бе предприел нов курс. Ухажването бе продължило достатъчно дълго.

— Момчето ми трябва пак. За една друга работа.

Роси го изгледа с любопитство.

— Този път каква? Да отнесе шибаната глава на професора? Да начука жена му? — После се ухили гадно. — Тази кучка си я бива. Ако искаш някой да ѝ го начука, аз ще ти го свърша безплатно.

Де Март се извърна. Самата мисъл за това му беше противна.

Влакът се беше изкачил на най-високото място от пътя си, откъдето се разкриваше най-хубавата гледка към града по цялата линия Е-1. Навън превозните средства бавно се промъкваха напред, докато пешеходците търсеха убежище под сенките. В далечината проблясваха стъклените фасади на някои небостъргачи. Денят беше подходящ да си пътуваш в някой вагон с климатик и просто да се наслаждаваш на гледката.

Само че Роси не изпитваше удоволствие от екскурзията. Той познаваше Чикаго. Неговите добри и лоши страни, неговите възвишености и мерзости, особено мерзостите му. Така че един час на Е-1 не беше точно неговата представа за забавление. А и той все още се чувстваше несигурен в присъствието на този доста опасен на вид мъж, който седеше срещу него и го наблюдаваше втренчено. Изрусели

почти до бяло, сресани назад коси, стоманени мускули, дълбоки и пронизващи сини очи, изпъкнала адамова ябълка. Това го напрягаше. От друга страна точно този тип му плати веднага и в брой. При това нелюши пари, достатъчно, за да му покрият борчовете в бара и даже щеше да му остане някой и друг долар. А Лутър бе прибрал двеста долара само за да поразмаже някакво си хлапе. Той го правеше редовно в бедните квартали и то без някой да му плаща и цент. Тъй че това гадно копеле си имаше и добри страни.

— Сега ще искам повече. — В гласа на Роси звучеше напрежение. Той беше седнал върху ръцете си, за да не се вижда, че треперят. — И Лутър също. Зная го как действа. Двеста за първия удар, после...

Де Март се приведе към Роси, така че лицето му се озова на сантиметри от неговото.

— Не се будалкай с мен. Ясно? Засега се справяш добре. Не скапвай нещата и за двама ни.

Роси искаше да качи мизата, но беше твърде уплашен. Този странен акцент. Плашеше го. Тикна ивица дъвка в устата си и замляска яростно.

— По стотачка отгоре и за двама ни — настоя той, насилвайки късмета си. — Вече това е тарифата.

Слязоха поотделно на „Уестърн“, смениха посоката и хванаха следващия влак обратно към центъра. Този път седяха в различни вагони. Роси побърза да слезе на „Библиотеката“, докато Де Март продължи до „Кларк“. Оттам хвана такси. Погледна си часовника. Беше 13:33. Трябваше да убие още два часа, докато вземе Лутър. А главата му се пръскаше.

По природа Бет Хънт не беше със слаби нерви. Беше обиколила света, следвайки стъпките в професионалното израстване на съпруга си и бе видяла доста неща, приятни и неприятни. Смяташе, че се владее в критични ситуации. Но когато ставаше въпрос за сина ѝ, нещата стояха по друг начин. Той беше едно дете, едва осемгодишно и все още достатъчно наивно, за да вярва в Дядо Коледа. Вярно, че си го биваше на футболното игрище, където беше неударим. Освен това се разбираше добре с другите деца в многобройните училища, които му

се бе налагало да посещава. По принцип беше общителен и другите го харесваха. Успяваше да се справя с промяната — нови лица, непознати учители, чужди държави. Обикновено беше уверен в себе си, лесно приспособим, ведър и жизнерадостен малчуган. Но сега му беше много трудно да превъзмогне шока от нападението, което не бе предизвикано с нищо, беше го връхлетяло изневиделица и продължаваше да си бъде загадка. Само че много жестока. Никой не беше в състояние да опише нападателя, а и Дани не го беше видял достатъчно добре, за да си спомни как изглежда. Най-трудната част от възстановяването му се оказа превъзможването на апатията, която го беше обзела. Дни наред отказваше да излезе от апартамента, стоеше си в стаята, играеше на компютърни игри или се въргаше пред телевизора и гледаше повторения на разни сериали. Постоянно беше навъсен, сякаш някаква зловеща тайна не му даваше мира. Отоците по лицето му почти се бяха разнесли, синините избледняваха, болките изчезваха, но психиката му бе сериозно затормозена.

— Хайде, Дани, свършвай. Няма да прекараш пак цял следобед пред това светещо чудовище — настоя Бет. Тя се извиси над Дани с ръце на кръста и решително изражение.

— Ама... мамо! — запротестира момчето, когато тя го дръпна и почти успя да го изправи.

— Никакво „ама, мамо“ — отсече Бет, — излизаме навън. Денят е прекрасен. Време да се осведиш и да се върнеш към живота. Ще купя бейзболна бухалка, шлем, топка и ръкавица и ще играем в парка.

На Дани идеята се стори привлекателна. Баща му веднъж го беше водил на бейзбол и играта му се беше видяла интересна, футболът бе неговата страст, но защо пък да не опита и някое ново приключение.

Лутър излезе от сянката на една разнебитена зложна къща в китайския квартал. Де Март паркира тойотата на около 250 метра по-напред, слезе и си даде вид, че проверява цените в един евтин магазин за електроуреди. Момчето крачеше бавно по улицата, все едно беше излязло на разходка. Носеше изнищени по краищата дънкови къси панталони, памучна фланела със знака на кока-кола и леки платнени обувки, подобни на ескадрили. Блузата му беше срязана на едното рамо и откриваше татуирано сърце, пронизано от кинжал. Беше с

бейзболна шапка, която да го предпазва от слънцето. В лявата си ръка стискаше евтина спортна чанта.

Забеляза тойотата и изчака, докато се увери, че това е Де Март. Не че някой лесно можеше да сбърка фигурата зад волана — южноафриканецът заемаше почти цялата предна седалка. Лутър отвори вратата отдясно, качи се, веднага спусна прозореца и остави чантата долу на пода между краката си. Щракна радиото и усили звука. С дясна ръка въвн от прозореца, той потропваше с пръсти в такт с музиката. Де Март запали, увери се, че платното му е чисто и се вля в потока на движението.

— Откъде си се сдобил с този скъп часовник? — На лявата китка на Лутър се полюшваше златен часовник, чиято каишка бе твърде широка за тънката детска ръка.

— Един як дебелак, който караше една яка дебелашка кола, направи един як дебелашки фал.

Движеха се бавно по Саут Стейт, заприщени от някакъв камион за мебели, чиито колела бяха така разкривени, че всеки момент можеха да го поднесат встрани.

— И той ти го даде просто ей така?

Камионът сви настрани и пусна тойотата да го задмине. Лутър продължи да гледа втренчено напред.

— Оня приятел си знаеше интереса.

Мъжagата с детски глас качи крака на таблото и се оттласна, плъзгайки седалката колкото се може по-назад. Де Март забеляза, че голите му крака бяха покрити с белези. Някои бяха бледи и повърхностни, други дълбоки и ясни като от нож или бръснач. Само че другата история вече го бе заинтригувала.

— Значи онзи приятел прави някакъв фал и изведнъж решава да ти даде часовника си? — Той се опита да имитира акцента на момчето и Лутър го погледна сърдито.

— Онзи приятел — сега думите се произнасяха натъртено, все едно говореше на идиот, — се беше объркал яко. Опитваше се да примамва деца. Търсеше си момченца и си мислеше, че може да ти хвърли няколко долара и после да си размахва оная работа.

— И какво стана?

Лутър се изплю през прозореца.

— Попадна на мен. Само че аз не съм мухльо. И го заплаших, че ще му клъцна чепа. — Той отново впери поглед в потока от коли пред тях. — И приятелчето любезно ми предложи часовника си, само и само да ме разкара от колата.

Вече се намираха в центъра и се насочваха на север.

— И ти?

Лутър потропваше с пръсти по покрива.

— Какво аз, бе човек?

— Слезе ли? — За първи път, откакто познаваше момчето, Де Март забеляза как вечно навъсеното му изражение се разведрява.

— Да, разкарах се от шибаната кола. Само че като го направих, в тази ръка държах часовника му. — Той разклати китка и се ухили. — А в тази чепа му.

Тойотата рязко поднесе вляво и едва не се блъсна в идващо насреща жълто такси. Шофьорът с бледо, изпито лице и шапка на мюсюлманин, размаха гневно ръце зад волана. Де Март изруга и върна колата в дясното платно.

— Лутър — измърмори той накрая, — ти си едно малко гадно копеле.

Момчето не престана да се киска през целия път до кръстовището на Западен Фулъртън.

— И то какво копеле, господин Хенд, и то какво.

На ъгъла на Северен Кларк и Западен Нюпорт в началото на северните предградия на Чикаго имаше огромен магазин за спортни стоки, който предлагаше артикули за всякакви игри с топка — футбол, бейзбол, баскетбол, тенис, голф и какво ли не още. Безкрайни рафтове с фланелки на най-различни клубове, анцузи, спортни обувки, шапки и защитни шлемове. Спортни видеофилми, плакати, снимки на шампиони. С размер на картички, колкото страница, в естествена големина...

На Дани му бяха обещали бейзболна ръкавица, шлем и топка и сега майка му обикаляше рафтовете, докато той гледаше само цветовете и размерите.

— Какво ще кажеш за фланелка на „Уайт Сокс“?

Отборът нямаше особени изгледи за успех и Дани го знаеше.

— Не.

Двамата свърнаха по друга пътека, където от пода до тавана имаше рафтове с шлемове на отбори от юношеската лига. Никакви надписи и само в два цвята — синьо и черно. Продавачът — възрастен човек, който хриптеше и пухтеше при всяко движение, направи каквото можа да им помогне. Когато видя синините на Дани, първоначално не реагира, а после попита:

— Злополука ли си претърпял, синко?

За щастие момчето не обърна внимание на въпроса му.

Първата каишка за брадата беше твърде стегната, следващата твърде хлабава, а третата твърде широка. Накрая избраха една, която му беше съвсем точно и не му се връзваше в гърлото. Продавачът я съчета със син шлем с визьор. Дани стоеше в средата на реда, цъфнал в усмивка колкото каишката. Бет изпита желание да го грабне на ръце и да го удуши в прегръдките си. За първи път от няколко дни го виждаше щастлив.

— Май му харесаха — изръмжа продавачът. Слизаше и се качваше по стълбите от десет минути и беше изтощен. — Хайде сега да намерим ръкавица и топка. Вече ще стане по-бързо.

— Двеста долара веднага. Другите, когато свърша работата.

Де Март беше следвал волвото на Бет през целия път от Западен Деминг. Беше планирал Лутър да действа извън апартамента, но планът му бързо се промени, когато пристигането им бе съпроводено с тръгването на мишените. Не знаеше колко далеч щеше да ги отведе тяхната екскурзия. Въпреки това проследи волвото по Северен Кларк, като се движеше поне четири коли зад него.

— Наведи се! — нареди той рязко на своя пътник. — Не искам никой да те вижда.

Навъсеният Лутър мигновено се метна на задната седалка, където се сви в един ъгъл, скрит от чужди погледи.

Когато волвото беше спряло близо до спортния магазин, в очакване на пролука в трафика и с просветващи мигачи, Де Март се промъкна от другата страна и започна да наблюдава всички движения в огледалото за обратно виждане. После даде на заден и сви в една странична улица.

Зачакаха. Покрай тях минаха само няколко души и още по-малко превозни средства. След пет минути южноафриканецът реши да пристъпи към действие. Главните шосета бяха натоварени, страничните улици — относително тихи. Той беше проверил в своя „Пътеводител в Чикаго“ и бе набелязал маршрута за бягство. Кратък оглед на обстановката наоколо потвърди местонахождението.

— Давай!

Лутър вдигна глава, колкото да може да вижда и протегна отворена длан през седалките. Не помръдна, преди две шумолящи стодоларови банкноти да се озоват в ръката му.

— Добре, синко. — Продавачът разясняваше на Дани как да държи новата си бухалка за бейзболисти от юношеската лига. Бяха сами на цялата пътека. Дани беше клекнал зад него, както беше виждал да правят големите играчи по телевизията. Беше с шлем и ръкавица, а Бет се готвеше да хвърля. Между редовете от стоки със запазенния знак на „Белите чорапки“ или „Вълчетата“ щеше да се състои кратка импровизирана игра.

Лутър бръкна в спортната си чанта и извади нож с тънко острие. На пръстите на лявата си ръка нахлузи бокс, който всъщност му беше доста хлабав, но все пак застана на място, когато стисна юмрук.

— След десет минути. — Завъртя новия си златен часовник така, че да може да вижда циферблата. — Държиш тази врата отворена и моторът запален.

Де Март гледаше пред себе си. Чу как задната врата се затръшна и усети как тойотата леко се заклати. Запали мотора и после нагласи климатика на максимум, като потрепваше с пръсти по волана. Бърз поглед наоколо го успокои, че на улицата няма никой, който би могъл да създаде проблеми.

— А сега, госпожо, ако младият господин реши да смени този шлем, ще трябва да пазите квитанцията и да го донесете в оригиналната кутия.

Бет и Дани бяха на касата и чакаха да маркират покупката с кредитната карта.

Лутър бе на колене при задните колела на волвото. Ножът се плъзна покрай износените грайфери и с лекота се заби в гумата. Въздухът веднага излетя. Сега вече беше при дясното колело. Секунди по-късно и тази гума издиша шумно, фрас! Единият преден фар изпита силата на бокса. Лутър се премести от другата страна на колата, надзъртайки между прозорците, за да е сигурен, че няма да го прекъснат. На около пет коли по-нататък някой потегляше, изчаквайки пролука в потока от превозни средства. Лутър застина за няколко мига и после ново „фрас“. Другият преден фар също стана на сол.

— Значи ти си фен на „Чорапките“?

Дани кимна, без да бъде сигурен това добре ли е, или зле. Продавачът изхриптя изненадан.

— А игрище „Ригли“ е само на няколко мили нагоре по шосето. Синко, ти се разминаваш с най-добрия отбор в града. — Той се обърна към Бет. — Госпожо, заведете този юнак на един мач на „Вълчетата“. Тогава ще види какво се казва истински отбор в действие.

Дани и Бет се засмяха. Бет хвана Дани за ръка и се приготви да тръгва. Той подскочаше до майка си, без да сваля бейзболната ръкавица, доволен и щастлив, носейки шлема, топката и бухалката, които все още бяха в опаковките си.

Описанието на външния вид на Лутър бе четено на Дани безброй пъти. Ръстът му, слабата фигура, бръснатата глава, обици, клипс на носа, жестоко и зло лице, вероятно със стари белези, фотороботът бе направен и одобрен от децата в лятното училище, които все пак успяха да възстановят мъглявия образ. После роботът бе размножен и окачен на училищното табло за обяви.

Но когато Дани излезе от магазина, първото нещо, което привлече вниманието му, беше комбито. Беше легнало почти до земята. После забеляза изтръгнатите чистачки и строшените предни фарове. Но онова, което наистина накара алармата в главата му да

завие, беше злото лице, което задържа погледа му за един ужасен миг и после изчезна сред другите превозни средства.

— Сигурни ли сте, че е било същото момче? — Полицай Нелсън от участъка в Линкълн парк беше силно озадачен и не го криеше.

— Разбира се, че сме сигурни! — Бет беше уплашена и разгневена и полагаше усилие да се овладее. През стиснати зъби тя разказа за инцидента, а в това време Дани седеше на една пейка близо до тях. Беше преbledнял и целият трепереше, готов всеки миг да се разплаче. — Момчето ми знае описанието му наизуст.

Нелсън поглади мустаците си.

— Винаги има деца с вид на хулигани, които се шляят по улиците. Не е трудно да сбъркаш.

Бет загуби самообладание.

— Ние не сме се объркали, господин полицай! — изкрещя тя.

Гневният ѝ вик отекна по коридорите и от по-отдалечените стаи занадничаха любопитни. Един друг полицай се приближи, но Нелсън го отпрати с жест.

— Всичко е наред. Госпожата просто си изпусна нервите.

Нелсън изчака, докато отново останаха сами, след което извади бланка и започна да попълва протокол на произшествието.

— Наоколо имаше ли друга потрошена кола, освен волвото?

— Не — отговори мрачно Бет.

— А изобщо с някакви следи от насилие?

— Не. — Този път в гласа ѝ се почувстваха нотки на раздражение.

— Някой друг да е видял хлапето?

— Не, доколкото ми е известно.

— А видяхте ли накъде тръгна?

— Не, аз изтичах обратно в магазина за помощ. Когато един човек от персонала излезе, за да провери, то вече беше изчезнало.

Говорът на Нелсън беше станал дрезгав, характерният му акцент бе загубил местния си колорит. Полицаят се беше превърнал в един предубеден чиновник, който не проявяваше особен интерес към трагедията на семейство Хънт. Очите на Бет се изпълниха със сълзи.

— Добре ли си, Дани? — тихо попита тя.

Момчето кимна. Все още трепереше.

— Ще изпратя кола да обиколи района, ако можем да открием някъде това хлапе.

— Това ли е всичко? — попита рязко Бет. — Не можете ли да пуснете описанието му в местните вестници, по телевизията или нещо подобно? Все някой трябва да го познава.

Нелсън поглади мустак и се облегна на гишето.

— Госпожо, разбирам колко ви е тежко. Но това, че някой е набил сина ви, а после си го е изкарал и на колата ви не го поставя сред десетте най-търсени от ФБР престъпници. — Той разлисти книгата пред себе си. — Ще поговоря с някои момчета от участъка и ще видя какво могат да ми кажат.

Той явно се готвеше да я отпрати.

— Но без съмнение от доста време насам не съм имал толкова странно нарушение — призна накрая той.

Дани не можеше да се успокои. На път за вкъщи, след като гумите бяха сменени, той трепереше силно. Накрая Бет не издържа и спря отстрани на пътя, за да го успокои. Прегърна го и притисна главата му до гърдите си.

— Няма нищо, Дани, няма нищо. Аз съм тук, до теб. И аз съм разстроена, но иначе сме добре. Никой не пострада. — Тя избърса собствените си сълзи в мокрите от пот коси на сина си. — Сигурна съм, че този полицаи ще открие момчето. Ще научим кой стои в дъното на цялата работа. И тогава татко ти ще му хвърли такъв бой.

Дани се отдръпна ядосано.

— Моят татко все го няма! Вечно е на работа и ти го знаеш. — Бет се изненада от гневния изблик на момчето. — Затова не ми разправяй, че баща ми ще ме защити, когато изпадна в беда, защото ми е ясно, че ще е на сто хиляди километра от мен!

Дани се разплака, а майка му впери поглед в счупените чистачки. По улиците хората се разхождаха, пазаруваха, или похапваха. Изглеждаха доволни и се наслаждаваха на слънчевия ден. Но вътре в потрошеното волво нямаше покой.

Щрак. Бр-р-р. Щрак. Бр-р-р.

Скандалът продължи до късно през нощта. Бет и Джак крещяха отчаяни и гневни, объркани и уплашени.

— Този скапан град има най-висок процент на престъпност в цялата страна — ридаше Бет. — Не знам защо онзи гадняр ни е нарочил, но те предупреждавам, Хънт, ако още веднъж се случи нещо подобно, аз си тръгвам. И взимам Дани. Заминаваме и това е окончателно.

Щрак. Бррр. Щрак. Бррр.

На стотина метра от жилището двама мъже седяха в един черен мерцедес М-340 с тъмни стъкла и слушаха гневната размяна на реплики.

— Уредил съм с Хелън да си освободя време и да отидем да потърсим къща.

— Не искам да гледам никакви къщи, искам да се махна оттук. Стига ми толкова. Дани изпитва ужас да си покаже носа навън. Това не е живот за едно момче. Да живее в страх, че всеки момент може да бъде пребит или нападнат по някакъв начин. — Бет изрече всичко това хлипайки.

— Виж, аз се заех да поразпитам и двама-трима лекари ме посъветваха да проверим в районите около „Северен бряг“. Казват, че били безопасни и красиви, с много места за развлечения и хубави училища. „Еванстън“, „Уилмет“ или „Хайланд Парк“. Може би дори „Лейк Форест“. Можем незабавно да започнем с търсенето.

— Хънт, писнало ми е от празните ти обещания! — Гневът на Бет отекна из целия апартамент. — „Остави на мен, аз ще оправя нещата“ — изимитира го тя подигравателно. — Колко пъти съм чувала тези проклети думи? Е, до гуша ми дойде. Трябваше да чуеш Дани днес.

Със следващите си думи тя направо изсипа киселина в раната на Джак:

— „Моят татко все го няма. Вечно е на работа и ти го знаеш.“ — Тя влезе в спалнята и затръшна вратата след себе си. През стените Джак чу последният й хаплив укор. — Някой ден ще се прибереш вкъщи и ще разбереш, че си загубил и двама ни.

Джак се тръшна на фотьойла и се втренчи в замлъкналия телевизор. „Боже мой, какво става? Бях убеден, че тази работа ще

разреша всички ни проблеми. Най-накрая финансово обезпечени, без да се налага повече да се местим, а не вечно да се чудим къде ще ни отведе следващата стъпка. Но се оказа точно обратното, хванали сме се за гушите. И къде се объркаха нещата?“ Думите на Дани го бяха пронизали право в сърцето и той просто не можеше да ги преглътне.

Но после аналитичната мисъл на лекаря взе връх и той направи разбор на ситуацията такава, каквато я виждаше. „Нямаме парични проблеми (най-накрая). Постът в «Картър» е точно онова, което искам, той е предизвикателен и тежък, но аз се чувствам отлично. А реформите ми разтърсват кардиологичното... и то наистина отново ще стане отделение на световно равнище. Така че какъв е проблемът?“

Огледа се. „Проблемът е тук, в този апартамент. Семейният ми живот се руши.“ Обмисли всяка подробност около хулигана, който изглежда ги следеше, и за миг му мина през ума, че Мартин Шрийв е организиран някакво отмъщение заради реорганизациите в отделението. Но идеята беше абсурдна. Шрийв беше един пияница, нищо повече. Дори не беше достатъчно хитър, за да замисли такъв заговор. И колкото повече разсъждаваше, толкова по-странни му изглеждаха обстоятелствата. Вероятно е някой откачен вандал, който вършее из махалата.

Той погледна часовника си и изстена. Отново на крак само след пет часа. По-добре да поспи. И да не допуска за поредна нощ да се вижда в тавана до зори.

Ставаше все по-топло при почти стопроцентова влажност. Електрическата компания имаше три милиона клиенти в седем от засегнатите щати и умоляваше за ограничения в употребата на електрическа енергия. Обслужването се задъхваше от напрежение да поддържа климатиците на пълна мощност. Времето беше значително по-приятно в разположените на север равнини и в по-голямата част от долината на Охайо, където максималните следобедни температури рядко надхвърляха 27–28 градуса. По Източното крайбрежие също изнемогваха от горещина. В Ню Йорк в края на седмицата термометрите вече минаваха 32 градуса. Вследствие на жегите имаше регистрирани 33 смъртни случая — дванайсет в Мисури, единайсет в Илинойс, осем в Охайо и два в Северна Каролина. Повечето от тях бяха в градовете.

— Когато си в къща в провинцията, просто можеш да си отвориш прозорците — каза един говорител на отдела по здравеопазването в Илинойс. — Но когато си в центъра на Чикаго, няма много хладен въздух, за да разчиташ на свежа струя.

Местните радиостанции и телевизии канеха експерти за съвети. Кметът провеждаше редовни кратки пресконференции и даваше лични препоръки за оцеляване в жегите. Той нареди плажовете да се държат отворени и да се охраняват и през нощта, за да могат жителите на Чикаго да се разхлаждат по всяко време. Но Том Скилинг, главен метеоролог към телевизия предупреди, че засега не се очаква захладане. Възможни бяха гръмотевични бури, но без спад в температурите.

В южната част на града ставаше все по-горещо. Отчаяни от липсата на каквито и да било улики в серия убийства, приписвани на четирима различни извършители, от ФБР предлагаха 20 000 долара за информация, подпомагаща залавянето на убийците. Нуждата от помощ от страна на обществеността беше голяма. Полицията съобщи — жертвите, свързани с ДНК идентификация, вече възлизат на дванайсет.

Последният труп бе на млада жена, намерена в стълбищната шахта на една изоставена сграда.

И на Джак Хънт не му беше по-лесно.

— С колко време разполагаме? — Той се намираше във външния от двата офиса, предоставени на професора на отделението, където подписваше писма, издаваше заповеди и трескаво се опитваше да пренасрочи събрание с администрацията.

Хелън го наблюдаваше с усмивка. Тя погледна часовника си.

— Десет и половина е. Бет вече се обади, за да потвърди, че срещата в банката е насрочена за единайсет. На ваше място, професоре, бих тръгнала незабавно.

Пейджърът на Джак иззвъня, той видя номера, вдигна слушалката, набра и зачака. После се заслуша напрегнато.

— Какъв тип аритмия? — Той преценяваше характера на сърдечна криза въз основа на информация на фелдшер в линейка, която се носеше към „Картър“ с включена сирена. — Какво сте му дали досега? — Получи още подробности. — Проверете основните жизнени показатели.

Той записа данните върху ръката си с химикалка.

— Добре — взе решение незабавно. — Дайте му аденозин три милиграма бързо интравенозно. Ако тахикардията продължава, след две минути му дайте втора доза. На какво разстояние сте от спешното? — Идваха по Западен Харисън. — Отивайте направо там, аз ще изпратя човек от моя екип да ви посрещне.

Затвори и набра седем цифри. Докато чакаше, разписваше разни документи, които Хелън бе подредила на бюрото му. От другата страна вдигнаха.

— Боб, слез в спешното. Карат с линейка петдесет и три годишна жена с неопределена камерна аритмия. Фелдшерът каза, че не изглежда добре. — Той затвори и набра отново. — Джак Хънт, от кардиологичното. Карат ви пациентка със сърдечна криза. Вероятно ще трябва спешно да бъде прехвърлена на деветия етаж.

Той затвори слушалката, погледна си часовника и грабна купчина книга.

— Ще ги оправя пътом и ще ти звънна довечера преди края на работното ти време. Става ли?

Хелън поклати глава, наблюдавайки как контролираният хаос все повече се развихря.

— Имате двацет минути. По-добре побързайте.

Джак тръгна към вратата, но Хелън го спря.

— Нима смятате да се изправите пред директора на банката в зелена униформа?

Той изруга наум и се втурна във вътрешния офис, като в движение събличаше през глава горницата на униформата си. Три минути по-късно отново се устреми към вратата, този път с разкопчан цип и риза, чиито краища стърчаха вън от панталоните. Хукна по коридорите, без да обръща внимание на веселите погледи, които го съпровождаха. Спря рязко пред асансьора и започна трескаво да натиска копчетата. Вратите се отвориха и той буквално врълетя върху Хари Чан, който точно излизаше. Дребният кардиолог бе увлечен в сериозен разговор с някакъв висок широкоплещест мъж с изрусени коси. Чан моментално млъкна.

— Как вървят нещата, Джак?

Помисли си, че Чан се усмихва по-усърдно от всякога.

— Явно бързаш ужасно. Да не те задържам.

Джак понечи да каже нещо, но вратите на асансьора тръгнаха да се затварят. Докато ги наблюдаваше как се плъзгат една към друга, му се стори, че високият мъж го наблюдава изпитателно.

Две минути по-късно вече беше пред болницата и се оглеждаше отчаяно за такси. Още пет-шест човека се събираха на импровизирана опашка отпред на тротоара, явно в очакване на транспорт, така че Джак се втурна към отсрещната страна на шосето, като криволичеше между колите, без да обръща внимание на яростните клаксони. Притискаше разбърканите книжа до гърдите си, докато прескачаше последния метър, след който се добра до безопасната алея за пешеходци. Беше плувнал в пот от горещината, тъй като от тази страна на Западен Харисън нямаше никаква сянка.

— Хайде, хайде!

Колите се точеха в безкрайна колона, плътно една до друга, но между тях нямаше жълто такси. Внезапно Джак забеляза едно, което се движеше много бавно към опашката от другата страна. Отново изскочи на шосето. Клаксоните пак запищяха, след което последва нов слалом в пролуките между колите. Таксито вече се беше насочило към

чакащите, но спря, тъй като колоната престана да се движи. Джак забеляза една възрастна жена, която махаше яростно, и с последно усилие буквално се хвърли върху капака на мотора точно когато шофьорът вече се канеше да засече колата вдясно.

— Северен Кларк! — изкрещя той, успявайки да се вмъкне на задната седалка. Изпусна книгата и те се разпиляха около него. — И колкото може по-бързо или ще си загубя жената!

Шофьорът изгледа раздърпания пътник в огледалото за обратно виждане и сви рамене. После успя да се вмъкне в една пролука в колоната и пое в източна посока. Джак сведе глава, за да посрещне яростните викове на тълпата от чакащи, която подминаха. Избърса чело с ръкава на ризата си и подложи лице на хладната струя, която идваше от климатика отпред, след което се захвана да преглежда книгата. Все съвещания на комитети, събрания на персонала, финансов контрол и нареждания отгоре. Пълна досада. Имаше и две телефонни съобщения от Карлота Дрънкър, но Джак не ги прочете, а гузно тикна листчетата в един страничен джоб. Беше се опитал два пъти да се свърже с нея, но всеки път го препращаха на телефонен секретар. Освен това мярна и едно писмо от Стив Даунс и бързо го прегледа.

„Скъпи професор Хънт, надявам се, че сте имали време да обмислите повторно решението си относно пускането на пазара на новия лекарствен продукт на корпорация «Земдън». Както бях изтъкнал през време на краткия ни разговор, подкрепата, която бихте оказали на това мероприятие, ще насочи особено необходими средства към болницата и ще допринесе в значителна степен за издигане на престижа ѝ. Компанията би желала да получи отговор колкото се може по-скоро. Може би трябва да поговорим отново, преди да вземете окончателно решение?“

„Разкарай се, Даунс, вече съм го взел.“

Той реши, че няма сили да изчете и останалите листи, остави ги настрана и се опита да си наложи да се отпусне. Погледна колко е

часът — беше 10:50. Ама че начин да се появи на среща с управител на банка. *Хънт, не можеш ли поне да си вземеш един душ или просто да се поосвежиш някак?* Вече се ужасяваше от следващ скандал с Бет. Едва бе успял да я успокои след вандалщината върху волвото, като я бе убедил да погледне на нещата разумно. „Няма защо да напускаме града, просто трябва да си намерим приличен дом в приличен район, където е сигурно и безопасно и където няма да се чувстваш като под обсада.“ Това стана при пореден среднощен разговор, когато Дани вече спеше. „Аз съм разстроен не по-малко от теб. Не мисли, че и аз не се въртя по цяла нощ, питайки се какво, по дяволите, става! Но заплахите, че ще си тръгнеш и ще ме оставиш, са шантави приказки. Ние не сме пораженици, Бет, ние сме бойци! Твърде дълъг път сме извървели, за да се откажем от тази възможност. Дошли сме тук, за да останем.“

Полицай Нелсън от районното управление на Линкълн парк не му бе предложил особено успокоение, когато Джак тайно се бе поинтересувал за хода на издирването на техния мъчител. Той явно беше на мнение, че те реагират прекалено болезнено на случилото се и под въздействие на страха започват да страдат от мания за преследване. „Ще трябва да поизчакате, докато го засечем. Все ще се появи някъде. С такива като него винаги е така.“ Полицаят потвърди, че по улиците из техния квартал сега има повече патрули и Джак беше принуден да се утеши с това. Но той се отказа да сподели с Бет впечатлението си, че в полицията не са се трогнали особено от тяхната трагедия.

Таксито вече беше излязло от централната част на града и се носеше към северните предградия. От дясната страна се намираще Линкълн Парк, където с Дани и Бет си бяха устройвали боеве със снежни топки през последните снегове миналата зима. Следваше зоологическата градина, където бяха наблюдавали тюлените и се бяха заливали от смях на лудориите им. Сякаш бе минало страшно много време. Толкова неща се бяха случили оттогава, и то далеч не само хубави.

Джак забеляза някакъв висок, набит мъж, който тичаше покрай зелените хълмове и изведнъж му хрумна една мисъл. Кой беше онзи в асансьора с Хари Чан? Ето, той наистина беше як. Спомни си думите на Хелън за представителя на корпорация „Земдън“, който висял пред офиса ѝ. „Огромна горила“ — така го беше описала. Смътна тревога

помрачи чертите му. Тази история не беше много ясна. Хари беше направо нов човек. Пристигаше навреме в болницата, поемаше изостаналите случаи и проявяваше повече старание. Дори слизаше в спешното, когато докарваха някой с болки в гърдите. Мартин Шрийв не се разтапяше в усмивки, но все пак не беше толкова навъсен. Не пушеше и не вонеше на алкохол. Може би се беше примирил с участието си. А виж, за Нат Паркър беше сигурен, че е доволен от промените. Те двамата с него бяха мъкнали това отделение на гърба си твърде дълго време.

— Къде казахте, че е банката? — изтърси внезапно шофьорът на таксито. Той беше тантурест човечец с потъмняла от пот тениска.

— На ъгъла на „Корнер“ и „Рослин“.

Таксито забави ход и запъпли напред. Двамата обърнаха глави и се взряха в сградите вдясно. Вече минаваше единайсет.

— Тук няма банка. — Шофьорът се обърна напред. — Мисля, че има една на около километър и половина. Искате ли да продължа нататък?

Джак изруга. Толкова бързаше сутринта, че всъщност не беше обърнал внимание на указанията на Бет.

— Давай. — Той се облегна назад, избърса потно чело, оправи вратовръзката си и прибра краищата на ризата в панталоните си. „Майчице, направо съм разбит. Освен това съм закъснял и със сигурност няма да ми се размине.“

Управителката на местния клон на Асоциирана банка Чикаго беше средна на възраст цветнокожа жена с памучна блуза и тясна тъмносиня пола. Къса коса с бретон и изтънени краища по линията на врата, дълбок дрезгав глас. Офисът ѝ представляваше два квадратни метра преградена част в голямо помещение с изглед към улицата. Беше по-скоро функционален, отколкото претенциозен и съдържаше бюро, столове и малък шкаф за папки. Тя кимна с разбиране, когато Джак ѝ обрисова най-общо семейните финанси, като ѝ обясняваше, че предпочита да се простира в рамките на доходите си и че не желае да взема заеми без някаква належаща нужда.

— Аз съм предпазлив човек — заяви той, отбелязвайки недоверчивия поглед от другата страна на бюрото. От лявата му страна

Бет седеше в своята най-хубава лятна рокля, наблюдаваше и слушаше. — Баща ми за малко да се разори от спекулации с имоти и ценни книжа. Когато дойде катастрофата, семейството му го спаси. Предполагам, че опитът ме е научил да внимавам с парите. Образът му как тръгва с шапка в ръка да проси помощ ми е останал като неизличим белег. Никога не бих позволил нещо подобно да се случи на съпругата ми и на момчето ми.

Управителката се усмихна.

— Разбирам. Такъв опит ще ви накара добре да си помислите, преди да похарчите средства, които надхвърлят дохода ви. Но според мен вие сте излишно консервативен. Може би е време да поувеличите малко резервите. В края на краищата това е Америка и тук на власт е кредитът. — Тя отвори едно чекмедже и извади някаква папка. Вътре страниците бяха чисти и сега един остър молив се устреми към недокоснатата белота. — Можете ли да ме ориентирате най-общо на колко възлиза годишната ви заплата в „Картър“?

Джак се прокашля и после погледна смутено към Бет. Тя се извърна.

— Триста двайсет и пет хиляди долара.

Връхчето на молива се счупи.

— Наистина имаше голям ефект, когато спомена цифрата.

Бет и Джак пиеха кафе с лед в една близка сладкарница. Тя се пресегна и оправя яката на ризата му.

— Видя ли й изражението?

Джак се сви притеснен. Управителката беше записала подробностите, свързани със заплатата му, беше ги повторила, за да се увери, че няма грешка и после се беше привела напред с гримаса на недоумение.

— Това е доста прилично възнаграждение. Мога ли да попитам защо продължавате да живеете под наем? — Джак не беше успял да й предложи правдоподобно обяснение.

— Казах ти! — възкликна тържествуващо Бет. — Сега разполагаме с повече пари, отколкото сме имали през целия си живот, а продължаваме да караме старата очукана кола, да живеем в същия мизерен квартал и да си носим все същите дрехи. Харесва ти или не,

сега наистина ще ни е по-леко. Ти заемаш един от най-високите постове в Чикаго, дори жената от банката ти го каза!

Джак не можа да потисне усмивката си на задоволство. „Професор Хънт — бе казала управителката с едва сдържан възторг, — ние нямаме много професори в този клон. Всъщност, трябва да призная, че вие сте единственият. Това много ни задължава по отношение на грижите към вас.“

Джак изпи кафето си, хвърли чашката в едно кошче и стана. Хвана Бет за ръка и я изведе на слънце.

— Знам, че това е най-голямото събитие, което ще се случи в живота ни. Освен това знам, че нямам време да му се наслаждавам, защото съм затънал до гуша в работа. Защо днес не си дадем почивен ден? Да отидем на пазар, да похарчим малко пари.

Бет обви ръце около врата на своя съпруг и го обсипа с целувки.

— Ето сега вече се разбираме прекрасно — призна тя.

И те посветиха следобеда на себе си и обиколиха няколко сервиза за продажба на коли. По настояване на Дани огледаха един Форд Експлорър, един Плимут Неон и един Кадилак Девил. Накрая зарязаха и трите и се спряха на един Шевролет Събърбън 4 по 4, сребрист металик, с бежова гарнитура, комби с пет врати, с елегантна линия и просторно купе.

— Удобен е за цялата година — обясни търговецът. — През зимата просто се плъзга през сняг и лед.

Бет, за която безопасността бе на първо място, настоя за покупката. Докато Джак и Дани ритаха една футболна топка из паркинга, тя направи пробна обиколка с шевролета. Докато я чакаха да се върне, Джак нямаше как да не забележи радостта, изписана на лицето на сина си. Дори не си спомняше кога за последен път бяха прекарвали известно време заедно, ей така просто да си общуват, да си бърбят и да се насладят на близостта си.

— Става — заяви Бет категорично, след като мина по Северен Лейк Шор. Беше шофирала по Източен Елм и покрай постройките от кафява тухла, оцелели след Големия пожар, после се бе впуснала по магистралата близо до плажа край Оук стрийт, който сега гъмжеше от хора, търсещи прохлада във водите на езерото Мичиган. Като сменяше платната, тя продължи да се движи покрай брега. В синята искряща далечина срещу брега се носеха яхти и туристически корабчета.

Накрая спря близо до Дайвърси Харбър и се върна обратно по Стоктън Драйв. След като спря отново на паркинга, Бет слезе от колата и заяви одобрението си.

— Хайде да я вземем. — Дани скришом бе дал знак на майка си, че подкрепя избора ѝ. Той бе харесал колата от самото начало.

— Хънт, хайде направи и ти една обиколка.

Джак посрещна предложението на съпругата си с грима са. Мразеше да шофира, ненавиждаше свирепия трафик и предпочиташе да си чете дори и увиснал с една ръка на дръжката в автобуса. А и ако закъсняваше за някъде, нямаше проблем веднага да си спре такси.

— Нека вършим нещата едно по едно. И без друго това е ден, посветен на семейството. Предлагам веднага щом оправим плащането тук, да поемаме към плажа.

Дани нададе ликуващ вик и подскочи от радост.

— После ще отидем да похапнем на някое прилично местенце и ще се забавляваме.

Търговецът остана много доволен. Отдавна не бе извършвал по-бърза продажба.

От прозореца на третия етаж на един ресторант, разположен на Мичиган авеню, тримата се възхищаваха на първата голяма покупка от назначението на Джак насам. Отвън сребристият шевролет проблясваше на залязващото слънце, което се процеждаше между небостъргачите. За Бет и Дани новата кола бе първият осезаем признак за тяхното издигане към благополучието. За Джак тя бе малка, но важна стъпка към възстановяване спокойствието на неговата съпруга, аргумент, че постът му в „Картър“ наистина означава ново начало. „Няма да има повече страх — обеща той мислено. — Сега колата, после къщата.“ Банката му предложи привлекателни финансови пакети, които да му помогнат да осигури подходящата собственост, а заплатата му щеше да им позволи да се преместят в отбран и безопасен квартал. Той си даде сметка, че битката за по-добра сделка в началото сега бе придобила допълнителна важност. Джак отново погледна шевролета и забеляза, че минувачите също му се възхищаваха колко е лъскав и нов. „Тази работа означава страшно много за нас —

стабилност, сигурност, финансова независимост.“ Той си наля последна чаша вино, вдъхна аромата му и отпи.

„Наздраве, професоре. Тук си, за да останеш.“

— Прекарахме великолепен следобед. — Във външното помещение на офиса си Джак разказваше на Хелън за събитията от предишния ден. — Взехме шевролета, събрахме си нещата за плажа и се отправихме към езерото.

Той беше в приповдигнато настроение, във възторг от откраднатите часове, така добре прекарани със семейството.

— На плажа беше толкова горещо, че не останахме дълго. Плувахме сигурно около час и играхме на топка. Аз пийнах няколко бири на сянка, а после Бет ни повози из северните предградия, след което тръгнахме обратно към центъра, за да изпреварим най-натовареното движение.

Хелън остави на бюрото му голям куп нови книжа и Джак ги посрещна с гримаса.

— Съжалявам, професоре, но те продължават да се трупат. Вземете си един почивен ден, когато се върнете, ще ви чака работа за два.

Джак придърпа стола си към бюрото и започна от най-горните.

— Нека видим какво можем да отметнем преди следващия ми ангажимент.

Започна да чете и да сортира — неотложни, такива, които могат да останат за по-късно, и други, които представляваха откровена загуба на време. Беше блокирал всички пристигащи съобщения, които не бяха в пряка връзка с работата на отделението. Видя четири писма с обратна разписка от корпорация „Земдън“ от Ню Йорк и моментално ги скъса.

— Как се чувства Бет? — попита Хелън между телефонните разговори.

— Много по-добре. Вълнува се страхотно, че ще си търсим нов дом, и мисля, че най-накрая е успяла да изхвърли от съзнанието си мисълта за онова бандитче. Много отдавна не съм я виждал толкова спокойна.

Последва ново обаждане и Хелън го пренасочи.

— Това е добре. Беше толкова напрегната всеки път, когато се обаждаше тук, че аз самата вече бях започнала да се тревожа.

— Сега си е както преди. Кара ми се, че не се обличам както трябва, предупреждава ме да се прибирам в прилично време, проверява ми имейлите, в случай че тайната ми любовница от Сакраменто ми е пратила някакво послание. — Точно четеше телефонно съобщение от Карлота, както обикновено доста странно.

„Не ми се обаждай вкъщи. Използвай връзката в болницата.“

Джак поклати глава, озадачен от тази непонятна история.

Хелън вършеше нещо, но изведнъж престана и погледна Джак намръщено.

— Да сте местили компютъра от офиса си? — попита тя.

Джак продължи да пише.

— Не. — После бавно вдигна поглед. — Защо питаш?

Хелън взе няколко писма и започна да ги поставя в пликове.

— По новия килим в кабинета ви остават следи, когато нещо се мести. Много е дебел. Докато преглеждах папките тази сутрин, забелязах, че компютърът е местен. Отпечатъкът върху килима беше съвсем отчетлив. Обикновено кутията стои на едно определено място.

Джак отмести встрани книжата и се замисли напрегнато. Компютърът съдържаеше данните от изследванията му и плана за следващия изследователски проект. Никой друг нямаше ключ за вътрешния офис, освен Хелън.

— През целия ден не съм мърдала от бюрото, излязох само за един час на обяд — добави секретарката му.

Джак бе обзет от тревога, но съзнателно не я показва. Не искаше Хелън да стане подозрителна колкото него. За щастие той записваше всичко и на дискети. Освен в болницата, имаше запазено копие на всички файлове и на компютъра си вкъщи. Всеки материал на единия компютър се качваше и на другия, за да може да продължи да работи, независимо дали е в Западен Харисън, или в Западен Деминг.

— Може би чистачките — измърмори той. Но засега реши да държи офиса си заключен и следващия половин час да прекара в проверка на файловете.

— Ето ти още.

Джак потисна стенанието си, когато Дани изтича с топка в ръка в градината отзад. Беше се надявал, че ще му се размине.

— Като искаш да се разкараш оттук, ще трябва да погледаш — каза Бет с най-добрата интонация на заклет мафиот, на която беше способна. Съпругът ѝ я погледна все едно беше откачила, но тя не му обърна внимание и стовари на коленете му купчина оферти, взети от посредници за недвижими имоти.

Беше събота, почивен ден. Температурите бяха спаднали с десет градуса, влажността вече не беше толкова изсмукваща. Градът се беше сгушил под мъглива облачна пелена. Идеални условия за плаж или за парка. Но в рамките на един час триото вече се намираше в новия сребрист металик 4 по 4 и пътуваше в северна посока по Шеридан към външните предградия. На задната седалка Дани преглеждаше набързо снимки на къщи, докато на мястото до шофьора Джак действаше като навигатор. Още едно извинение, което беше измислил, за да избегне шофирането.

След като обикаляха двайсетина минути из Еванстън, Бет реши, че не ги устройва заради разположения там Югозападен университет и многото студенти. Час по-късно Хайланд парк и Лейк Форест също бяха отхвърлени заради голямото разстояние, което щеше да направи пътуването твърде неудобно. Затова пък Уилмет им се стори доста интересен. Тя огледа района много внимателно и така задълбаваше във всякакви подробности, че накрая Дани започна да се изнервя.

— Ама мамо! — възкликваше той на няколко пъти, след като минаваха от улица на улица. Видя наоколо деца, които ритяха топка на зелени площи или се пръскаха с вода, или просто се гонеха. Забавляваха се, а не обикаляха, затворени в някаква си кола, за да гледат разни скучни къщи.

Но Бет беше непреклонна. След като това щеше да бъде нейният дом, тя искаше да е абсолютно сигурна, че е избрала най-добрия квартал. Беше се нагледала на жилища към болници, беше яла по твърде много закусвални, беше прекарала предостатъчно часове, вирайки се през замърсени прозорци в пристигащи и заминаващи линейки. Искеше един приличен като площ дом на приличен парцел и с приличен изглед. Искеше училище наблизо, за да може момчето ѝ да ходи и да се прибира спокойно и да общува с другите деца. Искеше

градина, достатъчно голяма за игра на футбол и за отглеждане на цветя и храсти. И освен това искаше ясли за бъдещото им бебе.

След дълги препирни накрая взеха единодушно решение в полза на Уилмет. Беше благоустроен район с павирани улици, викториански къщи в класически стил, разположени на достатъчно големи парцели, и семейни коли, паркирани по алеите отпред. Децата тичаха наоколо на воля, а велосипедите и триколките бяха оставени просто така, сякаш техните собственици знаеха, че ще ги намерят там по-късно. Освен това имаше обширни затревени площи, великолепни за футбол.

Огледаха го щателно с Пол Ридж, служител на „Имоти в предградията“. Ридж ги обсипа с внимание и още лъскави брошури.

— Ще намерим точно каквото ви трябва, госпожо Хънт — беше избоботил той иззад бюрото си. Изглеждаше твърде възрастен за тази работа, с оредели сиви коси и несигурни ръце, доста мършав в прекалено широкия си омачкан костюм от лен и червена папийонка. Лицето му бе цялото в бръчки. Сълзящите му очи се кривяха над очила във форма на полумесец. Но гласът му опровергаваше впечатлението за каквато и да е била немощ. Ридж не говореше, а по-скоро крещеше, и то така, че бъдещите клиенти, за да не си запушват ушите, предпочитаха да отдалечат столове от предната част на бюрото му. Дани бе оставен отвън в колата на включен двигател и климатик да се утешава с огромен сладолед.

Възрастният посредник на недвижими имоти моментално хареса новите клиенти, особено когато научи бюджета им. Очите му засияха и той остави настрана куп проспекти, които преглеждаше.

— Струва ми се, че ще се насочим към луксозната част на пазара, прав ли съм? — Той намигна на Бет. — Имате вид на жена, която би оценила нещо специално.

Ридж ги поведе на обиколка из района, като им показваше училища и магазини, както и гарата. Джак прекара десет минути в изучаване разписанието на влаковете. Изглеждаше добре. Ако изберяха жилище наблизо, той можеше да има връзка до Северозападната станция в центъра на Чикаго, като тръгва малко след шест сутринта и пристига в 6:45. После бърз ход или такси и щеше да бъде на бюрото си в седем, може би най-късно в 7:15. След това привечер можеше да хваща влак от града и да бъде в Уилмет около 6:30. Нямахше да има

пътувания по време на адските задръствания, които му вдигаха кръвното.

— Някои от тези къщи са построени преди един век — отбеляза Ридж, когато се върнаха в офиса му. Той търсеше нещо в един шкаф с папки. — Повечето от традиционните гипсови замазки са от двайсетте години.

Той извади още проспекти и затвори чекмеджето така рязко, че целият шкаф се заклати.

— Имам няколко имота на цена един милион долара близо до езерото и още няколко на приблизителна цена около осемстотин хиляди долара по-близо. — Той присви очи и погледна Бет над очилата. — Едва ли госпожа Хънт би искала да види нещо на по-ниска цена.

Джак повдигна вежди.

Два часа по-късно Бет бе стеснила избора си до три красиви на вид къщи в радиус от пет мили. Докато шофираше към едната от тях, за да я огледа — модерно чудо от тухла, стомана и стъкло, Джак зърна един съвсем различен имот на Шимна авеню — очертана с дървета улица на три пресечки от бахайския храм^[1] на „Линдън“.

Паркираха отвън и навлязоха в предния парцел. В избуялата морава беше забита голяма табела с червен надпис на син фон „Продава се“. Къщата, построена в края на деветнадесети век, имаше висок островърх покрив, покрит с плочки от аспид и прозорци с дървени рамки. През стъклата Джак откри смътно старовремска кухня с уреди и шкафове, които изглеждаха извадени направо от петдесетте години. Общата атмосфера създаваше впечатлението, че оттогава нищо не е било променяно. Къщата напомни на Джак за дома на родителите му в Дъблин.

— Мислех, че искаш да видиш онази от брошурата — каза Бет, сочейки към проспекта, който държеше.

Но Джак не смяташе да бърза. Очите му се разшириха, докато оглеждаше обстановката. Постройката не беше внушителна или пък претенциозна като другата, към която се бяха отправили, но притежаваше очарованието на стария свят и овехтялост, която му допадна.

— Тази ми харесва — обяви той накрая. — И не е просто с външен блясък, а си има собствена атмосфера. Трябва да я видим.

Бет веднага я добави в своя списък на „задължителни за оглед“. Джак забеляза, че тя се зарадва. Най-накрая двамата наистина си търсеха дом.

— Има ли номер или име? — попита тя, докато наблюдаваше как съпругът ѝ обхожда свободната площ отпред. Тревата бе избуяла и на места дори пожълтяла — явно мястото не бе поливано от доста време.

Джак отправи поглед към покритата с бръшлян табела вляво от входната врата.

— Буквите са почти изтрити. — Той избърса с длан мръсотията отгоре и отстъпи назад, за да обхване с поглед цялата табела.

— „Джолиет“ — обяви той накрая, след което пристъпи напред за по-внимателен оглед. — Точно така — „Джолиет“.

Бет огледа фасадата на постройката, присвила очи срещу яркото слънце.

— Странно име. — Тя сбърчи замислено чело, докато оглеждаше парцела около нея. — Но бих могла да свикна и да започна да я харесвам.

Тя записа нещо върху рекламния проспект, получен от посредника, и се отправи към колата.

— Побързай, имаме да оглеждаме още две.

Но Джак сега обхождаше парцела отзад — предимно избуяла трева и на места запуснати храсти. Беше голям. Простор за луд по футбола осемгодишен малчуган и място за отдих в градината. Бет щеше да я оправи за нула време.

Преди да тръгнат, Джак хвърли един последен поглед към къщата. Беше хубава постройка. Близо до града, а и в спокоен район, където живееха предимно семейства. Освен това беше по-голяма от другите, които вече бяха огледали. Той потърси обявата, за да види цената. Осемстотин хиляди долара. „Майчице, това са адски много пари.“ Въодушевлението, което го бе обзело, малко спадна, но той продължаваше да я гледа, извърнат назад, и забеляза тесните покриви с износените от времето плочки. Със сигурност можеше да се превърне в хубав дом.

В понеделник сутринта Джак се чувстваше радостен и изпълнен с оптимизъм. Нещата се подреждаха. След визитация на отделението и

импровизиран семинар с двама от най-добрите си стажанти той се отпрати към кабинета си, като за момент се спря при бюрото на Хелън, за да си прибере пощата и да хвърли поглед на пресата. Едно заглавие на трета страница на „Американ Медисин“ привлече вниманието му.

„Кардиолог научен работник — убита при пътна злополука. Извършителят избягал.“

Той прегледа информацията и усети, че му прилошава, когато разпозна името на жертвата.

САКРАМЕНТО, ПЕТЪК

„Местната полиция е на мнение, че специалистът по кардиология Карлота Дрънкър е била убита при пътна злополука. Неизвестният извършител е избягал. Преди два дена четиридесет и три годишната изследователка е била намерена в канавката, недалеч от охранявания комплекс, в който е живяла. Предварителното разследване показва, че е със значителни наранявания от удара на превозното средство. «На този етап нямаме информация за евентуални свидетели на произшествието» — заяви един от говорителите на полицейското управление. Призоваваме всички, които са били в района между 18:00 и 22:00 вечерта на 28 юли, сряда, да се обадят в полицията.“

Джак беше зашеметен.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита Хелън. Те седяха в приемната пред професорския офис двайсет минути след края на визитацията.

Джак отново прочете кратката информация и после смачка вестника. Раменете му увиснаха и той внезапно се почувства смазан. Защо не отговарях на съобщенията й? Тя се опитваше да се свърже с мен в деня, когато бяхме на плажа. Може би е била психически разстроена или потисната. Да се е хвърлила пред някоя преминаваща

кола? Случва се често с психически нестабилни пациенти. Едно телефонно обаждане можеше коренно да промени нещата.

— Колегата изследовател от Калифорния — промълви той накрая. — Онази жена, заради която Бет все мърмореше. Пращаше ми много имейли.

— Спомням си я. — Хелън запрелиства задните страници на тефтера си със задачите за деня. — Онази, която изпращаше странните съобщения.

— Точно тя. А аз не ѝ отговарях.

Той приглади страницата на вестника и я обърна към Хелън. Тя изчете текста и поклати глава.

— Колко жалко!

Джак опря лакти на масата.

— Мисля, че тя не беше много добре психически. Имейлите, които получавах вкъщи, ставаха все по-странни и по-странни. А и обажданията тук в кабинета ми не бяха особено понятни. Честно казано, избягвах да разговарям с нея. Бях изостанал със собствените си изследвания и нямах какво ново да ѝ предложа.

Хелън погледна часовника си, после прелисти бележника със задачите за деня.

— Време е да се върнете към служебните си задължения, професоре. Тук шоуто трябва да продължи.

Джак въздъхна и бавно се изправи, все още разтърсен от новината за смъртта на Карлота.

— Какво става? — Прегледа страницата от същия ден. — Добре, ако ти трябва, ще бъда в лабораторията.

Хелън изчака, докато той се скри от погледа ѝ, след което изряза кратката информация от вестника. Прочете я отново, после се облегна назад на стола си и се замисли. Накрая разтърси глава, сякаш се опитваше да прогони някаква глупава идея, обърна се към своя компютър и започна да пише. Имаше диктовка от близо един час, която трябваше да обработи.

Джак се отправи към залата по инвазивна кардиология. Това бе стандартна операционна с обичайната голяма маса под подвижни халогенни лампи. Вътре имаше и два високотехнологични скенера, свързани с телевизионни монитори. На операционната маса го очакваше пациентът Дан Хортън — четиридесет и осем годишен бял

мъж. Лежеше под зелени завивки, леко упоен и със смътна представа за онова, което го заобикаляше. До него седеше сестра със синя униформа и маска на лицето. Тя стискаше ръката на своя подопечен, за да му вдъхне сигурност. Всички дейности в операционната се виждаха през дебелото стъкло, което я разделяше от съседното помещение. В мрежа бе включен един двайсетинчов монитор, на който също можеше да се гледа какво става в операционната.

Беше час за лекция и демонстрация и този ден Джак имаше публика от петима стажанти и трима студенти по медицина. Той се представи, преди да измие щателно ръцете си, после бързо навлече престилка, сложи си маска и накрая нахлузи чифт латексови ръкавици. Разпъна пръсти, сви и разпусна длани, докато гъвкавата материя прилепна плътно и удобно. Кимна и сестрата щракна копчето на един малък микрофон от неръждаема стомана, който висеше точно над пациента. Сега всяка дума, която Джак кажеше, щеше да бъде чута в залата, от която следяха операцията.

— И така, колеги — започна той, — през последните шест месеца господин Хортън се оплаква от смущения в храносмилането и киселини в стомаха. Решил, че това се дължи на неправилен хранителен режим, но миналата седмица усетил същите симптоми, когато отишъл да потича покрай плажа недалеч от 57-ма улица. Тогава усетил болки в гърдите, които се издигали до челюстта.

На операционната маса Дан Хортън не чуваше почти нищо. Очите му лъщяха като стъклени и се местеха от сестрата към покритото с маска лице на надвесилия се над него мъж.

— Ако прочетете разпечатката с личната му анамнеза — продължи Джак, — ще видите, че нашият пациент е страстен пушач, умерен консуматор на алкохол и с положителна семейна традиция по отношение на исхемичната болест на сърцето.

В другото помещение слушателите си размениха копия с медицински бележки. Пръсти сочеха важни и съществени фактори в описваната история.

— Рядко се занимава с физическа активност и е вдигнал нивото на серумните липиди. Прегледът, който му бил направен, не довел до никакви особени констатации. Но електрокардиограмата от вчера показва синусова брадикардия^[2] с промени в конкретните ЕКГ отвеждания. Нямаше специфично сплескване на върховете

отвеждания. — Джак се размърда, за да разнесе лекото изтръпване на единия си крак и продължи. — Тази комбинация от симптоми и кардиографски промени беше важна и затова ние продължихме с ангиография. Инжектирането на левия клон показва, че е твърде стеснен, както и цялата лява коронарна система. Лявата циркумфлексна артерия също беше стеснена. Имаше доказателства за ретроградно изпълване на крайните клонове на дясната коронарна артерия посредством колатерали от лявата коронарна система. Инжектирането на вещество в дясната коронарна артерия показва, че тя е голяма и доминираща. Имаше критично понижаване на кръвоснабдяването в крайните клонове на артериалното дърво.

Професионалният език би останал непонятен за пациента, но стажантите разбраха напълно онова, което Джак описваше. Дан Хортън имаше опасно стеснение на една от главните артерии на сърдечния мускул. Ако този кръвоносен съд се запушеше напълно, той щеше да получи тежък и може би фатален инфаркт, фактът, че лежи на операционната маса, бе положително следствие от новата политика в кардиологичното отделение. Той беше открит като рисков случай, изследван и сега му предстоеше лечение — всичко това в рамките на два дни от пристигането му в отделението за спешна медицинска помощ.

— Днес — каза в заключение Джак, — продължаваме с ангиопластика и поставянето на стент на мястото на дясната коронарна лезия.

Стентът беше малка и прецизно изработена стоманена пластина, използвана за разширяване на уплътнени артерии, която способства за възстановяването на нормалния кръвен ток. Поставянето ѝ беше сложна манипулация, която се усвояваше след дълги часове на наблюдение. Първите самостоятелни изпълнения винаги се извършваха под ръководството на някой от старшите лекари, но Джак беше правил тази операция толкова пъти, че тя се беше превърнала в рутинна, въпреки наличието на известен риск. Всяко внезапно или рязко движение можеше да повреди кръвоносния съд или да освободи съсирек, който от своя страна да доведе до масивен инфаркт. Опитните и сигурни ръце бяха изключително важни за безопасността. Освен това не трябваше да се допуска прекъсване.

— Сега ще направя срез в дясната бедрена артерия на господин Хортън. Той е с местна упойка и няма да почувства нищо. — Джак сведе поглед към своя пациент, който сега бе затворил очи. — Дадени му са аспириин и хепарин, за да се намали до минимум рискът от образуване на съсиреци.

В операционната настъпи тишина. Халогенните лампи бяха насочени надолу, осветявайки в бяло зелените и сини униформи. Отвън слушателите чуваха единствено дишането на своя преподавател.

Петнайсет минути по-късно.

— Стентът, който използвам, е прикрепен за този тънък апликатор — и той вдигна дългата гъвкава лента, за да я видят всички — и влиза в артериалната система през срязания кръвоносен съд.

Джак вкара връхчето на апликатора в кръвния ток и започна да го провира нагоре. С опит и вещина го извиваше и насочваше в правилната посока.

— Ако погледнете екрана, ще видите как стоманеният връх навлиза в коронарното артериално дърво.

В другото помещение всички глави се обърнаха към монитора. На екрана се виждаше как бие сърцето на Дан Хортън, а микрофонът предаваше туптящия звук на сърдечните клапи, които се отваряха и затваряха щом кръвта нахлуеше вътре, за да бъде изпомпана, където трябва. Стентът се плъзгаше бавно по протежение на кръвоносните съдове, докато накрая достигна стеснението. Критична точка. Докато наблюдаваха екрана, стажантите имаха чувството, че собственият им пулс се ускорява.

Сега стентът трябваше да се вкара в блокажа и да се разширят стените на кръвоносния съд, за да се нормализира кръвния ток.

— Там сме! — обяви някой тържествуващо.

Ликуването внезапно бе прекратено от рязко тропане на преградното стъкло. Там стоеше и гледаше административният директор на болницата Стив Даунс. Той привлече вниманието на Джак и го повика с жест.

Мониторите показваха ясно доказателството за вещината на кардиолога. Кръвният ток се бе усилил, а стеснението бе видимо преодоляно. Задачата бе изпълнена успешно, но все още не бе приключила окончателно. Само че Стив Даунс, възползвайки се от езика на тялото, недвусмислено даваше да се разбере, че не

възнамерява да виси там вечно. Той отново повика с жест Джак, който довърши работата си и отиде при него.

— Искам проба на кръв и урина.

Джак се вбеси.

— Господи, не мога да повярвам! — Той трябваше да довърши операцията и после много бързо да зашие инцизията, използвана за вход. Беше убеден, че административният директор има да му казва нещо изключително важно, като например, че кардиологичното отделение е в пламъци или че са удостоени с Нобелова награда по медицина. А не че е бил избран на случаен принцип за проба за наркотици.

— Това не можеше ли да остане за по-късно? — възкликна той рязко, докато си навиваше ръкава над лакътя. — Какво, по дяволите, си мислехте, че правя там? Че боядисвам шкафове? Защо не ме предупредихте?

Избухването бе глупаво и той моментално съжали, че си е изпуснал нервите, особено пред студентите си. Забеляза как те се извърнаха, за да не стават свидетели на конфузния сблъсък.

Даунс го изгледа гневно.

— Затова я наричаме „проба на случаен принцип“. Прави се без предупреждение.

И двамата се въздържаха от по-нататъшно ненужно разпалване на конфликта, но беше ясно, че едва се владеят.

После Джак не можа да даде урина в продължение на повече от двадесет минути. Да се мъчиш да се изпикаеш по принуда в присъствието на някой, който ти наднича през рамото, за да не би да фалшифицираш пробата, не е лесна работа и при най-благоприятни обстоятелства. А в този случай му се стори невероятно трудно и след това, докато наблюдаваше как Даунс напуска кардиологичното, видът му беше меко казано смутен.

Новината за публичното избухване на новоназначения професор бързо се разнесе из отделението. И докато разказваше случката, всеки я разкрасяваше, за да я направи по-пикантна. В края на деня вече го бяха изкарали сприхав, безочлив и зъл. Типичен ирландец. Липсваше само червенокосата глава, която да пасва на избухливия му нрав. Само секретарката му застана на негова страна и го защитаваше яростно от

нападките, без да обръща внимание на онези, които бяха просто клюка или обичайното злословене в болницата.

[1] От „бахайство“ — религиозна доктрина, основана през 1863 г. и проповядваща равенство на всички раси и религии, както и равенство на половете. — Б.пр. ↑

[2] Нисък пулс — под 60 удара в минута — дължащ се на увреждане на областта от сърцето. — Б.пр. ↑

Писменият отговор на Стив Даунс беше ясен и конкретен:

„Професор Хънт, бих се радвал, ако е възможно да се срещнем днес по обяд, за да се опитаме да изясним един-два наболели въпроса във връзка с положението на деветия етаж“.

За Джак предложението беше досадно, но приемливо. Засега той правеше безуспешни опити да се справи с работата, която се беше натрупала в кардиологичното отделение. Недостигът на среден медицински персонал продължаваше да бъде факт, а броят на пациентите — затормозяващ. Макар че не му беше приятно, Джак беше принуден да ангажира Даунс с отстраняването на част от проблемите. Той бе нахвърлил изложение, в което набелязваше трудностите, изтъкваше неотложните моменти и предлагаше ред промени, включително и реструктуриране в схемата на дежурствата. Цялата стратегия бе разработена със съдействието на Хелън, тъй като Джак разчиташе в значителна степен на притежаваната от нея информация за настоящото положение, след което окончателният текст бе отнесен на десетия етаж. Тъй че искането за официална среща всъщност не представляваше изненада.

— Радвам се да те видя отново, Джак. — Административният директор беше облечен в светлосив двуреден костюм, бяла риза и тъмносиня папийонка. Яката на ризата му бе тъй стегната на врата, че при говор увисналата му гуша се поклащаше повече от обикновено. Вечно стърчащата му коса като никога бе гладко сресана. Той стисна рамото на Джак, докато го въвеждаше в помещението. — Имаме да свършим важна работа, а не разполагаме с много време, тъй че да започваме незабавно.

Даунс изглеждаше прекалено захаросан, за да се хареса на Джак, особено след неприятната им среща преди по-малко от две денонощия.
— Настанявай се, а аз ще поръчам кафе.

Джак все още беше в зелената си униформа, с два стетоскопа на врата и защитан на колана пейджър. Седна достатъчно далече от бюрото на директора, забелязвайки разхвърляните отгоре материали. Всички до един бяха с фирмения знак на фармацевтични продукти „Земдън“.

Преди Джак да успее да си събере мислите, Даунс се озова от другата страна, свали си сакото и разкопча горното копче на ризата си. Бутна настрана документацията по промоцията на „Земдън“ и натисна интеркома.

— Поканете господин Данкър да влезе. — После хвърли поглед към Джак. — Дневният ред се състои само от една точка и тя включва проблемите ти в кардиологичното. Бих искал този господин да присъства на нашия разговор, тъй като може да се окаже полезен.

Той насочи дистанционното към климатика и в същия миг се разнесе леко бръмчене.

Джак почти не усети кога Стан Данкър се появи в кабинета. Дебелият килим заглушаваше стъпките, а вратата очевидно бе оставена откритата. Огледа преценяващо новодошлия. Слаб и висок, с изсечени черти и сиво-сини очи. Безупречно ушит еднореден тъмносин костюм, светлосиня риза и яркожълта вратовръзка.

— Радвам се, че имаме възможност да се срещнем, д-р Хънт. — Последва широка изкуствена усмивка. — Господин Даунс бе така любезен да се нагърби с този ангажимент.

Здрависването за малко да коства кокалчетата на Джак.

— Знам, че сте зает, така че няма да се обаждам, освен ако не бъда попитан. — Той се придвижи елегантно до единствения друг свободен стол и седна. С периферното си зрение Джак долови насочения към себе си изпитателен поглед.

— Прочетох изложението ви. — Даунс размахваше петте страници, които Хелън беше приготвила. — Нещата наистина са сериозни. Недостиг на обслужващ персонал, закъснения от страна на работещите с апарати за образна диагностика, непрекъснат натиск от кардио-торакалния екип да се извършат изостанали процедури по имплантиране на байпас и какво ли не още.

В момента в списъка на сърдечната хирургия фигурираха 210 чакащи. Хирурзите бяха в пълен състав и настояваха да се намали опашката, но натиск в кардиологичното отделение означаваше закъснения в прегледите на пациентите. Едната група бе готова и настоятелна, а другата затънала и зле подготвена. Съществуваше потенциална опасност от вътрешни противоречия.

— Разговарях с всички агенции за осигуряване на медицински персонал и се опасявам, че получената информация далеч не е оптимистична. Наетите на работа са намалели с двацет процента в сравнение с миналата година, а повечето от регистрираните при тях живеят в по-отдалечените предградия и държат да работят по местоживееене. Така че в близко бъдеще не виждам решение конкретно на този проблем. — Даунс отгърна страниците и плъзна пръст, проследявайки текста, докато стигна до следващата подробност, която търсеше. — Навременен достъп до апаратура за образна диагностиката. От рентгенологията ме уведомяват, че не са в състояние да отделят повече време за кардиологичното. Екипът от отделението за спешна медицинска помощ се ползва с предимство при снимките, а там е толкова натоварено, че почти всички други отделения бяха принудени да намалят бройките си. Вие не сте единствените, които натискат за по-бърз достъп. Опасявам се, че сме в безизходица поради факта, че търсенето в значителна степен надхвърля предлагането.

Джак го прекъсна.

— Всъщност, искате да ми кажете, че няма никакви възможности за извършване на някакви промени в кардиологичното отделение.

Даунс сви рамене.

— Не и по обичайния начин.

Другият мъж сега беше свел глава и явно изучаваше ноктите си. Изобщо не вдигна поглед.

— Това ли е всичко? — Джак се беше надигнал от стола, но Даунс му направи знак да седне отново.

— Не, не всичко — отвърна той рязко. — Имаш проблем... всъщност цял списък от проблеми. Помоли ме за съвет как да ги разрешиш и аз трябваше да ги разгледам от различни страни, за да видя мога ли да предложа някакъв изход за всеки от тях.

Джак усети раздражението на другия. Ако обсъждането беше на четири очи, той щеше да се отпусне и да разговаря по същество. Но не

можеше да се абстрахира от присъствието на Стан Данкър. Беше твърде необичайно да бъде допуснат външен човек, когато се разискваха вътрешни проблеми, пряко свързани с работата в болницата.

— Няма да те отегчавам с подробностите около всеки разговор, който съм провеждал, но на този етап не бих могъл да ти предложа път за разрешаване на проблемите в кардиологичното. Има и други отделения в не по-малко тежко положение и аз се опитвам да намеря някакви варианти и за тях. Но вашето положение е уникално заради факта, че съществува външен източник на средства, от който бихме могли да се възползваме.

Джак забеляза, че както седеше, Стан Данкър изпъна рамене. Значи идваше ред на изнудването.

— Може би аз трябва да обясня. — Данкър сега се беше извърнал към Джак. Акцентът му на типичен жител на Източното крайбрежие беше гладък и лакиран като обувките, които носеше. — Представител съм на фармацевтични продукти „Земдън“. Нашата компания е готова да разгледа проблемите ви и да ви предложи практическа и незабавна помощ.

Джак го погледна право в очите.

— Вашата компания, господин Данкър, залива офиса ми с факсове и телефонни обаждания. Независимо от изричните инструкции, един от вашите представители на практика е разпънал палатка в офиса на моята секретарка. Вече свикнах да използвам аварийното стълбище, за да не го срещам. — Гласът му беше твърд, а погледът пронизващ.

— За бога, престани да си придаваш важност — прекъсна възмутения му изблик Даунс. — Господин Данкър е долетял от Ню Йорк специално за тази среща.

И той стовари юмрук на масата с такава сила, че книгата се разхвърчаха по пода.

— Бъди така любезен поне да го изслушаш!

Джак не обърна внимание на избухването на административния директор и погледна часовника си. Беше 13:40.

— В 14:00 имам насрочено заседание с педиатрите. Не мога да си позволя да закъснея и още по-малко да го отложам. — Той се обърна към директора от „Земдън“. — Долетели сте от Ню Йорк да се видите

с мен, без да ме уведомите. Ако се окаже, че пътуването ви е било напразно, проблемът си е ваш. — Той направи жест към Даунс. — Моята позиция по отношение на вмешателството на фармацевтиката в работата на отделения с възможности за въздействие върху общественото мнение ви е добре известна и протоколирана.

Дори и да се беше ядосал от това унижително отношение, Стан Данкър по никакъв начин не даде израз на чувствата си.

— Нека ви кажа най-главното, д-р Хънт. — И той се размърда на стола си. — На вас ви трябват медицински сестри и технологии, а аз мога да ви предоставя и двете. Корпорация „Земдън“ е готова да субсидира три длъжности на кардиологични сестри за следващите две години. Момичетата ще са преминали пълен курс на обучение и ще имат опит във всички аспекти на интензивното лечение на сърдечните заболявания. Могат да изкарат и подготвителни курсове за катетеризация и наблюдение на вашите хирургични случаи както при остра коронарна криза, така и в следоперативен стадий. Смятам, че подобни мерки ще допринесат в значителна степен за намаляване броя на чакащите за операция.

Даунс добави и своята лепта.

— Аз не мога да осигуря такъв персонал. Той може. Аз не мога и да им плащам. А той може.

— Разбрах за проблемите ви с достъпа до технологиите за диагностика — продължи Стан Данкър. — „Земдън“ може да изведе кардиологичното отделение на болница „Картър“ във водеща позиция в цяла Северна Америка, като го превърне в първото кардиологично отделение, притежаващо GE Innova 2000.

Джак си наложи да не го прекъсва. GE Innova 2000 ли каза той?

— Както знаете — продължи Данкър, — това е най-новата система в областта на технологиите на сърдечното диагностициране. Тя позволява забележителна отчетливост при визуализиране на неясни кръвоносни съдове и определя точно докъде да стигне водачът с катетъра. Бях уведомен, че е особено полезна при спешните случаи, когато изследването и лечението могат да бъдат ускорени посредством прецизност и бързина на действията.

— Обсъждаме инвестиция за 80 000 долара, Джак. — Стив Даунс се въртеше със стола си ту на едната страна, ту на другата и

наблюдаваше реакцията на най-новия си професор. — Освен това има отделен бюджет, възлизащ на 9 000 долара, за годишна поддръжка.

— Ние ще се погрижим — добави Данкър.

Фармацевтична компания „Земдън“ не правеше подаръци и Джак го знаеше. С един замах недостигът на среден медицински персонал можеше да бъде преодолян и натрупалите се случаи — изчистени. А GE Innova 2000 наистина беше водеща технология. Можеше да изстреля сърдечното отделение в болница „Картър“ на върха на класациите в областта на кардиологията в цяла Северна Америка.

— Това е много щедро предложение — каза той. — Аз наистина съм удивен от жеста.

Той погледна изпитателно Данкър. Директорът беше напрегнат като навита докрай пружина.

— Но какво бихте искали в замяна?

Данкър се приведе напред и опря брадичка на отворената си длан. Джак си помисли, че другият го изучава като звяр жертвата си.

— През октомври пускаме на пазара нов лекарствен продукт. Казва се „Циклинт“, против инфаркт.

Джак каза:

— Запознат съм в подробности, проучих цялата предварителна информация. Както изглежда, може да се превърне в голям търговски успех.

Чертите на Данкър омекнаха.

— Определено се надяваме да е така, д-р Хънт. В интерес на истината, планираме продажбите му да надхвърлят тези на виаграта.

Джак знаеше, че много химически компании преценяват поведението на даден нов продукт на пазара, сравнявайки го със зашеметяващия успех на лекарството против мъжка импотентност. Тъй че когато Стан Данкър заговори за това, той си даде сметка, че фирмата изчислява годишни продажби, достигащи до милиард долара.

— Програмата вече е в доста напреднал стадий. — Изпълнителният директор от Ню Йорк сега се отприщи. Отпусна огромното си тяло в креслото и кръстоса крака. Пружината започна леко да се развива. — Предварителните поръчки изглеждат окуражителни, продуктът вече е пакетирани и чака да бъде транспортиран до различни краища на света. Получаваме положителни

отзиви от много изтъкнати кардиолози, които нямат търпение да започнат терапия на своите пациенти с новия продукт.

— И какво очаквате от мен? — Джайк се преструваше, че си играе с пейджъра, за да печели време. Трескаво се мъчеше да реши какъв да бъде подхода му. Да се включи в нещо, което щеше да опровергае и заклейми неговата открито заявена неприязън към всяка предварителна договореност с фармацевтичните компании или да каже „не“ и да поеме риска заради него кардиологичното отделение да изпадне в немилост.

— Бихме искали вие да оглавите нашата кампания по представянето тук, в Чикаго. — Данкър най-накрая мина към главния въпрос. — Бяхме ангажирали за тази роля покойния ви професор и той беше много ентузиазирани. Сам Люинс чувстваше, че събитието ще издигне престижа на отделението. Сега, ако вие се съгласите на тази сделка, „Земдън“ ще подкрепи „Картър“ с безвъзмездни половин милион долара, които да се използват така, както ръководството намери за добре.

Той разтвори по-широко сакото си и разхлаби вратовръзката си.

— Това е сериозен пакет, д-р Хънт. Мога да ви уверя, че никоя друга фармацевтична компания не е правила подобно предложение.

Щом Данкър приключи с излагане на условията, Джайк забеляза, че той размени доволен поглед с Даунс. Реши да промени тактиката.

— Господин Данкър, разполагам ли с някакви гаранции, че данните, изнесени за „Циклинт“, няма да бъдат поставени под въпрос?

Данкър пусна лека усмивка.

— Уверявам ви, д-р Хънт, че подложените на изследване проби бяха щателно проучени от всички международни, отпускарски лицензи агенции, в това число и от националната агенция в САЩ, осъществяваща надзор над продуктите на фармацевтичната промишленост. На „Циклинт“ беше дадена зелена улица в целия свят.

— Същото се отнасяше и за вашия продукт против алергии „Алатак“ — каза тихо Джайк. — Много добре си спомням грандиозното му представяне, с което бе отбелязано пускането му на пазара. Колко хора умряха след употреба на това лекарство по лекарско предписание? Сто, двеста? Или може би триста?

Чертите на Стан Данкър потъмняха и той заговори през стиснати зъби.

— Точният брой е сто осемдесет и четири. — Очите му се бяха превърнали в гневни цепнатини. — Освен това ние категорично отстояваме характеристиките на „Алатак“. Данните, предложени в подкрепа на продукта, бяха точно такива, каквито трябваше да бъдат. Прецизни и лабораторно изпитани.

— Но въпреки това го изтеглиха от пазара — възрази му Джак. Той хвърли поглед към Стив Даунс, забелязвайки убийственото му изражение. — А според неофициалната информация вашата фирма е в критично положение и се мъчи да оспори предявените към нея законови претенции.

Пейджърът му звънна и той погледна телефонния номер.

— И при това положение на нещата вие искате да подкрепя новия ви продукт? Не е ли това истинската причина, заради която ни примамвате с тези фантастични апарати и финансови сладкишчета?

Даунс понечи да се намеси, но Джак му махна с ръка да мълчи.

— Мога да ви дам своя отговор още в тази минута, господин Данкър. Категорично „не“. — Джак стана и закачи пейджъра отстрани на колана си. — При това нека ви кажа защо. — Имаше чувството, че Стан Данкър всеки момент ще скочи и ще го удуши още там, на място, така изкривено от гняв беше лицето му. — Тези жестове, които предлагате, са много щедри и в значителна степен биха облекчили както моя живот, така и този на подчинените ми. Но тогава щяхме завинаги да ви бъдем задължени. Тази година желаете да подкрепим пускането на нов продукт на пазара, но кой знае какво може да поискате следващата? Да отида на международна конференция и да хваля единствено вашите лекарства за сърце? Може би целият ми екип ще бъде задължен да предписва единствено „Циклинт“ заради вашите подаръци? И клиничните ни оценки ще се формират под търговски натиск, така ли е?

Джак вече излизаше през вратата.

— Ще трябва да потърсите някъде другаде човекът, който да подкрепи тази кампания, защото той със сигурност няма да е от моето отделение.

Пейджърът му зазвъня отново и той се втурна навън, като едва не събори секретарката на Даунс, която точно влизаше с поднос с кафе.

Неделя следобед, 22 август. Чикаго бе подложен на атаката от серия наситени с електричество вихрушки, които го връхлитаха откъм западните долини. Зигзагообразни светкавици просветваха покрай стоманените гръмоотводи на небостъргачите в центъра, последвани от оглушителни гръмотевици. Яростни ветрове гонеха горещия и влажен въздух над езерото Мичиган и донасяха облекчение както за гражданите, така и за електрическите уреди. Климатичите бяха намалени, а блейдърите се завърнаха отново на алеите край брега. Следвайки по петите бурята, връхлетя проливен дъжд и подобно на истински потоп се изсипа над покриви и улици, като погълна тротоарите и заля каналите. Но Кук Каунти въздъхна с облекчение, измит и освежен.

В леглото, в своя разположен в Западен Деминг апартамент, Джак и Бет се бяха заслушали в бурята. Първо гръмотевиците, после трополящите зърна на градушката и накрая монотонния ромон на неспирния дъжд. Навъсените облаци бяха разстлали наоколо мрак и през дръпнатите завеси на спалнята само някой случаен лъч светлина пронизваше тъмнината.

Беше време за правене на бебе.

Във всекидневната Дани гледаше на видео любимия си филм „Челюсти“ и всяка атака на акулите бе съпроводена от възторжените му викове, филмът продължаваше почти два часа, което предоставяше на момчето време за забавление, а на родителите му възможност да се уединят, което все повече означаваше трескаво любене, тъй като и двамата се стремяха към това тъй желано второ дете. Беше секс за резултат, а не за удоволствие. Неистово напрежение. Но днес Джак не беше във форма. След двацет минути гърчене и пъхтене той се отпусна по гръб на леглото, изтощен и потиснат. Дръпна ъгъла на чаршафа и избърса потното си тяло.

— Не мога, просто не мога.

Те лежаха в мълчание, втренчени в тавана, като се пазеха да не докоснат телата си. Накрая Бет се обърна.

— Какво има?

Джак избегна изпитателния ѝ поглед.

— Нищо. Не съм машина, не мога така. Преди се любехме с чувство, а сега се превръща в мъчение. — В гласа му звучеше същото напрежение, което се усещаше и в усилията на тялото му.

Бет уви тяло с горния чаршаф. Нови гръмотевици разтърсиха стъклата на прозорците и секунди след това бяха последвани от още пронизващи светкавици. Виещият вятър бе отприщил яростта си. Скоро дъждът щеше да заплющи отново. От дневната се разнесе познатата музика, предвещаваща поредната острозъба атака, после тържествуващите викове на Дани. Първия път, когато гледа филма, се беше сковал от страх. Вероятно това му беше десетото гледане и той вече посрещаше с радостен възторг всяка поява на огромната бяла акула.

Бет се изправи на лакът. С другата ръка насила обърна лицето на своя съпруг към себе си.

— Джак, познавам те по-добре, отколкото си мислиш. Щом не мога да ти задвижа машинката, значи нещо те тормози. Кажи ми какво има.

— Нищо — излъга той.

Но всъщност имаше куп въпроси, които не му даваха мира. Хубавото беше, че онзи млад бандюга сякаш се беше стопил като снега през зимата в Средния Запад. Това поне беше успокоително. Но пък имаше скрито противоречие относно имота в Уилмет.

Два дена по-рано бяха ходили отново да разгледат обстойно старата къща и Джак бе превключил на своя обичаен режим на предпазливост по отношение на финансите. Възрастните собственици, чиито деца отдавна бяха пораснали и напуснали своя дом, преди много време бяха избягали във Флорида, оставяйки „Джолиет“ без надзор и за продан. Шест месеца по-късно нямаше нито една по-сериозна оферта. И Джак не беше изненадан.

Въпреки привлекателната си външност от червени тухли и високи тесни покриви с покрити с мъх керемиди, вътрешността изглеждаше запусната и лъхаше на мухъл. Килимите бяха протъркани, оцелелите завеси — дрипави и твърде захабени, за да се използват.

Общата атмосфера бе вехта и старомодна. Избледнели пастелни тонове на приземния етаж, мърляви сини и зелени — на горния. Стълбите скърцаха, перилата се клатеха. Много от прозорците с дървени рамки бяха проядени и трябваше да бъдат подменени. Но най-горе таванското помещение беше мечта. Ярка слънчева светлина заливаше голямо и просторно пространство. Имаше две капандури, високи дървени греди и достатъчно място за спане и за игра. Дани веднага си я заплю.

— Мога да си накача там футболните плакати.

Той беше обиколил помещението, като сочеше и нареждаше:

— Леглото ми може да дойде в този ъгъл, а тук ще си държа екипа за футбол, заедно с бейзболната бухалка.

Бет вече бе открила малка врата, която водеше към полегатите греди на покрива. Те бяха покрити с шперплат и пространството можеше да се използва за склад.

— Това е великолепно — бе възкликнала тя. — Виж колко място имаш тук за играчките си!

И Дани веднага се бе заел да проучи въпроса.

След още час щателен оглед, Джак беше забелязал, че Бет все се връща към една от стаите на втория етаж, която гледаше към задната градина. Този ден слънцето бе високо в небето и изпълваше помещението с жълти снопове светлина. Площта беше около трийсет и шест квадратни метра, с отделно помещение за душ и мивка, а стените бяха в избледняло розово. От ъглите на тавана висяха паяжини.

— Това може да бъде детска — бе измърморила тя, когато двамата с Джак останаха сами. В това време Дани продължаваше да изследва гредите на тавана.

— За да се направи прилично, това място ще глътне цяло състояние — отбеляза Джак. — Осемстотин хиляди и поне още петдесет хиляди, за да стане обитаемо.

— Но това ще бъде нашият дом завинаги — бе възразила Бет с раздражение. — Завършекът, нашият окончателен избор. Край на търсенето. Кварталът е добър, училищата са хубави, безопасно е. Какво повече би могъл да иска човек?

Джак си помисли, че тя звучи като говорител на агенция за продажба на недвижими имоти. Откакто бяха започнали да си търсят къща, той по няколко различни повода се бе запитал дали всъщност познава жена си. Бяха живели заедно почти десет години, но сега за

първи път тя проявяваше стремеж към охолство, а това не му беше по вкуса.

— Няма защо да бъдем толкова разточителни — бе опитал да ѝ възрази той. — В други райони има достатъчно къщи, които са също толкова хубави, но не се нуждаят от такъв ремонт.

Бет бе отворила прозореца и бе надникнала навън. Вдясно от нея от другата страна на пътя имаше просторна зелена поляна, по която тичаха деца, а радостните им викове отекваха в неподвижния въздух.

— За бога, Хънт, ела на себе си — беше казала тя. — Искаш ли да купиш следващата в списъка и после да съжаляваш? А какво стана със съображенията за безопасност? Бяхме се споразумели да се махнем от центъра.

След което затръшна прозореца с такава сила, че рамката се разтресе сред облак прах. После излезе с гневни стъпки от стаята.

— Хайде, Дани, да тръгваме. Баща ти пак се стиска!

Джак си бе прехапал езика в отчаяни усилия да не започва нов скандал, но липсата на съгласие го бе разстроила. Както и конфронтацията със Стив Даунс и изпълнителния директор на „Земдън“. Даунс знаеше неговата позиция. Той вече беше предупредил административния директор, че новият шеф на кардиологията няма да оглави промоцията на „Циклинт“ в Чикаго. А това, че използваша трудностите в отделението като залог в играта за власт, го вбесяваше. Най-тревожното в цялата история бе убедеността му, че това шоу далеч не е приключило. Освен това нещо друго бе излязло на повърхността, нещо, което го бе обезпокоило дори повече.

— Специална пощенска пратка за вас — бе обявила неговата секретарка Хелън в петък след обяд, точно преди да приключат работния ден. — Трябва да се подпишете, тъй като само вие можете да я получите.

Един куриер в униформа чакаше във външното помещение. Беше обзет от досада и постоянно си поглеждаше часовника. Джак се разписа и забеляза, че малкият уплътнен пакет е с калифорнийска марка. Върна се в кабинета си и го отвори. Намери вътре компютърна дискета и писмо от някакъв адвокат в Сакраменто. Той представляваше „покойната д-р Карлота Дрънкър“ и сега изпълняваше инструкциите от завещанието ѝ. „Д-р Дрънкър бе заявила недвусмислено, че при

евентуална нейна смърт тази дискета трябва да ви бъде пратена с препоръчана поща.“

Джак бе връхлетян от чувство за вина. Той препрочете писмото, после го мушна в джоба си, като си каза, че трябва непременно да му отговори. Но какво да каже? Благодаря, но аз не съм сигурен защо Карлота е избрала точно мен? Аз не бях истински приятел, а просто един не особено надежден познат от мрежата, който даже не може да се обади поне веднъж, когато тя явно е била толкова потисната. Накрая угризенията останаха на заден план, заглушени от любопитството. Той мушна дискетата в служебния си компютър и отвори файла.

— Довиждане и не се бавете твърде много, защото после ще си имам неприятности с Бет.

Джак беше така потънал в материала от дискетата, който преглеждаше, че думите на Хелън минаха покрай ушите му. В 6:30 внезапно осъзна, че отново ще закъснее за къщи, бързо си натъпка нещата в куфарчето и се втурна навън, като специално провери да не би да е забравил дискетата.

— Какво четеш? — попита го Бет по-късно. През време на вечерята Джак на практика не им обърна никакво внимание, макар че полагаше отчаяни усилия да води някакви непринудени разговори с жена си и сина си. Всъщност изгаряше от нетърпение да се върне при компютъра.

В десет часа Дани го прегърна за лека нощ. В единайсет Бет беше напълнила ваната и го беше поканила да се присъедини към нея. Първоначално той ѝ отказа и тя отиде сама, като се оплакваше на глас, че е пренебрегната и отритната. Джак не ѝ обърна никакво внимание.

Приключи четенето в три часа след полунощ. Материалът на Карлота бе потвърдил много от заключенията в собствените му изследвания. Но сега общите им данни му позволяваха да направи значителен скок в посока към завършване на проекта. Двамата учени се бяха мъчили поотделно, макар че съвместните им усилия бяха предоставили потенциална възможност за достигане до нужното доказателство. Но вместо да се зарадва на новата информация, Джак се разстрои и както си лежеше в леглото тази неделна привечер и слушаше гръмотевиците, взе категорично решение да не споделя тревогите си с Бет.

— Нищо не разбирам. — Той реши да предложи нещо в отговор на притесненията на съпругата си, но с цел по-скоро да отклони вниманието ѝ, отколкото да ѝ обясни. — Стив Даунс ме привика за нова проба за наркотици.

Той прокара ръка през разрошените си коси и усети, че са влажни от пот.

— В четвъртък точно минавах на визитация в отделението и той изведнъж цъфна, придружен от асистент в бяла престилка. „Ще ти се наложи да се облекчиш заради мен, професоре.“ Направо не можах да повярвам.

— Защо? — Бет дръпна една възглавница под ръката си и се нагласи да слуша. — Той има право да проверява. Нали това е част от договора?

— Да, разбира се — съгласи се Джак. — Но откакто дадох предните проби са минали само три седмици.

— Аха. — Беше едно доста замислено „аха“. Нещо като „Разбирам накъде биеш“. — Ти попита ли го защо ти отделя толкова внимание?

— Да. А той ми каза, че съм придавал прекомерно значение на случилото се. „Имахме едно момиче долу в хематологията, което за пет седмици трябваше да ни предостави нужните количества цели пет пъти.“ — Джак изимитира фалцета на директора на болницата. — „Това сочи зарът, нищо повече.“

Бет се засмя и той се поотпусна.

— Но после накара асистента си да влезе с мен в тоалетната — продължи той. — Онзи буквално надзърташе през рамото ми, докато уринирах. И аз му казах да се дръпне. Изнервям се, когато друг мъж застане твърде близо до мен в тоалетната.

Джак не добави, че Даунс бе изключително прецизен и настоятелен през време на пробата. „Професор Хънт — беше му напомнил той съвсем ненужно, — това е стерилен съд.“ А след като приключиха с вземането на кръв: — „Бих искал да се подпишете тук и тук, че тази проба е взета от вас днес и е отнесена директно в лабораторията.“

Кикотът на Бет заглъхна и двамата продължиха да лежат в мълчание. Малко по-късно Бет отново наруши тишината.

— Напоследък да си забелязвал един черен мерцедес на улицата пред нас? От онези големите, само че стъклата му са тъмни и не можеш да видиш кой е вътре.

Сега Джак се надигна на лакът, изненадан от обрата на разговора.

— За какво говориш?

Жена му въздъхна дълбоко, сякаш се канеше да му разкрие някаква потискаща тайна.

— Може и да си внушавам от прекомерна предпазливост. Толкова се изплаших, когато онова момче нападна Дани. — Тя се обърна. — Гледам всяка кола или камион, които минават оттука, и твърдя, че един черен мерцедес с тъмни стъкла паркира край нас от седмици. Попитах за него, но никой не знае чий е.

Това беше ново за Джак. Беше толкова ангажиран с нещата на работа и къщи, че обикновено прекосяваше квартала в полутранс, без да обръща внимание на колите наоколо. Но знаеше, че Бет е много наблюдателна. Тя придружаваше Дани до училище или до летния лагер, както и на по-дългите разходки до Линкълн Парк, когато му станеше много скучно и се нуждаеше от простор, за да се разтовари. Западен Деминг и околността бяха нейна територия и тя забелязваше всяко движение.

— Не съм виждала никого да пристига или да тръгва. Рядко е паркиран на едно и също място. Веднъж погледнах през прозореца в три след полунощ и видях някакъв човек, който крачеше нагоре-надолу. Присветна и огънче от цигара.

Джак лежеше по гръб на леглото замислен. После съзнателно се отърси от опасенията си. „Това са разни идиотски мисли, които съм чувал неведнъж в психиатричното отделение — напомни си той. — Ако Бет продължава по този начин, накрая ще превърти. Тя се тревожи за някакъв невидим враг, а аз съм оплетен в болнични интриги. Това трябва да престане.“

Той погледна часовника си, оставен на нощното шкафче. След трийсет минути „Челюсти“ щеше да свърши, после Дани щеше да влети в спалнята, зареден да преразкаже всеки кадър. А те щяха да реагират така, все едно изобщо не бяха чували въпросната история.

Той седна в леглото с присвити колене, после се извърна към Бет, за да привлече вниманието ѝ. Тя го погледна с тревожно изражение.

— Защо не вземем да зарежем тази мания за преследване? Не мога да допусна две проби за наркотици да ме въвлекат в лов на вещици. А ти не си в състояние да проверяваш всяко превозно средство в Чикаго. Кой би пожелал да ни следи? Ние сме обикновени хора и водим обикновен живот. — Той мушна ръката си под чаршафа. — Защо не се върнем към онова, което знаем най-добре?

Устните му намериха нейните и двамата се целунаха, страстно и силно.

— Нека пак опитаме с това бебе.

Този път той успя, но някъде в дъното на съзнанието му безпокойството остана.

Три часа по-късно Джак отвори предната врата на кооперацията и поведе навън съпругата си и сина си. Те се втурнаха след Дани, който хукна към техния шевролет. След проливния дъжд пътищата бяха мокри, наоколо се виждаха големи локви, а от околните покриви се издигаше пара. Дани спря за момент, само да пошляпа с крака във водата, насъбрала се над един очевидно запушен канал. Бет се изкиска и отскочи встрани, за да се предпази от пръските. След викове и бурен смях те най-накрая поеха към „Пичърс“ — един ресторант близо до парк Оз. Там приготвиха различни видове пържоли с пържени картофи и обстановката бе приятна за деца.

— Една тексаска специална, една голяма говежда с кокал на дървени въглища и една малка порция говеждо филе, и трите с пържени картопки.

Докато се хранеха, Джак си бърбеше за дреболии с Бет и се закачаше с Дани. Наблюдаваше как синът му и жена му общуваха помежду си. Като повечето твърде заети и ангажирани предимно със себе си мъже той често губеше връзката с другата част от своя живот — семейството. Тази вечер долови искриците в очите на майката всеки път, когато тя разменяше дума с детето си, почувства дълбоко невинността и уязвимостта на своето осемгодишно момче.

— Пак размишлявах за къщата в Уилмет. Нали се сецате, „Джолиет“.

Бет вдигна поглед от един огромен шоколадов еклер, потънал в сметана.

— И какво? — В гласа ѝ прозвуча подозрение.

— Направих някои изчисления. — Джак извади един плик и го обърна, за да погледне какво беше драскал на гърба му. — Значи така, къщата е стара и занемарена, но като конструкция е стабилна.

Бет остави лъжицата си и се заслуша внимателно. Дани продължи да се тъпче със сладолед.

— Асоциирана банка Чикаго ще ни даде 100 процента ипотека. Трябва да платим депозита, но те ще се оправят с останалата част. Онзи ден след огледа се обадох на управителката и тя ми каза да не се притеснявам за обновяване и ремонтване. Даде ни картбланш да действаме.

— Значи парите вече не са пречка? — попита Бет и Джак усети съмнението в гласа ѝ.

— Забрави за парите. Проблемът е в мен. Побъркал съм се, Бет, това е истината. Работата толкова ме е обсебила, че не мога да мисля нормално. И започвам да се чудя и да се мая колко ще струва това или онова и дали няма да затънем в дългове.

Бет се протегна и хвана ръката на съпруга си.

— Може да стане страхотна къща, Хънт. Убедена съм, че изобщо не проявяваш интерес към който и да е от онези нови домове, които видяхме. „Джолиет“ те грабна още щом спряхме край нея. Само че те е страх, че ще се разорим. Това е, което те тормози.

— Има доста работа по нея, докато се оправи — каза предпазливо Джак.

— Е и какво? Вече съм решила в какви цветове да бъде. Дай ми три месеца и ще я излъскам. Въобще няма да пипам долния етаж, само горните. Веднъж да решим къде ще бъде кухнята, и ще изникне толкова работа, че по-добре да наемем майстори, за да направят всичко както трябва. — И тя занарежда разпалено, впивайки нокти в ръката на Джак. — Обаче държа аз лично да се заема с детската.

— Детската ли? — намеси се Дани. Лицето му бе оцапано със сладолед. — Какво искате да кажете? Бебе ли ще имаме?

Джак се усмихна и разроши косата на сина си.

— Не, просто мислим занапред, нищо повече. Но ти не смяташ ли, че е време да разполагаш с пространство, където да си риташ?

— Ако получа таванската стая, става.

Джак вдигна към сина си ръка с отворена длан.

— Продадено на мъжа с късите гащи в ъгъла. — Той намигна на Бет. — Май вече сме вътре. Не можем сега да се отказваме, щом младежът тук си е заплюл собствената територия.

— Това засяга всички ни — възкликна Бет. — Край на местенето, на интервютата, на болничната храна! Тук сме, за да останем.

Тя прегърна Дани въпреки протестите му. Хората от съседните маси ги поглеждаха с интерес и се усмихваха весело. Бет беше щастлива и Джак забеляза веднага това.

— Хайде да се прибираме и да празнуваме — предложи тя. Прати въздушна целувка на мъжа си и той я хвана. — Ето такъв те обичам, Хънт — весел и с вяра в бъдещето. И ще си купим къщата на нашите мечти. Мисля, че е време за бутилка шампанско.

Тя си погледна часовника.

— Ако побързаме, знам къде още не са затворили.

Следващите десет минути се препираха за шампанското. Бет, леко замаяна от виното, но и опиянена от мисълта, че най-накрая щяха да си имат собствен дом, държеше да е най-доброто. Дом Периньон. Джак, който искаше да прояви известна лоялност към родината ѝ, настояваше да е австралийско. Дани вече се беше уморил, ставаше все по-капризен и искаше да си тръгват. Задърпа баща си за джоба. Накрая Дом Периньон победи.

Двамата изпиха почти цялата бутилка, като с всяка нова чаша Бет ставаше все по-възторжена и се смееше все по-звънко. Позволиха на Дани три глътки (Ей, че то не било лошо!), след което го сложиха да си легне. После съпрузите се сгушиха на дивана във всекидневната и се впуснаха да обсъждат новата къща и промените, които щяха да направят в нея. Не след дълго сънят ги обори и те заспаха прегърнати.

Дните летяха. В болница „Картър“ тихата война на Джак започна да дава видими резултати. Нетърпелив да обедини повече специалисти около своите научни изследвания и да обезпечи разрешаването на набелязаните задачи, Джак организира нови заседания с началниците на отделения. Някои от тях все още обмисляха дали да се включат. Педиатрите искаха повече базисна информация, патолозите настояваха за точни инструкции при извършване на аутопсия, а хирурзите изразиха желание на този етап да не участват, тъй като не бяха напълно убедени, че сроковете са реални. Цял следобед отиде за повторното представяне на проекта пред всяка отделна група. Още една сутрин за разясняване на новите изисквания от страна на ръководството. В цялата болница бе въведен експериментален три месечен график, в който старшите по ранг фармацевти щяха да надзирават предписването на медикаменти. А лекарите мразеха преценките им да бъдат разглеждани под лупа.

Нещо, което предизвика още по-голямо раздразнение, бе ревизията върху подбора на лекарства и дозировки, която щеше да бъде проведена в интензивните отделения. Крайният резултат за всеки лекар бе още извънредна работа и реакцията на екипа на кардиолозите отразяваше общото недоволство. Навъсени физиономии и роптаене по коридорите. За разлика от всеки друг път Нат Паркър бе единственият сред старшите лекари, който изрази несъгласие.

— По дяволите, Джак, това място затъна в бюрокрация. — Крайниците му помръдваха неспокойно повече от всякога, а раменете му потръпваха от раздразнение. — Цялата тази история ще доведе само до повече бумащина и нищо повече.

Джак беше съгласен, но нямаше какво да направи.

— Ръководството има основание да подкрепи подобна политика — обясни той. — В едно изследване на превантивните мерки неблагоприятните реакции на лекарства бяха намалени с шейсет и шест процента вследствие на извършената от фармацевт проверка на

практиката за предписване на медикаменти. Един такъв резултат сам по себе си вече е твърде красноречив.

Но киселите физиономии си останаха. Всъщност новият професор беше сериозно обезпокоен от липсата на недоволство от страна на другите двама кардиолози. Хари Чан и Мартин Шрийв сякаш бяха безразлични към съобщенията му, особено Шрийв, който слушаше разискванията с ленива усмивка. И макар да не казваше нито дума, езикът на тялото му бе твърде красноречив.

— Някои от съществуващите грешки — обобщил Джек, като държеше под око Шрийв — включват погрешна дозировка, неточна честота на приемане, неправилен избор и еднотипна терапия.

След което реши да провокира реакция.

— Какво мислиш за това, Мартин?

Шрийв сви рамене.

— Ти си професорът, ти даваш тон. Щом костюмарите казват да скачаме, по-добре да започваме да загреваме.

Сред по-младите избухна нервен кикот. Отношението на Шрийв беше толкова необичайно, че дори Нат Паркър проточи врат, за да е сигурен чия е репликата.

— Наистина. — Джек нямаше сили да продължава обсъждането. — Хайде да приключваме и може би ще имаме възможност да поговорим пак, след като мине известно време.

Джек си даваше сметка, че сега събитията у дома изтикваха работата му на заден план и изпита тревога, че може би губи необходимата връзка с отделението. В желанието си за някакви отзиви, той дръпна Хари Чан настрана.

— Всичко наред ли е? Някакви проблеми, за които трябва да бъда уведомен?

Дразнещият смях на Чан го накара да съжали, че въобще си е отворил устата.

— Не може да бъде. Всичко върви чудесно. Всъщност, шефе, нещата май никога не са изглеждали толкова добре, повярвай ми.

Джек не можа да реши кое го раздражни повече — стържещият смях и самодоволните усмивки или това, че Чан го нарече „шефе“. Никой до този момент не бе използвал това обръщение и той го ненавиждаше. Беше се погрижил в кардиологията да разберат, че

признанието и резултатите до голяма степен идват от съвместните усилия, а не само от личната инициатива.

Върна се в кабинета си и плътно затвори вратата, след като предупреди Хелън да не го безпокои. Седна зад бюрото, качи крака на масата и сбърчил чело се замисли за положението. Хари Чан изглеждаше в страхотно настроение. Това беше успокоително, все пак едва ли имаше нещо, което се спотайваше в мрака. Но какво, по дяволите, ставаше с Мартин Шрийв? За човек, който го бе заплашил, че ще си търси правата по съдебен ред, той бе прекалено пасивен и това никак не му харесваше. После се упрекна, че не е способен да се зарадва на част от положителните промени. „Я по-ведро, нещата се развиват! Не можеш вечно да поглеждаш назад. Хайде, размърдай се, чака те още много работа!“

Десет минути по-късно Джак беше навън по коридорите, наглеждаше пациентите, проверяваше предписания, разговаряше с екипа от спешното. „Ето така трябва да бъде. Лекуваш болни, ръководиш работата в отделението и действаш така, че присъствието ти да бъде осезателно и градивно.“

И Джак започна да се успокоява.

В четвъртък, 2 септември, двамата с Бет внесоха депозита за новия си дом.

Когато се пътува с кола извън града в северна посока по Шеридан Роуд, щом пътят завие, наоколо вече е Уилмет. Вдясно се открива величествена гледка към езерото Мичиган, а вляво — внушителен храм, построен с дантелена зидария, който изглежда така, все едно е долетял с вълшебно килимче направо от Индия. Тази любопитна постройка е бахайски храм — една от петнайсетте сгради за богослужение в околността. Обгърнал крайбрежието, Уилмет се намира в южния край на разположени едно след друго предградия, образуващи благоденстващия район „Северен бряг“. Повечето имоти около езерото са на стойност един милион долара, а нагоре рядко можеше да се намери нещо за продан под двеста хиляди.

И в най-необузданите си мечти Джак никога не бе допускал, че ще живее в такъв богат и престижен район. Ако го бяха питали, той щеше да отвърне, че това не е в техния стил — нито в неговия, нито в

този на Бет. Но да изведе семейството си извън града бе единственият начин да убеди Бет да остане в Чикаго. От мястото вдясно той я наблюдаваше как шофира новия им шевролет към офисите на агенцията за недвижими имоти, очевидно развълнувана от предстоящото местене в толкова престижен квартал. „Всеки ден научавам по нещо ново за тази жена“ — помисли си той.

— Ако ми позволите да изразя мнението си, госпожо Хънт, това е много хубав дом — избоботи Пол Ридж, главният посредник в „Недвижими имоти в предградията“.

Бет и Джак отдръпнаха столовете си от бюрото му. Дани, с типичната неучтива искреност на децата, изрази мнението си, като си запуши ушите и направи кисела гримаса. За щастие Ридж не забеляза жеста, защото беше забил глава в някакви документи и книжа. Бет стрелна сина си с предупредителен поглед и Дани сви рамене с престорена невинност. От другата страна на масата сбръчкани възлести пръсти прелистваха текст с правни положения. Този ден Ридж беше в по-официален костюм, с бяла риза и папийонка. За разлика от него сегашните му клиенти носеха шорти и памучни блузи. Заради жегата Бет бе вдигнала русите си коси. Въздухът отново бе влажен, но температурите бяха поспаднали. Слънчевата светлина се процеждаше през високите облаци.

— Можем да уредим покупката още днес с депозит от сто и шейсет хиляди долара — това е двацет процента от договорената цена, възлизаща на осемстотин хиляди долара.

Джак започна да пише чек. Асоциирана банка Чикаго бе уредила финансите, след като Джак бе внесъл десет хиляди долара предплата.

— Ще искам баланса — воднистите очи на Ридж се възряха в цифрите, които бе написал в бележника си, — от шестстотин и четиридесет хиляди долара... — той направи пауза, за да остави казаното да стигне до съзнанието на клиентите му — до последния ден на този месец, в случай че придобиете собствеността според уговорката. Трябва да се вземат предвид и обичайните допълнителни разходи — такса право на имущество, такса по прехвърлянето, записване в регистрите и прочие.

Осемстотин хиляди долара! Когато окончателната договорена сума бе изречена, Бет погледна към съпруга си. Сега очите ѝ бяха сериозни и в тях се четеше решителност. Тя бе мечтала за този ден

години наред, беше си фантазирала за него в много запуснати и неугледни жилища. И докато се взираше в излющената боя, в избелелите тапети и протърканите килими, тя се беше питала дали някога изобщо щеше да притежава собствен дом. Никога нямаше да забрави едно от жилищата — плесен по тавана, влага, която проникваше през зле уплътнените рамки на прозорците и какво ли не още. По онова време Дани беше още бебе, нямаше и година, и като всяка майка с първо дете Бет непрекъснато се тревожеше за здравето му. „Ще те обявя за основател, ковчезник и единствен член на Дружеството на любителите паникьори“ — дразнеше я тогава Джак. И наистина Бет виждаше опасности там, където не беше логично да съществуват. Тя беше убедена, че ако бебето ѝ пълзи по мръсни подове (въпреки че ги стържеше два пъти дневно), то ще хване глисти. Затова по отношение на семейното жилище нейната дума беше решаваща. В онзи случай тя напусна демонстративно и живя десет дена на хотел, докато Джак се мъчеше да намери някаква по-прилична квартира под наем. Накрая късметът им проработи — наеха малък апартамент недалеч от болницата, където изкараха още шест месеца, докато Джак обогатяваше с още точки и без друго впечатляващата си биография.

Това бе моделът на тяхното съществуване. Вечно в готовност да се преместят, от настоящия преподавателски пост към следващия — Сидни, Лондон, Дъблин, Филадельфия, Ню Йорк. Някои от жилищата бяха по-добри от другите, но всички до едно бяха твърде неподходящи за млада майка с бебе. Когато Дани поотрасна и се превърна в буйно и палаво момче, Бет се бореше да овладява енергията му. Обикновено жилищата на болницата бяха малки и ако изобщо имаха двор, той беше безкрайно неподходящ за игра навън, особено след като беше валяло. Първата от многото футболни топки по онова време мина през един прозорец. Търпението ѝ понякога се изчерпваше и тогава идваше ред на горещите молби за промяна, които обикновено нямаше кой да чуе. Бет скоро осъзна, че нейният съпруг е страстно отдаден единствено на своята работа и изследванията си и че всъщност никога не е разбирал докрай положението ѝ. Сега, най-накрая, тези години на трудности щяха да свършат.

— Сто и шейсет хиляди долара — Джак подаде чека на посредника.

Пол Ридж го огледа и после се обърна към Бет.

— Не е повече, отколкото заслужавате, госпожо Хънт.

Бет му се усмихна в отговор. През седмиците на търсене и жонглиране с финансите, Бет и възрастният посредник се бяха сприятелили. Той беше разбрал за всички места, на които бяха живели и дори беше изслушал подробно описанието на някои от най-западналите болнични квартири.

— Мисля, че и малкият Дани ще се устрои добре тук. В този квартал децата се връщат вкъщи за обяд, стига да искат, и ходят на игрището след училище, без да се притесняват от нищо, защото се чувстват в безопасност.

Той не можеше да знае колко важни бяха тези боботещи думи за малката му публика. Бет хвърли поглед към Дани и с удоволствие отбеляза, че той бе така любезен да си държи ръцете далеч от ушите.

— Повечето хора смятат този район за Камелот — продължи Ридж. Той сякаш се опитваше да омекоти удара от крайната висока цена. — Те не продават, ако решат, че искат да се сдобият с по-голяма къща. Не, господине, те просто се разширяват. Миналата година бяха издадени около хиляда разрешителни за дострояване. Това е съдбата на повечето стари тухлени постройки и къщите с гипсова замазка.

Гръмкият глас стихна, изпълнен с носталгия към живота в онези безвъзвратно отминали дни.

Докато пътуваха към обекта на своята последна инвестиция, в колата цареше мълчание. Пътъом минаха покрай модерната постройка от тухла и стомана, която се канеха да разгледат точно преди да забележат „Джолиет“. Цената ѝ беше шестстотин хиляди долара и къщата беше годна за незабавно нанасяне. Джак плъзна поглед по лъскавата ѝ фасада, като за пореден път се запита дали не бяха сбъркали с извършената току-що покупка. Улиците наоколо бяха безлюдни, ако не се смятаха няколкото деца, които се преследваха на велосипеди, и някакъв човек, целият в сапунена пяна, който се опитваше да си измие колата.

— Добре дошли.

Бет не отговори, вперила поглед в пътя пред себе си. Джак почувства известно напрежение.

— Всичко наред ли е?

Бет беше спряла, за да завие надясно, мигачът просветваше, а тя бе присвила очи, докато се взираше в страничното огледало.

— Да, да.

Колата сви зад ъгъла и пое покрай ред къщи от червени тухли. Отпред Джак мярна надписа „Продава се“ в тяхната нова градина. Погледна жена си и видя, че бе прехапала устни. Той сложи успокоително ръка на рамото ѝ и го стисна лекичко. Когато намали и спря пред „Джолиет“, Бет се усмихна напрегнато. Накрая думите рукнаха.

— Хънт, аз никога не съм имала толкова пари. Няма да прекараш остатъка от живота си в съжаление за тази стъпка, нали?

Джак размаха нервно ръце.

— Няма връщане назад, Бет. Тук сме, за да останем. Забрави за парите, хайде да си живеем живота!

Замлъкнал на задната седалка, Дани внезапно се приведе към тях.

— Когато вие двамата решите, че сте свършили, искам да си погледна стаята — каза тихо той.

Прекараха два часа, обикаляйки из старата къща. Стъпките им отекваха в тишината. Бет носеше рулетка и отдели специално внимание на детската — мереше и доуточняваше, като записваше всяка подробност в един бележник. Докато жена му беше заета, Джак хвърли бърз поглед на корицата. Отгоре с маркер беше написано „Джолиет“, а вътре Бет нахвърляше собствените си наблюдения и решения. *Когато се боядисва горе, старите завеси да се смъкнат и да се запазят. Килимът да се изхвърли. Дърводелец да ремонтира стълбите, за да се изключи всякакъв риск. Голямата спалня да се пребоядиса. Да се сменят крановете в банята.* На другата страница имаше още.

Дани изчезна в своята тайна обител на тавана и подскоците му горе трополяха по дървения под. Джак и Бет останаха долу в детската. Бет се облегна на рамото на мъжа си с подозрително влажни очи.

— Може би горе трябва да сложим мокет, за да изолираме шума — отбеляза Джак.

— Сигурно. Продължавам да мисля, че е по-добре да започнем с ремонта от първия етаж и постепенно да продължим нагоре. Стая по стая, всичко да се прави внимателно, без да се бърза. — Тя се изпъна

на пръсти и целуна Джак по бузата. — В края на краищата имаме цял живот да я оправим както ни се иска.

Отвън съпрузите отново се хванаха за ръце и се възхитиха заедно на силуета на къщата. Високите тесни покриви се открояваха на фона на яркото слънце, а червените тухлени стени създаваха особен уют и атмосфера.

— Прекрасна е — прошепна Бет. — Мечтала съм си за такава години наред. — Тя прегърна съпруга си през кръста и го стисна леко. — Какво мислиш, Хънт? Щастлив ли си най-накрая?

Джак смъкна слънчевите си очила и се взря в ипотеката си.

— Не си спомням някъде да съм виждал по-хубав имот — заяви той накрая.

Радостни викове привлякоха вниманието им. Дани вече беше от другата страна на улицата. Беше си намерил изоставена футболна топка и сега я гонеше покрай канавката.

— От спестяванията ни останаха към шест хиляди — каза Джак, преди да потеглят отново. — Купих шевролета с онова, което бях добавял от новата заплата.

Бет обмисли казаното за десетина секунди и отсече твърдо:

— Напълно достатъчно, за да започнем ремонта веднага.

Само виковете на Дани отвън предотвратиха следващия спор. И на два пъти отлаганата среща с адвокатите от „Уайнбърг и сътрудници“.

Лекарите мразят адвокатите. И понеже юристите са наясно с отношението на медицинското съсловие към тях, им отговарят със същото. „Уайнбърг и сътрудници“ имаха офиси в един голям търговски център почти в центъра на предградиято. В чакалнята им, оборудвана с климатик, висеше сложена в рамка изрезка от местния справочник „Жълти страници“. Наред с очевидно поразкрасена снимка на Хърб Уайнбърг (както ги показват по телевизията) вървеше следният текст: „Лични щети и недвижими имоти. Безпроблемно уреждане на ипотеките. Удостоверяване право на имущество, огледи, консултации при сключване на договор за покупко-продажба, уреждане на застраховки срещу непредвиден риск“. Отдолу, точно под частта за личните щети се мъдреше твърдението: „Това е фирма, която

предлага реална помощ на оцетените“. Кое по никакъв начин не облекчи неприятното чувство на Джак, което го обхвана веднага щом стъпи на вражеската територия. Въпреки изражението на Бет, което граничеше с отчаяние, и едва сдържания кикот на Дани, той продължи да чете. „Печалба за повече от трийсет години, никаква такса, преди да сте успели, пътни злополуки... увреждания при падане... насилствена смърт... ухапвания от куче.“

Накрая Джак стигна до фразата, която за малко не го извади от равновесие: „щети при лечение в болница“.

Няма по-голяма стръв за безразсъдния гняв на доктора от адвокати, които се опитват да подстрекават и печелят от процеси, заведени от жертви на злополуки. Джак продължи да чете обявата и научи, че „Уайнбърг и сътрудници“ са осигурили „много жилища на стойност един милион долара“. Това само подхрани най-лошите му предразсъдъци.

Офисите бяха ярко осветени и модерни, със секретарка на средна възраст с фризирана синкава коса, която блъскаше неистово по клавиатурата и представляваше единствената преграда между чакащите и великия адвокат. Докато наблюдаваше доста ниската активност, Джак заключи, че съдружниците на Уайнбърг фигурират само на книга.

— Как сте, приятели? Заповядайте, влизайте.

Хърб Уайнбърг беше доволен на вид дребен и набит човечец. Беше се нацедил в прекалено тесен костюм, който почти пицеше от болка. Носеше очила, които непрестанно се смъкваха на топчестия му нос и той трябваше да ги бутва често-често на мястото им. Рунтави вежди, които помръдваха, докато говореше, и бузи, изпъстрени с морави жилчици. Малки пълни ръце, с които потропваше по ръба на писалището си с орехов фурнир и акцент, който предполагаше, че все още не е превъзмогнал напълно провинциалната си същност. Наличностите върху бюрото му се изчерпваха с един светещ монитор, две писалки и бележник.

Здрависаха се. Хърб разроши приятелски косите на Дани. Момчето му се усмихна в отговор и после хвърли поглед към баща си, за да види дали така е добре. Гримасата на Джак подсказа, че се чувства предаден.

— Местите се в нашия район? — Адвокатът се приведе напред в кожения си стол.

Бет отговори.

— Да. Платихме си депозита за един имот на „Шимна“.

Хърб беше впечатлен.

— „Шимна“. На тази улица има доста баровци. — Той се обърна към Джак. — „Картър“ трябва да ви плаща доста добри пари, докторе. — Усмивката му увисна несподелена. — Значи искате аз да оформя правната документация?

Колкото и сърдито да гледаше, Джак трябваше да признае, че в поведението на Хърб Уайнбърг нямаше и най-малък признак за неприязън към лекарското съсловие. Последва кратко обсъждане на онова, което им беше необходимо. През цялото време обясняваше Бет, а Джак кимаше само когато Хърб го поглеждаше, вероятно за да го включи в разговора. Петнайсет минути по-късно бяха уточнили таксите, сроковете и първоначалното получаване на документите.

— Осми октомври. — Хърб погледна календара си. — Влизате във владение по обяд, така че всичко трябва да е напълно готово рано сутринта. Не ми се ще да ви видя как висите на прага целия уикенд.

Бет се засмя напрегнато, Дани се изкиска, а Джак са навъси още повече. Но към края на разговора вече му беше трудно да поддържа тази поза. Хърб не беше човекоядец. Беше отлично запознат с района и даде полезни съвети на Бет за училища и магазини и предложи да проверят как стоят нещата в един юношески отбор по футбол. Дори предложи на Джак да членува в местния голф клуб.

— Мога да поговоря с някои хора и да ви преместят по-напред в списъка на чакащите.

— Не играя голф — отвърна доста рязко Джак.

Хърб го погледна така, все едно Джак падаше от луната.

— Че кой доктор не играе голф? Аз мислех, че учат началните удари още в университета.

Добродушният му хумор взе връх и в края на срещата им Джак вече не се мусеше и дори се засмя на една-две шеги на адвоката. И когато шофираше срещу най-натовареното движение обратно към Западен Деминг, вече се бе отпуснал достатъчно, за да почерпи семейството вечеря в един местен изискан ресторант. Толкова не му се вярваше, че притесненията му бяха останали зад гърба, че почти му се

прииска да се ощипе. Най-накрая се бяха сдобили с къща, той си имаше престижна работа и беше инициатор на реорганизацията в отделение, което скоро щеше да отговаря на световните стандарти. Време беше да престане да се притеснява и да започне да живее.

— Не пускате деца? — изръмжа той на салонния управител. — Ние празнуваме, така че точно това дете ще го пуснете.

Дори и Бет, която бе вечният миротворец, този път не отстъпи.

— Защо просто не ни дадете онази маса, ей там до прозореца? Встрани е и никой няма да ни види.

Чарът ѝ се оказа решаващ. Както и слабостта на сервитьора към блондинки с кафяви очи, дълги загорели крака и сочен бюст.

Д-р Герт Крозер се беше върнал в Ню Йорк и се намираше в седалището на корпорацията в Манхатън. Зад голямото си писалище Стан Данкър му представяше маркетинговите проучвания за пласмента на „Циклинт“ и обясняваше новите промоционални стратегии, които вече бяха в ход. Телефонната му връзка с външния свят беше преустановена и личната му секретарка Мария беше предупредена да отклонява всички обаждания.

— Започваме на 21 септември със серия реклами по националната телевизия. От Източното до Западното крайбрежие. Следва график на рекламни кампании и по други национални средства за масова информация. Освен това сме съсредоточили усилията си във всеобхватна кампания, засягаща потребителското търсене. Наели сме хора, които да набелязват търговски центрове и да предлагат безплатни насърчителни прегледи. Ще се раздават и рекламни листовки, изтъкващи преимуществата на „Циклинт“.

Мария влезе в стаята с поднос сандвичи и кафе, прекъсвайки изложението на своя шеф. Усмихна се напрегнато на Крозер и после хвърли тревожен поглед към Данкър, който ѝ кимна да напусне. Данкър си наля кафе, добави сметана и си избра сандвич с пиле и ръжен хляб. Изчака, докато реши, че Крозер е готов, и натисна едно копче вляво от себе си. Светлините в офиса угаснаха и автоматични щори закриха прозорците. Върху екрана, който се бе открил зад една имитация на картина с маслени бои, се плъзна цветен диапозитив.

— Това е подбор на атрактивни рекламни витрини и щандове.

Одобрително мърморене.

Щрак. Нов диапозитив.

— Провеждаме междушатски образователни вечери, на които представяме фармацевтичния продукт и връчваме подаръци на стойност двеста долара на всички присъстващи.

— Добре, това е много добре.

Щрак.

— Предлагаме парични стимули на отбрани семейни лекари, които предписват „Циклинт“. Те са нашата най-голяма целева група и се набират най-лесно.

Щрак.

— За да насърчаваме по-тясна връзка между лекар и фармацевт, предлагаме и предварителни възнаграждения. Всъщност първия месец ще претърпим загуби, но ще ги компенсирате още през първата седмица на следващия. Това налага категорично „Циклинт“ на пазара за сметка на всички останали лекарства за сърце. Освен това аптекарите ще разпращат рекламни материали на всеки лекар в районите си с подробности за спестяванията, които пациентите им могат да реализират, като преминат на „Циклинт“. Ще мине по-скоро като жест на добра воля, отколкото като рекламен трик.

— Много добре.

Кратка пауза, в която Данкър отхапа от сандвича си и ново щракване. Снимка на млада жена, облечена в най-новата униформа на представител на „Земдън“. Елегантен тъмносин блейзър, бяла блуза и дълга ленена пола в кремав цвят. Трите горни копчета на блузата бяха разкопчани, а полата беше със странични цепки.

Щрак. Същото момиче, в същата униформа, само че в различна поза.

— Облеклото е замислено така, че при нужда да може да открива плът — поясни Данкър. — Момичетата може да са притеснителни или предизвикателни. В зависимост от лекаря. Хомосексуалистите няма да се хванат на въдицата, затова се въздържаеме от крайности. Но при мъжкарите включваме на пълни обороти.

— А жените? — попита Крозер. Той бе изцяло погълнат от разясненията. Чашата с кафе си седеше непокътната, а сандвичът бе изяден само наполовина. — Как ще се действа с лекарките?

— По наша преценка. Ако са млади и впечатлителни, разполагаме с млади привлекателни мъже. За останалите — както се случи.

Щрак. Снимка на известен и уважаван професор по кардиология от Бостън.

— Има специалисти, които формират общественото мнение, но са уязвими. Този например обича да разтоварва с разни пачаври.

— Пачаври? — Крозер бе чул правилно думата, но в мрака на лицето му бе изписано недоумение.

— Ами, нали знаете... проститутки.

— А-ха, die Diernen.

За момент Стан Данкър се замисли за своя шеф от Цюрих. Никога не го беше виждал да яде повече, да пие алкохол или да се върти в женска среда, освен по работа. Тогава как разпуска от напрежението? Нима двадесет и четири часа в денонощието се взира в извлеченията за приходи и загуби? Или все пак някъде в бронята му имаше пролука?

— Искаме да компрометираме колкото се може повече от водещите фигури. Затова сме наели достатъчно момчета и момичета.

И да не схващаше докрай бруклинския жаргон, Крозер одобряваше генералния ход на кампанията. Данкър го наблюдаваше внимателно. Шефът му определено изглеждаше доволен от чутото до момента.

Щрак.

— Тази картичка, прикрепена към бутилка вино, ще потегли към всеки лекар, регистриран в която и да е точка на света.

На екрана се появи предната част на поздравителна картичка — голямо червено сърце със стрела, пронизваща горния му ляв ъгъл.

Щрак. Нов диапозитив.

— Международната уебстраница за „Циклинт“ ще бъде качена на 1 октомври. Североамериканският сайт има версии на четиринадесет езика. Поръчки за „Циклинт“ могат да се изпращат по електронната поща или по факса. Замислили сме форма на триминутна консултация онлайн, която ще бъде обслужвана от наши квалифицирани и регистрирани лекари. Ще има и консултация срещу заплащане, при която срещу седемдесет и пет долара лекарството ще се изпраща веднага, щом рецептата бъде одобрена.

Крозер се въодушеви.

— Отлично, това е в крак с най-новите технологии.

— Има и още — добави самодоволно Данкър. Това бе любимата му територия. — Продажбата на лекарства в Съединените щати достигна връхната си точка при сто и два милиарда долара миналата година с прогнози за още трийсет процента покачване през следващите дванайсет месеца. Двайсет процента от онлайн потребителите са

възрастни граждани, нашата най-важна целева група. Договорили сме и изгодни сделки с други фармацевтични вериги и те закупиха пакета. Чувствам, че ще можем да продадем допълнителни дванайсет процента по имейла. А това са много пари.

— Прекрасно, прекрасно! — Крозер вече не криеше възторга си.
— Всичко това е чудесно.

Усмиваше се. Досега, в зависимост от случая, изражението винаги се променяше в границите от просто навъсено до открито враждебно и Данкър нямаше спомен да е виждал нещо по-различно.

— Предстоят ни вълнуващи времена, хер Данкер!

Завесите бяха дръпнати встрани, екранът прибран. Повикана по интеркома, Мария прибра кафето и закуските. Данкър се завъртя на стола си, опрял брадичка на дланта си. Накрая заговори.

— Всичко това ще се разгръща успоредно. След шест месеца „Циклинт“ ще бъде по рафтовете на всяка аптека във всеки един американски щат. Ако нещата се развиват така, както ги виждам, продажбите само в Северна Америка трябва да покрият разходите по научната и развойна дейност. Само след година вече ще се трупа чиста печалба.

Без всякакво предупреждение Крозер нанесе удар в най-болезнената точка.

— Какво става в Чикаго?

Сърцето на Данкър се сви. Мисълта за този въпрос го бе ужасявала.

— Все още имаме проблеми. Хънт не се хвана на въдицата.

— Казах ви да смените тактиката.

Крозер отиде на любимото си място предразположения на цялата стена прозорец. Долу улиците гъмжаха от коли, които се движеха плътно една до друга, и от минувачи, които рискуваха живота си или някой крайник, за да пресекат на отсрещната страна. В далечината фериботи браздяха обкичената с бели пенести гребени повърхност на река Хъдзън, устремени към остров Елис. Навън беше хладно. Необичайно високите за началото на септември температури по Източното крайбрежие бяха паднали с петнайсетина градуса след набега на студен фронт в ранната утрин.

Данкър въздъхна.

— Д-р Крозер, колко пъти трябва да ви обяснявам? — В гласа му прозвуча раздражение, сякаш му бе омръзнало да назидава вироглав тийнейджър. — Всичко опитахме с този човек. Непреклонен е.

Крозер слушаше търпеливо, без да каже нито дума. Данкър продължи да настъпва.

— Остават — той погледна календара, — трийсетина дни до пускането на „Циклинт“ на пазара. — Давам си още една седмица и след това просто ще трябва да прибегнем до втората възможност.

Крозер закри из стаята.

— Какво друго възнамерявате да направите? — попита той, потупвайки брадичка с телените си очила.

„Нищо — помисли си Данкър. — Изтощен съм и ми дойде до гуша от цялата тази проклета история с Джек Хънт. Защо просто не го зарежем и не си вземем някой друг? Който и да е. Боже, би било толкова по-лесно.“

— Опитвам се да му въздействам чрез административния директор. Той е заинтересован не по-малко от нас кампанията да бъде осъществена съвместно.

— Директорът е все същият Стив Даунс, за когото ми споменахте в предишния ни разговор, нали, хер Данкер? Тогава той не свърши работа. Мисля, че и занапред няма да е по-различно.

Стан Данкър бе изненадан от добрата памет на големия шеф от Цюрих. Този приятел вероятно работи с какви ли не началници на отделения по целия свят и сигурно ухажва изтъкнати кардиолози във всяка страна, но въпреки това положението в Чикаго му е станало идея фикс.

— Не бих го отписал толкова бързо. Той е ключова фигура в тази болница. Осведомен е за всички професионални и лични противоречия, наясно е и с най-малкия шанс, който бихме могли да използваме, за да намерим изход от тази задънена улица. Ако някой може да се справи успешно с положението, това е именно той.

Герт Крозер мушна очилата в джоба на сакото си, подръпна ръкави, оправи ризата си и огледа крайния резултат в отражението си върху матираното стъкло.

— Хер Данкер, предлагам ви да отстраните Джек Хънт от сцената. Времето изтича.

Без да каже нито дума повече, той излезе от стаята.

Долу, в оживеното фоайе на небостъргача, Крозер включи мобилния си телефон и набра някакъв номер. След четиридесет секунди някой от другата страна на линията отговори на позвъняването му и разговорът им продължи не повече от минута. Директорът от Цюрих прибра апарата, проправи си път до въртящата се врата, излезе навън и потъна в забързаното по улиците множество.

Петък, 1 октомври. Апартаментът на Западен Деминг изглеждаше като разхвърлян склад. Подовете на дневната, спалните и импровизирания кабинет бяха запълнени с кашони. Някои бяха изпросени от кварталния супер, други от магазина за алкохолни напитки, откъдето бе купена бутилката Дом Периньон. Останалите кашони бяха по-големи и по-здрави и бяха предоставени от фирмата за пренасяне.

— Колко преброи?

Дани, който бе получил разрешение този ден да не ходи на училище, придоби замислен вид, сбърчи чело и издаде напред устни. Липсваше му само дим от ушите.

— Двайсет и два.

— Добро момче.

Бет преливаше от възмущение, възторг и паника. Кашоните бяха подредени в последователността, с която щеше да ги разопакова в новата къща след седмица. Транспортът бе поръчан за следващия петък сутринта. Всичко щеше да бъде доставено в Уилмет до края на деня. Сегашното им жилище трябваше да бъде освободено и подготвено за следващите наематели до петък, 15 октомври, който се падаше седмица по-късно. Допреди няколко дни тя смяташе, че всичко върви по план в тази доста напрегната програма. С изключение на времето. Вече четвърти ден не спираше да вали.

— Кой е първи?

— Аз. — Дани изпъчи важно гърди. — От едно до осем — изрецитира той, като четеше етикетите. — Дрехи, обувки, маратонки, спортни блузи, футболен екип, бутонки... Значи мои снимки, плакати, топки с автографи, шалчета, фланелки и шорти.

— А какво има в кашони тринайсет — седемнайсет?

За първи път от седмици Бет имаше възможност да остане насаме с момчето си. С приближаването на деветия му рожден ден в средата на ноември тя забелязваше все повече промени в него. Със

сигурност беше станал по-висок и вече ѝ стигаше до рамото. Освен това често избухваше точно като баща си. Изчервяваше се всеки път, когато се препираха за нещо, и прехапваше връхчето на езика си. И в такъв момент започваше да прилича на безпризорен с късо подстриганите си тъмни коси, с рязаните и изнищени по краищата дънки и мърлява тениска. Бет толкова силно обичаше момчето си, че изпитваше почти физическа болка. Най-накрая Дани щеше да си има собствена стая в тяхна собствена къща и място, където щеше да се чувства защитен. Завинаги.

— Тези са за татко.

— Правилно.

Пет бяха заделени за скромните одежди на Джак — пет костюма от стандартно дебел плат, един летен, десет чифта панталони за различни сезони, безброй ризи и връзки, шест чифта обувки, два чифта високи зимни обувки за сняг и разни други неща.

— Кой е последен?

— Мама.

— Е, да, все мама.

Номерата от осемнайсет до дваисет и две бяха нейни. Един кашон беше отделен за скъпия тоалет, който беше облякла на банката на кардиолозите през юли. Роклята над коляното с дълбоко деколте и тънки презрамки, обувките и подходящата чанта-плик — всички те бяха внимателно увити поотделно в мека хартия и прибрани. После кашонът бе залепен и подсилен с тиксо. Останалата част от гардероба ѝ (по-голямата част купен от сезонни разпродажби) беше опакован с далеч по-малко старание.

— Знаеш ли — каза тя, — когато напускахме Ню Йорк, успяхме да натъпчем всичко в шест куфара.

Всъщност говореше на себе си. Дани вече се беше втренчил в телевизора. Даваха „Семейство Симпсън“, а и навън валеше така, че не можеше да избяга в градината.

Бет се озърна безпомощно. Освен неразборията от кашони, имаше и найлонови чували, натъпкани с прибори и съдове. В един ъгъл лежаха забравени два акварела с австралийски пасторални сцени — сватбени подаръци, които Джак до такава степен не харесваше, че бе замислил да ги окачат на места, където няма да се виждат. После идваше огромен куп от медицински текстове и документация —

материали от изследванията на Джак, които се считаха за по-важни от всичко останало. Десет месеца нови покупки и апартаментът едва ли не се пръскаше по шевовете. Нещо трябваше да се случи. „Благодаря на Бога за болница «Картър» — помисли си тя. — Ако трябва да опаковам всичко това още веднъж, просто ще откача!“

Тя отиде до предния прозорец и се взря в премеряващия погледа дъжд. Улицата беше почти пуста, ако не се смяташе някой случаен минувач, който минаваше забързан, с чадър в ръка. Все още се точеха коли, енергично размахващи чистачки. Дърветата бяха почти голи, а златистите им листа образуваха влажни купчини по тротоара.

Бет се върна към настоящата си задача и отново започна да брои кашоните. Един, два, три... Едва успя да се добере навреме до умивалника. През следващите пет минути се задавяше и повръщаше, докато цялата плувна в пот. Когато вълните на гадене поотминаха, тя се отправи предпазливо към спалнята и легна на леглото. Стаята се завъртя пред очите ѝ и тя стисна клепачи, за да прогони светлината. Познатата до болка музика от „Семейство Симпсън“ достигна до нея заедно с надигащия се следващ пристъп. С колко ми закъснява? Заради всичките тези промени и важни решения, беше изгубила представа за времето. Коя дата сме днес? Началото на октомври, добре, значи това прави... прави... о, боже, стават почти седем седмици.

— Мамо, добре ли си? — Момчето прозвуча загрижено, но очевидно не се беше разтревожило достатъчно, за да се отдели от екрана.

— Да, просто малко си почивам.

Високият глас на Хоумър Симпсън: „Мардж, къде ми е вечерята?“ заля мислите ѝ. Но за първи път Бет се зарадва на онова ужасно чудовище във всекидневната. Главата ѝ потъна във възглавницата. Тази рокля няма да ми стане никога вече. О, не, виж колко е часът. Закъснявам. Оригване и горчив вкус от жлъчката, която изпълни устата ѝ. Докато притваряше очи, внезапен пристъп на вятър разклати рамките на прозорците. Само половин час, не ми трябва повече.

— Моето твърдение е, че специфични патогенни бактерии най-малкото допринасят за сърдечните заболявания в ранен стадий. —

Професорът по кардиология представяше своята научна хипотеза пред комисията по етика към болницата, най-накрая получил шанс да завърши изследователския си проект. — Например, има доказателства за преждевременно уплътняване на коронарната артерия при мишки, нарочно подложени на въздействието на *Chlamydia pneumoniae*. Високотехнологични тестове откриват бактериални наличности у пациенти с други хронични болести, което подкрепя тезата за ролята на микробите в оформянето на патогенния фон.

Съветът бе извикал Джак на предварително заседание, за да изслуша научноизследователската му програма. Тъй като неговият модул щеше да включва голям брой различни отделения, надзорният съвет искаше да се увери, че проектът ще бъде добросъвестен и не безбожно скъп. Членовете на съвета бяха шестима — две жени и четирима мъже. Всички се бяха събрали в кабинета му на деветия етаж. Трима от тях бяха пенсионирани старши служители от персонала на клиниката, единият беше независим учен от Вашингтон, а последните двама бяха началници на отделения в бели престилки, които нямаха пряко отношение към обсъжданите дисциплини.

Отвън Хелън Брадли отклоняваше всички телефонни разговори, записваше съобщения на отделни листчета и поръчваше напитки и закуски. Беше притеснена от мисълта за важността на съвещанието. Това бе големият ден на нейния шеф. Успееше ли да ги убеди в становището си, значи бе преодолял най-важното препятствие. След което щеше да започне истинската работа, свързана с писане и подбор. Но преди да е получил предварителното одобрение, всичко беше временно преустановено.

— Значението на това изследване е огромно — заяви въодушевено Джак. — В бъдеще може би ще предлагаме ваксина срещу сърдечносъдови заболявания или ще лекуваме създадените вече условия с антимикробни медикаменти. — Сред слушащите някои повдигнаха вежди недоверчиво. — Джоузеф Мюлстайн от болницата в Солт Лейк Сити е установил, че *Chlamydia pneumoniae* могат да се открият във вътрешността на кръвоносните съдове на хора със сърдечни заболявания, но не непременно под медицински надзор.

Скептично вдигнатите вежди се отпуснаха. Мюлстайн беше знаменитост.

— Тази бактерия не живее върху самите клетки, а вътре в тях и е по-скоро като вирус.

Джак вече беше раздал на аудиторията резюме от три страници на изложението си.

— Позволете ми да насоча вниманието ви към последния абзац от документацията. — Разнесе се шум от разлистване. — Предлагам следното заключение. Възможно е микробът да е невинен наблюдател, който се чувства у дома си в артерии, увредени от години консумация на мазнини и липса на физическа активност. Само че зайци, подложени на хранителен режим с високо съдържание на мазнини, проявяват удебеляване на артериите много по-бързо, когато са нарочно заразени с *Chlamydia pneumoniae*, което предполага, че тази бактерия допринася активно за развитието на болестта.

Настъпи кратка пауза, после Джак вдигна една дебела папка.

— По-подробни и обстойно защитени аргументи се съдържат тук и на излизане Хелън ще ви даде по едно копие. Предупреждавам ви, обаче, че не е леко за четене.

Появиха се няколко любезни усмивки. Последва деветдесетминутно разгорещено обсъждане, в което Джак бе засипан с въпроси: „Откъде сте сигурен, че подобрените отделения ще се отзоват? Ще ви трябва ли допълнителен персонал? Какви са данните, с които лично вие разполагате, относно бактериалните причинители на артериално удебеляване? Как предлагате да се съотнесат клиничните заключения с лабораторните резултати?“. Членовете на комисията задаваха въпросите си с безмилостна решителност и когато най-накрая бяха удовлетворени и приключиха разпита, Джак се почувства изцеден. Беше пристигнал с безупречен костюм и риза, но в края на обсъждането вече бе хвърлил сакото и вратовръзката и беше навил ръкави. Мокра от пот, ризата беше залепнала за гърба му.

— Звучи добре, професоре — обяви накрая председателят, след като времето за обсъждане изтече. Беше висок, сивокос мъж, с пъстър пуловер с висока яка. Според справката беше шейсет и осем годишен, но изглеждаше с десет години по-млад. — Имаме много неща за доуточняване, но мога да ви съобщя, че първоначалната реакция е изключително благоприятна.

Джак се поздрави мислено. Какво значение щеше да има това за отделението и за болницата. Той беше убедил най-важните лекари

както в това здравно заведение, така и извън него, да го подкрепят. И това след всички тези години, в които беше пренебрегван, и идеите му бяха обект на присмех или пренебрежение.

Докато председателят говореше, Хелън стоеше до своя шеф. Този ден тя се беше облякла в колосана, безупречно бяла униформа с червен колан. Косите ѝ бяха опънати назад и захванати с шнола. Енергична, прецизна, решителна и надеждна. Усмиваше се широко, като внимаваше да благодари на всеки член поотделно за вниманието и отделеното време. Хелън напълно подкрепяше Джек и неговите драстични промени в кардиологичното отделение. И се беше постарала това да стане ясно на целия девети етаж. Никой не смееше да говори срещу шефа ѝ там, където имаше опасност тя да го чуе.

Когато членовете на надзорната комисия си тръгнаха, тя му подаде купчина листчета със съобщения, които изискваха незабавното му внимание.

— Добра новина — нито едно обаждане от фармацевтични продукти „Земдън“.

Джек въздъхна с облекчение.

— Слава богу. Може би най-накрая са проумели думите ми.

Той забеляза, че Хелън му сочи нещо зад гърба му.

— Лошата новина е, че господин Даунс ви очаква.

Една проба за злоупотреба с наркотици беше приемлива. Втора в рамките на две-три седмици вече беше твърде много, но Джек бе проявил стоицизъм и се беше подчинил. Само че третият път му дойде твърде много.

— За бога, Даунс, за какво си ме подгонил?

Намираха се в коридора отвън. Без всякакви любезности, без обръщение на малко име или фамилия. Просто гневен изблик.

— Нямах ли кого друг да преследваш?

Административният директор остана безстрастен. До него седеше същият асистент в бяла престилка, въоръжен с формуляри и стъкленици.

— Аз се мъча тук да издигам престижа на това отделение — разкрещя се Джек, — а ти непрекъснато ми губиш времето, като ме караш да пикая в епруветки!

Хелън се извърна, смутена от репликите и унижена заради своя шеф. Избликът му едва ли щеше да промени особено образа му на скандалджия.

Необичайно, Даунс носеше своята официална болнична престилка на административен директор, с надпис на горното джобче и отдолу титлата му, избродирана на ръка. Четинестата му коса стърчеше във всички посоки.

— Доктор Хънт — каза той, като говореше бавно и с равен тон, сякаш за да подчертае важността на всяка дума, — точка 24 от вашия договор за работа изисква пълното ви съдействие при изпълнението на нашата тестова програма за злоупотреба с наркотици и психотропни вещества. — И той размаха копие от пълния договор под носа на Джак. — При това положение, професоре, ще пикаете ли, или напускате?

В ултиматума се чувстваше скрито тържество и Джак грабна стъкленицата от ръката на асистента.

— Когато аз реша — отвърна рязко той и посегна да затвори вратата на кабинета си.

Даунс успя да се вмъкне между вратата и касата.

— Когато ние решим, докторе, ако не възразявате. А ние решаваме да е сега.

Последваха дващест секунди напрегнато мълчание, в което двамата мъже се гледаха гневно. После Джак отстъпи и махна на асистента.

— Само не ми се лепвай за гърба — предупреди го той.

Даунс се намеси незабавно.

— Моят помощник е инструктиран да надзирава всяко действие. Ако не е удовлетворен, чакаме, докато процедурата се изпълни според изискванията. — Той погледна часовника си. — Сега е три и десет. Имате на разположение един час.

Хелън подаде на Джак чаша вода.

— Изпийте това, ще ви помогне.

Джак с неохота изпи течността на две глътки. Пет минути покъсно лявата му ръка бе с навит над лакътя ръкав и той помпаше с юмрук, за да накара някоя вена да изпъкне. Опита се пряко сили да се пошегува.

— Ако продължавате да ми вземате кръв с такова темпо, скоро ще се нуждая от кръвопреливане.

— Въобщо не си загубила форма, все още изглеждаш добре.

Бет стоеше пред голямото огледало в спалнята. Наближаваше шест часа вечерта и навън проливният дъжд беше спрял, но прозорците бяха целите на капки и ивици.

Беше с бели маратонки, сини дънки и жълта тениска. Бет изпъчи корема си. Не си личеше да е издут. После се обърна в профил — същата работа. Потупа го, успокоена от твърдостта му, и се зае да оглежда чертите си. Пепеляворуси коси, спуснати свободно до раменете, дълги тъмни ресници, високи скули и сочни устни. Тя се нацупи, за да ги огледа, и после се ухили широко, за да провери и зъбите си. Полуобръщане и оглед на задните части. „Прибери корема, изпъчи гърдите, изправи се. Изпъни рамене. Точно метър и седемдесет и три. Все още те бива“ — реши тя. Не беше суетна, просто внимателна. Ядеше каквото трябва, опитваше се да не прекалява с алкохола и да ограничава шоколада, за който изпитваше неутолим глад. Но като всички млади жени, наясно със своята привлекателност, тя се тормозеше при всеки симптом на възрастта. Сега огледа очите си — нямаше нови бръчици. Усмивка — появиха се. Поне следите от непрестанните ѝ притеснения бяха изчезнали.

През предишните няколко седмици Бет бе почувствала положителна промяна. Ужасната история с онова момче, което беше пребило Дани, сега ѝ изглеждаше просто един далечен кошмар.

— Вече се чувствате добре, нали? — Полицай Нелсън от районния участък на Линкълн парк се беше обадил. — Не сме мяркали онова момче в квартала. Може да се е преместил, за да плаши хората някъде другаде.

Черният мерцедес с тъмните стъкла също беше изчезнал. Бет беше престанала да надзърта посред нощ през прозореца с разтуптяно сърце и пресъхнала уста от страх да не види нещо подозрително. Джак също се бе поуспокоил. Очакването да се преместят в Уилмет влияеше благотворно на всички. А Дани беше превъзбуден и не можеше да си намери място от вълнение.

— Моята стая ще бъде боядисана в синьо. И искам достатъчно място за снимките и плакатите. — Даже беше пробвал в сегашния им апартамент как да си ги нареди.

— Мисля, че трябва да прекръстим къщата на „Снежка“ — обяви той една сутрин, докато се тъпчеше с овесени ядки. Масата около него беше осеяна с петна от мляко.

— Не говори с пълна уста — упрекна го майка му. Дани се изправи на стола си и престана да препълва лъжицата си.

— „Снежка“ — повтори той.

Джак надзърна иззад своя „Чикаго Трибюн“.

— И защо?

Още овесени ядки изчезнаха в устата му.

— Защото снегът се задържа на „Шимна“ по-дълго, отколкото на която и да е друга улица.

— Откъде си научил това?

— В училищната библиотека. Там има книга за предградията на Чикаго. Жителите на Уилмет са повече от двайсет и пет хиляди. — И той изрецитира статистиката за Уилмет, включително и данни за снеговалежите.

Джак се усмихна.

— А за „Шимна“? Откъде научи, че там снегът се задържа най-дълго?

— От господин Ридж. Онзи възрастния чичо, дето кряска като говори. Той ми каза.

Бет сложи в средата на масата чиния с палачинки и кленов сироп.

— Не съм убедена, че е така, Дани. „Джолиет“ продължава да ми харесва. Това е оригиналното ѝ име и може би трябва да го запазим. Все пак да ѝ остане нещо от старите времена, като се има предвид какви промени съм замислила.

Сега Бет се премести от спалнята във всекидневната, като си тананикаше.

— Дани, тази вечер ще празнуваме. Омръзна ми да пълня кашони, хайде малко да си отдъхнем. Татко може да отвори онази последна бутилка кианти. Сигурно и теб ще те почерпи с една чашка.

Дани скочи и прегърна майка си възторжено.

— Много си падам по такива вечери.

Бет се разсмя на чувството му за хумор, което беше като на възрастен. Погледна си часовника — 18:10. Джак нямаше да се прибере по-рано от час, разполагаше с достатъчно време.

През следващите петдесет минути тя се промъкваше и промушваше през препятствията в разхвърляната кухня. Каймата беше сложена върху тестото, поръсена със сирене и мушната във фурната. После масата за хранене бе освободена от кутии и бе наредена с три чинии и три комплекта прибори. От градината отпред тя откъсна последните за късното лято цветя и ги нареди във ваза. После сложи и една червена свещ. Отвори бутилката кианти. Отпи глътка и изведнъж усети колко странен бе вкусът му. Усмихна се на себе си. Толкова отдавна не ѝ се беше случвало.

— Пристигна! — Дани бе застанал на пост.

Бет бе разопаковала една от роклите си — бяла и дълга. Знаеше, че Джак я обича. Беше я облякла в последния момент и сега седеше в единия край на масата, сияеща от удоволствие.

Дани я огледа от своята позиция до прозореца.

— Мамо, изглеждаш по-страхотно от Бритни Спийърс.

Бет се престори на изненадана, че синът ѝ знае кои звезди от поп музиката са секси.

Ключът бе мушнат в ключалката и Дани безмълвно вдигна палци. Джак отвори вратата, стовари обичайния куп материали от работата си и вдигна поглед.

Бет го хвана за ръката и го отведе да седне.

— Решихме да празнуваме.

Джак изглеждаше слисан. Лицето му беше бледо и изопнато, а челото му набраздено от дълбоки бръчки.

Бет го целуна леко по устните и после притегли Дани към себе си.

— Още не съм казала на никого.

Дани вдигна поглед. Беше заинтригуван. Бет разроши косите му и после погледна съпруга си в очите.

— Ще си имаме бебе.

Дани скочи от мястото си, после замръзна със зяпнала уста. Накрая пое въздух и изкреця от радост.

— Ще си имаме бебе, ще си имаме бебе! — Затанцува из стаята, като размахваше ръце и прекрачваше кашони. Изведнъж спря и метна предупредителен поглед към родителите си. — По-добре да е братче!

Но Джак се беше свил с увиснали рамене и сгърчено лице.

— Бет, о, Бет — изстена той с дрезгав глас. — Боже мой, Бет! — Гласът му секна от възмущение. — Уволниха ме от болницата!

21

— Страхотно, направо невероятно!

Стан Данкър седеше на бюрото си в своя офис в Манхатън, ухилен до уши, притиснал слушалка до ухото си.

— И как се сдоби с това? — Той преглеждаше двете страници, получени по факса.

— Имам една връзка в „Трибюн“, която ми обеща копие от първата редакция, веднага щом го качат на компютъра. — В огромната чакалня на Юниън Стейшън в Чикаго Хенд де Март бе натикал туловище в една от телефонните кабинки и беше запушил с пръст едното си ухо, за да не чува шума отвън. — Веднага ми го прати по факса.

— Къде?

— Направо тук, в информационния център „Кинкос“ на Юниън Стейшън. — Де Март трябваше да крещи, за да го чуят, тъй като гласът му потъваше в общата глъч.

— Чакай пак да повтора — започна да чете Данкър. — „Шефът на кардиологията в «Картър», изхвърлен от болницата.“ Страхотно. — Той поклати глава и продължи: — „Кардиологичното отделение в една от водещите болници в Чикаго бе потресено днес от внезапното уволнение на своя началник. Ирландец по рождение, доктор Джек Хънт бе уволнен след положителни резултати на пробата за злоупотреба с наркотици и психотропни вещества. Това е вторият удар върху кардиологичното отделение в рамките на половин година. В началото на лятото предишният професор д-р Сам Люинс беше застрелян посред бял ден в един от същите тези свещени коридори. Убийството на Люинс впоследствие беше свързано с кръг за разпространение на детска порнография.

Уволнението на Хънт, макар и фрапиращо, бе посрещнато с облекчение в някои среди. От персонала твърдят, че ирландецът се е домогнал с машинация до ръководния пост и после си е създал врагове с бурния си ентузиазъм и с агресивните си амбиции да осъществи

драстични реформи в отделението. Неназовани източници днес не скриха задоволството си от неговия провал. Много съм обезпокоен, сподели член на екип в отделението. Този човек грубо потъпкваше мнението на опитните и авторитетни колеги и по този начин разстрои спокойния и добре организиран ред на грижа към пациентите. Вечно негодуваше срещу ниските стандарти, а ето сега научаваме, че употребявал кокаин. Радвам се, че болницата се отърва от него.“

— И откъде са се сдобили с тази информация? — Данкър бе впечатлен от острия тон на написаното.

— От мен — обяви гордо Де Март. — Веднага щом разбрах, че са го изхвърлили, се обадох на моя човек и му предоставих друг поглед върху нещата.

— Великолепно. — Данкър прегледа заключението.

„Засегнат от разкритието, административният директор на болницата направи бърз ход, за да възстанови сриващата се репутация на кардиологичното отделение. Издирен за сведения, той потвърди, че вече е назначил д-р Хари Чан за временно изпълняващ длъжността. «Д-р Чан е опитен и уважаван член на колектива. Доброто му положение и зрелите му преценки ще помогнат на отделението да оцелее в тези тежки дни.» Върху Даунс се оказва сериозен натиск да прочисти болничното заведение. Миналият януари лекар с дългогодишен стаж от отделението за спешна медицинска помощ бе уволнен за злоупотреба с наркотици.“

— И къде още разпрати този материал?

— В останалите чикагски ежедневници, във всички по-важни градски телевизионни и радиомрежи.

— Източното крайбрежие?

— „Ню Йорк Таймс“, „Уошингтън Поуст“, „Бостън Глоуб“, „Ю Ес Ей Тъдей“. А на запад основно в Сиатъл, Лос Анджелис и Сан Франциско.

— Добре, много добре. — Пауза. — Пак ли така? Чрез „Кинкос“?

— Да.

— Кога го пусна?

— Седем и петнайсет централно време. Трябва да се появи на първите страници утре, вероятно ще го включат в бюлетина с късните новини.

— Говори ли с Чан?

— Разбира се.

— Ще взема следващия полет. Трябва здраво да порботим, за да се справим с това положение.

— Ясно.

Линията беше прекъсната.

Червената свещ бе изгоряла и се бе превърнала в безформена восъчна маса. Бутилката кианти стоеше недокосната, лазанята бе изгоряла до неузнаваемост. Дани се беше скрил в стаята си. Седнала във всекидневната с две възглавници зад гърба си, Бет слушаше версията на съпруга си за събитията от изтеклия ден. Джак беше клекнал в един ъгъл, останал незает от кашони. Лицето му беше изопнато и пребледняло, ръцете му трепереха от преживяния шок. Беше 22:35 и те току-що бяха чули първите новини за уволнението му по един от каналите на Ей Би Ес. Толкова беше мъчително, че Бет изключи телевизора.

— Взеха ми пробата някъде след три часа — каза ѝ Джак. — Скарах се с Даунс, казах му, че ми е писнало да ме преследва, особено когато имам важна работа в отделението.

— А той какво ти отговори?

— Нищо особено. Прочете ми клаузата от договора за задължителните проби върху случайна извадка и настоя да остане, докато тестовете приключат. — Тонът му бе равен и безизразен.

— И какво стана после? — Бет усети, че отново започва да ѝ прилошава, но със силата на волята възпря пристъпа. Моментът не беше подходящ за отклонения.

— Отидох в интензивното. Предната нощ бяха приети трима пациенти и двама от тях бяха в критично състояние. Отговорността за тях е моя. Реших да взема със себе си и петима стажанти, за да използвам възможността за преподаване.

В стаята си Дани явно не можеше да се успокои и понеже се чуваше, Джак отиде да го утешава. Вратата беше заключена и той почука леко.

— Оставете ме!

Бет се намеси.

— Нека го превъзмогне сам. Като огладнее, ще излезе. — И прокара уморено ръка по челото си.

Джак седна отново на пода. Беше разчорлен, с разкопчана на корема риза.

— Точно пиших графика за лекарствата, когато ми се обади Хелън. Каза, че Даунс и Бек ме викали веднага.

— Кой е Бек?

— Форд Бек. Адвокатът на болницата. Още тогава трябваше да разбере, че нещо не е наред.

— Защо? Бек важна фигура ли е?

— Той е човекът, който привежда в действие дисциплинарните процедури.

Когато Джак се бе върнал в кабинета си, бе заварил двамата да го чакат с мрачни физиономии. Адвокатът веднага бе пристъпил към въпроса. „Д-р Хънт, вие се провалихте на два последователни теста за злоупотреба с наркотици.“ И му бе подал официалната документация с резултатите.

— Просто не можех да повярвам на очите си. Всичко, което ставаше, ми беше някак нереално. Главата ми бучеше, ушите ми пищяха. Беше като в най-ужасния кошмар. Първата проба беше положителна за алкохол. Втората беше отрицателна, но затова пък третата беше положителна за алкохол и кокаинови метаболити.

Беше се опитал да възрази, но незабавно бе накаран да млъкне.

„Д-р Хънт — беше го прекъснал рязко Бек, — вашият договор с настоящото заведение постановява ясно задължението на управителния съвет да прекрати този договор, ако се докаже, че резултатите ви от анализа са положителни. Ние се въздържахме след първия резултат, но със сигурност не можем да пренебрегнем резултатите от третата проба.“

— Аз направо онемях. Устата ми беше така пресъхнала, че си чувствах езика като гумен.

Бек беше нанесъл на Джак удар под кръста.

„Мое задължение е да ви информирам, че от днешна дата вие повече не сте служител на тази болница и че ви се отнема титлата и поста на професор.“ После адвокатът се бе обърнал и бе напуснал помещението. Стив Даунс бе изчакал само колкото да въведе служител от охраната — висок, мускулест мъж с дълбок белег на едната буза.

„Моля, изпратете доктор Хънт до входната врата.“ После се беше обърнал към Джак: „Личните ви вещи и книжа могат да бъдат прибрани от рецепцията на партера. След това повече не желая да ви виждам тук. Длъжен съм да уведомя за това решение Медицинския управителен съвет на Илинойс. Съветвам ви да си потърсите адвокат, тъй като срещу вас ще бъде заведено дело за отнемане на разрешителното ви да упражнявате лекарската професия. Освен това за вас ще бъдат подадени сведения в Националната информационна банка на практикуващите лекари“. След което Джак Хънт бе преведен безцеремонно през кардиологичното отделение под изумените погледи на екипа, който той се бе надявал да превърне в отделение на световно равнище. Беше минал, залитайки покрай секретарката си. Джак се бе опитал да каже нещо, но охранителят го бе сграбчил за рамото и грубо го бе блъснал напред. „Мърдай, приятелче.“ Последното, което Джак си спомняше, бе ехидното и самодоволно изражение на Мартин Шрийв. Както и прощалната реплика на Хари Чан: „Джак, тръгваш порано. Да не би нещо да не е наред?“.

Неговият свят се беше срутил.

— Не знам как съм се добрал до къщи. Мисля, че магнах на някакво такси. — Джак се втренчи в пода, поклащайки глава.

Бет измърмори нещо окуражително, като отчаяно се опитваше да преглътне сълзите си. Но нейната болка не можеше да се сравни с мъката на Джак. Да бъде лекар бе неговата детска мечта. След години на трудности и изтощително допълнително учене най-накрая бе достигнал върха. И сега, само след един ужасен следобед, се бе провалил. И по-лошо — репутацията му бе унищожена. На практика той повече не можеше да бъде нает на работа. Собствеността му се изчерпваше с шест хиляди щатски долара и един шевролет, сив металик. Плюс депозит за къщата на мечтите им в Уилмет. Семейството, което бе гонило успешната му кариера по целия свят, се намираше в бедствено положение.

Дани не излезе от стаята си — плака дълго и най-накрая заспа изтощен. В единадесет и половина Бет вече не можеше да се съпротивлява на умората.

— Нека починем малко. — Тя прегърна силно съпруга си. — Утре сутринта ще решим какво да правим.

В леглото се въртя известно време, но в полунощ вече спеше дълбоко. В разхвърляната всекидневна, където властваха кашоните, Джак се бе втренчил в пустия екран на телевизора. Той беше рационален човек, свикнал на логическо мислене. Като лекар бе обучен да наблюдава, да оценява и анализира. За всеки пациент поотделно, бяха му внушавали неговите преподаватели, е изключително важно да се изслуша историята на заболяването (Как се е разболял?), после да се прегледа за някакви допълнителни симптоми (Има ли температура? Какъв е пулсът? Някакви необичайни обриви или подутини?). Само тогава би могло да се разпорежи подходящо лабораторно изследване или рентген, за да се оформи крайната диагноза. Беше като детективско разследване, но с друго име и опитните лекари му бяха дали наименованието „клинична прозорливост“. Джак бе прочут с този свой талант.

В 1:30 той започна да трепери, когато октомврийският нощен хлад проникна в помещенията. Мина на пръсти покрай Бет и грабна едно палто, което тя още не беше опаковала. Отново пробва вратата на Дани. Заключена. Като използва края на един ключ, той освободи езичето отвън, изчака три минути, за да не събуди момчето и после прекоси предпазливо покрития с килим под. Дани похъркваше леко, легнал по гръб, с отворена уста. Джак подпъхна юрганчето му там, където се беше посмъкнало и лекичко целуна сина си по челото. После излезе навън, заобиколи кашоните, добра се до креслото, където се сви в утробна поза и се сгуши под палтото, за да се стопли.

Изтощеното му съзнание бе в смут. „Загубих си работата. Прекосих страни и континенти, за да получа подходящия пост, влачех Бет и Дани от една мизерна болнична квартира на друга... Поставих кариерата си над всичко. И сега изведнъж си загубих работата. Не, не просто «загубих» — уволниха ме при най-позорни обстоятелства. Унижиха ме. Новината ще се разпространи като пожар в лятна суша сред лекарското съсловие.“ „Перспективен кардиолог с амбиции за реформи — обвинен като най-обикновен престъпник.“ Призля му само като си представи името си, въввлечено и опетнено в скандал с наркотици. Какво щяха да си помислят Шинейд и семейството му в Ирландия? За бога, ами роднините на Бет в Австралия? Как щяха да

реагират? Той просто чуваше молбите им: „Ти нямаш дом. Съпругът ти остана без работа, нямате никакви пари. Върни се у дома, Бет, докато все още не е станало твърде късно. Ние те очакваме“.

Този сценарий го вбеси още повече и въпреки гнева, който го заслепяваше, той се опита да проумее как се беше получила тази ужасна бъркотия. Знаеше, че е невинен. И тук не ставаше въпрос за грешка или объркване — беше инсценировка, в това нямаше съмнение. Но защо?

Не му беше нужно много време, докато стигна до мисълта за фармацевтични продукти „Земдън“. Канонадата от телефонни обаждания и факсове, предложението за ваканция, горилата, която висеше при Хелън дни наред, безочливият подход на директора от Ню Йорк, който му предлагаше какви ли не стимули — квалифицирани медицински сестри, най-модерни апарати за сърдечна образна диагностика. „Обзалагам се, че онова копеле знае нещо. Както и Стив Даунс. И той е замесен, и то сериозно, просто няма начин.“ *Не се опитвай да ме пързаяш, Хънт. Тази сделка е уговорена още преди убийството на Сам Люинс. Той си спомни първия конфликт с административния директор веднага след назначаването си. Цялата програма е в ход... предварителните реклами са пуснати, местата вече са подбрани и ангажирани, персоналът е в готовност. Това не е нещо, от което можем да се откажем просто ей така. И след като не беше променил позицията си въпреки заплахата, Даунс беше побеснял. Заявявам ти, че сделката е сключена. И е твое шибано задължение да я осъществиш! И въпреки това той не беше отстъпил. Ти си на ход, професоре... Дано да си ме разбрал правилно.*

Представянето на „Циклинт“. Ето за какво беше изгорял.

Сутринта в събота, 2 октомври, Джак Хънт започна офанзивата по възстановяване на името си.

В 7:45 той си сложи анцуг, маратонки и лента на главата, която да попива потта от челото и косите му. Бет и Дани все още спяха, затова той им драсна кратка бележка: „Отивам да тичам. Облечете се и ме чакайте в «Уайнбърг и сътрудници» в десет. Ще обяснявам после“.

Подозирайки, че всяка негова стъпка може да се следи, той избегна главния вход на кооперацията, излезе през аварийния изход в сутерена и после притича приведен покрай тревната площ до задната стена. Беше хладно, температурата едва беше прехвърлила осемнайсет градуса. Имаше облаци и въздухът беше влажен от падналия през нощта дъжд. Повечето от задните градини по Западен Деминг имаха огради, високи не повече от метър, така че той успя да се промъкне в следващия парцел, но докато го правеше, си съдра долнището на анцуга. Бързо се огледа, за да се увери, че никой не го наблюдава, и след още едно прехвърляне вече прекосяваше следващия поред парцел. Направи го още три пъти, докато накрая се озова пред един разгневен доберман. Тогава се отказа от избрания маршрут и свърна към улицата.

Тичайки, без да се оглежда, той измина разстоянието до Северен Кларк и се насочи на изток към Линкълн Парк. Анцугът му отзад бе целият в кални пръски. Три минути по-късно се намираше при болница „Колумб“, криволичейки между обитателите от близките високи сгради, които разхождаха кучетата си по тротоара. Прекоси улицата, по която предвид ранния час все още се движеше рядък поток автомобили и се насочи на юг, след което, сменяйки непрекъснато маршрута си, мина по седем различни улици, прехвърли два тревисти хълма в Линкълн парк и видя водите на Северното езеро — малък изкуствен водоем, където преди време беше учил Дани да кара кану. Заобиколи един дебел дъб и внимателно се огледа да не би някой да го следва. Нямахше почти никакво движение, освен група велосипедисти, които караха заедно в противоположната посока. Подхлъзване върху

мократа почва, после бърз спринт към един ресторант до зоологическата градина. Беше идвал тук по-рано и знаеше, че вътре, веднага до входа, има телефонна кабина. Без да обръща внимание на неодобрителните погледи на персонала от сутрешната смяна, той подаде разговор за Ню Йорк. В Чикаго беше 8:30, а по Източното крайбрежие 9:30.

— Назначения „Вендин“, на телефона е Елън, с какво мога да ви бъда полезна?

Той изпусна дълбока въздишка на облекчение. Първо, въобще не беше сигурен, че „Вендин“ съществуват. Второ, и да беше така, дали офисът им щеше да работи в събота? Опита се да овладее притеснението си и да говори колкото може по-небрежно.

— Здравейте, мога ли да говоря с Моник Касел? — Капчица пот се плъзна по носа му и той я избърса.

От другата страна на линията настъпи пауза.

— Можете ли да произнесете името буква по буква?

Джак бръкна в единствения си джоб и изстена безмълвно, когато мярна бледи кокалести колене, които се показваха от съдрания анцуг. Беше търсил в тъмното безкрайно дълго тази сутрин, докато накрая открие визитката. Моник Касел, назначения „Вендин“, Ню Йорк — красивата жена, която след банкета на кардиолозите се бе обърнала към него с предложение за работа в Лондон. Споменът за изкусителното ѝ лице и съблазнителното ѝ тяло просветна в съзнанието му. Той произнесе всяка буква бавно и отчетливо, изключвайки всяка възможност за грешка поради акцента си.

Многонационална фармацевтична група потърси услугите ни, за да ви отпрати официално предложение. Цяла нощ прехвърляше многото контакти и предложения, които имаше, откакто бе назначен за шеф. Сега думите на Моник не му даваха мира. Моите клиенти ще ви предложат изгоден финансов пакет, включващ всички разходи по преместване на семейството ви и краткосрочно пребиваване в един от техните луксозни апартаменти в Найтсбридж. „Но всъщност кого си представлявала в онзи момент, Моник?“ Имената само при договаряне. Уведомена съм, че в тази компания знаят всичко за вас. Наясно са с вашето развитие като учен и с интересите ви в областта на кардиологията. Запознати са с всичките ви публикации и с опита ви в други страни.

— Съжалявам, сър, нямаме служителка с такова име. — Момичето в Ню Йорк беше категорично.

— Може би е работила при вас преди време? Бихте ли могли да ми помогнете? Наложително ми е да се свържа с нея.

— Ще опитам, господине. Един момент, моля.

Трак-трак-трак, по далечната клавиатура.

— Да, господине. Наистина сме имали такава служителка. Моник Касел. В продължение на две седмици. Постъпила на пети юли и напуснала на деветнайсети.

Зад гърба му местеха маси и столове и Джак трябваше да се напряга, за да чува ясно.

— Някакъв оставен следващ адрес?

Пауза и после:

— Не, господине, абсолютно нищо.

— Дали разполагате с подробности от кого е била наета за тези две седмици? — Викове от кухнята вляво. Той направи гримаса в съответната посока, но нямаше кой да го види.

— Един момент. — Още потракване. — Нищо не се появява.

По междуградската линия Джак чуваше и други позвънявания и чувстваше, че момичето вече няма търпение да прекъсне.

— Това обичайно ли е? — опита той напосоки.

— Съжалявам, господине, но информация за компанията не се дава по телефона. Ако желаете, можете да пишете до...

Той затвори. Беше получил онова, което искаше. Не беше очаквал кой знае колко повече. Пое тичешком по дългия маршрут обратно до Западен Деминг.

Същата сутрин Хърб Уайнбърг не беше станал толкова рано като Джак. Но се беше надигнал навреме, за да се намъкне в друг също тъй прекалено тесен костюм и да си купи бързешком кафе и кифла, преди да отвори своите офиси в десет часа. Хърб беше в лошо настроение. Беше хванал първите репортажи за уволнението на своя клиент по WGN и после беше щракал по другите канали, когато вече даваха подробности за скандала. Ранните издания на „Трибюн“ и „Сънтаймс“ бяха изнесли историята на първа страница в големи заглавия, а на вътрешните бяха включили обстоен анализ със снимки. Не беше

приятно четиво. Скандалното експозе за лекари, набъркани в злоупотреба с наркотици, беше достатъчно лошо. Но мисълта как известен професор по кардиология, при това заемащ един от най-високите постове в медицинската професия, се разхожда по коридорите насмъркан с кокаин, вече му дойде твърде много.

Първоначално, когато се запознаха, за да уредят сделката с къщата в Уилмет, Хърб не беше приел Джак с особена симпатия. Беше му се сторил мрачен и високомерен. Но виж Бет и Дани определено му харесаха и той даже се беше запитал как ли се примиряват с такъв чук. Адвокатът също беше женен, с десетгодишна дъщеря, която беше смисълът на живота му, и можеше да си представи каква болка би изпитала и колко предадена би се почувствала, ако самият той бе замесен в нещо подобно. Облегна се назад на стола си зад бюрото и поклати глава. Статията в „Трибюн“ беше безпощадна. Това си беше истинска трагедия. Не за професора, а за жена му и сина му. А и фирмата бе загубила една солидна такса от продажбата на имота.

— Господин Уайнбърг, много съжалявам, че нахлувам така, но някой ме е натопил.

Думите за малко щяха да измъкнат адвоката от неговия тесен като усмирителна риза костюм. Той видимо подскочи. Господи! Пред него стоеше мъжът, чиято фотография бе тиражирана във всички водещи вестници и чийто провал бе огласен по телевизионни мрежи и радиостанции както в Средния Запад, така и в страната.

— Какво правите тук? — Хърб се опитваше да бъде колкото се може по-рязък, докато търсеше копчето за алармата.

Джак изглеждаше ужасно. Беше небръснат, лентата на главата се бе свлякла върху едното му ухо и му придаваше комичен вид. Анцугът му бе покрит с мръсотия и кал, раздран и сцепен на коленете. Очите му бяха кървясали.

Четиридесет секунди по-късно адвокатът си отдъхна с пристигането на Бет и Дани, които се появиха в офиса му, останали без дъх и притеснени, но иначе съвсем нормални. Клатушкайки се, Хърб отиде до междинната врата и накара разтревожената си секретарка да се върне на мястото си в приемната. После я изчака да започне отново да тормози компютъра и затвори вратата.

— Дано да е за добро — изръмжа той.

Джак дръпна един стол до ръба на бюрото и разтвори сгънат бележник. Бет се строполи в единственото кресло в стаята, все още задъхана, като се питаше какво, по дяволите, става, макар че самата тя имаше сериозни подозрения. Беше се облякла набързо. Пуловерът ѝ беше наопаки, косите ѝ бяха небрежно вързани на опашка и нямаше никакъв грим. Седналият на пода Дани беше в изцапан с шоколад пуловер, с панталони поне два пръста над глезените и с петно от фъстъчено масло на лицето.

— Някой ме е натопил — повтори Джак.

Хърб мигновено вдигна ръце.

— Не ми ги пробутвайте такива, докторе. Досега не съм срещал главорез, който да си признае какво е сторил. Всички откачалки и убийци все са били някъде другаде, когато спусъкът е бил натиснат. — Той бутна назад очилата си, които се бяха свлекли на месестия му нос. — Не ме засягайте на интелигентност. — Повече не беше в състояние да сдържа гнева си и бузите му, осеяни с червени жилчици, запламтяха. — Ако не можете да ми предложите нещо по-добро, значи просто ми губите времето!

Бет се намеси, нетърпелива да помогне на съпруга си, който изглеждаше объркан и отчаян.

— Изслушайте го, господин Уайнбърг, само за това ви молим. Ще си платим. — Тя извади пачка стодоларови банкноти от чантичката на кръста си. — Колко?

Адвокатът се втренчи в двамата, после отмести поглед към седналото на пода момче, което ги наблюдаваше с широко отворени очи.

— Оставете парите. — Той свали часовника си и го остави пред себе си на бюрото. — Давам ви петнайсет минути и нито секунда повече.

— Не вземам наркотици — започна Джак.

Хърб се извърна леко, очевидно подразнен.

— Пия съвсем малко.

Адвокатът се изсмя цинично.

— Вие сте ирландец, алкохолът за вас е като майчино мляко, момчета. — Той се завъртя на стола си.

— Но аз мога да го докажа!

Столтът му вече беше описал полукръг, когато се спря.

— Как?

Сега в гласа на Джак не звучеше отчаяние. Той беше на свой терен.

— С ДНК тест. Доказателството е категорично и необоримо. Давал съм няколко проби в службата си през последния месец и съм убеден, че някой ги е подменил. Каквито и неблагоприятни резултати да са излезли от онази лаборатория, те определено не са въз основа на урината и кръвта от моето тяло. Ще го докажем и аз ще ги съдя за неправомерно уволнение и за още сто неща, които, убеден съм, вие сам ще ми посочите.

Хърб изведнъж видя долари, които се посипват навсякъде около него. Естествено, щяха да ги подведат под отговорност за неправомерно уволнение, но освен това и за пропуснати ползи, за уронване на престиж, за емоционален стрес и така нататък. Но все още беше предпазлив.

— Продължавайте. — И си погледна часовника. — Още десет минути.

— Кажи му какво става напоследък, Бет. Аз вече нямам сили.

Бет се отприщи и разказа на Хърб всичко, което може да си спомни. Подпомаган от записките в бележника, Уайнбърг първо научи за нападението срещу Дани в лятното училище и как същият хулиган бе потрошил колата им. След това как от полицията в Линкълн парк бяха определи инцидентите като твърде странни. Черният мерцедес с тъмните стъкла. Моник Касел и нейното предложение. Необичайните и твърде нехарактерни отговори на Хари Чан и Мартин Шрийв в кардиологичното отделение. Всичко бе изтъкнато, без оглед на това колко незначително можеше да му прозвучи. Джак добавяше подробности само когато Бет потърсеше помощта му с поглед.

— Не е достатъчно, за да изградим теория за комплот — каза Хърб, когато двамата свършиха. — Както чета в „Трибюн“, много по-лесно е да приемем, че професорът тук се е забъркал в някаква афера с кокаин. Може да не е платил навреме на своя наркопласъор, може Дани да е бил нападат като предупреждение.

— Има и още нещо — добави Джак. — И то сериозно ме тревожи.

Като се запъваше от усилието да преведе медицинската терминология на по-понятен език, Джак разказа за кореспонденцията

си с Карлота Дрънкър от Сакраменто, за нейните завоалирани предупреждения относно откриването на някакъв „голям брат“ и накрая за съмнителните обстоятелства около смъртта ѝ. После спомена и за подозренията на Хелън, че компютърът му е бил местен. На това място Хърб натисна интеркома и предупреди машинописката от ада да отклонява всички обаждания. После разкопча горното копче на ризата си и започна да си води собствени записки.

— Тук има два проблема — обобща адвокатът накрая. — Първо и най-важно — дали пробите на кръв и урина са били подменени, или фалшифицирани?

Джак го прекъсна:

— Урината може и да е била фалшифицирана, но не и кръвта. В нея не може да се вкара алкохол или наркотични метаболити.

Откакто беше нахлул в офиса, за първи път Джак си отдъхна.

— Говорите с доста категоричен тон за тия неща, докторе.

— Аз съм лекар и е нормално да съм запознат с подробностите. Това ми е работата. — Джак смъкна лентата от главата си. — Очевидно някои хора толкова държат да ме отстранят от пътя си, че са готови да разрушат живота ми и кариерата ми. Не се интересуват дали ще съсипят семейството ми. Много са находчиви и безмилостни, но не са помислили за всичко. — Той се приведе напред и погледна адвоката право в очите. — Ще докажа, че пробите са били подменени. После ще трябва да установим защо.

— Кое то ме връща към втория въпрос. — Хърб избърса очилата си и отново ги настани на носа си. — Тази жена от Сакраменто. Засега я забравете. Основното е, че някой прави всичко възможно да ви изхвърли от болницата и може би от този град. Ето какво трябва да докажем.

Раменете на Джак увиснаха и той избърса чело с мърляв ръкав.

— Плати на човека — каза той на Бет.

Адвокатът отправи поглед към двамата.

— Колко пари са ви останали?

Преди да тръгнат, Бет беше проверила внимателно финансовото им положение.

— Шест хиляди долара плюс-минус двеста-триста.

Хърб съблече сакото си и го закачи на облегалката на стола си.

— Не е много — каза той неуверено. — А застраховката ви срещу незаконни действия от страна на работодателите няма да покрият разходите в дадената ситуация.

Бет помръкна.

— Ще вземем заем. Ще се хванем на работа в някоя закусвалня, ще караме такси. Каквото и да е. — Гласът ѝ секна от напрежение.

Дани се намеси, изгарящ от нетърпение да помогне.

— Аз ще разнасям вестници.

Адвокатът пресече и двамата.

— Аз мога да замразя сделката и да изтегля по-голямата част от десетте хиляди, които сте платили като депозит за имота на „Шимна“.

— Не! — прекъсна го рязко Джак. — Изключено! Това е нашият дом и ние ще живеем там. Няма да пипаме онези пари. Бет е чакала достатъчно. Няма връщане назад. — Той беше скочил на крака, стиснал юмруци от гняв. — Аз ще открия кой е сторил всичко това с или без вас.

Хърб пусна лека усмивка.

— Просто ви проверявах — призна той. — Искях да разбера дали държите на своето.

Джак седна.

— Ако сте искрен, това е страхотна история и ние можем да направим голям удар. — Той погледна Джак право в очите. — Ако лъжете, обаче, сте пълна измет!

— Да се пробваме — настоя Джак. — Струва си да опитаме и в двата случая.

Думите му останаха без реакция близо минута, след което адвокатът заяви делово:

— Добре, ето какво ще направим.

Кейлъб Роси, лаборантът от „Картър“, беше дребен човечец и заемаше маловажна длъжност в един отдалечен и незначителен ъгъл в областта на биохимията, където печелеше своята заплата. Но Кейлъб имаше амбиции. Лишен от какъвто и да било талант, той се замесваше във всякакви нечисти сделки, които изникваха по пътя му. Информация например. Роси разполагаше с компрометиращи факти за много от служителите в болницата. Знаеше кои са скрити гейове или травестити, имаше си списък на онези, които бяха готови да си платят, за да им се фалшифицира пробата за наркотици. Помнеше коя млада и симпатична стажантка е била виждана с много по-възрастен женен лекар от старшия персонал. И освен това беше наясно кои доктори се издънваха редовно, когато ставаше въпрос за сериозни грешки в спешното, в интензивното или в някое друго отделение. Имаше и връзки, като Лутър например, оня малчуган от покрайнините, дето хич не си поплюваше, и беше подредил Дани и Бет.

До този момент Роси бе направил доста добри пари като информатор на Хенд де Март в болницата. До степен, че се беше пробвал да си промени имиджа. Вече се обличаше по-прилично — нови дрехи и обувки, нова прическа. Пусна си дори брада. Само че на мършавата му фигура дрехите висяха като на закачалка и резултатът от усилията му да си подобри външния вид беше практически нулев. Скорошната му къса подстрижка му придаваше вид на отпускар от изправителен дом, а едва наболата брада беше като четина, но донякъде скриваше неприятните му черти. Нищо обаче не можеше да оправи скимтящия му писклив глас.

Сутринта в понеделник, 4 октомври, Роси заскимтя и запищя порядъчно силно.

Историята с уволнението на Джак Хънт беше във всички водещи вестници, телевизионни мрежи и радиостанции. В болницата се носеха какви ли не слухове, кардиологичното отделение бе в пълен безпорядък, въпреки неистовите усилия на административния

директор да възстанови реда и дисциплината. Много се питаха дали ирландецът наистина смърка кокаин и прекалява с пиячката. Шефовете на отделения, които той се бе опитал да привлече за научната си програма, трудно можеха да приемат подобни твърдения. Те бяха квалифицирани лекари, с достатъчно опит в спецификата на поведение на един наркоман. Макар и невъздържан и раздразнителен на моменти, в реакциите на Джек нямаше нищо необичайно. Ключките се засилваха, а с тях и притесненията на Роси. Това беше шампионската лига със силни играчи, а той беше в играта без шлем. Не се чувстваше на свой терен. А и новият екип, с който така гордо се беше накиприл, сега се превръщаше в основание за подозрение и улика за вина.

— Аз представлявам професор Джек Хънт.

Хърб Уайнбърг застана при главния вход на болница „Картър“ точно в девет часа. Няколко стъпала по-надолу се бяха скупчили журналисти и телевизионни екипи, уведомени достатъчно рано, за да се подготвят за важни разкрития. Те поглеждаха нервно небето, с вдигнати срещу вятъра яки, обезпокоени от сгъстяващите се облаци. Хърб беше облечен официално, в двуреден тъмносин костюм, който му стоеше добре, колосана бяла риза и папийонка в приглушен цвят. Обувки с токове, които докарваха височината му някъде към метър и седемдесет. Беше се подстригал по подходящ начин, за да не изглежда така подпухнал и си беше сложил други очила, които не се пързалиха непрестанно по носа му. В дясната си ръка стискаше куфарче, пълно с документация, достатъчна за килията на смъртните.

— Доктор Хънт потърси услугите на моята фирма, за да възстанови доброто си име пред жителите на Чикаго и пред света. — Хърб добави „света“ в последния момент за по-добър ефект. — Той отрича някога да е употребявал кокаин или да е изпълнявал служебните си задължения в болницата след употреба на алкохол. Моето посещение тук днес — адвокатът погледна зад себе си и нагоре към огромния надпис „Болница «Картър» — Чикаго“, поставен над главния вход и камерите се завъртяха, за да проследят погледа му — е с цел да осигуря така наречените проби, взети от д-р Хънт. После те ще бъдат анализирани за наличие на всякакви забранени вещества, в това число и алкохол, от независими специалисти. — Хърб направи

пауза, за да могат журналистите да запишат казаното. Обърна се леко, за да позволи на телевизионните екипи да го хванат по-добре в грот, след което поднесе с подходящ апломб най-противоречивото твърдение. — Освен това нашата цел е да докажем, че пробите, използвани от болницата като аргумент за уволнението на д-р Хънт, всъщност не са от него.

Откъм групата представители на медии се разнесоха подсвирквания.

— Това е всичко, което имам да ви кажа в този момент. — Той се обърна и с решителна крачка се отправи през портала към вътрешността на сградата, оставяйки зад гърба си роптаеща група от недоволни репортери. Само внезапно плисналият дъжд ги разгони по колите и микробусите, където те веднага се захванаха с репортажите си.

Всички химически проби в „Картър“, включително и тези за злоупотреба с наркотици, се обработваха в една от лабораториите на приземния етаж. Хърб се заклатушка най-напред към главната регистратура на болницата, където си представи документите и изиска официален пропуск за един ден. Две минути по-късно вече крачеше по коридорите, като се усмихваше лъчезарно на пациенти и лекари в бели престилки. Понеделник означаваше, че отделенията бяха затрупани с работа, останала недовършена от двата почивни дни. Пациенти, приети за операция в спешното, се разпращаха по горните етажи, а техните приятели и роднини се събираха на групи, за да обсъждат тревожно взетите мерки. Санитари бързаха, бутайки носилки, към различни части на отделението, като много от лежащите на тях пациенти бяха с кислородни маски или на системи.

Хърб криволичеше и маневрираше сред несекващия по ток. Спрян веднъж от служител на охраната, той размаха пропуска си.

— „Уайнбърг и сътрудници, адвокати“. Тук съм по работа. — След което беше отведен направо до регистратурата на лабораторията. — Вземете ми визитката — каза той на охранителя. — Не е ясно кога може да ви потрябва. — И се огледа заговорнически. — Особено на място като това тук.

Медицинските лаборатории си приличат в цял свят. Обикновено близо до входа има гише, което е приблизително на височината на гърдите. На това място служител по надзора приема донесените проби

и внимателно проверява дали са добре надписани и запечатани, след което пита в какъв срок трябва да бъде готов резултатът от всеки тест. После шишенцата се разпределят по секции. Някои от кръвните проби отиват в хематологията, други в биохимията. Урината и слюнката евентуално можеха да се пренасочат към микробиологията за установяване на бактериална инфилтрация. Химичните проби, било то за наркотици, за присъстващи в обичайно предписвани лекарства съединения или за отравяне с тежки метали, се насочваха към специална машина за анализ. Преди да бъде завършен даден тест, лаборантът първо трябваше да впише клиничните подробности и после да добави самата проба. Това бе единственото задължение на Кейлъб Роси. Да извади шишенцето от предпазната опаковка, да сравни внимателно името върху пробата с това на поръчковата бланка, да внесе подробностите в компютъра на лабораторията и да зареди машината. Не беше необходимо да е Айнщайн, а и процедурата се считаше за абсолютно сигурна. Надеждността ѝ обаче можеше да се пропука в този единствен етап, включващ човешка намеса. В което беше убеден Джек и се надяваше да докаже Хърб.

— Аз представлявам професор Джек Хънт. — Адвокатът започваше да звучи уморено от постоянното повтаряне и трябваше да крещи, за да надвика шума от апаратурата и разговорите.

При споменаване на името на изпадналия в немилост професор в помещението настана тишина. Лаборанти в сини униформи, с маски на лицата и прибрани в специални мрежи коси, които седяха на пейки или се взираха в окулярите на микроскопите, спряха работа и се обърнаха, за да слушат. Отделението представляваше едно общо просторно помещение с кабинки и бюра, групирани в сектори на неголямо разстояние един от друг. Бяха отрупани с пластмасови бутилки, епруветки, реактиви и какво ли не още. Въздухът бе пропит с миризма на препарати. В момента се чуваше само тихото бръмчене на агрегатите.

Хърб извади куп документи.

— Упълномощен съм да получа пробите на кръв и урина, използвани от тази лаборатория за предизвикване на разследване срещу доктор Хънт за злоупотреба с наркотици.

Последва размяна на недоумяващи погледи.

— Разбрах, че всички проби се пазят тук в продължение на шест месеца — добави той.

Отговорничката, млада жена с къдрици и зелена униформа, се пресегна към телефона. Адвокатът продължи с висок глас.

— Те ще бъдат подложени на независим анализ.

В същия момент си даде сметка, че това положение не се поставяше под въпрос. Всеки, обвинен в злоупотреба с дадени вещества, беше в правото си да се увери, че пробата е била извършена коректно и че резултатите са точни. После поднесе гвоздеа на програмата.

— Желаям също така да докажем, че пробите, обработени в това отделение, не са взетите от д-р Хънт. Нашето убеждение е, че някой се е намесил неправомерно в хода на изследването.

Предявяването на правни претенции по отношение на коректността на резултатите, предоставени от което и да е медицинско звено, е достатъчно конфликтен момент. Но когато тези претенции предполагат зъл умисъл, ефектът е взривен. Така се получи и в този момент. Отговорничката заблъска по бутоните на телефона. Последва развълнувана и тенденциозна размяна на реплики. Отзад другите лаборанти се скупчиха на групи, изненадани и възмутени. Уредите бяха зарязани, стъклените пипети — захвърлени. Изникнали наоколо глави се приближиха и всички погледи бяха насочени в един определен сектор. Накрая отговорничката се върна.

— Господин Уайнбърг, не мога да ви предоставя никакъв материал, преди този въпрос да се изясни с административния директор, а той вече е на път към нас. Бихте ли го изчакали навън?

Хърб се ухили, наслаждавайки се на объркването, което предизвикваше.

— Ако не възразявате — каза той, — ще приседна тук.

Той дръпна един стол до отдалечения край на гишето и се настани на него.

— Ужасно време, нали?

Лабораторията имаше два изхода. Единият беше през регистратурата, където адвокатът сега стоеше на пост, отбелязвайки всяко движение. Имаше и аварийен изход, често използван от заклетите

пушачи, когато искаха да уталожат страстта си. Макар и в разрез с правилника, това беше по-лесно и по-бързо, отколкото да се мине през централното помещение и да се излезе пред главния вход, където обикновено се струпваха пушачите.

Кейлъб Роси се измъкна през аварийния изход, заобиколи сградите в задната част на болничния комплекс, като се движеше крадешком и внимаваше някой да не го види. Препълнени контейнери за боклук, котли от кухните, разпилени кашони, грамадни цилиндри с газ и петрол, боядисани врати към многобройни коридори, които от своя страна водеха към различни клинични отделения. Роси се промъкна покрай всички тях.

Най-накрая се озова на паркинга, прегърбен и провиращ се между мокрите коли. Пет минути по-късно вече се носеше по Западен Харисън, като напрегнато се оглеждаше да не би някой да го следи. Мярна една телефонна кабина и започна да пуска монетите една след друга, като нервно подръпваше кичур от косата си.

— Трябва да оставя спешно съобщение за господин Хенд, тъй че не ме моткай, маце. Трябва да говоря с него колкото се може по-скоро. — Това беше четвъртото съобщение от Роси, което бе останало без отговор, и момичето от другата страна се опитваше да го убеди, че ги е предало до едно. — Кажу ми, че се обажда Кейлъб. — После вече загуби самообладание. — Кажу ми, че здравата я загазих. — И тресна слушалката.

— Господин Уайнбърг, каква точно е причината, поради която сте тук?

Стив Даунс стоеше при регистратурата на лабораторията, разтревожен и задъхан. Увисналата му гуша трепереше, а четинестата му коса беше щръкнала.

Хърб, надянал блажена физиономия, се наслаждаваше на момента.

— Хубаво местенце си имате тук — отбеляза той.

Даунс изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне, но адвокатът продължи да го притиска. Извади документацията от куфарчето си, задържа едното копие и му връчи другото.

— Наредено ми е да осигуря пробите, взети от професор Джек Хънт.

Административният директор видимо си отдъхна.

— Добре, господин Уайнбърг. Не са много случаите, в които резултатите от нашите тестове са били оспорвани. Главно защото повечето са грешни като дяволи.

Докато персоналът слушаше размяната на реплики, напрежението наоколо стана почти осезаемо. Никой не работеше, освен уредите, които бръмчаха усърдно.

— Може би е така — възрази Хърб, — но ние изискахме и анализ на ДНК. Професор Хънт твърди, че пробите на кръв и урина не са взети от него. Той смята, че са били подменени.

Хърб се огледа и забеляза втренчените погледи и враждебните лица.

— Всъщност, той е убеден, че подмяната е станала тук, в тази лаборатория.

От банките се разнесе негодуващ ропот.

— Ние нямаме какво да крием, господин Уайнбърг — заяви Даунс.

Хърб придърпа панталоните си.

— Радвам се да го чуя. Но моят клиент е на друго мнение. Ако независимото изследване потвърди, че пробите са коректни във всяко едно отношение, ние ще приемем уволнението. — С това заяждането приключи. — Но ако се окаже, че кръвта и урината не са от д-р Хънт, тогава ще се наложи да дадете обяснение.

Скоро в лабораторията настъпи объркване. Първо, не можаха да открият Кейлъб Роси. А всички знаеха, че той е лаборантът, който отговаря за пробите за злоупотреба с наркотици. После се установи, че пробите на кръв и урина са изчезнали. Хърб наблюдаваше суматохата от своето място в регистратурата. Докато другите проби се трупаха на гишето, обсадено от сестри и фелдшери, които нетърпеливо чакаха да им бъде обърнато внимание, от другата страна лаборанти в сини униформи притичваха от шкаф на шкаф, отваряха чекмеджета и после ги блъскаха нервно. Поклащането на глави ставаше все по-тревожно.

След известно време в търсенето се включи и самият Даунс. Помещения за съхранение на пробите, фризери с течен азот, най-отдалечените кътчета на отделението. После телефонни обаждания до

другите помещения за съхранение. Накрая административният директор свика една група в отсрещния край на лабораторията, така че Хърб да не може да чуе за какво си говорят. Последваха скрити погледи към адвоката и после към аварийния изход. Някой се промъкна дотам и натисна дръжката, установявайки, че вратата е открената. Внезапно въздухът се изпълни с напрегнати викове.

— Проблем ли имате?

Даунс профуча край него, целият пламнал и плувнал в пот. Изобщо не обърна внимание на въпроса.

Старшата лаборантка с къдриците накрая се отправи към гишето.

— Господин Уайнбърг, имаме малък проблем с намирането на пробите, които поискахте. Бихте ли ни дали още малко време? Господин Даунс предлага да му се обадите в един часа. Дотогава ще сме ги намерили.

Хърб се надвеси над гишето и впери отмъстителен поглед в момичето, което видимо се сви.

— Госпожице, ако някой в тази лаборатория е задигнал пробите на професор Хънт, ще направя така, че божият гняв да се изсипе на главите ви!

Когато адвокатът излезе от болницата, мъглата от ситен дъжд се съгъстваше. Пороят, който се беше изсипал по-рано, беше отминал нататък към езерото Мичиган, но небето все още беше сиво и задънено, а улиците лъщяха, покрити с вода. Телевизионните екипи и журналисти се бяха преместили на други горещи точки и бяха освободили стъпалата пред главния вход на болница „Картър“, по които сега вървеше обичайният поток от пациенти. Уайнбърг спря там за няколко секунди и си пое въздух. Очилата му се замъглиха и той ги мушна в страничния си джоб, след което пое към паркинга, забелязвайки сектора, запазен за старшия състав. Мерцедес, BMW, Сааб, Волво — множество скъпи вносни коли, редом с не по-малко скъпите Форд и Шевролет. Адвокатът се устреми към убежището на своя по-скромнен Буик 98.

Докато оглеждаше зоната за посетители, Хърб внезапно забеляза двама служители на DHL, които разтоварваха някаква пратка в задната част на болницата. Товарът бе с надпис: „Спешна медицинска

доставка: фармацевтични продукти „Земдън“ и включваше десет отделни кашона. Той се приближи крадешком и зачака подходящ момент. Когато двамата куриери насочиха вниманието си в друга посока, той разкъса горната част на един кашон. Вътре имаше внимателно опакована колекция от първокласни червени вина, като към всяка бутилка имаше прикрепена визитка с форма на сърце. Хърб скъса една и бързо прочете написаното върху нея.

„Не забравяйте за осми октомври, най-важната промоция в историята на кардиологията. Червеното вино е полезно за сърцето, «Циклинт» — още повече.

Насладете се и на двете. С най-добри чувства от корпорация «Земдън» — Световни лидери в етичната фармацевтика“

„Тия момчета не си поплюват — помисли си Хърб. — Моят клиент е уволнен току-що, а те вече се намърдват. Голяма работа са.“

Само че вместо да го стресне, откритието само засили решимостта му. Ако „Земдън“ бяха замесени в тази история, щеше да стане страхотно шоу и Хърб щеше да се погрижи за това.

Хърб беше уредил обяд в таверната на г-жа Парк на Източен Делъуеър. Храната беше хубава и далеч не безбожно скъпа, а обслужването — добро и с много отношение. Хърб беше резервирал ъглова маса до прозореца и когато пристигна, Джак, Бет и Дани вече се черпеха с безалкохолни. Погледнаха го с очакване и адвокатът направи жест в смисъл „горе-долу“, след което се настани на мястото си. Веднага дойде един келнер и те си поръчаха кафе, след което изчакаха, докато им го сервират.

— Не могат да намерят пробите — каза Хърб веднага щом сервитьорът се отдалечи и Джак сгърчи лице в тревога. — Само да ги бяхте видели как се паникьосаха. Щураха се наоколо като мухи без глави. Не бях виждал за нула време да претърсват толкова складове и хранилища. Въртяха телефони из цялата болница. Нищо.

Бет погледна към съпруга си, за да му вдъхне увереност, но той остана безстрастен. Дани седеше с наведена глава и изследваше останките от кола в чашата си.

— Какво означава това? — попита Джак.

Хърб взе едно меню.

— Означава, че не мърдаме оттук и си поръчваме нещо за хапване. Казаха ми да се обадя на Даунс в един часа. Смята, че дотогава ще ги е открил. — Той погледна часовника си. — Трийсет минути. И така, какво ще си вземете?

Но нито Бет, нито Джак имаха апетит. Избраха си зелена салата и вода с лед, а Дани пържени картофки с кетчуп.

— Аз ще си поръчам пикантна риба тон, после свинска пържола на скара с царевичен хляб и салата от зеле, моркови и лук в майонеза. — След всички усилия сутринта Хърб беше огладнял. — Съвсем по американски — усмихна се той. — Как ви се отразява новото жилище?

Хърб реши, че семейство Хънт трябва да се преместят. Откакто бяха определили стратегията в офиса му в събота, той бе настоявал временно да напуснат апартамента си на Западен Деминг.

— Мястото ще гъмжи от оператори и репортери, които ще се опитват да ви измъкнат някакви изявления. Ако не могат да се доберат до доктора, ще гонят Бет. Даже и Дани няма да се отърве. Просто се скрийте някъде, далече от цялата тая шумотевица.

Първо те имаха нужда да се преоблекат, а Джак трябваше да си вземе душ и да се обръсне. Напазаруваха в един базар на Северен Кларк. Само най-необходимите дрехи за следващите няколко дни и по чифт обувки. Хърб беше на мнение, че пресата после ще ги остави на мира и те ще могат да се върнат в апартамента за вещите си. След това трябваше да си намерят подслон, поне за известно време. Прегледаха жълтите страници и си избраха хотел „Кас“ на Северен Уобаш. Не беше кой знае какво нито отвътре, нито отвън, със семпла мебелировка и малки стаи. Телевизорът беше на полица и така лошо сложен под ъгъл, че беше почти невъзможно да се гледа от седнало положение. Но цената беше само шест долара, а сега финансовите съображения бяха от първостепенна важност. Тази нощ Дани спа на едно канапе, което се разтягаше, а Бет и Джак се опитваха някак да се сместят на един доста скромнен по размер диван. Накрая двамата просто наблюдаваха тавана, докато се съмна.

В един часа Хърб избърса брадичката си със салфетка, допи си последната глътка кафе, извини се и проведе очаквания от всички разговор.

— Какво искате да кажете с това, че все още не можете да ги намерите?

От болница „Картър“ Стив Даунс му съобщи лошата вест.

— Възможно е да са ги сложили не където трябва.

— Имате предвид, че някой може да ги е взел, така ли?

— Нямам право да коментирам.

— Вие съсипахте репутацията на моя клиент — изрече гневно адвокатът, — уволнихте го от поста му и можехте да станете причина да му отнемат разрешителното да практикуващ лекар. — Той спря само за да си поеме дъх. — А сега ми заявявате, че доказателството, на което се основава вашето решение, е изчезнало.

— Това е положението, господин Уайнбърг. — Даунс звучеше доста унило.

Хърб се изсмия саркастично.

— По дяволите, господин Даунс, надушвам долари навсякъде около вас.

Хърб се върна на масата и предаде разгорещения диалог.

— Загубени? Не вярвам — изстена Бет. — Как могат да изгубят нещо толкова важно?

— Не са загубени — намеси се Джак, — откраднати са и сигурно вече са унищожени.

— Принуден съм да се съглася с вас, докторе — обади се Хърб унило. — А това означава, че имаме сериозен проблем. Без тези проби няма как да докажем, че са ви набедили. Можем да повторим процедурата, но това няма да означава нищо. Може междувременно просто да сте поорязали пиячката и белия пращец.

Лицето на Бет се изопна от тревога. Тя забеляза, че очите на Дани се изпълниха със сълзи и го отведе от масата.

Когато останаха сами, Хърб се обърна към Джак.

— Все още можем да се преборим с това. Въпреки изчезналите проби, засега не сме загубили позиции. Вероятно ще успеем да оборим неправомерното ви уволнение. Но ще отнеме време и ще струва скъпо, длъжен съм да ви предупредя.

Джак не отговори. Той усещаше как кошмарът му започва да придобива чудовищни размери. Първоначалните трескави действия с подкрепата на Хърб представляваха някаква надежда, но този последен обрат смаза оптимизма им. Той трябваше да възстанови доброто си име, но си даваше сметка, че пътят напред бе осеян с неподозирани трудности. Особено финансови. Той не се бореше с обикновени врагове. Някой се опитваше да го унищожи, без да подбира средства. Явно целта е била да го накарат да подкрепи кампанията по пускането на „Циклинт“ на пазара. И когато се беше отлъчил от стадото, Даунс или „Земдън“ му бяха устроили този заговор. Изправяше се срещу една от най-могъщите търговски организации в света, която разполагаше с милиарди долари. А той беше почти разорен. И сега, след като главната улика беше изчезнала, вече не виждаше как би могъл да докаже невинността си. Оставаше неговата дума срещу тяхната, а те така умело бяха режисирали всички събития, че той можеше да се окаже в положението на пълен глупак, ако им се противопостави открито. Беше като Давид срещу всички тях в ролята на Голиат, но без пращка или камък.

— Не мога да си го позволя — каза той накрая. — Ръководството ще се бори срещу мен със зъби и нокти, те нямат друга възможност. Ако се докаже, че лабораторните резултати са фалшифицирани, болницата ще бъде атакувана безмилостно. Те ще трябва да защитават валидността на тестовите процедури и за тях е по-лесно да поддържат тази линия, отколкото да отстъпят и да признаят такава груба грешка. — Той погледна адвоката в очите. — Ще ме пожертват. — Той стисна юмруци. — Със сигурност ще засилят контрола над бъдещите тестови програми, но никога няма да признаят, че са съсипали живота и кариерата ми.

Хърб сви рамене, но не каза нищо. Махна на келнера за сметката.

— Гореве главата, докторе. В тази игра нещата се обръщат по странен начин. Продължавайте да мислите и не се отдавайте на отчаяние. Имате жена и дете, за които също трябва да мислите.

Джак почти не чу думите му. Той беше в друг свят. Усука салфетката на възел, а мускулите на лицето му се бяха сгърчили от гняв.

— Трябва да има и друг начин, просто трябва да има!

Хари Чан побърза да влезе в ролята си на шеф на кардиологичното отделение, без да губи време. Докато Хърб Уайнбърг бродеше по коридорите на приземния етаж, дребният кардиолог се нанесе в кабинета на деветия и веднага предупреди Хелън, че ще бъде оставена на работа само до края на текущия календарен месец.

— След това, госпожо Брадли, смятам, че ще бъде по-разумно да си потърсите работа на друго място.

Почти всички следващи заповеди бяха посрещнати с треперещи ръце и утвърдително кимане. Хелън наблюдаваше почти неприличното въодушевление на новия си шеф с искрено отвращение.

Час по-късно в приемната на професора влязоха двама непознати. По-високият се представи.

— Добро утро, казвам се Стан Данкър и съм дошъл да се срещна с доктор Чан. — Беше облечен в тъмносини панталони и сиво сако, със синя риза и жълта папийонка. Пригладени назад с гел коси, широка ослепителна усмивка и властно лице, на което бе изписана решителност.

Хелън прегледа графика за деня, но не намери нищо отбелязано, нито пък си спомняше да е уговаряла подобна среща. И за пореден път, тъй като след уволнението на Джек в работата ѝ отсъстваше всякакъв ред, тя бе принудена да се бори със скоростта на промяната.

— Срещата е уговорена в частен разговор и доктор Чан вече е уведомен. — Господинът с благ изказ и акцент, типичен за Източното крайбрежие, звучеше толкова убедително, че единственото, което Хелън можа да направи, бе да ги покани да седнат и да предложи кафе. Непознатите отказаха и се настаниха на столовете. Хелън продължи да печата и да води рутинни разговори, но с едно око тайно наблюдаваше гостите си. Откакто бяха дошли, вторият не беше казал нито дума. Изглеждаше по-възрастен от партньора си, слаб и леко прегърбен, в костюм с елегантна кройка, снежнобяла риза и синя вратовръзка. В дясната си ръка държеше очила с телени рамки, с които от време на

време се почукваше по брадичката. Докато чакаше, очите му шареха из офиса.

В 11:15 Хари Чан влезе забързан, притеснен и задъхан. Беше в зелена болнична униформа, а дебелите стъкла на очилата му бяха леко замъглени.

— Господин Данкър, радвам се да ви видя отново.

Стан Данкър се изправи.

— Хари, как си? — Той стисна ръката на по-дребния мъж. — Това е колегата от Цюрих, за когото ти споменах.

Преди да се произнесе каквото и да било име, Чан въведе двамата във вътрешния офис и плътно затвори вратата. Тридесет секунди по-късно само подаде глава и нареди на Хелън:

— Не ме свързвайте с никого, госпожо Брадли. Когато дойде господин Даунс, нека веднага влезе при нас.

Административният директор се присъедини към групата три минути по-късно.

В светата обител на Джак Хънт разговорът бе започнат от Стан Данкър.

— Стив, Хари, бих желал да ви представя доктор Герт Крозер. — Той направи пауза, докато останалите се здрависваха. — Доктор Крозер е изпълнителен директор в корпорация „Земдън“ и проявява особен интерес към онази част от промоцията на „Циклинт“, която се подготвя в Чикаго. Долята от Цюрих веднага щом разбра, че отново държим нещата в свои ръце. — После Данкър насочи вниманието си към Хари Чан. — Радвам се, че ставате един от нас, Хари. За всички ни това беше труден период и съм убеден, че бихме искали да бъдем свидетели на успешния му край.

Останалите закимаха в съгласие.

— Господин Даунс, ако вие потвърдите назначението на доктор Чан, мога да ви уверя, че обещанието за сумата от половин милион долара остава в сила.

Стив Даунс кимна. Ръцете му лежаха отпуснати на шкембето му и едно копче върху диафрагмата му заплашваше всеки момент да отхвърчи. Той се размърда на стола си, за да привлече вниманието на Герт Крозер.

— Вие сигурно знаете, че бях натоварен с неприятното задължение да уволня нашия професор. По време на рутинна проверка

за злоупотреба с наркотични вещества неговите проби се оказаха положителни.

Лицето на Крозер остана безстрастно.

— Той вече е наел адвокат да оспори правомерността на уволнението, но аз мога да ви уверя, че няма никакви основания за тревога. — Административният директор продължи да настъпва бързо. — Веднага след уволнението на Хънт издигнах кандидатурата на Хари Чан за нов началник на отделението и го назначих за временно изпълняващ длъжността. В най-скоро време управителният съвет ще утвърди това решение, а те със сигурност нямат никакво желание да преминат през тежката процедура, свързана с подбора на друг кандидат. За щастие доктор Чан прие моето предложение и встъпи в длъжност тази сутрин. Назначението поставяше едно условие, което той счете за напълно приемливо и с готовност заяви съгласието си да се съобрази с него.

Когато Даунс вече приключваше краткото си изложение, Крозер отмести поглед от него към кардиолога.

— Този петък Хари ще оглави официалната кампания по пускането на „Циклинг“ на пазара. Условиата, договорени със Сам Люинс, ще бъдат удовлетворени изцяло.

Даунс се облегна назад и откопча копчето над диафрагмата си.

— А къде е сега уволненият професор? В Чикаго ли е все още? — попита Герт Крозер.

— Не знам и не ме интересува особено.

Крозер очевидно не беше удовлетворен от отговора.

— Аз обаче се интересувам. Тези обвинения могат ли да се считат за достатъчно състоятелни? Репутацията му наистина ли е съсипана и това означава ли край на кариерата му? Възможно ли е все още да представлява заплаха?

Даунс се размърда неловко на стола си.

— Забравете го, с него е свършено. Той никога повече няма да работи в този град, нито където и да е другаде.

Крозер понечи да каже нещо, но се спря, сякаш му бе хрумнало нещо друго. Стив Даунс скочи на крака, сочейки часовника си.

— Моля да ме извините, но след няколко минути имам съвещание на управителния съвет. — Той се ръкува припряно. — Очаквам да се видим отново в петък.

Веднага щом Даунс излезе, Стан Данкър превключи на скорост.

— Хари, чака ни много работа да уточним дневния ред на кампанията за „Циклингт“. Защо не мръднем някъде навън да обядваме и да те запознаем с нещата?

На чаша шампанско в един от най-модерните ресторанти в Чикаго Хари Чан бе информиран подробно за голямото предизвикателство, което предстоеше.

Пускането на „Циклингт“ на пазара щеше да бъде толкова крупно събитие, че можеше да се сравни с изстрелване на ракета от НАСА. Всички отделения на национално равнище бяха запланували собствени чествания, формиращи общественото мнение редактори и кардиолози щяха да бъдат хранени и поени без оглед на средствата. Предвиждаха се специални луксозни влакове и места в първа класа по самолетите за превозване на официалните гости до мястото на главното събитие. Уреждаха се пищни тържества в „Хилтън Хед“ в Каролина, „Ла Джола“ в Калифорния, „Савой“ в Лондон, „Рафълс“ в Сингапур, „Екселсиор“ в Рим, „Риц“ в Париж, „Пенинсюла“ в Хонконг и т.н. За по-непретенциозната аудитория щеше да бъде организирана видео промоция и почерпка с не толкова изискани вина и сирена в най-близкия хотел.

В седалището на корпорацията в Цюрих беше планиран официален бал с оркестър от тридесет музиканти, последван от шоу с фойерверки. Първокласно шампанско цяла нощ. Но главното за вечерта бе планираната връзка с Чикаго. Всеки център, намиращ се в достатъчно близка времева зона, щеше да се свързва директно с Хари Чан за дискусия по старателно изготвен сценарий. Впоследствие тези разисквания щяха да се излъчат за наблюдаващите събитието в различни времеви зони. В момента Чан беше усърдно подготвян за кратката си реч, в която щеше да обяви с непоколебима увереност и бурен ентузиазъм, че „Циклингт“ е „най-важното и вълнуващо откритие в кардиологията през последните десет години“. Изявлението му съдържаше и още възторжени хвалебствия: „Фармацевтични продукти «Земдън» и техните изследователски подразделения заслужават поздравления. Очаквам, че само през първата година това удивително лекарство ще предотврати над половин милион смъртни случаи и близо осемстотин хиляди не толкова фатални сърдечни кризи“. Компютърни системи щяха да показват графики и таблици,

иллюстриращи всяка дума от изговорения текст. Щяха да бъдат прожектирани диапозитиви, посочващи икономисаните средства при лечение с „Циклинт“ в рамките на една, две и пет години. „Ние в болница «Картър», един от водещите кардиологични центрове в Северна Америка, подкрепяме този продукт с ентузиазъм.“ Хари щеше да каже само това и нищо повече. Диалогът бе разчетен до секунда и не допускаше каквито и да е допълнителни коментари.

През време на обсъждането мисълта на Хари Чан непрестанно се отклоняваше към неговата тайна сметка в швейцарска банка. Половин милион долара за един час работа. А щеше да има и още. Фантазия.

За Джек Хънт и неговото семейство животът със сигурност бе много далеч от фантазията. В понеделник вечерта те все още се криеха в своята малка хотелска стая в центъра. И се нападаха като бездомни котки.

— Каква, по дяволите, е тази история с отказа ти да наемеш допълнителен медицински персонал?

Бет току-що бе превключила на ранния бюлетин по WLS, който обяви назначението на Хари Чан. Новината бе съпроводена с трийсетсекунден клип, на който кардиологът се качваше в колата си, широко усмихнат към камерите. Изглеждаше уверен и самодоволен. Новинарят приключи с подбрани цитати от материал в пресата, която преглеждаше.

„Болница «Картър» успя да назначи в кардиологичното отделение четири квалифицирани медицински сестри — обстоятелство, което ще спомогне за разрешаването на проблема с изостаналите в сърдечната хирургия случаи. Наскоро уволненият професор д-р Джек Хънт беше блокирал назначаването на тази квота от персонала. Не бяха изтъкнати никакви причини, но административният директор Даунс днес призна, че това е само една от проявите на своенравното поведение на ирландеца.“

Бет беше пребледняла от гняв.

— Какво е ставало в тази болница? Очевидно аз нищо не знам. — Тя се беше изправила пред съпруга си, издала напред брадичка, с ръце на кръста.

Джак седеше в края на леглото. Той хвърли предупредителен поглед в посока към Дани. Момчето ги наблюдаваше от мястото си на пода с широко отворени очи, явно разстроено от разпрата.

— Не използвай сина си за параван! — избухна Бет. — Не си споменавай нищо за това. Кажи ми какво е ставало там. Аз заслужавам обяснение, Хънт. Не мислиш ли, че трябва да знам защо сме тук?

Джак обхвана главата си с две ръце. Краката му потрепваха, докато се опитваше опровергае обвиненията на Бет.

— Не е така както изглежда. Опитвах се да ме подкупят. Аз отказах да оглавя кампанията по пускането на новия им продукт на пазара и те тръгнаха да ми обещават целия свят.

— А ти, естествено, никога не би го приел. — Сарказмът в гласа на Бет прониза Джак. — О, не, господин Висок Морал реши, че е по-добре да доведе семейството си до просешка тояга, вместо да изневери на възвишените си идеали. — Тя закрачи в тясното пространство, нервно стискайки ръце, с изострени от напрежение черти.

Джак знаеше, че тя говори така по-скоро от мъка и изтощение. И заради това, че тримата стояха затворени тук в тази наблъскана хотелска стаичка, където никой не можеше да направи и крачка, без да се блъсне в нещо.

— Бет, нали превъзмогнахме всичко това — изрече умолително той, — не се измъчвай толкова. — Той протегна към нея ръка, но тя гневно го отблъсна.

— Да не се измъчвам, така ли? — попита тя подигравателно. — Малко ти е късно да ставаш толкова внимателен. Все едно ние с Дани не сме били на ръба през последните няколко месеца. Но, о, не, тогава господин Спасителят на света просто нямаше време да слуша.

Джак се сви, сякаш някой го зашлеви през лицето.

— А сега изведнъж много си се загрижил, нали нямаш какво да правиш, след като вече не си на работа. — Но силите не й стигнаха да продължи с нападките. Тя рухна на единствения стол в стаята и се разплака. Само сълзите на Дани, който се разплака от уплаха, сложиха край на горчивата размяна на реплики.

Към полунощ настъпи известно успокоение и изтерзана, Бет потъна в неспокоен сън. Няколко минути по-късно тихото похъркване на Дани беше сигнал, че и той е заспал. За Джак нямаше подобна утеха и той прекара нощта втренчен в цифрите на електронния часовник на нощното шкафче. До зори отброяваше всяка изминала минута.

Когато се събуди в осем, Бет измърмори сънено, че съжалява и после изведнъж се втурна към банята, където повърна. Докато я слушаше как се дави, съзнанието на Джак се гърчеше в угризения.

В десет часа той изпрати Дани да се разходи из фойето, докато се опитваше да планира по-нататъшните си действия.

— Кога трябва да напуснем апартамента?

Бет погледна в бележника си, като бавно прелистваше страниците му. Беше физически изчерпана от изтощителните симптоми на ранната бременност. Всяка сутрин ѝ прилошаваше, а и през деня не се чувстваше много по-добре. Не беше яла нормално от четиридесет и осем часа, похапваше само сухи бисквити, с които се опитваше да поддържа силите си.

— Уведомих ги, след като платихме депозита за „Джолиет“. Трябва да сме се изнесли до следващия петък, 15 октомври. — Гласът ѝ беше пресипнал от пререканията предишната вечер.

Джак изстена.

— Значи имаме само още десет дни.

„Какво, по дяволите, мога да направя в такъв срок, за да се измъкнем от това бедствено положение? Без работа, без доходи, без всякакви перспективи. С бременна жена и осемгодишен син, които трябва да издържам, и само шест хиляди в банката. За момент се замисли дали не е вариант да купи три билета за самолет до Дъблин. Не, не мога да го понеса. Да се върна с шапка в ръка също като баща ми, и да помоля за помощ? Изключено, по-скоро ще умра! Но може би за Бет и Дани би било по-добре да заминат, да речем просто на почивка?“

Той сложи ръце на раменете на жена си и я задържа, като отбягваше въпросителния ѝ поглед.

— Мисля, че ще е по-добре за няколко седмици да заминеш за Ирландия и да вземеш Дани със себе си. Можем да платим билетите и да отделим малко за допълнителни разходи.

Лицето на Бет замръзна от изненада, страните ѝ останаха без капчица кръв.

— А ти какво ще правиш?

— Ще остана тук и ще си търся правата. Не мога да им позволя да ми съсипят живота и дори да не окажа съпротива.

— Но как ще живееш? Къде ще отседнеш? — Гласът на Бет беше отчаян.

Джак я притисна до гърдите си и почувства как крехкото ѝ тяло потръпва в обятията му.

— Нищо друго не мога да измисля. Нямаме достатъчно пари, не мога да си намеря работа, а скоро ще останем и без покрив над главата си. Имам ли друг избор?

Риданията на Бет разстроиха трескавата мисъл на Джак. Той вече наистина смяташе, че ще може да разсъждава по-трезво и да оцелее по-лесно, ако жена му и синът му не са край него. Изведнъж си даде сметка, че му се щеше вече да са заминали. „Боже мили, как само съм се борил, за да ги задържа при себе си, а сега се опитвам да ги отпратя.“ Беше съсипан от гняв и чувство за вина. Прегърна Бет толкова силно, че щеше да я задуши. После я отдалечи от себе си, без да я пуска, и я накара да го погледне в очите. Красивото ѝ лице сега бе изпито и измъчено. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени от плач, а по страните ѝ имаше черни петна от размазан грим.

— О, Бет, Бет, толкова те обичам! — Едва успяваше да сдържи собствените си сълзи. — Как можах да те въвлека в тази каша?

Джак взе жена си на ръце, отнесе я в спалнята и я положи на леглото. После легна до нея и я прегърна плахо, сякаш тя бе от крехък порцелан.

— Всичко е наред, скъпа, аз съм при теб. Ще се оправяш.

Погледна припряно часовника си. Беше 10:40, а в един часа имаха среща с Хърб Уайнбърг. Може би той щеше да им предложи нещо. „Моля те, Господи, дано се намери някакъв изход!“

Хърб Уайнбург знаеше, че официалното оспорване на резултатите от извършения в лабораторията на болница „Картър“ тест ще създаде неприятности. Освен това беше сигурен, че новината за ответния удар на Джек Хънт ще плъзне из здравното заведение като разразил се горски пожар. „Онова, което ние искаме да разберем, е каква е реакцията в кардиологичното отделение. Без съмнение ще има изненада и недоумение. Това се очаква. Но мен ме интересува най-вече стъписването, което ще предизвика определени действия. Кой се облива в студена пот? Кой се втурва трескаво да върти телефони? Кой внезапно се извинява за час и изчезва? Ето каква обратна връзка ми е нужна.“ За да научи всичко това, Джек се беше обадил в офиса си в понеделник сутринта и Хелън веднага беше приела да играе ролята на негов осведомител. Освен това се беше съгласила да дойде по време на обедната почивка във вторник на среща и да докладва за евентуални необичайни действия. Но в 14:30 тя все още не беше пристигнала.

Хърб се беше изнервил и се готвеше да си тръгва. Той вече беше предупредил Джек за трудностите, които ги очакваха.

— Направих сондажи сред адвокати, които са работили над подобни случаи. Новините не са добри. Това може да се проточи с месеци. При отсъствие на оригиналните проби на кръв и урина „Картър“ могат да се защищават, като предлагат всевъзможни обяснения за липсата им. Не е изключено дори да направят така, че пробите да се появят отново, но съсипани и унищожени, така че да са практически неизползваеми.

Адвокатът погледна часовника си. Не можеше да си позволи да закъснява повече.

— Трябва да тръгвам, докторе, съдът ме зове. Ще продължавам да хранявам, макар и с оскъдна информация всичките си връзки в медиите. — Той си грабна куфарчето. — И горе главата.

Джек и Бет стояха на масата си мълчаливи, а Дани получи нова кока-кола, за да стои мирен. Макар да беше притеснена и разстроена,

Бет се владееше по-добре.

Ресторантът се намираше недалеч от Чикагския институт по изкуствата и отвън купувачи, натоварени със скъпи на вид торби, се свиваха срещу вятъра. Брегът на езерото беше през няколко преки и студеният вятър откъм водната повърхност се вихреше между небостъргачите. От другата страна на пътя таксите и микробуси извозваха своите пътници и товари до близките хотели. Хората изглеждаха щастливи, въодушевени и изгарящи от нетърпение да се впуснат по Магнифисънт Майл сред изобилието от луксозни магазини.

14:45

— Ще желаете ли още нещо?

Семейство Хънт бяха обслужвани от сервитьор мексиканец. В цялото заведение бяха заети само още две маси. Мъжът имаше гъсти увиснали мустаци, смугла кожа и носеше завързана на кръста бяла престилка. Английският му бе с подчертан акцент, но иначе безупречен.

Бет сведе поглед към недокоснатата си чиния.

— Не, още не — отвърна тя и подбутна с вилицата си стрък аспержа. — Още не съм се справила с това.

Сервитьорът кимна отегчено.

— Не бързайте госпожо — измърмори той, докато почистваше трохите. — Денят е пред нас.

Намираха се в отвратително положение. Нямаха къде да отидат, а и парите, с които разполагаха, бяха твърде малко. Хърб ги беше предупредил на този етап да не се връщат в апартамента на Западен Деминг, както и да не използват новата си кола.

„Повечето репортери си имат човек, който им проверява номерата. Ще ви проследят за по-малко от час.“ Така че шевролетът бе паркиран на една тиха странична сляпа уличка. От този момент нататък те се движеха само пеша, с автобус или метро. Таксите не се позволяваха — бяха твърде скъпи.

Сега бяха уморени и потиснати. Думите на Хърб бяха смазали духа им напълно, а и Хелън вече закъсняваше близо два часа. Търпението на Дани започваше да се изчерпва. По това време на годината той трябваше да бъде на училище. Но сега се налагаше да

следва родителите си, съзнателно предпазван от тежки разговори и отегчен до смърт от преднамерено лекомислени реплики.

— Искам вече да си ходим — оплака се той накрая.

Джак за малко да избухне. Нервите му бяха изопнати до краен предел и само предупредителният поглед на Бет го възпря.

15:10

Хелън все още не беше пристигнала. Навън такситата продължаваха да докарват пътници, дори повече отпреди.

— По-добре да тръгваме — обади се Бет. Вече не можеше да се прави, че не забелязва как търпението на персонала бе започнало да се изчерпва. Има дълги обеда, има и тактика на изчакване, а те наблюдаваха все същата непипната храна от 13:15. Погледите на мексиканеца показваха недвусмислено с коя категория според него му се беше наложило да се сблъска.

— Оп-па-а — обади се Дани предупредително. — Приятелят с мустаците пристига.

Джак се престори, че допива кафето си, след което стана с пресилена усмивка.

— Време е да тръгваме. Имаме да обиколим още толкова магазини.

Сервитьорът се озова до него.

— Господин Хънт?

— Съжалявам — каза Джак, — бяхме се унесли в разговор. Не сме се виждали от години.

Дани завъртя очи.

— Не, не. — Сервитьорът вече се ядоса. — Вие ли сте господин Хънт? По телефона търсят някой си господин Хънт.

Той огледа почти празното помещение.

— Ако не сте вие, трябва да кажа на госпожата.

— Определено става нещо странно. — Хелън се обаждаше от една телефонна кабина в чакалнята до спешното отделение на болница „Картър“. — Нямахме как да се измъкна, без да привлека вниманието. В кардиологичното всичко ври и кипи.

И тя описа срещата от предишния ден в професорския офис.

— Стив Даунс и двама непознати — единият с акцент от Източното крайбрежие, а другият чужденец. Вероятно германец или нещо такова. Чух го да говори само накрая, докато си тръгваше. Стояха при Хари Чан близо час. А сега не ги знам какво кроят, но той е в кабинета на Даунс от девет часа сутринта.

Докато слушаше, сърцето на Джек заби учестено. „Аз се притеснявах за Мартин Шрийв, а истинският предател бил буквално под носа ми! Шрийв е пияница и нищо повече, той няма достатъчно сиво вещество, за да се замеси в подобна интрига. Чан е комарджия, той би рискувал. Затова беше толкова жизнерадостен напоследък. Обзалагам се, че от известно време насам е очаквал този момент.“

— Нещо друго? — попита той.

— Помните ли Трент Крили? Кореспондентът от здравната секция на „Трибюн“, който направи големия материал през юни?

Джек изпъшка. Разбира се, че си спомняше тези тъй кратки и безвъзвратно отминали дни на слава.

— Преследва ме да му уредя интервю с вас. Вече е приклешил повечето персонал на отделението.

— Няма да стане. Много ми е назад в списъка.

— Ще му кажа.

— Нещо друго? Няма значение, може да ти изглежда съвсем обикновено.

Дълга пауза. На заден план Джек долавяше шума от спешното. Викове, плач, обичайната врява в едно натоварено до краен предел обществено здравно заведение.

— О, боже, щях да забравя! — В гласа на Хелън прозвуча отчаяние.

— Какво?

— Взеха компютъра от кабинета ви.

— Какво са направили?

— Още рано сутринта идва някакъв човек и ми каза, че му наредили да отнесе компютъра ви. Не го познавам, но беше в униформа на персонала по поддръжката.

— Какво, по дяволите, искат да правят с него?

— И аз това попитах, но не получих отговор.

Джак се замисли над получената информация. Той си спомняше коментарите на Хелън отпреди няколко седмици, когато според нея някой бе пипал компютъра в кабинета му. Но както и да пренареждаше фактите, положението не ставаше по-ясно.

— Това ли е всичко?

— Опасявам се, че да. Вие се обаждайте, а аз ще продължавам да гледам и да слушам. Сега трябва да тръгвам.

Когато тя затвори, Джак се обърна и видя, че Бет се е втренчила в него с надежда.

— Нищо — каза той с гримаса. — Нищо, което вече да не знаем.

На лицето на жена му се изписа разочарование. Джак забеляза, че Дани ги наблюдава. Когато погледите им се срещнаха, момчето бързо отмести очи и реакцията му прониза сърцето на Джак. „Те чакат отчаяно аз да направя нещо и да спася положението, а аз през цялото време се надявам някой друг да обърне нещата. Всъщност ние сме съвсем сами. Никой няма да падне от небето със стъписващи разкрития, които да ме реабилитират за една нощ. Всичко е твърде добре замислено и също толкова добре изпълнено. Аз съм притиснатият до стената и аз съм единственият, който може да оправи нещата.“

— Бет, вие двамата с Дани се върнете в хотела. Аз ще отида до апартамента. Не ми пука, ако входът се пази от репортери. Ще си вляза, ще взема чисти дрехи и ще се видим след около час. И тогава ще трябва да вземем някои важни решения.

Отделиха достатъчно пари за такси до хотел „Кас“ на Северен Уобаш. След това Джак се отправи бързо към Мичиган авеню и взе автобус до Северен Кларк. Половин час по-късно вече крачеше по Западен Деминг към техния апартамент. Вървеше на отсрещната страна на улицата, привел глава, но очите му внимателно оглеждаха района. Доколкото можеше да прецени, пред главния вход нямаше репортери. За по-сигурно първо подмина кооперацията, като оглеждаше страничните улици и алеи. Нищо. Остави ли са ме на мира. Сега горещата новина е Хари Чан. Аз вече не съм на дневен ред. Заля го гняв и горчицина и трябваше да направи усилие, за да проясни съзнанието си. „Съсредоточи се, не мисли за нищо друго! Насрещните обвинения пораждат отрицателни емоции. Разсъждавай. Ето така е

добре. Поне никой от медиите не смята, че можем да се върнем в дома си.“

Джак свърна обратно към кооперацията. Вече вътре, в коридора на партера, той се облегна на вратата, задъхан от усилието. По това време на деня повечето обитатели не се бяха върнали от работа и той знаеше, че сградата е почти празна. Все още нащрек, той се заизкачва бавно, стъпало по стъпало. Стълбището беше тихо и той се мъчеше да върви безшумно. Взря се през парапета нагоре и напрегна слух. Нито звук. Тридесет секунди по-късно се намираше на първия етаж. Площадката беше безлюдна, всички врати бяха плътно затворени. Той бръкна в джоба си и напипа ключовете, след което отдели този за секретата. По някаква неясна за самия него причина се чувстваше като крадец, който се кани да проникне с взлом в чуждо жилище. Секретният ключ се превъртя с лекота. После избра друг и ключалката „Йейл“ на равнището на очите щракна. Отвори вратата, пресегна се да изключи алармата и с учудване установи, че тя не е задействана. Замръзна на място, опитвайки се да си спомни кой излезе последен, когато бягаха. Аз бях. И съм убеден, че я включих.

— Доктор Хънт?

Думите едва не накараха Джак да подскочи и той се обърна рязко. Зад него стоеше домакинът.

— Марти, ти ли си? Господи, не те очаквах.

Марти беше възрастен човек, който минаваше три пъти седмично да проверява охраната и поддръжката. Негово задължение беше да осигурява чистотата по коридорите и съблюдаването на правилника за реда в кооперацията. Беше дребен на ръст, сигурно не повече от метър и шейсет, с осеяно с лунички плешиво теме и гъсти сиви мустаци. Беше в обичайния си работен комбинезон от дънков плат.

— Съжалявам, че ви стреснах така — извини се той с типичния си провлачен говор, характерен за Средния Запад. — Бях на последния етаж, когато чух, че входната ви врата се отваря.

Той махна с ръка.

— Просто проверявах дали всичко е наред. — В случай че знаеше за шумния скандал, разrazil се около този наемател, Марти по никакъв начин не го показа. Той се затътри към следващия ред стъпала, но спря насред път и извика: — Оня човек от болницата дойде и ви отнесе компютъра.

Джак замръзна на място. Не можа да повярва на онова, което бе чул току-що и изтича обратно по коридора.

— Извинявай, Марти, какво каза?

Възрастният човек вече беше на горния край на стълбите. Изкачваше се с мъка, като се опираше тежко с една ръка на парапета. Обърна се и каза:

— Вашият асистент от болницата дойде преди около час, отключи си и влезе в апартамента ви. Той изключи алармата. Когато пристигнах, беше на вратата с компютъра ви. Спрях го там. Той ми показа личната си карта и ми обясни, че трябвало да отнесе вашия компютър в болницата. Изобщо няхах представа за какво ми говори. Хард диск, софт диск... нищо не разбирам от тия работи.

Марти зави нагоре към втория етаж и Джак хукна след него. Сърцето му биеше учестено, устата му бе пресъхнала.

— Как изглеждаше? — Мъчеше се да измисли по-правдоподобна лъжа. — С мен работят няколко човека. Чудя се кой точно е бил.

Марти се намръщи в усилие да си спомни.

— Беше грамаден, това е сигурно. — Той измери с поглед Джак. — Доста по-висок от вас. Може би с десетина сантиметра. Рус, добре облечен.

Той се втренчи в стената, сякаш тя можеше да освежи паметта му.

— И имаше странен акцент. Не съм го чувал другаде.

Джак сграбчи рамото на домакина.

— Марти, това е много важно. Каза ли нещо друго?

Марти го изгледа напрегнато, очевидно изненадан от силата, с която го беше стиснал Джак.

— Не, нищо повече. Само това: „Аз съм асистентът на доктор Хънт и трябва да отнеса този компютър в болницата“. Това е всичко, което мога да ви кажа. Стори ми се доста симпатичен.

Само след секунди Джак вече тичаше надолу по стълбите. Вътре в апартамента той се втурна направо към малкия кабинет. Мониторът си беше на бюрото, но кутията я нямаше. После изтича до всекидневната. Кашоните бяха разпрани, а съдържанието им разпиляно из стаята. Веднага забеляза, че натрапникът се беше насочил към кутиите, запазени за него. Дрехи, обувки и бельо лежаха там, където бяха захвърлени. В тяхната спалня. Чекмеджетата до едно

бяха издърпани, а съдържанието им разпиляно по пода. В стаята на Дани бе действано по същия начин, но очевидно без такъв интерес, ако се съдеше по скромната бъркотия. Обратно в кабинета. Чекмеджетата на бюрото му бяха празни, всичките му книжа бяха отнесени.

Джак стоеше насред целия този хаос и мислеше трескаво. Какво ставаше, мамка му? Беше толкова объркан, че не можеше да разсъждава трезво. „Те ме надвиха и го знаят. Тогава за какво им е моят компютър? Моите компютри. Първо онзи в кабинета ми, а сега и този вкъщи. Какво търсят?“

Той се суетеше от стая в стая, като разсъждаваше трескаво. Чекмеджетата — опразнени, кашоните — изсипани, и все мои неща. Изведнъж входната врата изскърца и Джак приклезна зад един диван.

Но не се появи никой и той бавно се изправи, втренчен във външния коридор. Ръцете му трепереха неудържимо, по челото му бяха избили капчици пот. Затръшна вратата и после се обърна към царящата вътре бъркотия.

„Марти каза, че онзи е висок, по-висок от мен. Руса коса, особен акцент. Мисли, мисли! Здравеняк. Да ти напомня на някого?“ Лица и фигури една след друга запрепускаха в съзнанието му, но само една се задържа. Горилата, която наблюдаваше приемната и Хелън, човекът, когото видях с Хари Чан в асансьора. Но какво е откраднал? Не може да са пари, аз нямам. Тук няма никакви улики, чрез които бих могъл да докажа, че уволнението ми е скалъпено. Да се опитва да ме сплашва, но защо? И защо точно компютрите?

И тогава се сети за Карлота Дрънкър. Големият брат. „Карлота, това ли се опитваше да ми кажеш, да ме предупредиш?“ Странните съобщения от покойната му колежка в Сакраменто сега взеха да придобиват ново и зловещо значение. „Какво е общото, което ни свързва? Нашите изследвания. Нима шибаният продукт и пускането му на пазара са само в периферията? Защо в противен случай преследването продължава, след като аз вече не съм шеф на кардиологичното отделение? Разсъждаваше трескаво. Аз притежавам нещо, което им трябва, и то много. Боже мой!“

Когато пълният смисъл на станалото достигна до съзнанието му, в главата му настъпи истински хаос. Добра се до телефона и започна да набира, но после изведнъж се спря. Възможно беше да го

подслушват. Обходи с поглед стаята. Нищо чудно да са сложили подслушвателни устройства из целия апартамент.

В 17:40 Джак изкара ангелите на своята секретарка. В здрача на настъпващата вечер, който обгръщаше паркинга за коли на персонала от болница „Картър“, той бе приклепнал между нейния черен Нисан Сентра и една тухлена стена. Видя как светлините на алармата присветнаха два пъти, чу как ключът се завърта и се изправи.

— Хелън, аз съм. Джак.

Дясната ръка на Хелън инстинктивно се насочи към гърлото, а лявата се вдигна отбранително.

— О, боже, о, мили боже! — Тя опря чело на вратата. — Джак Хънт, как можете така да ме издебвате?

Беше бясна, но Джак веднага я успокои.

— Нямам време да ти обяснявам всичко точно сега, но ти трябва да ми се довериш.

Хелън го погледна право в очите. В погледа ѝ се четеше съмнение.

— Искам от теб една услуга. Много голяма услуга.

Сега очите на секретарката му се присвиха недоверчиво.

— Какво точно?

Джак пое дълбоко въздух.

— Искам да приютиш у вас Бет и Дани. Нуждая се от място, където да са в безопасност.

Той забеляза как недоверието в погледа ѝ се смени със загриженост.

— За мен това е много по-важно от факта, че съм си загубил работата — призна Джак.

И той започна да ѝ обяснява.

Бет и Дани се преместиха в седем часа същата вечер.

Семейство Брадли живееха в Чикаго Лон, гъсто населено югозападно предградие, чиито жители бяха от различни раси и с различен произход. Къщите бяха на близко разстояние една от друга, предимно от тухла и дърво. Техните обитатели си гледаха собствения

живот и не проявяваха особено желание да се месят в работите на другите. Хелън имаше две малки момичета на пет и на три години, с плитки, тъмнокафяви очи и ослепително бели усмивки. Съпругът ѝ Спенсър работеше като главен готвач в заведението на Джо — ресторантче за морски храни на Северен Уелс. Изглеждаше мрачен и зъл, някъде към метър и деветдесет и три, широкоплещест и мускулест, с дълбок плътен глас. Но всъщност беше галъвен, особено с децата. Отдели цял час преди вечерната си смяна, за да почисти едната стая за Дани и Бет. После взе матрака от собственото си двойно легло и го настани в единия ъгъл. За Дани донесе едно счупено походно легло.

— Спенсър — възпротиви се Бет, — не можем да те оставим да лежиш така на дървената скара.

Спенсър сведе поглед.

— Госпожо Хънт, ако Хелън ми каже, че искате да сложа матрака на покрива, ще го отнеса, това е. Тя командва в тази къща, аз само изпълнявам.

Стаята беше като кутийка. Имаше само един прозорец с изглед към малка градина и с дървени капаци за уединение. Стените бяха с тапети. Два бели стола, на които да си слагат дрехите, скърцащ дървен под. Нищо друго. Хелън и Спенсър настояха Джак също да остане.

— Не бива да се делите. Вие сте семейство и сте заедно в тази история.

Същата нощ, изтощен, но доволен, Джак Хънт спа непробудно.

— Хелън, искам да откраднеш нещо заради мен.

Беше 7:30 сутринта, сряда, шести октомври. Семейство Хънт не се бяха мяркали в своя апартамент на Западен Деминг от предишната събота. След като вещите им бяха преровени и Джак бе проумял причината за това, нямаше никаква възможност за промяна на положението, но той полагаше отчаяни усилия да изработи някаква стратегия. На масата, наредена за закуска, в кухнята на своята секретарка, Джак се опитваше да я убеди да се присъедини към техния отбор.

Две врати по-нататък по коридора Спенсър спеше дълбоко след нощна смяна. Хелън обикновено тръгваше от къщи някъде към осем, за да има достатъчно време да остави децата на градина и да стигне до работата си. Бет, която по всякакъв начин се опитваше да помогне и да се отплати за неочакваното гостоприемство, беше приготвила закуска на момичетата и сега ги обличаше. Техните радостни викове от промяната в режима отекнаха по коридора, последвани от притеснено шъткане и приглушен кикот. Дани все още спеше, въпреки протестите си, че изобщо няма да се чувства удобно на такова потрошено походно легло.

— В моя кабинет има две дискети. В едната са данните от изследванията ми, а другата е от онази лекарка от Сакраменто.

Внезапно го прониза остро чувство за вина. Ако беше проявил малко повече интерес към онова, което Карлота се опитваше да му каже, вместо да бъде толкова пренебрежителен и надут като пуяк, вероятно нямаше да бъде в това положение. Но Джак нямаше време за самобичуване. Залогът бе твърде голям и той знаеше, че този, който се опитва да се домогне до резултатите от изследванията му, рано или късно ще тръгне да издирва и него. Знанието е сила. Въпреки почти бедственото им положение и опасностите, които ги дебнеха, Джак изведнъж се почувства могъщ. Увереността му идваше от съзнанието, че цялото това познание е в главата му. За да го използва, му трябваша

категорични факти и убедителни доказателства. А най-важното от тях бяха две стандартни дискети, забравени в болница „Картър“.

— Те са в един кафяв плик с ей такава големина. — Той вдигна дясната си ръка. — На втория рафт в библиотеката трябва да има една медицинска книга. Казва се „Принципи на вътрешната медицина“. Доста дебела, с оранжеви корици. Извади я и зад нея ще намериш плика.

Хелън отпи от високата чаша с кафе пред себе си, вперила поглед в Джак. Беше готова за работа — облечена след сутрешния душ, със сресани коси и лек грим. Изглеждаше добре и ухаеше приятно. От другата страна на масата нейният доскорошен шеф беше по къси гащета и фланелка с петна от пот. Брадясал, с голи крака, бос и разрошен, той имаше вид на невменяем.

— Каквото и да правиш днес, Джак, освежи се и си смени дрехите. Ако излезеш навън в този вид на избягал от лудницата, някой полицаи ще те спре, да знаеш.

Джак се изчерви от неудобство. Това, че същото момиче, което той самият бе наел само няколко месеца по-рано, сега му четеше лекции по хигиена, го накара почти да се сгърчи от срам.

— Добре, добре. Само че ти ще ми вземеш ли тези дискети, или не?

Хелън духна парата, която се издигаше от чашата ѝ.

— Библиотеката в твоя кабинет?

Джак кимна.

— Голяма медицинска книга с оранжеви корици на втория рафт?

Джак мерна отражението си в прозореца и се опита да си приглади косата. Хелън го наблюдаваше с усмивка.

— „Принципи на вътрешната медицина“ — напомни ѝ той. — Като я издърпаш съвсем, ще видиш кафявия плик отзад, до самата стена.

Хелън остави чашата си на масата и хвърли поглед към кухненския часовник.

— В такъв случай е по-добре да тръгвам. — Тя бутна стола си назад и после, свила устни, отправи поглед към него.

— А ти защо си ги скрил? Откъде си могъл да знаеш, че ще стане така?

Джак сви рамене.

— Реших го, след като ти ми каза, че някой ми е пипал компютъра. Имах неприятното чувство, че ровят в базата данни на изследванията ми. Затова записах всичко на дискети и ги скрих. Заедно с разработките на Дрънкър.

Хелън вече беше в коридора.

— Деца, къде сте? Време е да тръгваме.

От една от стаите се разнесе сподавен ропот.

— Хайде, побързайте. И внимавайте да не събудите баща си.

Бет слагаше палтата и шапките на малките момичета, а в това време Джак даваше последни наставления.

— Ще ти се обаждам на всеки час от девет и половина нататък.

Хелън понечи да възрази, но Джак продължи.

— Ще задавам само един въпрос: „Може ли да докараме в кардиологичното един сърдечноболен с криза?“. Ако си взела дискетите, отговори: „Да, веднага ще се обадя в спешното“. Ако не си ги намерила или просто не можеш да говориш, кажи нещо от сорта: „Съжалявам, опитайте отново след час. Ще видя какво ще ми отговори дежурният лекар“. Как ти се струва?

Хелън гледаше сърдито, но все пак кимна.

— Когато можеш да се измъкнеш, мушни плика под дясното предно колело на колата си. А като се прибираш вечерта, не забравяй да провериш дали съм ги взел. Ще откача, ако прегазиш доказателствения материал.

Вратата се затвори тихо, а Джак остана в коридора.

— Хънт — Бет беше застанала зад него, — трябва да поговорим, преди Дани да се е събудил.

Те седнаха на масата в кухнята. Отстрани възвираше ново кафе. Бет беше по синя нощница, която бе взела назаем от Хелън. Беше ѝ по мярка, тъй като двете жени носеха приблизително един и същи размер. Тя беше събрала косите си отзад с шнола и масажираше слепоочията си с връхчетата на пръстите си. Джак усети назряваща неприятност.

— Как се чувстваш?

Пресегна се и отмахна един рус кичур от челото ѝ, но Бет се отдръпна, след което го погледна открито. Очите ѝ бяха тъжни, потънали дълбоко в орбитите от тревога и загуба на тегло.

— Трябва да се сложи край на всичко това и аз съм решила да го направя. — Думите бяха изречени с приглушен глас. — Прибирам се

при нашите в Сидни и вземам Дани със себе си.

Кафето завря и тя се пресегна да изключи котлона.

— Не мога да продължавам така. Само преди пет дни светът беше в краката ни. Днес ти си опозорен и без работа. Ако нашият адвокат не греши, шансът да докажеш, че уволнението ти е неправомерно, е минимален. И сякаш това не ни стига, ами днес ти ми заявяваш, че ни преследват, че всъщност искат да се доберат до резултатите от твоите изследвания и че животът ни е в опасност.

Стъписан, Джак се опита да я прекъсне, но тя му махна да мълчи.

— Откакто сме женени, аз те следвам като добра и примерна съпруга. Перях те, гладех те, кърпех ти чорапите. Грижех се за сина ти, когато теб те нямаше край него, и измислях какви ли не извинения всеки път, когато той ме питаше защо все работиш толкова до късно. Местихме се безброй пъти и всеки път аз си мълчах, когато ти отхвърляше изгодни предложения за работа. — Отприцилият се поток от горчивина го заля. — Признавам, че искрено се възхищавах на високите ти критерии и разбирах твоя хъс и амбиции, но понякога ми костваше много да не изкрещя „край, стига толкова“. Но винаги съм вярвала, че един ден всичко това ще свърши и ние ще заживеем щастливо.

Тя си наля кафе и обгърна чашата с длани.

— Истината е, че в този град почти успяхме. Очакваният миг изглеждаше мъчително близо.

Джак слушаше мълчаливо. Донякъде беше изненадан — Бет никога до този момент не беше изразявала така открито чувствата си. Тя се пресегна и нежно прокара пръст по бузата на съпруга си. После се усмихна и Джак си помисли, че през целия си живот не бе виждал толкова тъжна и съкрушена усмивка.

— Не мога да понасям повече всичко това, Хънт. Трябва да се погрижа за сина си и за нероденото си дете. Не мога вечно да бягам. Разбери ме — просто нямам толкова сили. — Тя внезапно остави чашата си на масата, притисна с една ръка корема си, а с другата устата си. — Лошо ми е.

Джак се приближи до нея, но тя го отблъсна.

— Ще си почина малко. Когато стана, очаквам, че теб няма да те има, ще си хукнал нанякъде да гониш не знам какви си дискети или

там нещо друго, което смяташ, че тези хора искат от теб. Така че докато търчиш нагоре-надолу, включи и това в сметките си. Един билет от Чикаго до Амстердам и оттам до Сидни струва някъде към две хиляди долара. За Дани ще бъде по-малко, но предполагам, че с намалението билетът му ще бъде около хиляда и петстотин. Вземам и петстотин за непредвидени случаи. Това означава, че за теб ще останат две хиляди. Не са много, знам и съжалявам. Задръж ги, остани тук и посечи всички змейове, които ти се изпречат на пътя. Или сложи край на загубите си, като тръгнеш с нас.

Вратата на кухнята се отвори и на прага застана Дани. По лицето му се търкаляха сълзи. Явно беше, че момчето е чуло всичко до последната дума, и Бет се втурна да го утешава. Двамата се вкопчиха един в друг. Майката полюшваше нежно своя син в прегръдките си и му шепнеше успокоително.

Джак ги наблюдаваше безпомощен и съсипан. „Загубих ги, този път наистина. Ако си тръгнат, животът ми става безсмислен.“

— От теб зависи, Хънт — каза Бет и отведе Дани обратно в тяхната стая.

— Искам да докладвам за кражба с взлом.

В 9:15 Джак беше в чакалнята на полицейския участък в Линкълн Парк. Беше си взел душ и се беше избръснал. Носеше черен анцуг, взет назаем от Спенсър. Беше му поне два номера по-голям, но въпреки това му придаваше сравнително по-приличен вид. На регистратурата попита за полицай Нелсън, но той не беше дежурен и жалбата му беше приета от млада цветнокожа жена полицай.

Тясното пространство беше празно, но се чувстваше, че някъде там отзад кипи работа. Върху гишето имаше купчина обвинителни актове, сведения за произшествия и всевъзможни формуляри. Два телефона на бюрото звъняха, но никой не им обръщаше внимание, факсът плюеше страница след страница.

Момичето не вдигна поглед, когато Джак повтори своето твърдение, но се пресегна някъде под гишето и му подаде някакъв официален полицейски формуляр.

— Прочетете това и го попълнете. Има и копие за застрахователната ви компания. Ще ви трябва, за да предявите иск.

Единият телефон започна да звъни отново, момичето вдигна слушалката и я остави отстрани, без да каже нито дума.

Джак пробва отново.

— Вижте, това е много важно. Въпросът не е само в това, че е извършена кражба с взлом, по-важното е кой е извършителят и каква е целта.

От някакво помещение във вътрешността на сградата долетяха гневни крясъци. Последва шумотевица и после се разнесе вик на болка. Служителката извърна глава в посока на врявата и после отново се обърна към Джак:

— Какво казахте току-що?

Джак с усилие потисна яда си.

— Аз съм лекар. Водеща фармацевтична компания се опитва да се възползва от резултатите на моите изследвания. Откраднаха ми компютъра... не, откраднаха ми и двата компютъра и... — Безизразното лице пред него го накара да спре наред изречението си и той изведнъж си даде сметка колко абсурдно звучаха думите му. Опита се да се усмихне. — Съжалявам, ще се опитам да се оправя сам.

Докато се обръщаше, момичето зад гишето извика след него:

— По-добре попълнете формуляра, ако ще си искате застраховката.

Той застана пред сивата сграда в сивото влажно утро и се помъчи да проясни главата си. „Аз съм странник в една доста странна страна“ — помисли си той.

Хелън не можа да влезе в професорския кабинет.

— Госпожо Бродли, ще бъда вътре почти цялата сутрин. — Хари Чан бе облечен в елегантен костюм, риза и вратовръзка. Наоколо не се мяркаха хора в болнични униформи. — Очаквам важни посетители и ще ви бъда благодарен, ако ги въвеждате веднага.

Хелън започна да разсъждава трескаво.

— Ще желаете ли да оправя вътре, преди да пристигне някой?

Но Чан вече затваряше вратата. През рамото му Хелън само успя да зърне дебелия книга с оранжеви корици, която ѝ бе описал Джак. На втория рафт, някъде към средата.

Първият посетител пристигна в 9:55. Беше млада жена, която се представи като Лиза Монтес, изпълнителен директор от фармацевтични продукти „Земдън“. Беше облечена елегантно в тъмносиньо сако и дълга сива пола с висока цепка отстрани, която откриваше голяма част от крака ѝ.

— Тук съм, за да обсъдя с д-р Чан кампанията по пускането на „Циклинт“ на пазара — обясни тя кратко.

Хелън почука учтиво на междинната врата и я отвори. Сърцето ѝ почти спря, когато видя, че Чан преглежда библиотеката, като изважда книгите и ги прелиства една по една. Беше преровил вече почти целия горен ред.

— Дошла е една дама от корпорация „Земдън“.

Чан остави книгата, която държеше на близкия куп върху бюрото си и отиде да поздрави своята гостенка.

— Заповядайте, влезте.

Докато затваряше вратата, Хелън забеляза, че двамата веднага се впуснаха в разговор, доближили глави, като в същото време Лиза вадеше куп книжа от едно куфарче. „О, боже, дано това го ангажира за по-дълго.“

— Можем ли да докараме в кардиологичното един сърдечноболен с криза?

Беше точно десет и половина, когато Джак Хънт позвъни за първи път. Хелън беше сама в офиса си с цял куп документи за писане и седем съобщения, на които Хари Чан трябваше да отговори. Три бяха от офисите на „Земдън“ в Ню Йорк, а още три от различни медии. Последното беше от един луксозен апартамент в хотел „Чикаго Шератън и Тауърс“.

— Съжалявам, опитайте отново след час и ще видя какво ще ми отговори дежурният лекар.

Джак затвори, като изруга наум. Намираше се в една телефонна кабина в близост до Мичиган авеню. Сега трябваше да мине цял час. Той си преброи дребните и тръгна да търси някакво евтино кафене.

Докато вървеше по улиците, си мислеше за разговора с Бет. „Късметът ми изневерява във всяко едно отношение и единствената ми

надежда да си запазя семейството е да се добера до тези проклети дискети“ — помисли си той.

Взе един „Трибюн“ и се зачете в него, докато чакаше да мине времето. На страница дванайсета имаше представяне в шест колони на Хари Чан, придружено със снимка. Твърдеше се, че е поел кардиологичното отделение в изключително сложна конюнктура. Хвалеше се, че е сред ветераните в „Картър“. Хвалеше се още и с публикациите си в престижни медицински издания. Джак много добре знаеше, че те са посредствени и преувеличените твърдения относно блестящия интелект на неговия съперник го вбесиха.

Лиза Монтес си тръгна в 10:48. Хелън проследи с поглед как тя пое по външния коридор, придружена от Хари Чан. Дватама разговаряха непринудено и тя се смееше. Изчака ги да завият зад ъгъла и тогава пристъпи към действие.

Озова се във вътрешния офис. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Дебелата оранжева книга на втория рафт направо я зовеше. Горният рафт беше почти празен, а книгите бяха преместени на бюрото. Тя се спря и наостри слух. Никакви стъпки. Възможно най-бързо Хелън се отправи към другия край на бюрото и се пресегна.

— Какво правите тук? — На прага стоеше Хари Чан. Лицето му бе като буреносен облак, очите присвити подозрително, а юмруците здраво стиснати.

— Канех се да почистя кабинета ви, доктор Чан. — Докато говореше, Хелън мислено се учуди как ѝ хрумна тази лъжа. Опита се да се усмихне извинително. — Стори ми се разхвърляно, а не исках да направите неприятно впечатление на важните си гости.

Чертите на Чан се отпуснаха. Той се огледа и кимна утвърдително.

— Права сте, но нека остане за следобед. Очаквам човек точно в единайсет.

Хелън забеляза, че нямаше и помен от обичайния му нервен смях и треперещите му ръце. За разлика от друг път кардиологът изглеждаше спокоен и овладян.

Тя бързо му докладва за съобщенията по телефона, за да отвлече вниманието му.

— Имаше и няколко обаждания, на които трябва да отговорите, доктор Чан. — Досега гласът ѝ никога не бе звучал тъй ласкаво. — Три от Ню Йорк и три от журналисти, които ви търсят за интервю. И едно от доктор Крозер от „Шератън“.

При споменаване на името му, Чан трепна.

— Веднага ме свържете с доктор Крозер. Ще проведе разговора отгук. И никакво прекъсване, преди да съм свършил.

Вратата бе затворена плътно и Хелън се втурна да набира, за да попречи на доктор Чан да смъкне още книги от рафтовете.

— Свързвам ви незабавно, доктор Крозер.

— Можем ли да докараме в кардиологичното един сърдечноболен с криза?

Единадесет и половина. Този път Джак се намираше в телефонна кабина в търговския център „Водната кула“. Това бе масивна конструкция от тухли, стомана и стъкло със стотина магазина на седем етажа, всеки от тях свързан със следващия посредством ескалатори и постоянен, внимателно насочен воден поток. Около него хората непрестанно сновяха нагоре-надолу, натоварени със скъпи на вид торби с покупки. Повечето бяха с ведри лица, смееха се и въодушевено избираха нови магазини, които да атакуват. Тяхна пълна противоположност, Джак Хънт беше бездомен, почти разорен и издирван от хора, които по всяка вероятност бяха убили негов колега — жената от Сакраменто, с която бяха работили по едни и същи научни проблеми. Времето му изтичаше и той ставаше все по-нервен. Не успееше ли да спечели делото срещу „Картър“, щеше да загуби жена си и сина си, и себе си.

— Съжалявам, опитайте отново след час, а аз ще видя какво ще ми каже дежурният лекар.

Хелън беше на бюрото си, но Стив Даунс крачеше нервно в пространството пред нея.

— Кога ще излезе? — изрече ядно Даунс, когато Хелън отклони поредното обаждане.

— Нямам представа. Заседават от близо половин час.

Даунс изсумтя презрително.

— Обади ми се, когато свърши. — След което напусна офиса.

Джак се качи на последния етаж на търговския център, после слезе отново. После пак нагоре и обратно надолу. И така още тридесет пъти. Скоро започна да разпознава продавачките на всеки етаж. Убиваше си времето, като броеше лампите на един скоростен централен ескалатор.

Срещата на Хари Чан, която започна в единайсет, завърши в дванайсет и десет. Още една служителка на „Земдън“ си тръгна, този път стиснала две издути чанти с документи. Хари Чан се появи от вътрешния кабинет сияещ.

— Госпожо Бродли, бихте ли направили кафе? — Погледна часовника си. — Скоро ще имаме друг посетител.

Хелън реши да вземе инициативата в свои ръце. Така можеше да продължи цял ден и тя беше сигурна, че нервите ѝ няма да издържат.

— Съжалявам, доктор Чан, но господин Даунс беше тук и държеше да разговаря спешно с вас. Изглеждаше много ядосан. Казах му, че ще отидете в кабинета му веднага щом се освободите.

Чан посрещна думите ѝ с гримаса на раздражение.

— А той защо не дойде тук?

Хелън надяна недоумяваща физиономия.

— Не знам, но настояваше да разговаря с вас незабавно. — Това беше истина само наполовина, но ако се наложеше да дава обяснения, щеше да ги мисли по-късно.

Чан взе купчината факсове и съобщения и ги прегледа бързо.

— Добре. Ще се върна след пет минути. Ако дойде някой друг, въведете го направо в офиса ми. — Кардиологът остави книгата на бюрото и пое забързано по коридора.

Хелън се втурна към вътрешния кабинет, но изведнъж се спря. Бързо обмисли възможностите, после се върна и заключи външната врата. Само за две минути, не ми трябва повече. В кабинета на професора се стелеше тежка миризма на пури. Джак никога не би позволил такова нещо. Цялото бюро беше отрупано с книжа. Промоции на фармацевтични продукти „Земдън“, разни договори и няколко сериозни на вид текстови описания на „Циклинт“. Хелън беше

пред библиотеката с една ръка върху книгата, когато двата външни телефона зазвъняха едновременно. Тя мушна пръсти между двете съседни дебели медицински книги и по невнимание си счупи нокътя. По дяволите! Телефоните ѝ лазеха по нервите, докато издърпваше „Принципи на вътрешната медицина“ с оранжеви корици. Веднага зърна кафявия плик, който лежеше зад нея. В този момент някой заблъска настоятелно по вратата на външния офис. Сърцето ѝ заби учестено и тя бързо грабна плика. Книгата бе мушната обратно и настанена така, че да не личи, че е била вадена.

— За какво е това блъскане? — възкликна тя рязко, след като завъртя ключа и отвори вратата. Беше изиграна смелост, но не ѝ беше останало нищо друго.

— Защо беше заключено?

Хелън веднага разпозна лицето, надвиснало гневно над нея. Беше на горилата от фармацевтични продукти „Земдън“.

— Трябваше да отида до проклетата тоалетна! А вие кой сте, по дяволите, та да ми задавате въпроси и какво всъщност искате?

Хенд де Март изобщо не я слушаше — той оглеждаше подозрително вътрешния офис. После, явно удовлетворен, я подмина и се настани на един от столовете, след което погледна Хелън навъсено.

— Имам среща с доктор Чан. — Взе едно списание и започна ядно да го прелиства. — А сега ми донеси едно кафе.

— Може ли да докараме в кардиологичното един сърдечноболен с криза?

Беше дванадесет и половина.

Хелън погледна крадешком към Хенд де Март, знаейки, че той е наострил уши за всяка нейна дума.

— Да, веднага ще се обадя в спешното.

Тя изчака Хари Чан да се върне и внесе в кабинета му две чаши кафе.

— Доктор Чан, трябва да сляза до спешното във връзка с приема на един пациент със сърдечна криза. Може ли да оставя телефоните отворени за няколко минути?

Единственият отговор бе небрежно махване на ръка.

Джак Хънт се отправи към един компютърен магазин на две преки от Сити Хол, където срещу двацет долара материалът от дискетите можеше да бъде принтиран. Първо провериха дискетите за вируси, после Джак предаде дискетите на момчето, след което му съобщиха, че може да получи разпечатания материал след час. Той броди из ветровитите и облачни улици, докато накрая търпението му се изчерпи. За щастие, когато се върна в магазина петнайсет минути по-рано, дискетите и принтираните копия бяха готови.

— Излязоха повече страници от очакваните — предупреди го помощникът, като му добави още двацет долара към окончателната сметка.

Джак беше готов да плати сто пъти повече.

Насочи се към най-тихия ъгъл на културния център, намиращ се на Източен Рандолф. Докато групи туристи се възхищаваха на изложените най-нови произведения на изкуството или преследваха персонала с въпроси къде да отидат и какво да направят през време на пребиваването си в града, Джак разсъждаваше над загадките на своята теория за влиянието на инфекциите върху сърдечните заболявания. Той познаваше отлично своя материал и му трябваша по-малко от десет минути, за да прегледа тези страници. Но данните на Карлота Дрънкър изискваха повече усилия и когато приключи с тях, вече приближаваше четири часът. Беше ужасно гладен и още по-притеснен.

На три чаши кафе и две хлебчета със салата той се опитваше да реши какъв да бъде следващия му ход. Мисълта му се върна на имейлите на Карлота. Онова, което преди време бе отминал като безполезно, сега можеше да му спаси живота. Не успя да си спомни всичките, но три от тях изпъкнаха в съзнанието му.

„Джак Рубенщайн от Колорадо не се е свързвал с мен от месец и половина. Да имаш някакви вести от него?“

„Не изпращай нищо важно нито по имейла, нито по пощата.“

„Левкоцитна трансмиграция в увредения миокарден мускул предсказва крайния прогностичен резултат.“

К.

Рубенщайн от Колорадо не се е свързвал с мен от месец и половина. Да имаш някакви вести от него? Може би се бяха добрали и до него? Дали е още жив? Не изпращай нищо важно нито по имейла, нито по пощата. Тя е знаела, че са я следили, че са проверявали съобщенията ѝ. И на кого е имала доверие? На мен, дяволите да ме вземат! Но дали е имало и някой друг? После се замисли над последното съобщение, което наистина го бе озадачило. На пръв поглед в него отсъстваше всякаква логика. Той произнесе „трансмиграция“ на глас, сякаш това щеше да му помогне да проумее смисъла. Но му хрумваха само несвързани и безсмислени думи. Трансформатор, трансдуктор, трансатлантически, транссибирски. И дори травестит.

Джак си поръча ново хлебче със зеленчуци и кафе и се огледа за някой ъгъл. Две помещения по-нататък той се настани в добре осветено кътче със стени, покрити с ярки абстрактни рисунки. Повечето, които надзъртаха, се отдръпваха с неодобрителни физиономии. Джак се загледа в едно платно, което представляваше петна от зелено, синьо и червено на черен фон. Картината бе озаглавена „Сънища в обладан от страх град“ и му се стори съвсем достоверна.

Отново насочи мисълта си към съобщението на Карлота. Реши, че е шифрвала истинското съдържание, като е използвала медицинска терминология.

Левкоцитна трансмиграция. Бели кръвни телца в движение?... В увреден миокарден мускул, предсказващи крайния прогностичен

резултат. Увреден миокарден мускул предполагаше някаква форма на сърдечно заболяване. Ишемична болест? Вирусно поражение? Джак пробва всякакви варианти, изхождайки от медицинските си познания, за да направи някаква връзка, но не успя да достигне до никакъв смисъл. Ами ако е имала предвид собственото си сърце? Ако е искала да каже, че нейното сърце е било увредено? Ако нещо трагично се случи с мен? Собственият му пулс се ускори, когато усети, че напипва кода.

„Това е — помисли си той развълнувано. — Точно това е имала предвид. Ако нещо се случи с мен, с Карлота, тогава *предсказващ крайния прогностичен резултат* може да предполага последно доказателство, последното късче от пъзела. И в този смисъл първите думи от изречението придобиваха съвсем ясен смисъл. *Левкоцитна трансмиграция.* Не става въпрос за бели кръвни телца, а за доказателствен материал. Тя го е преместила.“

Усети, че го връхлита бурен поток от емоции. „Ще успея, все още мога да се справя с това. С доказателствата на Карлота и с материала от дискетите все още мога да се преборя с тази корпорация. Не, ние можем да срутим тази шибана корпорация. Двамата с теб, д-р Карлота Дрънкър!“ И той заби юмрук във въздуха пред себе си, обзет от радост и облекчение.

После действителността отново го сграбчи. „Къде си преместила документацията? Не си се доверявала на никого в болницата, това става ясно от съобщенията ти. Знаела си, че апартаментът ти е под наблюдение. Къде си ги отнесла, Карлота? У кого са?“ Той трескаво взе да прехвърля оскъдните подробности — неомъжена, без деца. Към кого си се обръщала в тежки моменти? Последваха още десет трескави минути на притеснение. Можеше да е навсякъде. Отново втренчен поглед в „Сънища в обладан от страх град“. Ами твоят адвокат в Сакраменто, мъжът, който ми изпрати дискетите? Не, той щеше да каже, ако си искала да разбере нещо повече. И все пак...

Джак се втурна към най-близката телефонна кабина и започна трескаво да набира номера. Обади се Хелън.

— Можеш ли да говориш?

Настъпи моментна пауза.

— Продължете, моля. Ще запиша подробностите и ще ги предам на доктор Чан, когато се върне.

— Трябва ми името и номера на адвоката от Сакраменто, който ми изпрати писмото с дискетата на Карлота Дрънкър. Аз му писах, за да му благодаря. Писмото трябва да е на файл в твоя компютър. Ще ти се обадя след двадесет минути.

Гласът на Хелън прозвуча спокоен и уверен.

— Благодаря ви, разбрах всичко.

Той затвори и започна да брои всяка секунда, втренчил поглед в часовника си.

— Намери ли го? — Сърцето на Джак биеше като лудо, дланите му бяха потни, а ръцете му трепереха. Той държеше химикалка над късче хартия, което играеше между пръстите му.

Този път гласът на Хелън бе ясен, но приглушен.

— Казва се Тод Бенсън. Запишете си номера.

Джак започна да драска. После изсипа шепа монети в процепа на автомата.

— Мога ли да говоря с Тод Бенсън? — Беше притеснен и развълнуван, но все пак успяваше да се владее.

— Кой се обажда? — Мил глас на млада жена. Джак се опита да си я представи, спокойна и ведра, вероятно си лакираше ноктите и се чудеше как да си прекара уикенда, който ѝ предстоеше.

— Казвам се професор Джак Хънт и търся господин Бенсън във връзка с едни материали, които ми изпрати наскоро по куриер.

Беше си риск и Джак го знаеше. В повечето случаи, когато използваше официалната си титла, това даваше резултати. Като някоя филмова звезда, която иска да си запази маса в свръхлуксозен ресторант, след като всички места вече са заети. Имиджът може да впечатли и да придвижи нещата. Със същия успех, ако името му и в Сакраменто вече се свързваше със скандалното му уволнение, можеха просто да го отрежат.

— Един момент.

Джак впери поглед в стената пред себе си. Някой беше надраскал върху нея графити: „Ал Капоне — кмет“. Друг глупак беше добавил и своето мнение: „Ал Капоне е мъртъв, шибан умнико. К’во му е толкоз на Дейли?“.

— Тод Бенсън на телефона. С какво мога да ви услужа? — Богат кадифен глас като на опитен диктор.

Джак пое дълбоко въздух и обясни затруднението си. Всичко беше формулирано с полуистини и откровени лъжи, но този път той беше твърдо решен да не звучи като някой идиот, обладан от мания за преследване.

— Не съм упълномощен да давам сведения за семейството на доктор Дрънкър или за нейни близки приятели.

Джак не възнамеряваше да се предаде лесно. Бракът му беше пред крах, той самият се беше устремил към дъното и животът му беше в опасност. Нервите му бяха опънати до скъсване, но трябваше да запази самообладание.

— Оценявам това, господин Бенсън, но материалът, който ми изпратихте, е свързан с изключително важно научно изследване. Аз го проучих внимателно и смятам, че Карлота е искала да се запозна обстойно с всички материали, по които е работила. Само че най-важната документация липсва и мисля, че е на съхранение у някой близък приятел или роднина.

Настъпи продължителна пауза.

— Още ли сте на телефона?

Том Бенсън отговори рязко:

— Да, на телефона съм, професор Хънт. И точно в момента чета във вестника за вашето уволнение от болница „Картър“ в Чикаго. Бихте ли коментирали това положение?

За миг Джак имаше чувството, че светът се срутва отгоре му. Той се нуждаеше от тази допълнителна информация и беше убеден, че Карлота я е преместила на сигурно място. Но сега някакъв педантичен адвокат в Сакраменто му създаваше пречки. Господи!

— Господин Бенсън, аз категорично оспорвам това решение. Моите проби са били подменени и смятам, че знам защо. — Той пое дълбоко въздух. — Мисля, че уволнението ми е свързано с изследователската ми работа. И с Карлота Дрънкър. Смятам също, че може би това е причината, поради която са я убили.

Последва много бърз отговор.

— И аз съм на това мнение, професор Хънт. Имам чувството, че тази история не е чиста.

Джак понечи да продължи с обясненията си, но Бенсън го прекъсна.

— Доктор Дрънкър има близка родственица, която сега е упълномощена да се разпорежда с нещата ѝ. Тази дама ангажира моята фирма за по-обстойно разследване на смъртта на Карлота.

Най-накрая Джак успя да се намеси.

— За какво точно намекувате?

— Нямам право да ви кажа нищо повече без изричните инструкции на моя клиент. Но това, което мога да направя, е да ѝ се обадя и да я попитам дали би желала да разговаря с вас. Можете ли да ми дадете някакъв номер?

Джак съобрази бързо.

— Опасявам се, че през следващия час ще бъде в движение. Какво ще кажете да се обадя, да речем, след четиридесет минути?

Тя се казваше Рита Калард. Беше леля на Карлота Дрънкър и очевидно доста по-възрастна от своята покойна племенница. Джак очакваше да е по-млад човек, може би братовчедка и защо не лекарка. Възрастната дама живееше в Пасифик Гроув, Калифорния, на около сто и дващест мили от Сан Франциско. До 6:30 вечерта Джак вече разполагаше с нейния телефонен номер.

— Ало?

Първото, което отбеляза, бе слабият и немощен глас.

— Здравейте, госпожа Калард ли е на телефона?

— Да. — Дори тази кратка дума прозвуча глухо, сякаш бе изговорена с мъка.

— Казвам се доктор Джак Хънт. Говорих с един адвокат на име Тод...

Рита Калард го прекъсна рязко.

— Знам всичко за вас, докторе. И не от Тод Бенсън. Карлота все за вас говореше. — Гласът заглъхна отново, но после се усили. — Вие двамата не работехте ли по една и съща научноизследователска програма?

— Да, точно така. Разменяхме идеи от години.

— И сега сте в голяма опасност — уволнен сте от болницата, в която сте работили. Гледах го по Ен Би Си, а после прочетох и във вестника.

Джак изруга наум. Боже, имаше чувството, че долавя неодобрението в гласа ѝ. Не беше готов отново да си изчете лекцията.

— Е, това, дете ви се е случило, е нищо в сравнение с всичко, което причиниха на Карлота.

Джак щеше да се напъха в телефонната слушалка.

— За какво говорите?

— Не знам точно. Но през последните седмици, преди да я премахнат, Карлота се държеше много особено. Не мисля, че от полицията ми казват всичко. Задават ми твърде много странни въпроси.

Разговорът продължи в не особено ласкателни определения за полицейското управление в Сакраменто и Джак започна да губи търпение. Беше на ръба да избухне, но си наложи да запази спокойствие. Опасяваше се, че госпожа Калард е малко неуравновесена, може би все още не беше превъзмогнала внезапната загуба на племенницата си.

— Тук имам цяла стая пълна с нейни папки. — Джак за малко да изпусне слушалката. — Казах на полицията, ама те ми изпратиха само някакъв новак. Той прехвърли няколко страници и после прекара остатъка от следобед на плажа.

— Значи все още са у вас? — Джак знаеше, че е постигнал целта си. „Това е! Мили боже, това е! Все още мога да спася брака, кариерата и дори живота си. И може би да поставя тази шибана фармацевтична корпорация на колене.“

— Да, господине. Тя нае един пикап и натовари всичко в него. После пристигна при мен две седмици, преди да я убият. Сама. Това е доста дълъг път — ние сме под Сан Франциско на картата. Каквото и да има там вътре, явно е много важно.

Джак пое дълбоко въздух и се помъчи да овладее треперенето на ръцете си.

— И какъв е точният ви адрес, госпожо Калард?

Произнесе го така, сякаш се канеше да ѝ изпрати картичка.

*Четвъртък, 7 октомври
4:37 сутринта, Чикаго*

На приглушената светлина на нощната лампа Джак Хънт навлече дебел пуловер и дънки и си сложи плътни чорапи и туристически обувки. Беше купил този екип преди пет дни от магазин на „Фокс“ на Северен Кларк. Бет беше будна. Отново ѝ беше зле и се давеше над една найлонова торба отстрани на сложения направо на пода матрак. Бебето им явно здраво се беше вкопчило в живота и неговата майка определено можеше да каже, че при първата си бременност бе имала късмет. За разлика от сега. Дани успяваше да дреме на целия този шум, но в съседната стая шумоленето потвърди, че семейство Брадли също не са потънали в дълбок сън. С лице, изпито от тревога и бледо от недоспиване, Бет целуна съпруга си за довиждане. После се отпусна на матрака, а фигурите от тапетите се завъртяха вихрено зад спуснатите ѝ клепачи. Трябваше да поспи още един час.

— По-добре си вземи и леки дрехи. — Гигантът Спенсър го чакаше пред вратата. Подаде му малка брезентова торба. — Ще ти бъдат големи, но нямам други.

Той се усмихна в утринната дрезгавина.

— Там, където отиваш, е доста по-топло.

Джак сграбчи огромната ръка и я стисна здраво.

— Благодаря ти. — Не можа да каже нищо повече. Този човек почти не го познаваше, а му предлагаше покрив, легло и дори личните си дрехи. Беше трогателно и Джак се опита да скрие вълнението си.

Спенсър сведе строг поглед към него.

— И да се пазиш, чу ли? — Опитваше да сниши гръмкия си глас, но той отново отека в тесния коридор. — Не ми е много ясно какво става, но Хелън все разправя, че някакви хора са ти вдигнали мерника. В този град вече никой не използва юмруци. Всички спорове се уреждат с патлака.

Джак излезе от къщата в 5:15 и се озова навън във ветровитото и студено утро, със задънено от облаци небе и мирис на дъжд във въздуха. Като притичваше и непрекъснато се оглеждаше, най-накрая той се добра до мястото, където беше скрил сребристия шевролет, след като се бяха преместили на Чикаго Лон. Ако Рита Калард беше права, той щеше да се нуждае от него, за да докара материалите, складирани в нейната къща. Запали мотора.

Потоъкът от автомобили беше относително слаб, тъй като до натоварените сутрешни часове имаше още време. Джак се движеше по странични улички и главни пътища, като срещаше предимно коли на полицията и на обществените служби. Накрая излезе на междущатската магистрала. Там върволица от превозни средства се бореха за позиция, като криволичеха и се задминаваха със свирещи клаксони и мигащи светлини. Леки автомобили изпреварваха микробуси и товарни коли, които от своя страна едва успяваха да наберат преднина пред тежките камиони и ги подминаваха сред оглушителен вой на клаксони. С отоплението на максимум заради студа Джак държа вътрешното платно през целия път до „О’Хеър“. При една отбивка внезапно сви встрани, после заобиколи и отново се качи на магистралата. Не мислеше, че го следят, но ако грешеше, трябваше да направи опит да ги заблуди.

На дългосрочния паркинг свря шевролета между оградната стена и един лъскав нов Лексъс, след което огледа колата от всички страни, за да се увери, че мястото е достатъчно встрани, за да не привлича погледи. Десет минути по-късно вече стоеше с приведена глава в ъгъла на един автобус на път за главната сграда на летището. След още петнайсет, сред неспирното множество и движещите се пътеки на Терминал 1, той мина проверката на документи за полет на „Юнайтед“ от 6:15 с връзка за Лос Анджелис. Еърбъс А319, полет 1129. Билетът за отиване и връщане щеше да струва 816 долара. Това означаваше, че почти преполовява последните си две хиляди — в случай че Бет и Дани заминат за Австралия. Освен това означаваше, че той няма да замине с тях.

Купи си един „Сънтаймс“ и забеляза, че ентузиазмът на Хърб за търсене на публичност не секва и извън работно време.

„По сведения, получени от чикагската болница «Картър», в кардиологичното отделение цари смут. Преди шест дни шефът на отделението, ирландецът Джак Хънт, бе освободен по кратката процедура след две положителни проби, получени през време на рутинен тест за злоупотреба с наркотици и психотропни вещества. В рамките на четиридесет и осем часа професорът отвърна на удара, обявявайки твърдението си, че пробите са били подменени. Адвокатът на Хънт завежда дело за неправомерно уволнение и заплашва с по-тежки правни обвинения, ако случаят не се разреши бързо. Ръководството на болницата обаче създава пречки. Пробите на кръв и урина са изчезнали и според слуховете, лаборантът, отговарящ за анализа, също е потънал вдън земя.“

„Прав бях. Мръсникът, който е подменил пробите, е изчезнал. Никога няма да го открият.“

„Пресконференцията, насрочена за тази сутрин, бе отложена, а на телефонните позвънявания в кабинета на административния директор не отговаря никой.“

В самолета Джак седеше с лице към илюминатора. Една стюардеса наруши уединението му и той се нахвърли върху поднесената закуска — студени овесени ядки, студено мляко и студен кроасан. Поне кафето беше горещо и сладко. Той се огледа крадешком и отбеляза, че пътниците около него бяха спокойни и се чувстваха добре — някои от тях преглеждаха разни документи, други четяха книги или просто дремеха. Само той бе с изпънати до скъсване нерви.

С какво ли разполагаше Рита Калард? По телефона тя не му каза много. Ами ако са само материалите, които Карлота му бе записала на дискетата и нищо повече? „Спокойно, не се тормози. Каквото и да е там, то няма да се промени. Или ще е нещо полезно, или не, средно

положение няма. Ако се окаже второто, по-добре започвай да си търсиш курсове за сервитьор.“

Той се размърда на мястото си и се опита да затвори очи с надеждата да поспи. Не се получи. В главата му непрестанно звучаха последните думи на Бет предишната вечер, когато той ѝ бе разказал за най-новото развитие на нещата. *Ако и това се окаже задънена улица, Хънт, хващам следващия самолет за Австралия.*

Бърз поглед към часовника на ръката. Още един час. Подкани самолета да лети по-бързо.

Еърбъс А3 19 кацна на международното летище на Лос Анджелис в 8:40. Джак отиде в залата за пътници, които пътуваха с прехвърляне, и зачака връзка със „Скайуест“. Хора с делова външност се бяха задълбочили във финансовите страници, а други, тръгнали на почивка, се смееха и шегуваха, облечени в унисон с приповдигнатото си настроение. Ярки десени на цветя и торбести шорти изглежда бяха договорената униформа за деня.

Скоро Джак започна да се чувства твърде неудобно в зимното си облекло. Отиде до тоалетната и се преоблече с една от тениските на Спенсър. Висеше му отвсякъде и след дълги усилия, като я придърпваше и натикваше в дънките, най-накрая успя да я приведе в приличен вид. С предоставена на разположение самобръсначка, сапун и хладка вода той се захвана да стърже наболата си гъста брада, като на няколко пъти се поряза до кръв. Като краен резултат придоби вид на позастаряло хипи, изпонаядено от насекоми. Пътниците от същия самолет го заобикаляха и гледаха да седнат по-далеч от него. В първия момент се почувства неудобно, но след това реши, че подобно поведение го устройва прекрасно.

Самолетът от Лос Анджелис излетя по разписание и точно когато минаваше 11:30 местно време, Джак вече се намираше в залата за пристигащи на летище „Монтерей Пенинсюла“ в югозападна Калифорния. С багаж, който се състоеше от единствена брезентова торба, той стигна бързо до мястото за посрещачи, където заглежда лицата на чакащите. Накрая забеляза името си, написано на парче картон.

„Джак Хънт“

— Не си го написал правилно.

Един пъпчив младеж в син гащеризон държеше неугледната табела. Той огледа произведението си и сви рамене.

— Все пак ви открих, нали? — Момчето беше високо и слабо, с провлачен говор и мудни движения. Изглеждаше така, сякаш не се беше появявал на слънце от месеци.

„Скъперник под наем“ на някой си Рик предлагаше най-ниска тарифа, докато Джак правеше заявката си още в самолета, и сега той разбра защо. Посрещачът му крачеше пред него с увиснали рамене, с дъвка в уста, без да се интересува от своя клиент. Джак тръгна след него, забелязвайки, че името на фирмата върху синята униформа бе зацапано с масло и мръсотия.

— Накъде?

Пъпчивкото се напъна да води непринуден разговор, докато превеждаше Джак през редовете коли, чиито покриви блестяха на слънцето. Въздухът миришеше на самолетно гориво и недалеч ревът на реактивен двигател заглушаваше думите им. Джак сви длани и закри уши, за да чува по-добре.

— Пасифик Гроув.

— Местенцето си го бива, изгледът е жесток — каза момчето. — По това време на годината е добро за посещение. Почти не вали, дните са топли, а вечерите хладни. Така по-лесно се спи.

Рик от „Скъперник под наем“ беше разочарован механик, работил преди време за „Съборетина под наем“, с право на маршрути от едното крайбрежие до другото. Убеден, че може да разработи собствена верига за коли под наем на ниска тарифа, той беше закупил малък парк от застарели машини с голям километраж. Автомобили, закрити коли, камиони, спортни съоръжения, мотори. После беше скръстил ръце в очакване да стане милионер, фирмата му се намираще на пет мили от Олд Монтерей, южно от Магистрала 1, близо до езерото Дел Монте. Там, зад порутена и изтерзана от графити каменна ограда, той съхраняваше своята колекция.

Офисът представляваше една по-голяма дървена барака с тенекиен покрив и толкова мръсни прозорци, че през тях не се

виждаше нищо. Под купчина книжа, боклуци и списания с голи мадами имаше бюро с по един паянтов стол пред и зад него. Договорът за наем на кола беше толкова мърляв, че Джак едва различаваше буквите и затова го заряза, без да го прочете. Превозните средства се намираха на малък паркинг, заобиколен с телена ограда. В единия ъгъл изпостелял помияр беше прилегнал в сянката на раздрънкан камион, а от нашияника му с метални капси тръгваше прокъсано въже, завързано за един кол пет-шест метра по-нататък. Кучето дишаше бързо, с изплезен език и зейнала уста, разкриваща два реда остри зъби. До предните му лапи се търкаляше обърната купа за вода.

Рик не беше на бюрото си, така че белязаният с акне негов помощник показва на Джак два джипа — една Мазда 92 MPV и един осемместен Додж Караван. И двата не му вършеха работа. Накрая спряха пред един товарен бял Форд 84. Беше очукан от всички страни и доста неуспешно пребоядисан, при това очевидно неведнъж. Гумите бяха износени, а за да стои затворена, дясната врата беше завързана със здрав канап, промушен през дупка, пробита за целта в страничната стена. Отвътре целият беше в прах и мръсотия, особено таблото и седалките. Работеше само една чистачка, а и механизмът, който пръскаше водата, беше повреден.

— Може да съм забравил да го напълня — предположи момчето, подсмръкна и отмести поглед. — Искяхте малка товарна кола — ето ви я. Кат' искате кадилак, плащате за кадилак.

Джак понечи да възрази, но после се отказа. Времето летеше. Купчината ръждясал метал на колела трябваше просто да го закара от точка А до точка Б и после обратно в рамките на двадесет и четири часа. Едва ли щеше да се разпадне в този кратък период.

— Иначе върви екстра — беше му обяснено. — Никога не се е разваляла.

Джак хвърли поглед към момчето. На физиономията му бе изписано недоверие.

— Никога — повтори помощникът, този път още по-настойтелно. — Ето ви карта на Южна Калифорния и прогнозата за времето през следващите два дни.

Джак погледна написаното. Следващите двадесет и четири часа обещаваха частична облачност с максимални температури около 28

градуса и минимални 13 градуса, влажност на въздуха около 90 процента. Тениската на Спенсър вече бе залепнала за гърба му.

— Шефът каза да ми платите веднага.

Джак извади пачка банкноти.

— Шефът каза да приемам само кредитни карти.

Джак се притесняваше да използва нещо, с помощта на което можеха да го проследят. Имаше „Виза“ и я беше използвал за самолетния билет, но се беше надявал да прекъсне дирята в Монтерей. Знаеше, че започва да го гони мания за преследване, но не можеше да рискува.

— Имам само в брой. — Той бръкна в страничния си джоб и извади едно руло от двайсетачки. Момчето се ококори.

— Пет стотачки срещу щети. Получавате си ги, щом я върнете.

Джак отброи девет банкноти и ги тикна в омазаната с масло ръка на момчето. Знаеше, че веднага ще потънат в джоба му.

— Кажи на шефа си, че евентуална злополука може само да заздравя крехката черупка на тази съборетина.

Пъпчивкото заслони очи срещу силното слънце.

— Тая работа хич няма да се хареса на шефа.

Джак се покатери на предната седалка, като почисти с ръка останалите неясно откога трохи и обвивки от бонбони.

— Проблемът си е негов.

Заливът Монтерей се извира в полукръг с дължина около 140 километра по бреговата линия между северната и южната граница на Калифорния. Магистрала 1 върви покрай брега, подминавайки помитани от вятъра плажове, осеяни с високи пясъчни дюни и площи, обрасли с артишок от другата страна. Заливът е благословен с гъсти зелени гори от чворести, извити от вятъра кипариси и обширно подводно дефиле, по-голямо и по-дълбоко от Големия каньон.

При по-различни обстоятелства Джак може би щеше да изпита удоволствие от пътуването — Монтерей притежаваше множество добре запазени постройки от кирпичени тухли, повечето от които и досега се използваха за държавни учреждения, ресторанти и банки. По протежение на старата брегова ивица имаше малко рибарско пристанище със скърцащи кейове и все още годни рибарски лодки. В

многобройните магазинчета се продаваха чаши със супа от риба и миди или пресни морски продукти. Няколкото големи тюлена през деня забавляваха туристите с печалното си лаене, а през нощта подлудяваха обитателите на околните хотели.

Но Джак имаше твърде много грижи, за да може да оцени историята и живописните гледки. Времето изтичаше. Освен това не беше сигурен дали не се е втурнал да гони вятъра и дали накрая всичко нямаше да се окаже напразно. Беше се натикал в тази раздрънкана таратайка с износени гуми, които всеки момент можеха да поднесат на шосето. Кормилото беше тежко, а спирачките не държаха достатъчно добре. Беше си забравил очилата и яркото сутрешно слънце дразнеше очите му. Челото му се ороси с пот, докато се бореше с климатика. Накрая го блъсна с отчаяние, след като така и не можа да го настрои на охлаждане и той продължи да бълва горещ въздух.

Откри авеню Дел Монте и заобиколи крайморския булевард, като държеше плажа от дясната си страна. Премина през Тунела на фара, озова се на „Пасифик“ и продължи по него, докато излезе на булевард „Оушън Вю“. По негови сметки крайната му цел беше на около пет мили и в друго градче.

Пасифик Гроув бе малка община, разположена в северния край на полуостров Монтерей. Съдържаше няколко реда впечатляващи постройки от началото на века, които се вираха в океана с олющените си от соления въздух фасади. Градчето някога бе представлявало религиозно убежище и общата атмосфера на покой бе все така осезаема. Местните жители наричаха областта „последният роден град на Америка“. Беше място, където човек можеше да върви спокойно, без да бърза за никъде, да се наслаждава на пейзажа, да вдъхва мириса на море и да отдъхва под лъчите на топлото слънце.

Джак не обърна почти никакво внимание на онова, което го заобикаляше, насочил мисълта си единствено към адреса, който му трябваше. С карта върху таблото, той управляваше с една ръка, като се опитваше да разчете указанията на Рита Калард. „Нататък по Дванайсета улица, завой наляво, още стотина метра и отново завой наляво.“ В колата бе непоносим задух, макар че Джак беше свалил и двата прозореца. Беше принуден да издърпа единия край на тениската, за да избърше потта от челото си. Беше жаден, напрегнат, преуморен и превъзбуден. По негови сметки се намираше само на няколкостотин

метра от своето избавление или ад. Отминаваше улички с малки дървени къщурки с дъсчени покриви, после изникнаха превзети и достолепни викториански вили. Надясно. Наляво. Още един завой. Отново вляво, после по „Кентън“. Най-накрая. И къде е номер 104?

Той се движеше бавно, като оглеждаше номерата по пощенските кутии. Улицата беше тиха, оградена от едноетажни жилища в стил ранчо с навеси за коли. Малки, но грижливо поддържани морави отпред, които със свежата си зеленина се открояваха на фона на страничните опалени от жегата алеи. Изобилие от палмови дървета. Оранжеви, жълти, червени и сини цветя, ограждащи дворовете. Потънали в морави цветове декоративни тропически храсти. И почти никакво движение, с изключение на няколко деца, които се гонеха, яхнали велосипеди. Той натисна предупредително клаксона. Мярна нечия глава с рошави посивели коси, приведена над едни храсти, но това беше номер 96.

И изведнъж номер 104, ето го.

Сряда, 7 октомври

10:30 сутринта, Чикаго

— Имаме и друг клиент за вас.

Офисът на главния експерт по съдебна медицина за Кук Каунти се намираше на 2121 Западен Харисън в центъра на Чикаго. Там се помещаваше и моргата, както и центърът за съдебно разследване, където на година се извършваха повече от четири хиляди аутопсии. Самата сграда не беше особено вдъхновяваща. Разположена доста навътре от шосето, тя представляваше триетажна постройка от бетон и стъкло със строга архитектура, по-скоро функционална, отколкото естетична, което съответстваше на предназначението ѝ.

Главният вход отвеждаше към просторно и добре осветено фойе. Никаква мебелировка. Голи стени, без да се смятат табелите, съвсем лаконични, и лъснат до блясък под. Единствена секретарка на рецепцията зад високо до кръста гише задаваше въпроси за целта на посещението и ако не работи там, човек едва ли би желал да се озове на това място, защото възможностите бяха две — или прибиращ някого, или прибират теб.

Веднага вляво се намираше администрацията, докато коридорът вдясно отвеждаше до главните зони на активност. На тази страна бяха разположени лабораториите за анализ на тъкани. Тук се проверяваше съдържанието на алкохол в кръвта на загинали при автомобилна катастрофа, обработваха се проби за хероин, канабис, барбитурати, кокаин, амфетамини, за смеси и разни вариации на други наркотици. Мозък, кости, черен дроб и мускули се подлагаха на микроскопски анализ, за да се определи причината и времето на смъртта. Човекът първо е бил застрелян и тогава подпален или все още е бил жив и е горял, когато са започнали да стрелят? Момичето е било изнасилено и после удушено, или вече е било мъртво, когато перверзникът се е възбудил? Патолозите и резултатите от техните изследвания даваха отговори на всички подобни въпроси.

В този сектор, след няколко старателно заключени врати, се намираше малко помещение за оглед. Онези, които можеха да направят добро описание или идваха, за да потвърдят вече известното, се въвеждаха там за разпознаване на определен труп.

Този четвъртък, горе-долу по същото време, когато Джак Хънт пристигаше в Лос Анджелис, в заведението се получи нова доставка. В страничната част на сградата, добре скрито от любопитни погледи, се намираше приемното помещение. Двойни люлеещи се врати с дебели матирани стъкла водеха към едно фоайе. Това преддверие имаше площ около десетина квадратни метра, покрит с плочки под и монтиран в него кантар от неръждаема стомана. Отстрани беше оставена дълга и гладка летва за мерене, която за удобство винаги стоеше там. Без значение в какво състояние биваше докаран трупът, той задължително първо трябваше да бъде претеглен и премерен.

На десетина крачки разстояние точно срещу този вход имаше грамадна и много дебела врата със солидна дръжка като тези на хладилниците, която трябваше да се дръпне силно, за да се отвори. Зад нея, слабо осветена от шест голи крушки, се намираше просторна и дълбока камера, може би дълга петнайсет, широка девет и висока шест метра. Тук можеха да се съхраняват до триста трупа, поставени на редове. От пода до тавана, от стена до стена, глава до стъпала, разположени на съвсем малко разстояние един от друг, чакащи своя ред за аутопсия. Някои все още имаха изводи за кардиограма, прикрепени на гърдите им — там, където са били прилагани неуспешно манипулации за съживяване. Други бяха с петна от кръв, докарани така, както са били намерени. В дъното, опрени на стената, стояха чамови ковчези. Прости, без всякакви орнаменти и небоядисани, те бяха предназначени за неразпознатите трупове. Под равнището на улицата, в сутерена, се намираха шест закрепени в пода бели маси за аутопсия, осветени от ярки флуоресцентни лампи. С тази претъпкана чакалня горе те рядко оставаха празни. Предимство имаха убийствата — полицаите не можеха да бъдат принуждавани да чакат. Въпреки това малцина дръзваха да слязат долу, за да наблюдават процедурата.

— Някой се обади на 911. — Един фелдшер обясняваше какво се беше случило. Беше нисък, як негър в червена униформа. Местен провлечен говор, тенекиен глас. На двете си ръце имаше ръкавици, а

защитните очила бяха вдигнати на челото му. — Ченгетата бяха отишли първи. Когато пристигнахме и ние, вече си беше работа само за FedEx^[1].

Така на жаргон назовавах повикването за прибиране на труп. Пациент, заварен мъртъв, да се транспортира до моргата.

— Един куршум над дясното ухо. Изцъклени очи, все едно гледа в ада. Чиста работа.

— Стават двама за дванайсет часа. — Приемащият служител, висок, мършав и блед човек с гумени ботуши и престилка, се беше облегал на количката от неръждаема стомана. Говореше носово, все едно беше хремав.

— Верно? — Фелдшерът беше изненадан.

— Някакъв друг нещастник бил убит по същия начин. Полицейски патрул по реката го извадил близо до Западна двайсет и пета. Смятат, че е бил хвърлен от скоростната магистрала предишната вечер. — Приемащият сви показалец. — Бам и айде сега да поплуваш.

— Шибани психари. — Фелдшерът откопча едно копче на престилката си. — Може би времето ще поохлади страстите. Прогнозата е за студ и дъжд.

— Някакви документи за самоличност? — Служителят потисна прозявката си.

— Не. Лежеше си в някаква порутена къща до един строеж, а от страничния му джоб стърчеше стодоларова банкнота. — Двамата си размениха учудени погледи. — Никой не е видял нищо, никой не е чул нищо.

— Никой не е искал да знае нищо.

— Момче за разтуха?

— Нямам престава, но се съмнявам. Дънките му си бяха на мястото.

Беше направен оглед на огнестрелната рана.

— Прилича на трийсет и осми калибър.

— А-ха. — Но всъщност на служителя от моргата му беше все едно. Беше застъпил на дежурство преди десет часа и се чувстваше изморен. Освен това беше виждал и много по-тежки случаи. Той повдигна един започнал да се вкочанява безжизнен крайник. — Може би това му е името.

Другият огледа татуировката върху восъчната ръка.

— Може.

После трупът беше претеглен и премерен.

— Четирийсет и осем килограма и половина. Сто шейсет и седем сантиметра и половина. — Всички отличителни белези бяха описани, както и всички следи от наранявания. — По три никелови халки на всяко ухо, никелова капса на лявата ноздра.

Подробното описание после щеше да бъдат изпратено в местния полицейски участък, за да помогне за разкриване на самоличността на мъртвия.

Накрая вдигнаха трупа на количката и го откараха към камерата за съхранение. Дръжката на хладилника беше дръпната бавно и тежката врата се отвори. Тридесет реда трупове лъснаха гостоприемно.

Беше ден за разчистване на сметки и Лутър, момчето, наето да „поработи върху Дани“, беше първата жертва на Хенд де Март.

15:00, Чикаго

— Как ти се сториха?

В един луксозен апартамент в хотел „Чикаго Шератън и Тауърс“ южноафриканецът разказваше накратко за своя последен успех. Седеше на около три метра от голяма, извита във формата на подкова махагонова маса пред панорамен прозорец с изглед към реката. Де Март беше облечен в дънки и отворена на врата риза. Дългите му крака бяха кръстосани, а масивното му туловище изпълваше креслото. Целият апартамент беше около сто и четиридесет квадрата, с две врати, които водеха към другите стаи. Зелени стени с жълтеникав оттенък, разположени в ниши халогенни лампи, които светеха на половин мощност. Дебел ръждивокафяв килим, картини с маслени бои по стените, подчертани с подходящо осветление от лампите над тях, фотьойли и високи столчета до бара. В отсрещния край до прозореца, който заемаше цяла стена, имаше стъклена врата, която водеше към външен балкон.

— Секретарката на Хънт ме усъмни — обясни Де Март. — Когато минах вчера, беше заключила вратата на офиса си. Вътре нямаше никой и телефоните звъняха като бесни. Когато накрая отвори, ми се стори притеснена.

Той се размърда в креслото си, наслаждавайки се на момента. Де Март се чувстваше като човека, открил врага.

— Пратих един от екипа да я следи — допълни той и надзърна в малък бележник. — Живее в евтина къща в едно югозападно предградие. Моят човек изчакал, докато отвътре излязло някакво момче.

Той вдигна поглед, за да поясни.

— Синът на Хънт, дето все търчи след топката. — После се върна към бележките си. — След минута към него се присъединила и блондинката. Вървяла много бавно и се подпирала на оградите. Минала два пъти нагоре и надолу по улицата, после извикала малчугана и двамата се прибрали в къщата.

— А докторът?

— Загубихме го тази сутрин. — Де Март отново прегледа бележките си. — Впрегнал съм десет човека в тази работа. Пратих трима да следят Хари Чан, за да сме сигурни, че няма да направи някоя глупост, а още петима постоянно наблюдават семейство Хънт. Работят на смени, но ранният екип го изпуснал в потока по „Толуей“.

— Грешка, много сериозна грешка.

От удобния кожен стол с висока облегалка изпълнителният директор на „Земдън“ доктор Герт Крозер наблюдаваше и слушаше. Беше облечен официално — тъмносин еднореден костюм, снежнобяла колосана риза и вратовръзка на компанията. Дълбоко замислен, той почукваше брадичката си с очилата си с телени рамки.

— А какво става с Роси?

— Откарах го преди два дни. Сега е на сигурно място, докато шумотевницата поутихне. Ще направи няколко изявления, ще даде интервю под охрана и после ще изчезне. Когато му дойде времето, може да бъде премахнат. — Южноафриканецът остави бележника си. — Очистих момчето от гетото. Сега няма следи, които да ни свързват с болницата.

Твърде различните акценти — африкаанс^[2] срещу гърления швейцарски немски караха и двамата да се напрягат, за да разберат събеседника си.

— Хер Данкер запознат ли е?

— Не, но според мен той се отнася с подозрение към всичко, което се урежда в последната минута. Само че едва ли ще има желание

да се рови твърде надълбоко.

— Добре, нека си остане така.

Навън внезапно плисна пороен дъжд, който забарабани така силно по прозорците, че Де Март се принуди да заговори по-високо.

— Хари Чан се е разприказвал повече от необходимото.

Крозер се приведе напред, присвил ястребови очи.

— В какъв смисъл?

— Казал на своя приятел Шрийв да вложи спестяванията си в акции на „Земдън“.

Крозер видимо се ядоса, но се овладя.

— Не прави нищо до пускането на „Циклинг“ на пазара. — Той извади бяла носна кърпа от джоба си, попи потта от челото си, след което я стисна в юмрук. — Щом всичко приключи, размажи го.

Де Март кимна. Навън продължаваше да вали и по прозореца трополяха едри капки дъжд. Скоро живописната гледка щеше да се набразди от водни ручейчета.

— Сложил съм двама от моите хора да наблюдават апартамента на Западен Деминг. — Срещата се бе проточила повече, отколкото бе очаквал. — Да ги изтегля ли?

— Не, Хънт може да се върне там по всяко време.

— Ако се появи, да го очистят ли?

Нямаше пауза.

— Незабавно. Да бъде премахнат още там, на място.

Де Март придоби съсредоточено изражение.

— Ще изпратя трима в Чикаго Лон. Така завардваме улиците от всички страни. — Де Март си погледна часовника. — До един час вече ще мога да подслушвам и телефона им.

— Как го уреди?

— Подкупих един инженер от телефонната компания. Приятелчето може да монтира устройството за половин час.

Крозер стана и закрачи из стаята, като изстрелваше заповедите си една след друга.

— Потвърди всички последни ангажименти.

Де Март кимна.

— Свържи се с Цюрих и ги уведоми, че всичко е уредено.

— Слушам.

— Кажи на д-р Чан, че желая днес да вечеряме заедно. Погрижи се да дойде и хер Данкер. Искам да е около мен, докато всичко приключи.

— Разбрано.

После Крозер се обърна и погледна Де Март в очите.

— Но най-вече открий Хънт. Където и да се намира.

Един час по-късно Хелън Брадли крачеше по улиците на своя квартал в Чикаго Лон. Хари Чан я беше пуснал по-рано.

— Утре е голям ден, госпожо Брадли. Очаква ни едно много важно представяне на фармацевтичен продукт, в което участвам и аз. — Кардиологът беше в еуфория. — Няма защо да оставате на работа днес след обяд. Ще имам нужда от пространството в двата офиса за последното съвещание преди събитието.

Хелън не изчака да я подканят повторно. Докато заобикаляше локви и дупки по шосето, тя се питаше докога Бет ще издържи. Хелън я разбираше напълно и точно затова си задаваше този въпрос.

Петдесетина метра пред себе си тя зърна Дани, който тичаше между паркираните коли и надаваше радостни викове. Тя избърза към него. Десетина метра по-нататък забеляза и Бет. Беше се подпряла на една градинска ограда, викаше след Дани и махаше с ръка.

— Дани! — Хелън вече беше до момчето. — Знаеш, че не ти е позволено да излизаш на улицата. Можеш да риташ топка в нашия заден двор, но само толкова.

Тя размаха пръст и Дани замръзна на място.

— Писна ми да стоя затворен по цял ден! — избухна той. — На мама ѝ е толкова лошо, че не може да прави нищо, а телевизията е пълна скука.

Бет стигна до тях. Беше задъхана и изпотена въпреки студа. Носеше същия син анцуг, с който беше облечена и предните пет дни.

— Хайде, Дани. Това ти беше бягството за деня. Тичай сега обратно, момчето ми — успя да каже тя и поклати глава.

Когато момчето беше достатъчно далеч, за да не може да ги чуе, Бет се обърна към Хелън и започна да се извинява.

— Не мога да го държа постоянно вътре. Преди никога не е бил ограничаван така. Джак ни предупреди да не напускаме къщата, но в

момента вече нищо не ме интересува — ако ще и половината свят да ни следи. Нямам сили повече да се разправям нито с Дани, нито с Джак.

На Хелън ѝ се стори, че Бет всеки момент ще припадне. Затова я хвана здраво под ръка и бавно я поведе към дома си. Беше толкова погълната от страданията на другата жена, че не забеляза черната закрыта кола с надпис на фирма за водопроводни услуги и плъзгащи се странични врати, която точно в този момент излизаше от една пресечка. Не чу и бръмченето на камерата, докато един от хората на Хенд де Март запечатваше всяко тяхно движение.

[1] Една от най-големите американски компании за куриерски услуги. — Б.пр. ↑

[2] Официален език в Южноафриканската република, близък до датски и фламандски. Наричан е още южноафрикански датски. — Б.пр. ↑

Четвъртък, 7 октомври

13:30, Пасифик Гроув, Калифорния

Рита Калард беше колоритна фигура. Някъде около метър и петдесет и осем и не повече от петдесет кила, тя имаше обгоряла от слънцето тънка като пергамент кожа, увиснала в горната част на ръцете и врата. Подобни на пукнатини бръчки по лицето, вретеновидни, тънки като клечки крайници, осеяни с морави старчески петна, малки, живи сини очи и грозна грапава брадавица над дясната вежда. Орделите ѝ сиви коси бяха прибрани назад под шарена кърпа. Когато отвори вратата на „Кентън“ 1104 в Пасифик Гроув, тя беше облечена в ярка тюркоазна блуза и къси панталони от син памучен плат. Джак реши, че е преминала седемдесетте.

— Да, аз съм госпожа Калард. — Тя огледа мъжа пред себе си. — Вие ли сте докторът от Чикаго?

Не изглеждаше впечатлена от вида му. В по-добри времена висок, смугъл и красив, в момента Джак изглеждаше повече като избягал затворник — резки от самообръсначка по бузите и врата, мокра от пот и прекалено голяма тениска, тъмни петна под очите.

— Добре ли се чувствате? — внимателно попита тя.

Джак се опита да се усмихне.

— Да. Пътувам от пет часа сутринта и съм разбит. — Той забеляза, че възрастната жена го оглежда изпитателно. — Наложите ми се да взема дрехи назаем — обясни той унило.

— Собственикът им трябва да е доста едричък. На ваше място бих му ги върнала без колебание — отбеляза ехидно възрастната дама.

Гласът беше като този, който Джак си спомняше от телефонния разговор — всяко изречение започваше с висок тон и заглъхваше почти до шепот. Джак се затрудняваше да определи от кой край беше диалектът ѝ.

— Е, хайде влизайте, не стойте така на прага. Съседите ще решат, че съм си намерила млад ухажор — каза вече с усмивка Рита

Калард. — Приличате на човек, който има нужда да се подкрепи. Какво ще кажете за студен чай и домашни бисквити?

Джак трябваше да напрегне слух, но успя да чуе „студен чай“ и „бисквити“.

— Би било чудесно. Благодаря — кимна той.

Имотът представляваше едноетажна селска къща от тухла и дърво. Вляво имаше навес за кола и от него висяха кошници, пълни с кичести червени мушката. Отдолу, странно килнат на една страна, стоеше доста старичък на вид понтиак. Гумите бяха меки, а каросерията беше паднала почти до земята. Джак вкара товарния форд зад него. Рита Калард го наблюдаваше внимателно, но дори и да беше озадачена от състоянието на колата, с нищо не го показа.

Пет доста поизтъркани дървени стъпала с бял парапет от двете страни отвеждаха до вход с южно разположение, фасадата на къщата беше боядисана в пастелно жълто, а рамките на вратата и прозорците — в бяло. Вътре в жилището се стелеше миризма на прах и застояло, а повечето мебели изглеждаха като извадени направо от петдесетте — хромирани столове с пластмасови дъна и облегалки, шкафове с напукан бял фурнир. В определената за трапезария част имаше маса от черешово дърво и шест стола, но в стаята сега цареше безпорядък, създаван от струпаните вътре стари книги, списания и вестници. В един ъгъл се мъдреше пишеща машина с вид на антика, а сложеният в нея лист все така си стърчеше наполовина, сякаш някой току-що бе престанал да пише. Тесен коридор водеше до задната част на жилището, а от двете му страни имаше врати за другите помещения. Само една от тях беше затворена. Стените бяха окичени със семейни фотографии, които висяха някак странно — Джак имаше усещането, че не само снимките, но и стените всеки момент ще се срутят.

Кухнята гледаше към градина, където моравата в средата в момента се напояваше от шумна пръскачка, която се въртеше, потраквайки. Пръските образуваха дъги, които бързо избледняваха, когато струите попаднаха в сянка. Храсти и живописни кактуси се бореха за място по едната граница. Черен котарак с бяла муцунка размахваше лапички във въздуха, докато група кралски пеперуди с оранжево-черна окраска го подминаваха, размахвайки крила. От другата страна на малкия парцел имаше пъстри цветни лехи. Морави бегонии, жълти невени и калифорнийски макове в най-различни багри.

Отчасти засенчена от клоните на едно евкалиптово дърво и в отчаяна борба да покаже своето великолепие, растеше китайска роза с рехави бели цветове.

Джак седна на едно от стъпалата отзад, с лице към моравата и подложи лице на слънчевите лъчи. Чувстваше се изчерпан — и физически, и емоционално. Беше поддържан единствено от адреналина на очакването за онова, което щеше да открие тук. В една от тези стаи, само на няколко метра от него, се криеше отговорът на толкова въпроси. Какво ли щеше да намери?

— Ето, заповядайте. — Рита Калард беше застанала зад него с поднос вкусотиини. — Хайде сега, разкажете ми, д-р Хънт, как успяхте да си навлечете такива неприятности?

Между хапките хрупкави бисквити Джак разказа на Рита историята на своя живот. Кой е и откъде е. Къде е бил и как се е запознал с жена си.

— Карлота така и не се омъжи — прекъсна го Рита в един момент. Беше седнала до Джак едно стъпало по-горе и прегърнала по момичешки нозете си. — Вечно се ровеше в книгите и до края не срещна мъж, който да ѝ е по-интересен от работата.

Раменете ѝ увиснаха и на лицето ѝ се изписа болезнена мъка.

— Беше много добра с моя съпруг. Когато той почина, и двете бяхме съсипани от скръб.

Джак се беше питал дали съществува и господин Калард. Когато бяха разговаряли за първи път, нямаше и дума за съпруг, а сега не забеляза в къщата никакъв признак за мъжко присъствие.

— Съжалявам — измърмори той.

— Няма защо, млади човече. Това не е ваш проблем — отбеляза възрастната жена, но все пак зараказва. — Името му беше Ричард, но за мен и за целия свят си беше само Рик. Преди да се пенсионира и да дойдем тук преди пет години, работеше в наземната контролна служба в Лос Анджелис. Имаше проблеми с кръвното и мога да се закълна, че си беше от постоянното напрежение в работата му. Всичко възприемаше толкова на сериозно.

Тя бръкна в страничния си джоб за кърпичка и леко се изсекна.

— После, когато се поопознахме с хората тук, се случваше да замести някой болен на Монтерей Пенинсюла. — Гласът отново

загълхна. — Карлота все го предупреждаваше да внимава, но той казваше, че щял просто да вегетира, ако не си използва ума.

Тя изсипа трохите от чинията си до един малък камък в цветната леха, после го обърна с големия пръст на босия си крак и секунди покъсно около него плъзнаха рояк червени мравки.

— И ето, вече го няма. — Тя спря, без да обяснява повече. — Поне и досега поддържам връзка с някои негови приятели от летището. Те са много мили с мен — понякога ми се обаждат, за да се уверят, че съм добре.

Настъпи болезнено мълчание и накрая Джак реши да продължи със своя разказ от брака си до настоящото трагично положение. Неговата слушателка само кимаше и от време на време, в подходящи моменти, възкликваше „о, боже“. Докато стигне до края на историята, трохите от бисквитите бяха изчезнали в мравуняка.

— Как се запознахте с Карлота? — попита тихо тя.

— Никога не сме се срещали. Общувахме си само по електронната поща. — Джак се закашля, за да прикрие смущението си. — Аз дори не зная как е изглеждала.

Рита Калард се втренчи в Джак с естественото недоумение на човек, объркан и удивен от скоростта и анонимността на света наоколо.

— Ще ви донеса снимка. — Когато стана, коленете ѝ изпукаха.

Джак се протегна и тръгна да се поразходи на слънце. Ярката светлина го дразнеше и той присви очи. Ароматът на цветята, тишината, топлината, окраските на пеперудите — всичко това беше в невероятен контраст със студеното и мрачно утро на Чикаго, което бе оставил зад гърба си. Спомни си как Дани спеше по гръб с отворена уста и тихичко похъркваше, Бет, която повръщаше в найлонова торба... Внезапно изпита срам и се запита какво ли правят сега, докато той се наслаждава на слънчевото време по Западното крайбрежие.

Рита прекъсна мислите му.

Цветната снимка беше доста голяма, може би петдесет на тридесет сантиметра, сложена в позлатена рамка с орнаменти и стъкло отпред.

— Правена е преди три години. — Рита впери поглед във фотографията, а после извърна очи, сякаш болката беше повече, отколкото можеше да понесе. — Точно след като защити поредния си

докторат. Толкова се гордеехме с нея. Сред всичките ни роднини няма толкова умен като това момиче.

Срещу обектива се усмихваше жена в разцвета си, с изражение, излъчващо увереност и самочувствие. „Знам коя съм и накъде съм се отправила.“ Дребни черти като на леля й. Сини очи, тъмни ресници, високо чело, смолисточерни коси, сресани на една страна, спускащи се върху едното рамо. Малък, чип нос и широка, щастлива усмивка, разкриваща ред безупречни зъби. И макар че тясната брадичка почти разваляше крайния резултат, Карлота беше хубава.

Джак върна поставената в рамка фотография, след което настъпи ново забавяне, докато бъде върната на мястото си вътре в къщата.

Рита Калард очевидно се бе разстроила от снимката на покойната си племенница, но когато се върна, изражението й беше решително.

— Това, което искам да знам, е следното. Смъртта на Карлота нещастен случай ли е, или не? — Възрастната жена погледна Джак и сините й очи пронизаха неговите. — Тя беше най-малката в семейството си. Има двама по-големи братя, единият е учител в Ел Ей.

Тя подсмръкна.

— В този момент другият сигурно умира за хиляден път в някаква болница на север. — Гласът й затрепери и заглъхна, на моменти почти не се чуваше. — Аз нямам свои деца, така че тя ми беше най-близката.

Двамата бяха седнали отново на стълбите отзад и наблюдаваха как струята на пръскачката се разпръсва в цветни дъги.

— Не мисля, че е било злополука, в която извършителят я е блъснал и е избягал.

— Откъде сте толкова сигурна? — попита Джак. Той махна с ръка, за да прогони една муха, която бръмчеше до ухото му.

— Един инспектор от полицейското управление в Сакраменто е на това мнение. Но съм убедена, че не ми казват всичко. Може би от страх да признаят, че разследването им е стигнало до задънена улица. Затова наех Тод Бенсън. Казах му да не ги оставя на мира.

— Споменахте, че Карлота се е държала особено. Знаете ли защо?

Рита се изправи с мъка и отново се разнесе пукане на стави. Тя мина отстрани на къщата и Джак я изгуби от поглед. Малко след това пръскачката почти спря и от нея потече само тънка струйка. Когато се

върна, възрастната жена протегна единия си крак пред другия и после внимателно приседна на стъпалото.

— Нищо не чувам от този шум. Та докъде бяхме стигнали? А, да, защо Карлота се е държала така странно. Тя не споделяше много с мен. Само спомена, че била сигурна, че някой я следи. Дори беше платила на някого да играе ролята на примамка в деня, когато пристигна тук.

— Защо не се е обадила в полицията?

— Казах ѝ да го стори. Когато ме предупреди, че ще дойде с цял камион кашони, аз исках да знам защо. Не че имах нещо против, винаги се радвах да я видя. Но с двайсет кашона? Не можех да разбера какъв е смисълът.

„И аз не разбирам нищо — помисли си Джак. — Тези седмици на несигурност и непрестанни подозрения. Бет, която надзърташе през прозореца на апартамента посред нощ, за да види дали отпред не стои онзи черен мерцедес. Нападателят на Дани. После потрошеното посред бял ден волво — толкова преднамерено и предизвикателно. Това беше озадачило дори полицаи Нелсън от районното управление на Линкълн Парк. *Това без съмнение е най-странното нарушение, на което се натъквам от доста време насам.* Ето как беше описал въпросния инцидент. Как, в такъв случай, Карлота би могла да обясни притесненията си? Борела се е сама. След като и аз бях убеден, че пресилвам нещата, че си въобразявам какво ли не, как би могла тя да се справи по-добре?“

— И какво каза?

— Нищо. Все ме предупреждаваше да не се изпусна пред някого какво е докарала тук. — Рита сграбчи лявата ръка на Джак и я стисна силно. — Тогава трябваше да отида в полицията.

И той видя сълзи в очите на възрастната жена.

— Аз точно това исках да направя, ама тя нали толкова държеше да го пазим в пълна тайна. И взех, че я послушах. — Възрастната жена избърса сълзите от страните си. — А ето че сега вече я няма.

Настъпи напрегнато, болезнено мълчание, после Рита посочи с палец зад гърба си.

— В ония кашони трябва да има нещо много важно, нали?

Тя мина отпред, все още ридаеща, с потрепващи крехки рамене. Нататък по тесния коридор, покрай висящите накриво фотографии и стаята с масата и столовете от черешово дърво. Накрая спря пред единствената затворена врата.

— Всичко е тук вътре. — Тя натисна дръжката, но вратата не помръдна. — Извинете.

Вдигна поглед с печална усмивка.

— Прибрала съм ключа на сигурно място.

Джак се втренчи в бялата дървена врата. С месингова дръжка и боя с гланц, тя беше съвсем обикновена, от онези, които се слагаха във всеки дом, и Джак можеше да я разбие само с два-три силни удара с рамо. Но в този момент му се виждаше като масивна скала, десет тона твърд гранит, който го отделя от неизвестен звяр. Докато чакаше Рита да се върне с ключа, имаше чувството, че стените на без друго тесния коридор все повече се събират и заплашват да го смажат. Внезапно му се зави свят, усети, че го обзема страх и сърцето му заблъска толкова силно, че се залюля. Искаше му се да избяга, да хукне навън на слънце, да потъне в звуците и ароматите на градината. „Не отваряй тази стая, за бога! Забрави за онова, което е вътре, каквото и да е то.“

— Съжалявам, че ви накарах да чакате. Бях скрила ключа толкова добре, че не можах да се сетя къде е.

Ключалката щракна и вратата беше отворена.

— Ще ви оставя. Отивам да преместя пръскачката. Ако ви трябвам, ще бъда навън.

Четвъртък, 7 октомври

17:20, Чикаго

— Калифорния? Каза ми, че имаш хора навсякъде. Как тогава, по дяволите, се е добрал до Калифорния?

Луксозният апартамент на последния етаж на хотел „Чикаго Шератън и Тауърс“ кънтеше и Хенд де Март бе загубил обичайния си самоуверен вид. Стоеше с гръб към един прозорец с изглед към реката, чието външно стъкло бе замъглено от ръмвящия навън дъжд. Герт Крозер крачеше из стаята напред-назад, напред-назад. Върху дебелия ръждивокафяв килим вече започваше да се образува пътека.

— Когато излязъл тази сутрин от къщата в Чикаго Лон, моите хора го поели и го следили през целия път до магистралата — заобяснява Де Март. — Само че там им се изплъзнал.

Той потупа един от страничните си джобове.

— Взехме това в 15:20 и веднага изпратих хора да претърсят паркингите на „О’Хеър“.

Крозер отиде до кожения стол с висока облегалка зад махагоновото бюро, опря длани отгоре му и отправи поглед към Де Март. Мускулите на лицето му потръпваха. Очилата му с телени рамки стояха здраво на носа му.

— Пусни записа!

Де Март извади касетата, внимателно я сложи в устройството на бюрото и го свърза към един малък високо говорител. Беше пластмасов, не по-голям от цигарена кутия, с лице от фина мрежеста материя.

— Сложили сме четири устройства — три на стрехите отзад и една от външната страна на спалнята им. От него се чуваше най-добре. — Той натисна едно копче, след което регулира силата на звука.

Кога се връща тати?

— Това е детето му.

Каза, че ще си дойде утре в ранния следобед.

Де Март се намеси отново.

— Това е жена му.

— Знам кои са — нервно го прекъсна Крозер. — Престани да се обаждаш. — Обърна глава, така че едното му ухо да е по-близо до високоговорителя и се заслуша.

Той обеща, че ще ни донесе нещо хубаво от морето. Само че ми каза да не ти позволявам да стоиш до късно и да го чакаш да те сложи в леглото.

Ама, мамо!

Никакво „ама мамо“. Лягаш си както обикновено.

Не мога да спя на тоя скапан трошляк.

Дани!... Хелън може да те чуе. Те са толкова добри към нас, че ни приютяват, докато татко ти оправя тази каша. Какво да направя, като имат само това допълнително легло. Ще трябва да се примириш с него, докато намерим нещо по-добро.

После явно участниците промениха местата си, защото се разнесе пукане и бучене. Разговорът стана твърде неясен и вече не се разбираше нищо.

А къде отиде тати?

В Монтерей, Дани, това е в Калифорния и престани да удряш топката с ръка.

Този път гласът на Бет беше съвсем ясен. Не можеше да има никакво съмнение в произнесените отчетливо думи. Де Март щракна копчето за изключване.

— Ето това е първото споменаване. — Той отново включи записа.

И защо трябваше да отива там?

Ще се срещне с някого, който ще му помогне да се върне на работа.

Кой?

Крозер за малко да политне напред, така се беше надвесил, за да може да чува по-добре.

И какво е толкова важно, че ни напусна?

Не знам, Дани. Не ми е казал.

Защо? Той ти казва всичко друго, нали?

Повечето неща.

Тогава защо това не?

Нова дълга пауза.

Дани, татко се тревожи, че онези хора, които са излъгали за пробите му от болницата, ще се опитат да му попречат да донесе тези документи тук.

Шум, прашене. Крозер се пресегна към записващото устройство, но предупредителен поглед от страна на Де Март го спря.

Искаш да кажеш, че могат да го наранят?

Движение и шумолене.

Дани, трябва да възприемеш това сериозно. Наистина сериозно. Онова, което татко ти е открил, е важно. Много, много важно.

Продължителна пауза. Много прашене и шумолене. Звуци от отваряне и затваряне на врата. Бръмчене. Движение. После ридания.

Той кога ще си дойде?

Ела тук, дай да те гушна.

Шумолене.

Не исках да те плаша. Това не е игра, Дани. Трябва да останем тук, докато татко се оправя. После всичко ще бъде наред и ние ще можем отново да заживеем нормално.

По-силен плач и хълцане.

Кога ще си дойде? Ти каза, че ще се върне утре. Кога утре?

Мисля, че ще влезе през тази врата около шест часа утре вечер.

Ще застана на прозореца и ще го чакам.

Лентата престана да се върти. Двамата мъже се втренчиха в малката кутийка, сякаш тя си имаше свой живот и всеки миг щеше да зазвучи отново. Накрая Крозер заговори.

— Кой друг знае за това?

— Само присъстващите в тази стая. Хората, които записват, веднага ми предават всичко.

Последва ново напрегнато мълчание. Както седеше, Крозер обърна въртящия се стол към прозореца и сега над високата облегалка се виждаха само оредяващите му сиви коси.

Де Март сведе глава, все едно изследваше качеството на килима.

— Опасявах се, че рано или късно този ден ще настъпи — промълви Крозер. Последва мълчание. Когато заговори отново, в тона му се чувстваше известно примирение. Столът леко помръдна, главата му беше наведена. — Питам се само кога и за кого.

Крозер заби неவிждащ поглед в стената. Последва отчаяно махване с ръка. Директорът от Цюрих бе в свой собствен свят.

— Надявах се, че може да ни отmine, че е възможно всичко това да се загуби, да потъне в някой тъмен склад и никой повече да не отвори вратата.

Столтът бавно се завъртя на сто и осемдесет градуса.

— Все още можем да го спрем. — В гласа на Де Март звучеше оптимизъм.

Представянето на „Циклинт“ на пазара бе само след двадесет и четири часа. Целият заговор, всичките им интриги и опасни ходове, предназначени да обезпечат сигурността на това прекрасно събитие, щяха да се окажат напразни, ако Джек Хънт успееше.

— Имаме цяла армия в Чикаго — повиши глас Де Март. — Още щом се появи, прибираме документацията и го унищожаваме като мръсна хлебарка.

Крозер не отговори веднага. Седеше с наведена глава, подпряна на стиснатите му юмруци, и се поклащаше на стола си.

— Изпрати всичките си хора на летището. — Директорът се беше съвзел и отново се владееше. Вдигнал глава, той продължи да нарежда с твърд, заповеднически тон: — Намерете колата. Когато пристигне, хванете го и ми го доведете тук, заедно с документацията. — И посочи с пръст пода. — Но внимавайте да остане жив.

Извъртя стола, стана и се взря навън през прозореца.

— Трябва да говоря с него, преди да го убия.

Четвъртък, 7 октомври

15:30, Пасифик Гроув, Калифорния

Зад вратата нямаше никакво чудовище, не го очакваше разбеснял се минотавър, зинал да го погълне. Наистина, първото, което му направи впечатление, беше обстановката, която не се отличаваше с нищо особено. Той бе очаквал някакъв ад, потънал в мрак килер, но онова, което завари, бе просто едно малко и занемарено помещение, натъпкано със скъсани и мухлясали стари кашони.

Цялата площ нямаше и два квадратни метра, с един зацапан прозорец, който гледаше към навеса за колата. Отвън старият понтиак на Рита Калард пречеше на каквато и да било видимост. Изгубили цвета си пердета на райета бяха дръпнати наполовина и още повече намаляваха оскъдния приток на естествена светлина. Стените бяха боядисвани, но толкова избледнели, че цветът почти не личеше. Преди време би могъл да бъде определен като небесносин, но сега боята беше започнала да се лющи и на места беше покрита с паяжини. Единствена крушка с бял пластмасов абажур висеше от средата на тавана, по който паяците бяха разпънали гъста мрежа. Нямаше никакви мебели, а краищата на протрития килим, които единствено се виждаха, бяха изнищени и прокъсани. Всичко беше пропито с миризмата на прах и плесен.

Кашоните бяха натрупани от стена до стена, като някои от по-малките бяха сложени върху по-големите. Те запълваха помещението до такава степен, че вратата не можеше да се отвори изцяло и Джек трябваше да премести един от по-големите, за да се промъкне вътре. Бяха различни по размери и степен на разпад, повечето оръфани по ъглите, някои полуотворени и покрити с плесен. Вероятно бяха наблъскани вътре набързо и без определен ред.

Преброи ги в тъмното. Бяха дващест, но общата им маса бе много по-голяма отколкото бе очаквал. Със сигурност щеше да успее да ги напъха в товарния форд, но по никакъв начин нямаше да се съберат в

новия шевролет, който го очакваше на паркинга на „О’Хеър“. Наклони един, за да прецени горе-долу теглото му. Някъде към петдесет килограма. Опита и друг. Приблизително същата тежина, но този път кашонът се сцеди в ръцете му. Той надзърна през един процеп и се убеди, че вътре има книжа. Листи хартия. Заради тях ли Карлота бе изминала толкова мили, за да ги скрие тук? И бе жертвала живота си, за да ги съхрани? И как, по дяволите, той щеше да ги закара до Чикаго?

Първо провери колко е часът — 15:15 местно време. Беше обещал да се обади на Бет веднага щом разбере нещо. Бърз поглед наоколо, след което се опита да си представи как са изглеждали кашоните, подредени един върху друг. Това можеше да отнеме часове.

Избра си най-близкия кашон, за да огледа по-внимателно съдържанието му. Беше от твърд кафяв картон, дълбок около петдесет сантиметра и с дъно може би четиридесет на четиридесет. Ъглите и капакът бяха облепени с червено тиксо за подсилване. „Вероятно заради пренасянето от Сакраменто“ — реши Джак. Бавно и внимателно той придърпа кашона навън — първо единия ъгъл, после другия, едната страна, след това другата и така, докато го издърпа в коридора. Отвън бе единственото място, където можеше да работи — в килера бе твърде тясно и тъмно.

Кашонът беше надписан отстрани със зелен маркер: „Конди 1947-1953“. Джак се съмняваше, че през 1953 година е имало маркери, освен това буквите изглеждаха скоро изписани. Още материали от изследванията на Карлота? Капакът бе запечатан със същото червено тиксо и Джак си счупи един нокът, докато се мъчеше да го отлепи.

Рита Калард се притече на помощ.

— Намерихте ли нещо интересно? — Тя погледна в едно чекмедже за нож.

Джак се усмихна унило.

— Не още. Даже не съм успял да отворя първия.

Жената го погледна.

— Тогава побързайте. Имате да преглеждате още деветнайсет. — Тя извади малко острие. — А аз ще ви направя сандвичи, за да ви позасиля.

Той прокара ножа по тиксото, като внимаваше да не направи разреза прекалено дълбок. Двете части на капака се освободиха лесно,

като поръсиха прах и парченца хартия. Вътре видях наредени документи, някои завързани с ластик, други прихванати с големи кламери. Още плесен и мирис на мухъл. Джак предпазливо вдигна най-горния пласт, дебел към три сантиметра. Върху тънките като пергамент листа, пожълтели по краищата от времето, имаше печатан текст. Той клекна и отдели всички страници една по една, като ги подреждаше на пода около себе си. Подложи ръка при долната част на входната врата, за да види дали не подвява отдолу. Нищо обезпокоително. Ставайки, едва не събори една от семейните фотографии, окачени нестабилно на стената.

Бяха общо седемнайсет страници и Джак започна да чете от най-близката. В горния десен ъгъл имаше надпис: „Институт Конди, щата Тексас, последван от адрес в Остин. Дата 17.03.1949“. Текстът беше копие с индиго и представляваше кратко съобщение от някой си д-р Шнайдер: „Потвърждавам, че средствата бяха получени днес“. Капка пот падна на страницата и моментално образува мокро петънце, сякаш листът бе от попивателна хартия. Джак избърса челото си.

Следващият документ бе друг дубликат от кореспонденция на същия този доктор Шнайдер, този път с дата 02.10.49.

„Уважаеми д-р Крозер,

Програмата бе обсъдена подробно с членовете на Управителния съвет и те в общи линии приеха нашите предложения. Смятам, че трябва да действваме по-експедитивно, тъй като е само въпрос на време, преди да сме принудени да търсим другаде.“

За какво, по дяволите, се отнасяше всичко това? Джак мина на следващите страници. Още писма на Шнайдер до Крозер — всичките от 1949 и 1950. И все в същия дух: *да продължаваме напред, да развием настоящата стратегия.*

Той седна на пода, опрял гръб в стената, в пространството, широко само колкото да си протегне краката. От отсрещния край на коридора чуваше как неговата домакиня се движи в кухнята и си тананика. Рамката с мрежа на задната врата се хлопна, от което стана ясно, че Рита е излязла в градината. Тър-тър-р — пръскачката отново

се въртеше и на него му се прииска да е навън на слънце, да се радва на разлитащите се в дъга пръски, да вдъхва аромата на цветята. Но в момента бе заобиколен от плесен и запуснатост. И тайнственост. Той се върна към непосредствената си задача.

Следващият лист бе размазано копие с дата 19.07.1951.

„Уважаеми д-р Крозер,

От известно време преговарям с директора на подобно учреждение в Колорадо. Той е много приятен господин, който отговаря само на своята официална църковна титла — брат Себастиан. Намирам го за много отзивчив и полезен, направо възторжен по отношение на предложението. Уведоми ме, че отговаря за сто двама и осем. Това ще бъде ли достатъчно? Очаквам вест от вас.“

Д-р Ранд Шнайдер

— Кафе? — Рита Калард надзърна иззад ъгъла.

— Да, с удоволствие.

Джак препрочете писмото и го отдели настрана. Бръкна в кашона и извади още свързани листи. Големи пликосе от овехтяла плътна хартия с документация, всяка с име, написано с главни букви, на първа страница. Между хапките сандвич с риба тон и глътки силен чай Джак преброи осемдесет и девет папки. Част от имената бяха със същия почерк, но отдолу имаше числа, написани от нечия друга ръка и с различно мастило.

„Емилио У, 286. Анита Р, 124. Самюъл Е, 143.
Рикардо У, 181. Владимир З, 208. Марела Р, 214. Джузепе Н, 229.“

„Собствени имена без фамилии“ — заключи Джак. Числата на този етап не му говореха нищо. Не следваха никакъв определен ред или система.

Той отвори един плик, избран напосоки, който се отлепи лесно. Вътре имаше още пожълтели страници, свързани с остарели и хванали ръжда кламери. Всичко се отнасяше само за един човек — Констансия Б, 132. Дата на раждане 02.10.1936. Родина — Мексико. Имаше още няколко лични данни за Констансия от Мексико и Джак неволно се запита къде ли е тя сега. По негови изчисления трябваше да е на шейсет и три години.

После нещо привлече вниманието му. Това бе първият знак за медицински интерес и той изнесе листата навън, за да му е по-светло.

Рита Калард седеше на своята кухненска маса, пушеше и си тананикаше тихичко. Когато мина покрай нея, тя вдигна поглед.

— Намерихте ли нещо?

Единственият отговор беше неопределено махване с ръка. Докторът беше много вгълбен.

До шест часа Джак беше отворил всички кашони и ги беше подредил един до друг по цялата дължина на коридора. Семейните снимки бяха махнати от стените и сега личаха само техните потъмнели очертания. Беше сложил означените кашони в началото. Не всички бяха надписани със зеления маркер, който беше видял върху първия, така че с бележник и химикал, взети назаем от неговата домакиня, той слагаше собствените си инициали. Отбрани книжа от всеки кашон бяха подредени на пода. Той ходеше нагоре-надолу, оглеждаше внимателно и проверяваше.

Вече започваше да се досеща за характера на съдържанието.

Рита Калард се появи половин час по-късно, заинтригувана от трескавата дейност в собствения ѝ дом.

— Нещо ново?

Джак кимна разсеяно. Той прекоси тесния коридор и изтика Рита обратно, докато се опитваше да мине покрай нея.

— Намерихте ли нещо? — настоя тя, забелязвайки едва в този момент светлите петна по стената. Погледът ѝ накрая падна върху колекцията от рамки, опрени на входната врата.

Джак спря и се обърна. Тениската му беше мърлява и цялата на петна от пот, смолисточерната му коса беше разрошена и стърчеше на

всички страни. Лошото бръснене от сутринта вече бе започнало да си проличава като тъмни сенки по страните му.

— Близко съм — отвърна той, — определено съм много близко. — Отвори нов кашон и този път извади папки с кореспонденция. — Всичко е тук. Просто се опитвам да го подреда.

Рита сви рамене. Нейният гост все повече приличаше на избягал затворник, държеше се странно и беше много напрегнат.

— Починете си малко, докторе. Седите затворен тук от часове. Ще приготвя нещо за хапване.

Джак я погледна така, сякаш в първия миг не я разпозна.

— Чудесно — измърмори той.

Ново писмо привлече вниманието му, този път с дата 30.11.59. В горния край на бланката с релефни позлатени букви беше изписан някакъв адрес в Цюрих, Швейцария.

„Уважаеми д-р Шнайдер,

На сметката ни са приведени допълнителни средства. В случай на нужда мога да уредя телеграфен трансфер от Ню Йорк.

Може би е разумно незабавно да се увеличат възнагражденията, при положение че този етап е пред приключване.

Даваме си сметка за възникналите трудности, които изтъкнахте при последната ни среща, и компанията е заинтересована те да не се превърнат в проблем. Разчитаме на вашата преценка, що се отнася до местните проблеми. За нас е невъзможно да бъдем категорични от такова разстояние.

С допълнителните средства и съобразно определената по-рано дата аз продължавам да вярвам в успешния завършек.

Ще бъда в Ню Йорк в началото на февруари. Смятам, че тогава трябва да се срещнем, за да разрешим всички останали проблеми.

Времето тук е много студено. Вали сняг непрестанно от началото на месеца и много шосета са затрупани. Не

съм напуснал собствената си улица от десет дни, освен за наложителни покупки. Строежът в Уинтърхър се забавя и според мен вече сме изостанали от графика с два месеца.

Радвайте се на късмета си, че климатът при вас е толкова по-топъл.“

С най-добри пожелания: Хелмут Крозер

Вечеряха в кухнята с огромни порции печени ребърца и салата от зеле и моркови с майонеза. Рита разказваше на дълго и нашироко за своя покоен съпруг Ричард — за службата му, как вечно се преуморявал и не обръщал внимание на предупрежденията...

— И после, хоп, събужда се посред нощ и направо вие от главоболие. Сяда в леглото, стене и се люлее на две страни. Минута по-късно просто изстенва и край. Извиках местния лекар, но беше твърде късно. След това той ми обясни, че било масивен мозъчен кръвоизлив. Все ме предупреждаваше, че Рик не ходи редовно на преглед и че не си взема хапчетата за кръвно.

Настъпи мълчание. Двамата просто се визираха в чиниите си, като всеки се опитваше да не възкресява повече болка. Накрая Рита щракна малък телевизор, сложен в един от ъглите, и те зареяха погледи в екрана.

— Ама че работа — оплака се тя внезапно. — Тази реклама вече дни наред върви в най-гледаното време.

Джак премести стола си, за да вижда по-добре, като внимаваше да не пипа с мазни пръсти тениската на Спенсър. На екрана двама мъже вървяха по едно шосе с три платна, унесени в разговор. Единият беше доста по-възрастен от другия — с посивели коси, лице, осеяно с бръчки и очила за близко и далечно виждане. Усмиваше се. По-младият беше малко по-висок и по-слаб, с гъсти тъмни коси и волево лице. Беше слънчево и само околните дървета хвърляха пъстра сянка. Като фон звучеше нежна мелодия, соло на цигулка. Двамата се спряха пред една врата, облегнаха се на нея и впериха погледи в далечината. Тучни зелени ливади, които се простираха докъдето позволява камерата. После gros на двете лица. Прозвуча мек глас на мъж в зряла възраст.

Шейсет и шест годишният Бен Травърс получи инфаркт миналия септември. За щастие той оцеля и днес неговите лекари смятат, че се радва на добро здраве. Но Бен все още се притеснява. Дали това не е бил просто първият удар и дали следващият не го очаква зад ъгъла.

Двамата мъже се спогледаха. Изглеждаха доволни и щастливи — хора, които са се освободили от тежко бреме. И двамата поеха обратно по шосето.

Сега лекарите на Бен са му предписали „Циклинт“, наскоро създадено лекарство, което предотвратява инфаркта.

Преход към по-възрастния, който крачи по-бързо от своя млад спътник. Изпреварва го с близо метър.

С „Циклинт“ Бен Травърс е преизпълнен с нови сили и вяра в бъдещето.

Преход към по-възрастния мъж. Той се присъединява към своето по всяка вероятност нараснало семейство — съпруга, големи деца и внуци, които го очакват, събрани в група. Внезапно кадърът се изпълва с ярка слънчева светлина под съпровода на цигулково кресчендо.

Предотвратяващият инфаркт „Циклинт“ сега може да се закупи с рецепта. „Циклинт“ е продукт на швейцарската фармацевтична корпорация „Земдън“, световен лидер в етичното здравеопазване.

Гневът се надигна мигновено в Джак. Световни лидери в етичното здравеопазване? Не, тук имаше сериозна грешка, трябваше да кажат: „Световни лидери в измамата и мошеничеството. Международни специалисти по съсипване на човешки съдби и репутация. Главорези от световен мащаб“.

— Били ли сте някога в Швейцария? — попита Рита Калард небрежно.

Мисълта на Джак се върна към нея.

— Не.

— Карлота ходи там миналата година.

Той погледна изненадан възрастната жена.

— Защо?

— Откровено казано, не знам. И на мен ми се стори странно. За нея Ню Йорк беше толкова далеч, колкото и луната. Остана там само три дена. — Изправи се бавно и ставите ѝ изпукаха от усилието.

Протегна ръка към един рафт, отрупан с чаши. Накрая намери онова, което търсеше — една пощенска картичка.

— Цюрих. Ето ви го. — Поизбърса снимката от праха и му я подаде.

На преден план се виждаха малки лодки по широка река. В далечината се мержелееха тесни островърхи покриви на църкви. Кратък текст отдолу гласеше „Изглед от град Цюрих“. На обратната страна с небрежен почерк бяха написани три изречения: „Дойдох. Видях. И намерих онова, което търсех“.

— Не разбирам нищо, а вие?

Джак се втренчи в снимката. Пръстите му трепереха от възмущение.

— Рита — каза той накрая, — в онази стая, където държите стари книги, списания и вестници, видях пишеща машина. Тя работи ли?

— Ами че да. Аз самата я използвам от време на време. Искате ли нещо от мен?

— Да, три-четири листа. — Той отново погледна картичката. — Само че първо трябва да се обадя по телефона. — Той стана и припряно избърса ръцете си. — После и двамата ни чака много работа.

Четвъртък, 7 октомври

18:10, Чикаго

— Пипнахме го!

В луксозния апартамент на последния етаж на хотел „Чикаго Шератън и Тауърс“ Хенд де Март беше превъзбуден. От изопнатото му от тревога преди това лице нямаше и следа — той бе възвърнал своята самоувереност на човек, който си върши добре работата.

— Открихме колата му на „О’Хеър“. Оставил съм там четирима души, които очакват заповеди. Наредил съм им ако се появи, да го хванат.

Седнал на кожения стол с висока облегалка, станал вече любимото му място, Герт Крозер слушаше безстрастно. Той за пореден път бе сменил облеклото си и в момента бе с черен двуреден костюм, бяла риза и вратовръзка на компанията. Притвори очи, а челото му се набразди от трескав размисъл.

— Проследихме и колата под наем в Монтерей. Според нашия източник, Хънт вече се е обадил, за да предупреди, че ще остави камиона на паркинга за върнати коли на летище Монтерей утре рано сутринта. Казаха ми, че летището не е голямо и няма да е проблем да го забележат.

Крозер внезапно наостри уши.

— Камион?

— Камион или по-голяма закрыта кола, нещо такова. С достатъчно място за пренасяне на кашони, такава си е поискал.

Крозер стана и потънал в размисъл, бавно се заразхожда наоколо. Спря се да разгледа картините с маслени бои, после повъртя в ръце една подложка за бира върху барплота. Накрая се върна при кожения стол и го обърна към панорамния прозорец. И всичко това без нито една дума.

Пет етажа по-долу в хотела цареше трескаво оживление. Подготовката за международната конференция показваше, че можеха

да бъдат приети максимум две хиляди и петстотин гости и върнатите покани предполагаха минимален дефицит в посочената квота. Много изтъкнати лекари, светила в своята област, здравни журналисти, редактори на медицински списания и представители на медиите вече се бяха настанили в безплатните си апартаменти с изглед към реката и изследваха дебрите на щедро заредените минибарове. Сега не беше време да се лишават от подобни удоволствия.

Главната зала на втория етаж се украсяваше с цветя, а от колоните и корнизите се спускаха празнични драперии в зелено и червено — цветовете на корпорацията. В средата на всяка маса се поставяха пищни букети с панделки в същите багри. В предната част на залата в момента монтираха три огромни екрана, а телевизионни техници и озвучители подреждаха апаратурата си, като внимателно проверяваха ъгли, осветление и акустика. От подиума единствен кабел към микрофона се свързваше с подходящо разположени високоговорители. В този фокус прецизно формулирани и многократно репетирани въпроси щяха да бъдат задавани на д-р Хари Чан. Те щяха да бъдат отправени от подбрани делегати в залата и от други предварително определени центрове по света посредством сателитна връзка. Действащият професор по кардиология щеше да поднесе необходимата информация уверено и убедително. Той беше запознат с въпросите и отлично подготвен с отговорите. В този момент се намираше в една уединена трапезария и очакваше с нетърпение паметната вечер в компанията на своите домакини и избрани официални лица. Неговата съпруга, страстна любителка на подмяната на интериора, беше получила нареждане да си стои вкъщи и да разглежда каталози за тапети. Това събитие си беше чисто мъжка работа.

По коридорите служители на „Земдън“ и членове на ръководството на хотела се събираха на групи и уточняваха последните приготовления. Аперитивите, главното меню, списъка с вината, коняците, които трябваше да бъдат поднесени след вечерята, шампанското... Колко екипа сервитьори бяха сформирани? Какво беше официалното им облекло? От щатния персонал ли бяха, или имаше наети външни хора само за вечерта? Бяха ли информирани за хода на програмата? Разчетът на времето беше от изключителна важност, за да

се осигури точна връзка с другите събития, организирани на национално и международно равнище.

От царящото напрежение въздухът бе наелектризиран като при приближаваща гръмотевична буря.

А и не всичко вървеше по план. Историята около официално оспорените от Джек Хънт тестови процедури в болница „Картър“ продължаваше да заема водещо място в местните новинарски емисии. Особено след като Кейлъб Роси, лаборантът от биохимичната лаборатория, който бе обработил пробите, все още не се бе появил, за да отговори на поставените въпроси. Из болницата хората излагаха мнения за инцидента и в отделенията се носеха какви ли не слухове. Според една от версиите Джек беше невинен и беше станал жертва на таен заговор от страна на завистници, жестоко засегнати, че са били пренебрегнати, когато професорската длъжност внезапно се бе овакантила. Според друга ирландецът си беше грешен като дявол, а Роси беше неговият снабдител и сега се беше покрил, в случай че полицейското разследване стигнеше до някоя по-едра риба. Нат Паркър, единственият колега, на когото Джек имаше доверие, бе написал отворено писмо до ръководството на болницата, в което настояваше за изясняване на обстоятелствата около уволнението. Пълният текст на писмото беше публикуван в последния брой на „Чикаго Трибюн“.

В момента репортерите бяха пощурели да вземат интервю от Джек, дори от неговата съпруга или от малкия му син. Но семейството сякаш беше потънало вдън земя, а и Хърб Уайнбърг не им предоставяше никаква допълнителна информация.

— Моят клиент скоро ще направи официално изявление — беше обявил той на импровизирано събиране на журналисти и екипи от телевизията пред своя офис в Уилмет.

Адвокатът се наслаждаваше на тази публичност, убеден, че се заформя шумен процес. Всички интервюта се провеждаха пред къщата, където се помещаваше фирмата му, и табелата „Уайнбърг и сътрудници“ се виждаше съвсем ясно на заден план. Хърб дори беше минал на диета за отслабване, за да подобри телевизионния си имидж. Беше я прочел в едно юридическо списание — вид постене, прилагано в израелската армия, което включваше само грейпфрут и варен ориз. Определено имаше ефект — той вече беше отслабнал с два килограма

и половина. Но си беше същински ад, защото по време на пресконференциите коремът му започваше да се бунтува точно когато задаващите въпроси се умълчаваха.

— Утре д-р Хънт трябва да бъде въведен във владение на хубав имот в този квартал. Имам информация, че той ще се появи, за да си получи ключовете според предварителната уговорка. Тогава ще отговори на всичките ви въпроси и ще обясни какво е налагало до този момент да избягва всякаква публичност.

Хърб се надяваше същата вечер да го покажат по повечето водещи местни телевизионни канали. Освен това очакваше на следващия ден юридическата му фирма да бъде обсадена от репортери. Още малко публични изяви и наистина щеше да му се наложи да си намери съдружник.

Крозер се взираше през огромния панорамен прозорец с изглед към река Чикаго. Навън вечерният здрач се сгъстяваше и водната повърхност проблясваше с отраженията на намиращите се наблизо небостъргачи. Туристическите лодки се полюшваха по леките вълни и опъваха въжетата, с които бяха привързани за стълбовете на кея. Точно от другата страна на тази водна граница на Западен Уакър се намираще хотел „Хаят Риджънси“, където на 14 юни се беше настанил убиецът, неизпълнил задачата си и досега. Бяха изминали сто и петнадесет дни.

— Стан Данкър е много недоволен от мен — Хенд де Март седеше в едно кресло близо до входната врата на апартамента.

— Какво искаш да кажеш?

— Иска ме в Ню Йорк. Казва, че работата ми тук е приключила и че е време вече да си тръгвам. Мисля, че не е случайно. И задава много въпроси.

Крозер продължи да се наслаждава на настъпващата вечер. Главата му леко се поклащаше от една страна на друга, ръцете му бяха кръстосани на гърба.

— Трябва да останеш, докато аз кажа, че работата ти е свършена. Мисията на хер Данкер е успешното представяне на „Циклинг“ на пазара и то е под сигурено. Нека съсредоточи усилията си върху онова,

което прави най-добре. Аз имам и друга, при това много важна задача, която трябва да довърша.

Де Март сви рамене.

— Какво да му кажа?

Последва кратка пауза.

— Кажи му, че съм притеснен заради д-р Чан, че ми се струва напрегнат и твърде раздразнителен. Кажи, че искам да го следиш, докато приключи представянето.

Южноафриканецът се усмихна.

— Това е добре. Чан наистина започва да се изнервя. Казва, че никой не му обръща достатъчно внимание, че медиите продължават да се интересуват предимно от Джек Хънт. Човекът иска да му се засвидетелства уважение, а засега явно не се получава.

Крозер изсумтя презрително.

— Той е получил финансово изражение на така желаното от него уважение, възлизащо на половин милион щатски долара по сметка в Берн. Измет като него не би направила разлика между респект и ненавист.

Последва ново мълчание, през което Крозер отиде в другия край на прозореца.

— Къде е семейството на Хънт?

Де Март вдигна поглед.

— Все още са в онази едноетажна съборетина.

— Колко човека ги наблюдават?

— Трима.

Крозер се премести на друг прозорец, който гледаше към една алея край реката, осветена от високи фенери. Група бягащи за здраве се бореха с все по-силните пристъпи на вятъра, духащ откъм езерото Мичиган.

— Използвай ги като резервен вариант. Ако другите не успеят да пипнат Хънт на летището, приберете жена му и детето.

Де Март се намръщи леко.

— Добре. — Тази работа започваше да не му харесва.

Крозер се обърна.

— Те са нашата разменна монета. Ако ирландецът ги иска живи, ще ни даде документите. Без доказателства всякакви обвинения са безпочвени.

Директорът от „Земдън“ завъртя кожения стол с висока облегалка и седна на него, като продължи да се върти от една страна на друга. Огледа ноктите си, оправи вратовръзката си и сложи на носа си очилата с телени рамки.

— Мисля, че трябва да отидеш до Калифорния и да отървеш д-р Хънт от документите още там. Така би било по-безопасно.

Четвъртък, 7 октомври

23:15, Монтерей, Калифорния

Хенд де Март прекоси залата за пристигащи и потъна в мрака на относително малкото летище „Монтерей Пенинсюла“. Нощното небе беше черно, обсипано със звезди, подобни на ситни диаманти. Той бе посрещнат от малка делегация от трима души, с не по-малко черни намерения. Единият се казваше Силво, двойник на Еди Мърфи, само че без глуповатата усмивка, с абаносова кожа, ситни къдри и дебели устни. Силво подсмърчаше често, като твърдеше, че бил чувствителен към миризми. Другите двама бяха бели — Вик беше висок, мършав, с малки очички, остър нос и боядисани в яркочервено коси, Маки беше дребен и тантурест, с къса подстрижка и сплескано лице. На всеки от тях бе обещано двойно възнаграждение, ако хванат Джак Хънт и се сдобият с притежаваните от него документи. Още с пристигането си Де Март промени уговорката. От този момент нататък щеше да им се плати само да приберат книгата. Той на своя глава бе взел решение лично да очисти ирландеца. През време на полета беше стигнал до извода, че твърде много неща бяха оставяни на случайността и че те бяха подценили кардиолога. Късметът вероятно се беше оказал на негова страна, когато наемният убиец бе нахлул в погрешната стая и бе застрелял Сам Люинс, но оттогава всичко, което бяха замисляли, се бе оказало с непредвидени последствия и Де Март повече не беше готов да се разправя с възникнали в последния момент неразбории. Не и при положение, че до грандиозното представяне на „Циклинт“ на световния пазар оставаха само няколко часа. Макар че все още не му беше съвсем ясно защо Джак Хънт представлява такава заплаха, южноафриканецът беше убеден, че неговото мечтано оттегляне от играта беше изложено на сериозен риск.

Преди да кацнат, той прослуша отново последната касета с един телефонен разговор, записан същата вечер в Чикаго.

Намерих го, Бет. Всичко. Всичко е тук.

Благодаря ти, Господи. Толкова се притеснявах. Това ще възстанови ли репутацията ти?

Вече не става въпрос за моята репутация. Тези документи са динамит. Когато всичко това се разчуе, то просто ще взриви медицинската общност.

Не ми пука за медицинската общност. Мисля само за нас. За теб и мен, за Дани и за нероденото ни дете. Останалите да вървят по дяволите. Искам си живота обратно.

Точно това е целта, Бет. Но сега вече разбирам какво е ставало през всичките тези месеци. Защо пребиха Дани, защо апартаментът ни е бил под наблюдение и защо ме уволниха от „Картър“. Карлота Дрънкър не е умряла при пътно произшествие. Тя е била убита. И знам кой го е извършил.

Последва напрегнато мълчание и след това гласът на жената прозвуча отново.

Това, което чувам, никак не ми харесва.

Де Март беше наредил да му приготвят предпочитаното от него оръжие — револвер 38-и калибър. Сега го огледа, провери го на празен барабан и го зареди. После групата потъна в мрака на нощта.

23:37, Пасифик Гроув

— Ти ли си, Хърб? Господи, съжалявам, че те събуждам, но имам нужда от съвет.

Джак Хънт седеше на кухненската маса на Кентън Авеню 1104 с телефон в ръка. Срещу него беше Рита Калард. Дребната ѝ фигура бе свита, сякаш от болка, а в юмрука си беше стиснала мокра от сълзи носна кърпичка. Очите ѝ бяха червени от умора и емоции. Тя също вече знаеше всички подробности, разкрити с помощта на документите в кашоните, които заемаха пода на целия коридор. И освен това беше разбрала, че нейната племенница е била убита.

В Чикаго приближаваше два часа след полунощ и от другата страна на линията Джак чуваше само глухи ругатни. Въпреки това той му разказа най-общо цялата история.

— Това е даже по-лошо, отколкото предполагаше. — Новините явно бяха разсънили напълно Уайнбърг.

Джак продължи.

— Не е само изхвърлянето ми от „Картър“, оказа се и всичко друго, за което се опасявах. Карлота Дрънкър — още една смърт в Колорадо. Нападенията срещу моето семейство. Доколкото разбирам, може да има и още.

— Това е напълно достатъчно, за да продължим напред, професоре. — От своето удобно и топло легло в ранните часове на влажното и студено утро в Средния Запад Хърб очевидно се мъчеше да осмисли направените разкрития.

— Ще донеса тези документи. Това е моето доказателство. Имам писма и подписи върху оригинални бланки с точни адреси. Дати, числа, имена. Банкови платежни, счетоводни документи... Има толкова много, че направо не е за вярване. Какво да правя, Хърб? Хайде, ти си моят адвокат. Помогни ми да се измъкна.

00:27, Пасифик Гроув

— Готов ли си?

Рита Калард стоеше в единия край на коридора с бележник и химикалка в ръка, пламнала от възмущение. Всички лампи в къщата светеха, а коридорът бе зает от светлината на портативна халогенна лампа. Предната врата беше откритата, за да влиза хладен въздух.

— Напълно. Започвай.

Джак се промъкна през тясното пространство, останало между кашоните и стената. Беше изпотен, а тениската му беше толкова мръсна, че ставаше само за боклука. Беше прокарвал ръка в косите си толкова често, че сега те стърчаха на всички страни, въпреки усилията му да ги приглади назад. Очите му бяха зачервени и кървясали, а наболата брада го сърбеше. Беше нервен, притеснен и загубил търпение.

— Кашон номер едно — извика той.

Посочи с пръст, след което Рита Калард записа номера в бележника, скъса листа и го сложи там, където ѝ бе указано.

— Кашон номер две.

Нов лист бе мушнат на съответното място.

— Кашон номер три.

Минаха двамайсет минути.

— Важни документи — извика Джак.

Рита бе приготвила тиксо.

— Сложил съм ги в шест от по-малките. — Подбутна с крак няколко наредени един върху друг кашона. — Запечатай ги внимателно.

1:03

— Ще ми липсваш — призна Рита. — Не си спомням откога в къщата не е царяло такова оживление. Когато си тръгнеш, този дом ще опустее.

Конспираторите се върнаха при масата в кухнята, пиха силно кафе и похапнаха претоплена пица. Рита така се бе прегърбила от умора, сякаш изведнъж беше грохнала.

Джак се усмихна. Сега вече се чувстваше по-добре, даже се беше поуспокоил. Облегна се назад на стола си с протегнати напред крака.

— Не бих казал, че това е моето амплоа. Но когато всичко свърши, може да се окаже, че вече ми е скучно да съм само лекар.

Възрастната жена присви очи.

— Още не всичко е свършило, синко. Не и преди тези кашони да се озоват в Чикаго. — Тя се облегна на масата и се изправи с мъка. — Остава и това пътуване със самолета.

Джак се прозя и се протегна.

— С него ще се справя без проблем. Никой не знае, че съм тук.

Петък, 8 октомври, 6:37

Хенд де Март седеше на мястото вдясно от шофьора в един черен фолксваген голф кабриолет в защитен цвят на паркинга за върнати коли под наем на летище „Монтерей Пенинсюла“. Главният терминал за пътници се намираше отвъд едно шосе с две платна, еднопосочна алея за заминаващи и изход с отделни пътеки за пътници с краткосрочен и дългосрочен престой. Парцелът, където се паркираха върнатите коли, се намираше в края, близо до изхода към Олмстед. Южноафриканецът беше разположил хората си така, че никое превозно средство не можеше да бъде разтоварено незабелязано.

Тази сутрин той беше облечен с дънки и синя риза на жълти райета с къси ръкави, която едва побираше масивното му тяло. Адамовата му ябълка подскачаше гневно. Сресаните назад изрусени коси бяха в ярък контраст със Силво, който седеше до него. Силво беше със сиви шорти и тениска в нюанси, плътни като дъно на бутилка кока-кола. И двамата бяха с първокласни пистолети, готови да бъдат използвани всеки миг — Де Март със своя 38-калибров револвер, а Силво — с предпочитания от него Глок 17. Оръжието беше с деветмилиметров патронник и можеше да изстреля пет серии в кръг на разстояние от двадесет и три метра. Той рядко пропускаше целта в своята работа. Абаносовите му пръсти барабаниха по таблото на фолксвагена, а очите му следяха зорко всички пешеходци и минаващи превозни средства.

Другите двама от екипа — високият Вик и по-дребният Маки, чакаха близо до входа. Също така добре подготвени, те висяха в един откраднат джип с фалшив номер от Невада.

В краката на Де Март лежеше огнеупорна торба, съдържаща няколко килограма първокласен кокаин. Планът беше прост. Веднага щом техният обект бъдеше идентифициран, той щеше да бъде овързан в задната част на буса си и откаран до отдалечен черен път встрани от Магистрала 68. Там важните документи щяха да бъдат прехвърлени, а

Джак щеше да бъде накаран да смръкне от белия прах толкова, колкото според тях можеше да поеме при съответните обстоятелства. Накрая Де Март щеше да засили взетата под наем кола и с пълна скорост да я насочи към някое дърво, като скочи достатъчно рано преди удара. Идеята беше да инсценират катастрофа и за да объркат следователите, торбата с кокаин щеше да бъде оставена в краката на мъртвеца, а бусът щеше да бъде подпален.

— Как само обичам миризмата на гориво. — Ноздрите на Силво потръпнаха, докато откъд постройките на терминала един реактивен самолет форсираше двигателите си.

Той говореше бавно, заваляйки думите с език, все едно дегустираше хубаво вино.

Паркингът за върнати коли под наем беше пуст, ако не се смятаха няколкото Херц енд Трифти и единственият Авис Крайслер с отварящи се нагоре две врати, спрян неумело на верев до една луксозна лимузина. В съседния паркинг за дългосрочен престой местата се изпълваха бързо. Пътници, бутащи колички, натоварени с багаж или само с куфарче в ръка, бързаха към сектора за заминаващи. Наскоро пристигнали пасажери, които се движеха в противоположната посока, вървяха спокойно и попиваха заревото на ранната утрин и обещанието за настъпващ слънчев ден. Изгревът официално трябваше да настъпи в 5:55, летището беше залято от жълта светлина, а температурата се покачваше към прогнозираните за следобед максимални двадесет и четири градуса.

Предишната вечер помощникът от фирмата на Рик бе грубо измъкнат от леглото си и бе предоставил необходимата информация. Срещу сто долара той беше потвърдил, че мъж, отговарящ на описанието на Джак, бе наел една от техните таратайки. За още петдесетачка пъпчивият младеж им бе дал точната марка, модел и цвят. Даже им беше изпял за лошото пребоядисване, за изтърканите гуми и износените спирачки.

— Онзи човек спомена, че отивал в Пасифик Гроув, ама не каза точно къде.

През нощта хората на Силво бяха обиколили голяма част от Пасифик Гроув, но после се бяха отказали. Тяхната мишена все пак трябваше да върне буса, така че щяха да го спипат тогава. Срещу още една петдесетачка помощникът беше обещал да им се обади веднага, в

случай че клиентът му реши да промени плановете си. Като цяло това беше една добра нощ за младежа.

Един реактивен самолет на DHL с тъмночервен фирмен знак на опашката излетя и взе да набира височина под ъгъл тридесет градуса, а изгорелите газове зад него описваха тънка диря. Де Март го проследи с поглед как се отдалечава на около миля, след което завива в източна посока, а слънчевите лъчи проблясваха, отразявайки се в стъклата на кабината. Той погледна часовника си. Беше 7:05.

— Правилно ли чухте часа?

Силво седеше със затворени очи и отпусната назад глава, вдъхваше разсейващите се самолетни пари, а на лицето му бе изписано изражение на истинско блаженство.

— Самолетът оттам през Лос Анджелис излита в 8:15. Проверката на билети и приемането на багаж приключва един час по-рано. — Очите му все още бяха затворени, а ноздрите му потръпваха, докато търсеше да улови и последните следи от гориво. — След като приятелчето има и голям багаж, той не може да се втурне вътре в последната минута. Успокой се, човече, ще се появи.

В списъка на пътниците резервираният билет на Джак обратно до Чикаго през Лос Анджелис беше закупен за петстотин долара.

7:10

На фона на синьото небе един боинг 757–200 на авиолинии „Юнайтид“ се появи откъм юг и бавно направи кръг над летището, преминавайки с рев над главите им. Десет минути по-късно започна да се снишава, наклонил леко гигантски криле, докато правеше последен завой към пистата.

Силво започна да души.

— Как само обичам миризмата на гориво.

— Затваряй си шибаната уста! — Главата на Де Март пулсираше болезнено и той усети приближаващ пристъп на мигрена. Бръкна в джоба си за Имигран и вдъхна дълбоко от спрея.

Силво се намръщи, но мигновено източи врат, когато наблизо спря едно мицубиши под наем. От него изскочиха мъж на средна възраст и две малки момичета, последвани от жена, също на средна възраст. Той беше висок, мършав и носеше смешна широка риза в

десен на цветя. Тя беше дребна и закръглена, облечена в прекалено голям за нея анцуг, и веднага започна да крещи на децата, които стояха от страната на баща си, докато той разтоварваше багажника. Без да престават да се разправят, членовете на нещастното семейство се отправиха към терминала.

7:25

Де Март започна да се притеснява. Денят бе осми октомври — решителна дата в календара от събития на „Земдън“. В осем часа същата вечер в Чикаго „Циклинт“ щеше да бъде официално представен на световния пазар. Грандиозният банкет щеше да започне точно в седем часа, щеше да продължи шейсет минути, след което вниманието на всички щеше да се насочи към дребния кардиолог на име Хари Чан. Сателитни връзки щяха веднага да осъществят контакт между „Шератън“ и всички подобни мероприятия от едното крайбрежие до другото. Д-р Чан щеше да открие промоцията с няколко добре заучени думи за компанията и за новия продукт. После щеше да се изкаже подобаващо за лекарството и за ползата от него за цялото човечество. До полунощ всичко щеше да приключи, оцеляването на „Земдън“ щеше да е гарантирано, а идиличното оттегляне на южноафриканеца в Кейптаун обезпечено. И той щеше да стане много богат човек. Когато щатските долари се превърнеха в южноафрикански ранди, той можеше да живее само от лихвата години наред.

Топлината на утринта напомни на Де Март за родината му. Беше време да продължи напред и да започне нов живот. Утре щеше да приключи договора си, да се сбогува и да си замине. Всичко щеше да бъде наред.

Но къде е това копеле Хънт? Самолетът му излита след петдесет минути.

7:35

Пистата „Греъм“ се намираше на три мили от летище „Монтерей Пенинсюла“, встрани от Магистрала 1, там, където тя се сливаше с Магистрала 68, недалеч от комуналната болница. Това бе писта за любители, кръстена на Бил Греъм — пенсиониран се пилот от

авиолинии „Американ“, който не можеше да стои далеч от небето, а не желаше да плаща наземна такса на главния аеродром.

Малкото летище беше съвсем непретенциозно, но сигурно. Насред три акра боклук и изсъхнала от жегата земя имаше една-единствена макадамова писта, направена върху бетон, дълга хиляда и петстотин метра и широка трийсет метра със сигнални лампи от двете страни. Тясно шосе я свързваше с автомобилен паркинг, а отделна пътека за рулиране отвеждаше до малко самолетно депо. Доста по-назад, ветреещ се леко на висок стълб, се виждаше оранжев „ръкав“. Цилиндрични резервоари, боядисани в червено на бели квадрати, бяха разположени на около 450 метра от контролната кула. Главната сграда — бяла, с идентификационни означения в избледняло синьо, беше малко по-голяма от стандартна къща. Горният етаж представляваше кула от цветно стъкло, която предоставяше неограничена видимост на 360 градуса. Беше заобиколена от телена ограда срещу нашествия на дребни животинки и имаше автоматични кречетала, които да плашат птиците. В района се влизаше през двойни врати, които се заключваха солидно. В този момент те бяха широко отворени, подпрени с два камъка, които не им позволяваха да се затворят.

Тази сутрин на аеродрома имаше четири самолета — един Пайпър Чероки, два Чесна 172 и един Чесна 340. Освен това на края на шосето бяха паркирани три автомобила и единият от тях беше '84 форд 250 — бял товарен бус. На кормилото му седеше Джак. Зад гърба му, подредени внимателно, имаше десет кашона, до един подсилени с пластове тиксо. Част от тях бяха пригодени от кашоните, които предишната вечер запълваха целия коридор в къщата на Рита Калард, а другите бяха взети от градинския навес. Старите растения и пластмасови саксии бяха изхвърлени от тях, за да бъдат подготвени за новата им роля.

От една двуместна открита кола навън изскочи слаб мъж с бронзов загар и с кожено авиаторско яке. На левия му ревер имаше малка сребърна пилотска значка. Той се пресегна и сграбчи протегнатата ръка на Джак.

— Здравейте, аз съм Джак Хънт. Благодаря ви за помощта.

— Пат Магуайър. Госпожа Калард ми каза много хубави думи за вас.

На вид Магуайър беше около четиридесетгодишен, с гъсти мустаци и редееща коса. Мелодичен глас, луничаво лице, широка усмивка и любопитни тъмни очи. На ръст беше почти колкото новия си партньор, някъде към метър и осемдесет и шест. Под якето си имаше разкопчана на врата дънкова риза, а надолу — черни кадифени панталони. Носеше издут брезентов пилотски чувал с емблема, изобразяваща шапка с крила, щампована на капака. Беше препълнен с книжа.

— Преди да натоварим, трябва да пусна факс с маршрута на полета. Искате ли да дойдете с мен?

Двамата тръгнаха рамо до рамо, като разговаряха непринудено. Магуайър беше син на един от най-възрастните приятели на Рита Калард и щатен пилот към въздушни линии „Юнайтид“. Освен това притежаваше половин дял от една Чесна 340 и понякога в почивните си дни припечелваше по малко странично, за да си помага за поддръжката на самолета. Беше повикан по телефона предната нощ и беше прекарал двадесет минути в слушане, докато приятелката на баща му излагаше в най-общи линии затруднението си. Без да се впуска в подробности, Рита му бе обяснила, че един неин скъп гост трябва спешно да превози някакъв багаж до Чикаго.

— А защо не с куриерските компании FedEx или UPS — попита той не без основание.

Отговорът не му стана много ясен, но в хода на разговора Магуайър разбра, че му се отваря възможност за единствен полет да спечели над пет хиляди долара, които щяха да му свършат чудесна работа за гориво, някои части и обща поддръжка. А и той си падаше по едно момиче, което работеше на „О’Хеър“. Можеше да се получи интересно пътуване.

Чакалнята на терминала беше около пет квадратни метра, с нисък таван, бiliarдна маса, телевизор и мишена за стрелички. Близкото крайбрежие се славеше с летните си мъгли и пластмасовите столове бяха струпани около едно разхвърляно дървено бюро, върху което лежаха останките от предишни часове, загубени в очакване на по-ясно време. Кутийки от кока-кола, опаковки от закуски и празни цигарени кутии лежаха там, където ги бяха захвърлили. Наличната техника се изчерпваше с единствена факс машина в ъгъла.

Този ден контролната кула се обслужваше от нещатен член на авиоклуба и Магуайър се свърза с него по интеркома, уведомявайки го за своя предполагаем час на излитане.

— Ще имаме нужда от три междинни кацания за презареждане. — Той погледна картата. — Може би Лас Вегас — върху картата на Северна Америка беше поставена линияка, — после Денвър. — Още по-внимателно оглеждане. — И преди последния преход — най-вероятно Де Мойн, Айова.

7:48

Де Март започна видимо да губи самообладание. Той оглеждаше трескаво паркинга за коли под наем и другия за продължителен престой с надеждата да зърне някъде белия товарен форд. Всяка кола, джип или кабриолет, които спираха наоколо, бяха измервани със зъл поглед. Много от хората, които пристигаха с тях, извъръщаха очи, смутени от натрапчивия оглед.

Дори доскорошната увереност на Силво взе бързо да се изпарява. Той беше източил врат на задната седалка и се взираше в далечината. Беше оставил на пода своя Глок 17 и толкова се беше изнервил, че нямаше търпение да го използва. Непрекъснато пристигаха и заминаваха автомобили, но нищо, което да отговаряше на описанието и номера на наетата от Джак кола.

7:52

— Здравсти, казвам се Джак Хънт и вчера наех един бял товарен форд.

Във фирмата на Рик за отдаване на коли под наем пъпчивкото едва не изгърва слушалката.

— Помня. Мислех, че вече сте я оставили на летището.

Джак си помисли, че в гласа на момчето звучи необичайна възбуда. Може би се е изненадал.

— Наложих ми се да променя плановете си.

— Не може, господин Хънт. — Почти умоляващо. — Трябва да оставите форда на паркинга за наети коли.

— Съжалявам, ще мушна ключовете и една стодоларова банкнота под предната седалка. Извинявам се за неудобството и знам, че Рик ще се ядоса, но нищо повече не мога да направя. В последната минута изникнаха непредвидени обстоятелства.

Момчето почти виеше в слушалката.

— Ама не можете да направите това, просто не можете!

— Току-що го направих — отвърна рязко Джак. — Сега искаш ли да разбереш къде съм? Ще имаш нужда от указания.

— Чакайте, чакайте малко, мамка му! Само да си взема нещо за писане.

7:55

Въпросната Чесна 340 беше с два мотора, боядисана в синьо и с около една десета от размера на нормален търговски реактивен самолет. Капацитетът му позволяваше пилот, втори пилот и най-много четирима пътници, които влизаха през малка прибираща се врата в средата на тялото. В предната част и под двете крила беше изписан регистрационният му номер N125CJ. Ако не се смятаха няколкото резки и вдлъбнатини по бронята, машината си беше в безупречно състояние.

Докато обикаляше самолета, извършвайки обичайната проверка преди полет, главата на Пат Магуайър стигаше до долния ръб на прозорците на пилотската кабина. Той подритна гумите и погледна грайферите им. Отвори резервоарите, за да отстрани кондензираната влага, и измери нивото на маслото с измервателна пръчка. Накрая доволен, че всичко е в добро състояние, Пат насочи вниманието си към скъпоценния товар на Джак Хънт. Слънцето вече хвърляше дълги сенки по земята и температурата се беше покачила до 18 градуса. Започваше да става влажно.

— По един в дъното на крилата — преценяваше той как най-добре да разпредели товара — и още два на носа. Останалите ще се съберат вътре без проблем.

Джак започна да пренася кашоните. Чувстваше се добре.

По-рано същата сутрин, докато спеше неспокойно на едно свободно легло в къщата на Кентън авеню 1104, Рита Калард беше изпрала, изсушила и изгладила дрехите му. Тениската, дънките и

чорапите отново бяха придобили приличен вид. После го беше накарала да си вземе душ и да се избърсне, докато тя приготви набързо някаква закуска. Бърз телефонен разговор до Чикаго Лон беше потвърдил, че Бет и Дани са добре. Джак не намери сили да признае, че беше похарчил парите за билети до Сидни на всички — тези обяснения щяха да бъдат направени по-късно. Но Хелън му беше съобщила нещо интересно. Хари Чан беше огласил амбициозните си намерения да предостави подкрепата си за промоцията на „Циклинт“ същата вечер точно в осем часа след пищен банкет в главната зала на хотел „Чикаго Шератън и Тауърс“.

7:57

Хенд де Март едва сдържаше гнева си. Момчето от фирмата за коли под наем току-що се беше обадило и му беше изпяло за новите планове на Джак. Даже му беше продиктувало указанията за пътя, така, както ги беше записало. Силво запали фолксвагена, форсира мотора, колата шумно напусна паркинга и пое по главния път навън от района на летището. Следвайки го плътно в откраднатия джип, Вик и Маки се бяха втренчили мрачно напред. Възнагражденията бяха застрашени.

8:13

— Изчакайте тук да затворя резервоарите.

Джак се разходи около малкото самолетно депо, заслонил очи срещу силното слънце. На север няколко пухкави облачета се носеха лениво на фона на яносиньото небе. Иначе небето беше чисто, ако не се смятаха пристигащите и заминаващи самолети на главното летище, което се намиреше на около пет километра в източна посока. „Значи Хари Чан има дейно участие в цялата тази история, точно както подозирах“ — помисли си той.

Внезапно Джак хвърли поглед през рамо. На около километър по магистралата свиреха клаксони. Присви очи и успя да различи някой, който се беше надвесил от вратата и явно се взираше в неговата посока. Който и да беше, миг по-късно изчезна от полезрението му.

„Бет и Дани са в безопасност, това е успокоително. Никой не е разбрал къде се крием.“ Джек изчисли наум финансовото си състояние. Беше почти на нулата, след като петте хиляди долара за чартърния полет бяха глътнали последните му резерви. „Дори и да стане твърде опасно, вече никой от нас не може да избяга.“ Той преброи мръсните банкноти, натикани в джобовете му. Сто двайсет и два долара плюс малко дребни — това беше сумата, на която възлизаха всичките му светски блага.

Датчикът на ръчния му часовник внезапно привлече погледа му — петък, 8 октомври, денят, в който двамата с Бет трябваше да бъдат въведени във владение на своята къща в Уилмет. „А аз съм тук, закотвен в Калифорния, вместо да съм в офиса на Хърб Уайнбърг за подписване на последни документи и за ключовете. Боже Господи, каква дивотия!“

8:20

По изчисления на Де Март те бяха на по-малко от петнайсет минути от летището. Часът на върхово натоварване на движението предполагаше плътно подредени една след друга коли и гневни изблици, фолксвагенът сменяше платната и така криволичеше по Магистрала 1, че много шофьори трябваше да ударят спирачки и да свият встрани, за да избегнат сблъсък. На шофьорите не им оставаше друго, освен да размахват гневно юмруци и да натискат клаксоните.

8:25

— Диспечер, тук Ноември 125 Чарли Джулиет. Моля за коридор за излитане.

Магуайър седеше в лявата част на пилотската кабина със слушалки на ушите. С едната си ръка бе хванал щурвала, а с другата лоста за газта до дясното си коляно. Пространството отпред беше толкова тясно, че едва имаше място за краката. Кабината притежаваше доста поизтъркани високи кожени седалки и предно стъкло с формата на око на стършел. На таблото имаше няколко реда уреди — за атмосферното налягане и температурата, висотомер, индикатори за гориво и масло, транспондер, както и магнитен компас. Следваха

циферблати, ключове, лампички и бутони, непонятни за Джак, който седеше до Пат и чуваше разменените сред пукане и пращане реплики в собствените си слушалки.

— За няколко минути тук ще стане неприятно топло — предупреди Магуайър, докато проверяваше налягането в кабината. За част от секундата се смръщи и после на лицето му се изписа облекчение, когато показателите на съответния циферблат се нормализираха. — След като двигателите пороботят известно време, ще се разхлади.

На малкото летище цареше покой — две коли и един бус бяха замръзнали край безжизнената главна постройка, както и още няколко малки самолета, които стояха безмълвни по местата си. През стъклото на контролната кула се виждаше как вътре се движи неясна фигура.

— Ноември едно, две, пет, Чарли Джулиет, свободен си да потегляш при готовност. Писта открита, QNH едно, нула, три, нула, западен вятър със скорост десет възела, CAV окей.

Магуайър потвърди.

— Разбрано, едно, нула, три, нула, Чарли Джулиет.

Двигателите бяха включени и заработиха — първо лявата перка, която се завъртя бавно и после постепенно набра скорост, след това и дясната. Главата на пилота се движеше постоянно, докато проверяваше всичко в полезрението си. Последва лек тласък и самолетът бавно потегли напред.

8:30

Де Март и Силво стигнаха до вратата в телената ограда, заобикаляща летището. Колелата на колата им се въртяха бясно и мятаха прах и мръсотия във всички посоки. Зад тях помощниците им криволичеха с джипа, извивайки ту на една страна, ту на друга, за да избегнат пушилката пред себе си. Намираха се на по-малко от хиляда метра от чесната.

8:31

Магуайър правеше последна проверка на уредите преди излитане. Той пусна двигателите на 1700 оборота в минута, така че

витлата вече бръмчаха ритмично и в синхрон. После провери уредите — всичко беше в исправност.

— Готов ли си?

Джак хвърли бърз поглед зад гърба си. Там на пода, пристегнати с мрежа, лежаха ред облепени с тиксо кашони и торбата на Спенсър. Самият им вид го изпълни с чувство на облекчение.

— Да, готов съм.

8:32

Голфът закова рязко пред малката постройка край пистата и Де Март изскочи навън. Веднага забеляза белия товарен форд. Беше точно такъв, какъвто го бе описал помощникът от фирмата за коли под наем. И номерът беше същият. Той отвори рязко предната врата и влетя вътре. Десет секунди по-късно се показва отново.

— Заминал е. Вътре няма нищо.

Джипът, който се движеше след него, го подмина и спря на верев. Вътре Вик и Маки псуваха здраво. Южноафриканецът сложи ръка на предния капак на форда. Беше топъл. Той се огледа.

8:33

— Диспечер, тук Ноември, едно, две, пет Чарли Джулиет.

— Давай, Чарли Джулиет.

— Излитане след две минути.

— Разбрано.

8:34

Де Март чу моторите на чесната още преди да види самолета. Беше в най-отдалечения край на пистата, обгърнат от лека мараня. Но той знаеше, че Джак Хънт е вътре заедно с документите на „Земдън“ и неговото бъдеще.

Скочи в голфа и грабна револвера си.

— Там са!

Силво натисна педала на газта и колата полетя напред с бясна скорост.

8:35

Пат Магуайър беше видял двете коли още докато се носеха по черния път и минаха през вратата при оградата. Те вдигаха такъв облак прах, че беше невъзможно да останат незабелязани. С периферното си зрение той следеше как те все повече се приближаваха. „Които и да са и каквото и да искат, тия със сигурност не са членове на нашия авиоклуб“ — каза си той. Когато видя, че фолксвагенът зави и се насочи към отсрещния край на пистата, следван плътно от джипа, той реши да поеме инициативата и да се обади на наземния контрол.

— Диспечер, тук Ноември 1-2-5, Чарли Джулиет. Имаме незаконно нахлуване.

Последва моментно забавяне и после силно пращане.

— Разбрах те, Ноември 1-2-5, Чарли Джулиет. Предлагам да преустановиш излитането. Повтарям, преустанови излитането.

Джак слушаше размяната на реплики с растящ ужас. През предното стъкло видя колите, които точно излизаха на пистата. „Глупак, пълен глупак, те са те проследили! За това помощникът на Рик звучеше толкова възбудено. Чакали са те на летището. Сигурно знаят всичко!“ Сърцето му блъскаше така, че той имаше чувството, че гръдният му кош всеки момент ще се пръсне. Устата му пресъхна, ръцете му трепереха. Беше попаднал в капан.

Магуайър стисна здраво щурвала, после бавно натисна лоста, който осигури приток на гориво в двигателите. Ревът на моторите изпълни пилотската кабина и чесната пое напред, като бързо набра скорост.

Пукане, пращане.

— Диспечер, тук Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет. Не се приема, излитаме.

8:36

Силво шофираше, а Де Март се опитваше да запази равновесие, полуизправен на седалката. Опря колене в таблото, стисна с две ръце 38-калибровия си револвер, насочи го напред и се прицели колкото можеше по-добре. После бързо изстреля два патрона един след друг.

8:37

Двигателите на чесната работеха на пълна мощност и самолетът се носеше напред с максимална скорост. Корпусът се тресеше, крилата подскачаха от вибрациите. Вътре в пилотската кабина Джак усещаше как тялото му трепери. Той хвърли поглед наляво и видя, че Магуайър е пребледнял, оголил зъби в гримаса на напрегната концентрация. В слушалките продължаваше да пука и да пращи.

— Пат, за бога, тръгвай! — Професионалният жаргон при излитане беше зарязан и мъжът от контролната кула буквално крещеше: — Тоя ще те уцели, излитай!

Фолксвагенът беше на не повече от шест метра пред тях и Джак съвсем ясно виждаше Хенд де Март, който се мъчеше да се задържи прав, събрал две ръце пред себе си. Внезапно мярна проблясване на стомана и инстинктивно приведе глава.

Ревът на моторите се усили до краен предел и Магуайър постепенно издърпа назад щурвала.

— Дръжте се! — извика той на фона на оглушителния вой.

Чесната се издигна рязко и Джак се усети прикован към облегалката. Започна да му се гади и в устата му нахлу вкус на повърнато. За секунда затвори очи и после светът внезапно потъна в синя мъгла.

Колесникът се размина на сантиметри с Де Март, който се опита да се извърти и в същото време да стреля, но политна назад и се стовари на задната седалка.

Магуайър продължи рязкото издигане, без да отпусна ръчната газ или щурвала преди висотомерът му да покаже 300 метра. После внимателно постави машината в хоризонтално положение и зави надясно, поемайки курс към Лас Вегас.

— Диспечер, тук Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет. Движим се според плана на полета. Можеш да се обадиш на 9-1-1 и да помолиш полицията към летището да видят какво е това враждебно нахлуване.

Близо десет секунди липсваше отговор и после:

— Разбрано, Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет. Нашите гости в момента си тръгват.

Магуайър зави отново, така че лявото крило се наклони под ъгъл 45 градуса. Долу виждаше дребни коли, които се носеха по тесни шосета, миниатюрни къщи и изсъхнала земя. А на запад прашна диря след два автомобила, които с висока скорост се отдалечаваха от малкото летище. Той подравни челната към линията на хоризонта и насочи носа в източна посока. Провери многобройните уреди, след което се обърна към Джак. На лицето му нямаше и сянка от усмивка, облекчение или тържество.

— За сърдечен лекар сте доста странна компания, със сигурност — отбеляза той.

В Чикаго Дани си играеше на улицата, на тридесетина метра от убежището им в къщата на семейство Брадли. Майка му вървеше малко пред него. Бет не можеше да се храни нормално, тъй като непрестанно ѝ се гадеше. От липса на храна и движение и от непрестанна тревога тя линееше с часове, а емоционалните и физическите ѝ резерви бяха стигнали своя краен предел. Чертите ѝ бяха изострени от отслабването, под очите ѝ имаше тъмни сенки. Русите ѝ коси бяха влажни и безжизнени.

За разлика от нея нейният осемгодишен тъмнокос син преливаше от енергия и желание за внимание, без да може да разбере защо трябваше непрекъснато да стои затворен, след като имаше възможност да тича навън. Когато мърморенето му стана непоносимо, Бет отстъпи и двамата обиколиха карето, като Дани спринтираше, хвърляше се напред, скачаше и дриблираше наоколо. Играеше си някакви свои измислени игри, в които си представяше, че е в националния отбор на Америка, който участва в шампионата за Световната купа по футбол. Той самият беше централен нападател и до края на мача оставаха само няколко минути. Беше брилянтен голмайстор, но с травма на крака. Топката му беше подадена дълбоко от защитата и той я пое въпреки болката. Излъга двама от противниковите играчи в средата на терена и после продължи с дрибъл покрай централния защитник. Оставаше му само вратаря (в случая един уличен пожарен кран) и Дани мислено вдигна поглед, за да види как часовникът на стадиона зловецко приближава към края на второто полувреме. Само секунди преди финалната свирка той нанесе мощен удар, който уцели гредата от вътрешната страна, разтърси вратата и причини смут на терена. Топката беше ли преминала голлинията, или не? Всички погледи се обърнаха към един гигантски екран, на който вървеше забавеното повторение на атаката. Гол! Игрището бе залято от радостни възгласи. Съотборниците на момчето се втурнаха да го поздравяват. Удивителният слалом и изстрел на Дани бяха спасили отбора му в

последния момент. Нямахте съмнение, че щеше да отбележи още един в продължението. И той продължи, като понякога нарочно губеше топката, за да бави играта.

Шосето беше мокро, духаше студен и пронизващ вятър, поради който температурите паднаха до два градуса. Хората се гушеха в дълги палта и топли якета и се движеха забързани към крайната цел, която щеше да им предложи подслон в неприятното време. Само най-запалените привърженици на бягането за здраве и онези, които не бяха много в ред, изпитваха удоволствие, че са навън в този ден.

Разноцветните едноетажни къщи от тухла и дърво в Чикаго Лон в преобладаващата си част бяха опустели — родителите отдавна бяха отишли на работа, а децата на детска градина или на училище. Колите, които обикновено паркираха до бордюра, бяха заминали, и сега там беше останал само един товарен бус с логото на някаква компания за водопроводни услуги и плъзгащи се странични врати. Зад волана нямаше шофьор.

По небето се носеха сиви, натезали от дъжд облаци, и през известни периоди рукаше проливен дъжд. Внезапни повеи студен вятър събираха падналите листа и ги смесваха с боклука, от което се получаваше миниатюрно торнадо.

— Дани, стой наблизко.

Бет се опитваше да не изостава от своя палав син, но неговата енергия далеч надхвърляше нейните оскъдни резерви. Бдителността ѝ намаляваше паралелно със силите и тя вече не се отнасяше с тревожно подозрение към всяко странно лице или превозно средство. Беше твърде изтощена и всичко започваше да ѝ се струва някак досадно. Джак скоро щеше да си дойде. „Моля те, Господи, нека този кошмар да свърши!“

— Давай, мамо! Не изоставай!

Бам! Топката се отплесна от една ограда и отиде към шосето. Дани се втурна след нея. Въпреки студа и влажното време той беше облечен съвсем леко — синя ризка, шорти и маратонки.

Зад него майка му се мъчеше да го следва плътно. Тя също не бе подготвена за сурово време и беше по дънки и взета на заем карирана риза под също така взет назаем лек вълнен пуловер. Хелън дори ѝ беше предложила чифт спортни обувки, които Бет бе приела с благодарност, макар че ѝ бяха малко тесни и ѝ стискаха на пръстите.

Този път топката отхвъркна високо и тупна на капака на черния бус с фирмения знак и плъзгащите се врати.

— Ей, момче, да знаеш къде живеят семейство Дженкс?

Два часа и четиридесет минути след излитането от Монтерей Пат Магуайър насочи своята чесна към международното летище „Маккарън“ в Кларк Каунти, Лас Вегас. Той се снишаваше и извиваше, докато пред него се оказа писта 1L/19R. Тя беше добре осветена и централните сигнални светлини му служеха за ориентир, докато извърши леко и безупречно кацане. От диспечерската кула го насочиха към малко самолетно депо, където ги очакваше една цистерна — малък камион с гориво „Авгас“.

В жегата на този разположен наред пустинята град Джак Хънт, плувнал в пот, едва успяваше да потисне тревогата си. През време на полета той беше решил, че „Земдън“ са го проследили до Монтерей с надеждата да пипнат и него, и документите. Провалът им предполагаше, че те не знаеха къде живее Рита Калард. Това обаче не се отнасяше за скривалището на Бет и Дани. Докато Магуайър проверяваше уредите си и щранговете за горивото, Джак изтича до някакво малко заведение наблизко, откри до него телефонен автомат и пусна няколко монети.

Никой не вдигна телефона в къщата в Чикаго Лон. Той изчака пет позвънявания и чак тогава затвори. После секретарката на Хърб Уайнбърг го уведоми, че адвокатът си е тръгнал от офиса, но че тя ще се опита да го открие и да му предаде съобщението на Джак.

Накрая набра номера на Рита Калард.

— Къде се намираш, синко? Вече ми липсваш.

При звука на гласа ѝ Джак усети, че го залива облекчение и той възкликна радостно.

— Лас Вегас.

— Стой далеч от автоматите. Единственият път, в който отидох там, загубих двеста долара, докато дърпах тези проклети ръчки.

Скоро тя загуби чувството си за хумор, когато Джак ѝ разказа за инцидента на летището.

— Махни се от къщата за няколко дни, докато оправя нещата — предупреди я Джак. — Иди при приятели или дори на хотел. Само да

не си там.

Двадесет минути по-късно чесната с рев се понесе по пистата. Резервоарите бяха отново пълни с гориво, нивата на маслото сочеха горната граница. В най-жежкото слънце, което Джак беше виждал, самолетът плавно се издигна във въздуха. Набраха скорост и завиха на североизток в посока към Скалистите планини.

— Знаете ли го тоя за ирландския пилот камикадзе?

Магуайър се опитваше да поразсее своя пасажер. Между Монтерей и Лас Вегас Джак му беше разказал най-общо драмата, в която пилотът изведнъж се бе оказал участник. Както и двамата се съгласиха, нямаше какво повече да се направи за разрешаване на настоящото положение, преди товарът да бъде откаран на безопасно място.

— Приятелчето изпълнило пет успешни мисии.

Джак се опита да се засмее, но вече не му беше до смях. „Къде са жена ми и детето ми?“

Летяха със скорост от сто и петдесет възела и с попътен вятър, в резултат на който на практика се движеха със сто и седемдесет възела наземна скорост. Магуайър държеше чесната на минимална безопасна височина от шестстотин метра. Това му позволяваше да лети достатъчно ниско и в значителна степен затрудняваше всякакви враждебни опити за проследяване на самолета. Което означаваше, че неговите умения на пилот придобиваха първостепенна важност, тъй като вече не можеше да използва компютъра, който да го направлява. Що се отнася до навигацията, курсът им се проверяваше от една глобална позиционираща система.

Джак се опитваше да убива времето, като следеше съпроводените с пукане и пращане разговори между екипажите на други самолети, но пилотската кабина му се струваше прекалено тясна и пораждаща клаустрофобия, тъй като позволяваше само най-пестеливи движения. В един момент се промъкна с усилие между двете предни седалки, за да провери отново своя скъпоценен товар, но тялото на самолета не предоставяше достатъчно място дори да се протегне. Трябваше да пропълзи свит на две до задната част, където притегна предпазната мрежа и след това се добра обратно до мястото си отпред. Разхлади се на освежителната струя на климатика — истинско облекчение след непоносимия задух на Лас Вегас.

Когато приближиха Скалистите планини, навлязоха в зона на гъста облачност и Магуайър се издигна, за си осигури по-добра видимост. През процепите на бялата пелена под тях двамата виждаха покрити със сняг върхове и ледени долини. Това бе единственото развлечение за изтерзаното съзнание на Джак.

Кацнаха в Денвър с гориво в резервоарите, което можеше да им стигне за по-малко от трийсет минути. Летището кипеше от живот, самолети Боинг 474, Еърбъс 300 и 320 и DC-10 запълваха до краен предел депо за пътнически превоз. „Юнайтид“, „Върджин“, „Американ“, „Континентал“ и „Нортуест“ — повечето големи играчи в

авиацията имаха машини, които кацаха и излитаха почти всяка секунда. Претъпкани с пътници автобуси бързаха от терминала към самолетите, докато по страничните ръкави действията службите по поддръжката, движеха се цистерни с гориво и коли на охраната.

Магуайър приземи чесната между два лиърджета и един Хокър Сидъли. Малко по-късно двамата бяха посрещнати от колата на наземните служби. Духаше леден вятър, от който дъхът на Джек буквално секна, докато тичаше по асфалтовата настилка на летището. Небето на Колорадо бе задънено от облаци, а пистите и свързващите шосета бяха мокри от наскоро спрелия проливен дъжд. Времето за тениска бе останало далече назад, тъй като силните северни ветрове бяха свалили температурите под 10 градуса и скоро Джек бе отново с пуловер, плътни дънки, дебели чорапи и високи обувки.

— Има проблем с кислородното налягане.

Магуайър бе извършил проверката на уредите след поредния преход. Той също беше принуден да се преоблече в по-дебели дрехи, използвайки резервен комплект, сложен под седалката му в пилотската кабина — термофланелка под дебело вълнено поло и втори чифт панталони.

— Мога да осигуря инженер, който да го погледне, но вероятно ще ни се наложи да се задържим тук час, час и нещо, докато отстраним проблема. — Обичайната му широка усмивка изчезна, тъмните му очи сега бяха изпълнени с тревога. Неговият партньор бе видимо притеснен. — Защо не отидете да изпиете едно кафе, а аз ще се опитам да оправя нещата максимално бързо?

Джек прие предложението и се отправи незабавно към най-близката телефонна кабина. Отново никакъв отговор от Чикаго Лон, макар че този път опита десетина пъти. Къде сте? Секретарката на Хърб Уайнбърг все още не беше открила своя шеф, но бе оставила за него съобщения из целия град. После и тя му сервира нов проблем. Адвокатът, действащ от името на собствениците, продаващи къщата в Уилмет, се обаждат през час. Смятал ли Джек да финализира сделката и да влезе във владение на собствеността? Клиентите му искали бърз отговор. Както всички останали в града, и те били запознати с личната

трагедия на доктора, но тъй като държали на спешно разрешаване на въпроса, това не било техен проблем. Купувал ли, или се отказвал?

— Купуваме! — отсече гневно Джак. — Парите ще бъдат преведени в понеделник.

Той блъфираше, но чувстваше, че трябва да отговори нещо положително и категорично.

— Кажете му, че щом приключим, искам ключовете веднага.

Джак тръшна слушалката и бързо набра номера на Рита Калард. Никакъв отговор. Това поне беше някакво успокоение. Точно се канеше да си тръгва, когато внезапно му хрумна една идея. Четири минути по-късно и след въпрос към централата, показалецът му отново натискаше бутоните с цифрите.

— Хотел „Чикаго Шератън и Тауърс“, на телефона е Мелани. — Това бе гласец с вкус на захарин. — С какво мога да ви услужа?

Джак пое дълбоко въздух.

— Здравейте, мога ли да говоря с някой от висшестоящите представители на „Земдън“?

— Един момент, ако обичате.

Свързаха го с някакво момиче на име Лора.

— Здравейте, казвам се... — той се озърна и забеляза една реклама на хотел, — Стакис, д-р Джордж Стакис. Надявах се да пристигна за официалното откриване довечера, но може и да закъснея. Медицински кореспондент съм на „Американ Хелт“ и възнамерявам да направя представяне на вашия продукт в следващия ни брой.

„Американ Хелт“ беше национално списание, което предлагаше на читателите си информация за най-новите достижения в областта на медицината. Беше популярно издание, излизащо в огромен тираж и по тази причина се радваше на подчертаното внимание на най-различни фармацевтични и хранителни компании, които бяха наясно, че една-единствена страница с данни, разпространена в такъв мащаб, със сигурност щеше да издигне престижа на всеки продукт или фирма. Обаждане от страна на техен човек в повечето случаи трябваше да се счита от първостепенна важност.

— Дали аз не мога да ви помогна? — предложи Лора. Говореше с лек южняшки акцент. — Почти целият ни персонал е зает в момента. Но аз мога да ви пратя по факса всичко, което ви е необходимо като документация.

Джак бързо прецени, че момичето стои твърде ниско в йерархията на компанията.

— Не, в този план имам всичко, което ми трябва — излъга той, като обгърна с длан долната част на слушалката, тъй като в момента по високоговорителя съобщаваха за излитането на поредния самолет. — Какво ще кажете за по-подробна информация относно ръководството на компанията? Директори, членове на управителния съвет...

Озърна се. Терминалът гъмжеше от пътници, които се редяха на опашка за проверка на документите, мъкнеха тежки куфари или просто седяха, отегчени до смърт, по пластмасовите седалки. Поставени наоколо кошчета за боклук преливаха от опаковки на закуски и напитки. Хората гледаха мониторите за подробности около полетите или събрани на групи роптаеха и се оплакваха от това и онова. Съобщенията за закъсняващи или отложени полети допринасяха за общата врява. Освен няколкото дечица, които се гонеха по виещите се пътеки, никой не изглеждаше особено щастлив.

— Бих могла да се опитам да открия нашия директор за Северна Америка — предложи Лора. В гласа ѝ звучеше явно старание да бъде полезна.

— А, не, обзалагам се, че те всички са ангажирани по организацията на програмата.

— Така е. Да не говорим, че шефът от Цюрих ни диша във врата.

— Да, разбирам ви напълно, но кой по-точно е той? — Джак нарочно формулира така въпроса си, все едно познаваше всички в седалището в Швейцария по малко име.

— Д-р Герт Крозер — отвърна Лора. — Той броди по ко...

Линията прекъсна. Джак беше затворил. Крозер. От самото име кръвта му се смрази. Повечето документи, които беше прегледал предната вечер, бяха кореспонденция с един и същи човек — Хелмут Крозер. Беше изключено да е просто съвпадение на фамилиите. Той беше прочел всяко от тях, обикновено писано на ръка върху скъпа хартия и адрес в горната част на листа, отпечатан с позлатени букви. Герт Крозер, Хелмут Крозер. Двама души, вероятно от различни поколения, работещи за една и съща швейцарска фармацевтична компания. Няма грешка, трябва да са роднини, най-вероятно баща и син. И като имаше предвид какво беше научил за Хелмут Крозер, Джак бе обзет от лошо предчувствие.

Той се взря през прозорците на терминала, които гледаха към пистите. Навън се разразяваше нова буря. Служителите, работещи навън, бързо наизвадиха чадъри и дъждобрани. Движеха се внимателно, избягвайки пръските от преминаващите камиони. „Хайде, Пат, време е да тръгваме.“

В Чикаго Герт Крозер наблюдаваше ручейчетата дъжд, които се плъзгаха по панорамния прозорец на неговия луксозен апартамент на последния етаж. Преди известно време той си беше наметнал едно палто, беше отворил стъклената врата, която водеше към малкия балкон и беше излязъл навън на студа. Проливният дъжд, примесен с град, който се беше вихрил цял ден над града, временно беше спрял и той прекара близо час, наблюдавайки с наслада движението по реката, в по-голямата си част от закрити туристически лодки, които предлагаха изглед към крайбрежната архитектура. Спусна се по една тясна метална стълба до равнището на улицата и огледа от разстояние залата, в която щеше да се състои официалното представяне. Накрая удовлетворен се върна по същия нестабилен и обиколен път, въодушевен от задъханата трескавост на своята посветена на корпорацията активност.

После седна на своя кожен стол с висока облегалка зад махагоновото бюро с форма на подкова и потъна в размисъл. Подпрял брадичка на изпънатите си пръсти, той се въртеше леко от една страна на друга. За пореден път премисли току-що получената информация. „Пипнахме жената на д-р Хънт и детето му, но не и самия д-р Хънт. Пак ми избяга, което е много неприятно.“ Той прочете внимателно текста на последния телефонен разговор между Джак и Бет.

Разбрах всичко, Бет... всичко е тук... тези документи са истински динамит... излязат ли на бял свят, медицинската общност ще бъде скандализирана... Вече знам какво е ставало през всичките тези месеци... Карлота Дрънкър не е загинала при пътна злополука, тя е жертва на убийство... и аз знам кой го е извършил.

Така ли, д-р Хънт? Колко жалко. За вас.

Същия следобед, в 17:30 местно време, Хенд де Март вече се бе върнал в Чикаго. И беше бесен. Джак Хънт го беше надхитрил, беше го направил на глупак пред собствения му, събран толкова старателно екип и после за малко не го беше пречукал с колесника на оная проклета Чесна 340.

В Монтерей южноафриканецът се бе наслаждавал на мисълта, че най-накрая ще очисти доктора, даже си бе представял как точно ще го направи и си съчиняваше думите, които щеше да каже накрая: „Време е да свършваме. Ти беше добър противник. Даже ме постресна един-два пъти. Но сега вече няма измъкване“. После щеше да подкара форда към някое яко дърво с Джак овързан здраво на предната седалка до шофьора. На двайсетина метра преди сблъсъка щеше да сложи един по-голям камък върху педала на газта и щеше да скочи. Тряс! Челен удар при максимална скорост. После щеше да махне камъка и да премести безжизненото тяло зад волана. Кокаинът щеше да бъде оставен под таблото, а резервоарът подпален. И спринт колкото се може по-далече от колата.

Само че планът се беше провалил. Хънт си беше здрав и читав някъде в небето с мрачните тайни на „Земдън“ и представляваше още по-голяма заплаха отпреди. Но в момента Де Март държеше в ръцете си жена му и момчето му. Да видим сега кое е по-важно за ирландеца — живота на семейството му или тъпите му изпълнения? За южноафриканеца това не беше от значение. Той вече пътуваше към евтиния мотел в Саутсайд, където държаха Бет и Дани. Възнамеряваше да доведе докрай онова, което бе останало да се свърши.

Чикагското полево летище „Мерил К. Мейгз“ беше разположено малко встрани от езерото Мичиган и почти непосредствено до планетариум „Адлер“ в посока юг. Притежаваше единствената визуална писта 18/36, която беше дълга 1220 метра и широка 45 метра. Цялата повърхност на летището беше асфалтирана, с три пътеки за рулиране до три терминални рампи. На южната имаше четири площадки за хеликоптери и място за сто самолета.

В 18:15 вечерта в петък, 8 октомври, чесната на Пат Магуайър приближаваше пистата откъм северозапад. Куполът на планетариума се падаше отдолу и вляво от полезрението му, но бе отчасти закрит от гъсти облаци. Вдясно светлините на града блещукаха в падащия здрач и лъчите на прожекторите по покривите на небостъргачите проблясваха предупредително към минаващите самолети. Отпред се простираше крайната цел и пистата за кацане. От шестстотин метра височина мократа ивица изглеждаше особено примамлива след продължителното и напрегнато пътуване от Монтерей. Отстраняването на проблема с кислородното налягане на самолета в Денвър бе отнело по-малко от час. След това последва спиране за зареждане в Де Мойн, Айова, където авиация „Елиът“ с добра организация сведе престоя до минимум. В рамките на двацет минути резервоарите бяха напълнени, сметките платени и двигателите включени отново. Но в източна посока времето все повече се влошаваше и забавяше придвижването.

Между крайбрежната ивица на града и летището имаше изкуствено пристанище, където върху вълните се полюшваха туристически лодки. Откъм езерото духаше силен вятър, който набраздяваше водната повърхност и караше чесната да се люлее и тресе. Магуайър държеше здраво щурвала и поддържаше връзка със своя диспечер от наземния контрол. Силните пристъпи на вятър и градушката бяха разстроили напълно графика на кацанията на чикагското летище.

— Диспечер, тук Ноември 1-2-5, Чарли Джулиет. Моля разрешение за кацане.

Последва пукане, кратка пауза и диспечерът отговори:

— Разбрано, Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет. Няма местен трафик, вятърът е западен, със скорост от двайсет до трийсет възела. Пристъпвай към кацане.

Чесната първо се насочи в южна посока, за да прехвърли пистата, след това зави наляво, после отново наляво, докато накрая се изравни с писта 36. Силен дъжд откъм езерото замъгляваше въздушното пространство и чистачките върху предното стъкло се бореха яростно да подсигурят необходимата за пилотската кабина видимост. Напред Джак едва различаваше светлината от силните сигнални лампи, очертаващи асфалтовата лента.

— Диспечер, тук Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет, пристъпвам към кацане.

Ново пращане в слушалките.

— Разбрано, Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет. Можеш да кацаш. Сила на вятъра в момента четиридесет възела.

Чесната внезапно се затресе и заклати, а после се наклони силно вляво. Джак усети силен тласък встрани и само предпазният колан му попречи да не връхлети върху командното табло. Погледна към Магуайър и видя, че той се е втренчил в дъждовната пелена пред себе си и стиска щурвала толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

— Диспечер, тук Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет, попаднах в силни напречни ветрове и ще се издигна.

Ревът на моторите внезапно се засили и чесната отново пое нагоре. Джак загуби от поглед потъналите в светлини небостъргачи в центъра на града, които се падаха вляво от него, а скоро след това самолетът отново закръжи над езерото. Сега вече се различаваха само светлините на някой случаен туристически кораб.

— Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет, можеш да направиш десен завой и отново да пристъпиш към кацане.

— Разбрано, Чарли Джулиет пристъпва към кацане.

През гъстите облаци Джак се опита да различи долу някакви отправни точки. „Сиърс Тауър“ в далечината и по-близо до брега — двете еднакви островърхи кули на обсерватория „Ханкок“. Високите жилищни кооперации близо до плажа на Оук стрийт. Нейви Пиър,

който се връзваше навътре в езерото. Чесната зави за пореден път, върхът на крилото бавно се измести на четиридесет и пет градуса от централната ос и отпред отново се появиха светлините на писта 36.

— Диспечер, тук Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет, кацам. В слушалките се разнесе прашене и после насечен отговор:

— Разбрано, Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет, кацането разрешено. Вятър западен, максимална скорост до 20 възела.

Небостъргачите изникнаха отново от сивата мъгла, както и малките лодки, които подскачаха върху водната повърхност между брега и пистата. Чесната се наклони леко, връхлетяна от вятъра, но този път нямаше внезапни пристъпи. Стиснал щурвала и регулирайки мощността на двигателите, Магуайър успя да овладее машината и да коригира отклонението. Носът на чесната беше леко вирнат във въздуха, но тя бързо се снишаваше в посока към светлините. Чистачките се движеха бясно, за да отстраняват биещия в предното стъкло дъжд. Изведнъж пред тях изникна бялата маркировка на пистата. Джак се вкопчи в страничните ръбове на кожената си седалка в очакване самолетът да се тресе още, но ревът на двигателите стихна и малката машина само леко подскочи върху асфалтовата повърхност и после още веднъж. Магуайър натисна плавно спирачките.

— Диспечер, тук Ноември 1-2-5 Чарли Джулиет. Кацнахме.

18:48

— Искам да говоря с д-р Герт Крозер.

Мокър, раздърпан и мърляв, Джак Хънт се намираше в един триъгълник от телефонни автомати вътре в сградата на терминала на полево летище „Мейгз“. Наблизо вратите се блъскаха от вятъра, а трополящият по покрива град затрудняваше разговора. В косите и по дрехите му имаше капки дъжд, но с дебелите обувки поне краката му бяха топли и сухи. До него, събрани в мокра редица, се намираха десетте скъпоценни кашона със запечатания в тях товар. От наземния персонал срещу петдесет долара бяха организирали разтоварването и пренасянето в проливния дъжд, което бе намалило трагично и без това оскъдните резерви на доктора, които вече клоняха към нула.

— Съжалявам, сър, д-р Крозер в момента не отговаря на телефонни обаждания. — Поредната дребна риба от женски пол в

персонала на „Земдън“, която даваше информация при запитвания откъм.

— С мен ще говори. — Джак беше пряк и предизвикателен.

— Не мисля така, сър. Имаме строги нареждания да не го безпокоим. Той е много ангажиран с подготовката на официалното представяне на новия продукт на пазара, което ще се състои тази вечер. — Гласът беше направо като от школа по дикция.

— Кажете му, че д-р Джак Хънт иска да говори с него незабавно.

— Наистина не мога, имам изрич...

Джак изкрещя:

— Просто го направете, за бога!

Той се озърна и забеляза неодобрителните погледи на другите пътници и персонала на терминала — четирима души в униформи на летището, които местеха някакво скеле и група пътници в дъждобрани и шлифери, които се бяха разположили вяло върху ред седалки. Чанти и чадъри лежах там, където бяха оставени от притежателите си.

— Ще опитам, д-р Хънт, но не ви обещавам нищо.

Той беше оставен да чака и прекара три минути, слушайки вътрешните реклами за хотел „Чикаго Шератън и Тауърс“.

— Здравейте, с какво мога да ви услужа?

Мъжки глас, натоварен с подтекст. Нещо като: „Не ме мотай, приятел, аз съм зает човек“. Джак се ядоса още повече. Посредникът само засили гнева му и той вече беше готов да убива. Преди този разговор се беше свързал с Хелън Брадли в Чикаго Лон. По нейна преценка Бет и Дани не се бяха прибирали в къщата почти цял следобед. А Джак знаеше колко внимателна е Бет и колко рядко бе вършила необмислени неща в живота си особено когато е с момчето си. Беше убеден, макар и чисто интуитивно, че са отвлечени. И знаеше от кого.

— Искам да говоря с д-р Герт Крозер.

— А вие сте?

— Д-р Джак Хънт.

Последва шумолене на страници. Мъжът с подтекста вероятно си преглеждаше документите. Гореще на покрива на постройката се разнесе тих вой, когато студеният въздух засвири между гредите. Някъде се блъсна врата.

— Вие не сте в списъка на нашите гости, д-р Хънт. И се опасявам, че д-р Крозер не отговаря на обаждания. Бихте ли желали да оставите съобщение?

Джак с усилие се сдържа да не избухне. Макар че хората около него, които можеха да го чуят, изглеждаха вгълбени в изследване на подовата настилка или в четене на книги и вестници, той чувстваше, че те внимателно следят разговора. Един лекар, който се е разkreщял на публично място, със сигурност представляваше някакво разнообразие в скуката на чакането.

— Искам да ме свържете с д-р Крозер — думите бяха изречени жлъчно, — и то незабавно. Уверявам ви, че той също иска да говори с мен. Само трябва да го уведомите.

Мъжът с подтекста му каза да изчака. Още няколко вътрешни обяви.

— Искате да разговаряте с д-р Крозер, както разбрах. — Нов гърлен нюйоркски акцент, в ярък контраст с предишния представител. — Може би аз ще успея да отговоря на въпроса ви?

— Желая да говоря само с д-р Крозер и с никой друг.

— Извинявам се, но не ми дадоха името ви, просто ме уведомиха, че се обажда един лекар.

— Казвам се д-р Джак Хънт. — Думите бяха изречени през стиснати зъби.

Половинминутно мълчание и после:

— Джак Хънт?

— Да.

— Изчакайте така.

Отново хотелски обяви.

— Д-р Хънт, как сте? Казвам се Герт Крозер. — Акцентът беше определено средноевропейски, с тон, в който звучеше зле прикрито тържество. — Очаквах да ми се обадите.

— Къде са жена ми и синът ми?

Стоящите наоколо пътници изоставиха привидната си неангажираност и се заслушаха с нескрит интерес, като си разменяха учудени погледи.

— Живи и здрави са и се радват на грижите ни. Чувствах, че трябва да бъдат взети под... как се казва? Под опека, да, това беше

терминът. След всички опасности, на които бяха изложени, реших, че е по-разумно да бъдат при мен.

— Чуй ме, Крозер, ако им навредите по какъвто и да било начин, ще ти прережа гърлото. — Джак крещеше, а слушателите се бяха скупчили наоколо и открито обсъждаха разговора. С всяка изминала минута ставаше все по-интересно.

— Изливате си гнева в погрешна посока. Запазете заплахите си за друго време и за други хора. — Акцентът на Крозер беше станал още по-отчетлив, а тонът — ликуващ. — Разполагате с документи, които принадлежат на нашата фирма, и аз искам да ми ги върнете.

— Ще те убия, Крозер, чуваш ли ме? Ще те убия, без да ми мигне окото!

— Чувам, но не съм особено впечатлен. Донесете ми документите и можете да си приберете жената и сина.

— Още сега ще се обадя в полицията. След пет минути ще бъдеш обграден отвсякъде.

— Няма да е много разумно, д-р Хънт. Намесите ли външни хора, семейството ви ще стане жертва на ужасна злополука. А това би било трагедия, нали?

Джак тръшна слушалката, като ругаеше високо. Заби юмрук в телефонния апарат, а после срита гневно купа кашони.

Обърна се и видя десет чифта очи, които го гледаха втренчено.

18:55

Мотелът в Саутсайд беше евтин и занемарен двуетажен комплекс с плосък покрив, разположен в район, известен като свърталище на наркопласъори. Всички врати бяха в предната част, а встрани имаше малък паркинг, заобиколен с дървета, които в известен смисъл облагородяваха общата атмосфера на запуснатост. Външната боя беше жълта и се лющеше, а вътре стените бяха мръснобели. Обстановката на рецепцията беше крайно оскъдна, без всякаква мека мебел и с постоянна мъгла от тютюнев дим над гишето. Прогорен от цигари и доста поизтрит мокет, сумрак. Въпросното заведение се държеше от бял местен жител на Чикаго с огромно шкембе, неопределена възраст и стандарти, който пушеше цигара след цигара и малко се интересуваше какво се случва по стаите. Клиентите получаваха онова, за което си плащаха, и в повечето случаи бяха от местните гангстери, които си деляха печалбата от последните продажби на дрога, с едно око към порно канала, а с друго към банкнотите.

В апартамент 42 на втория етаж Хенд де Март влачеше Дани, който се гърчеше и извиваше, към банята. Тя представляваше облицована с бели плочки кабина с тоалетна чиния, мивка и душ. С плесен и мръсотия по краищата, с пукнато огледало и с две лампи на тавана, едната от които не светеше. Душът капеше, а крановете изглеждаха така, сякаш не бяха чистени от няколко години. Носеше се тежък мирис на застояла урина. Де Март се мъчеше да завърже Дани с найлоново въже, увито около клозетната чиния, но Дани не спираше да се дърпа и извива, като отчаяно се опитваше да изкрещи. Всичките му усилия останаха напразни и скоро устата му бе залепена с широка лепенка, а китките и глезените — завързани. Единствените шумове бяха от тежкото му дишане, докато се опитваше да си поеме въздух.

Очите на момчето пламтяха от ярост, а по лявата страна на лицето му имаше синини от удари. Ризата и шортите му бяха изцапани с кръв. Той вдигна поглед към най-омразните очи, които беше виждал

през живота си, и неволно си помисли, че няма да доживее деветия си рожден ден. След което се разрази нова яростна и безполезна съпротива.

Южноафриканецът вече беше вкарал Бет в спалнята и в момента тя се охраняваше от двама от местния му екип — биячите, които я бяха хванали в Чикаго Лон. Главата ѝ беше притисната от двете страни с възглавници, за да не чува стенанията на момчето. Но Бет беше твърде слаба, за да окаже особена съпротива. За разлика от нея Дани не се даваше лесно и дори беше успял да срита Де Март в слабините. И южноафриканецът се беше вбесил.

— Виждаш ли това, момченце? — Той извади своя 38-калибров револвер, който беше втикнал в колана на дънките си. — За теб е, копеленце тъпо.

Дани въртеше диво очи, като се опитваше отчаяно да ритне с овързаните си крака. Де Март отстъпи чевръсто назад и се ухили. После се надвеси над момчето. Върху масивното си тяло беше навлякъл бяло поло и черно топло яке. Ръцете му бяха като гранитни блокове в сравнение с малките юмруци на пленника му. Като внимаваше Дани да проследи всяко негово движение, Де Март зареди револвера си и после на светлината на единствената крушка огледа с възхита лъскавата стомана.

— Преди време пратих да те следи едно момче на име Лутър. — Беше се привел към Дани, така че лицето му беше само на няколко сантиметра от неговото. — Помниш ли го? Малко по-висок от теб, с бръсната глава и обеци на двете уши. И доколкото си спомням — с клипс на носа. Истински малък гангстер. Добре те понапердаши, нали?

Особеният акцент придаваше на думите му още по-зловещо звучене и Дани изведнъж омекна. Тялото му се отпусна, крайниците му престанаха да се гърчат и извиват. Той гледаше право в своя мъчител.

Де Март зареди револвера си.

— Само че сега Лутър е в гроба.

Дани гледаше втренчено право пред себе си, без да помръдва.

— Аха, пукна си, както ще се случи и с теб сега. Аз го очистих, макар че ми харесваше.

Дулото беше притиснато в главата на Дани над дясното ухо и после беше извъртяно. При движението няколко косъма се закачиха за

метала. Момчето се дръпна и се опита да се извърне, но една огромна ръка насила задържа главата му в същото положение.

— Това е нищо в сравнение с другото, което те очаква. — Де Март отново се хилеше и адамовата му ябълка подскочаше. — А когато всичко свърши и аз отмия кръвта ти от тези плочки, да не забравиш да кажеш на Лутър много здраве от мен.

Отвън зазвъня телефон.

19:45

Посрещнаха Джак отвън, на равнището на улицата. Бяха две мутри — единият висок и черен, облечен във впити кожени дрехи и тъмносиня плетена шапка, нахлупена ниско на главата му, а другият — по-дребен бял мъж в анцуг. Дори и в здрача двамата носеха очила. Поредният пороен дъжд беше отминал, оставил след себе си само влага във въздуха и големи набраздени от вятъра локви в пространството пред хотела.

— Прибери кашоните — нареди рязко негърът.

Неговият партньор придвижи напред една количка за багаж и започна да товари. Скоро стана ясно, че една няма да е достатъчна. Получи се петминутно закъснение, докато бъде намерена втора количка. През цялото време двамата мълчаха и само местеха очи от кашоните към Джак при всяко негово движение. Неспокойни ръце често посягаха към една издупина отпред, покрита от якето на негъра.

Наблизо цареше обичайната хотелска обстановка — гостите влизаха и излизаха, оглеждаха небето, за да видят дали няма да се изсипе нова градушка, махаха на таксита, загръщаха шлифери или разтваряха чадъри, като се опитваха да преценят дали е разумно да вървят пеша. Коли се товареха и разтоварваха, затръшваха се врати, бръмчаха мотори.

Джак се облегна на една стена, като отчаяно се мъчеше да предвиди следващите ходове.

Негърът ги поведе по оскъдно осветени коридори за обслужващия персонал през люлеещи се врати, които носеха белезите на продължителна употреба. Накрая спряха пред един служебен асансьор и той се огледа, доволен, че никой не се готвеше да им попречи.

— Първо отнеси кашоните. Аз ще изчакам тук с него.

— Няма да стане — изръмжа Джак и застана между товара си и отворения асансьор. — Не се отделям от тях.

Накрая десетте кашона бяха наблъскани в един ъгъл, а Джак и по-дребният поеха бързо нагоре. За двете минути, в които се возиха, тясното пространство почти го задуши — подгизнал картон, мокри дрехи, напрегнато дишане и враждебни погледи. Когато стигнаха на следващия етаж, Джак се втурна навън, като вдишваше жадно чист въздух.

— Чакай тук. — Неговият пазач размаха авторитетно пистолет.

Останаха в мълчание, докато звънене нататък по коридора оповести пристигането на асансьора за гости на хотела и от него се показва мутрата в кожени дрехи.

— Добре, хайде мърдай, приятелю. — Кашоните бяха натоварени отново и десетина метра по-нататък тримата спряха пред друг асансьор. Затворените врати бяха от лъскаво сребро, а пространството около тях — с тънко метално покритие в златисто. Месингова табелка от едната страна оповестяваше, че това е луксозният апартамент на последния етаж. Под нея имаше процеп за секретен ключ. Негърът мушна ръка в джоба на якето си и извади заглушител. Бавно, целенасочено и безмълвно той го зави върху дулото на пистолета си. Действаше, втренчил заплашителен поглед в Джак. После размаха заканително удължената цев.

— Когато вратите на този асансьор се отворят, влизаш вътре, отиваш направо в десния ъгъл и оставаш с гръб.

Белият му съучастник извади пластмасова шперц карта и я мушна в улея. Последва незабавно прищракване и вътрешните механизми се задвижиха. Секунди след това Джак беше сграбчен откъм гърба и проснат на дебел килим в ръждивокафяв цвят. Той се изправи бавно, изчаквайки очите му да привикнат към светлината.

19:48

Главната бална зала на хотел „Чикаго Шератън и Тауърс“ беше изпълнена с приглушената, белязана с доволство, глъч на хора, за чието забавление е платил някой друг. Две хиляди двадесет и пет гости плюс сто тридесет и осем представители на компанията седяха около

двеста кръгли маси в просторното помещение. Рекламни стендове с логото на „Циклинт“ бяха разположени стратегически така, че да се виждат най-добре. Банкетната зала бе пищно украсена с цветя и флагове в цветовете на корпорацията — червено и зелено. Бели ленени покривки, първокласни прибори и кристал. Звън от наздравици с чаши с вино, вкусни блюда, пури. Вечерята за гостите бе започнала точно в седем и закъснелите бяха малцина. Менюто включваше хайвер от белуга, прясна съомга, говеждо печено и специална ягодова тарталета с форма на сърце. Имаше избор на първокласни вина, а след това на ликьори и коняци. Картата на менюто също бе във форма на сърце, с позлатени букви и с емблемата на лекарството чудо, предназначена да придобие колекционерска стойност.

На главната маса си отдъхваха изпълнителните директори на „Земдън“ от цяла Северна Америка, в това число и Стан Данкър, и то на почетното място. За всички тях това бе кулминацията на продължителната и тежка кампания. Рисков маркетинг, противоречива реклама, силен натиск от Цюрих за ефективна кампания по цялата територия. Много от тях смятаха, че това е най-скъпото и дръзко представяне на пазара, в което бяха участвали. Сега, когато виждаха екстравагантната обстановка и всички тези изтъкнати гости, както и предстоящата сателитна връзка до другите центрове, те се чувстваха доволни от положените усилия. „Циклинт“ щеше да стане водещ продукт на пазара, фармацевтичен хит, който щеше да донесе баснословни печалби на своите производители. Те си пушеха пурите и си пиеха хубавото вино с неизказано облекчение, че официалната част скоро щеше да приключи.

Наред с тази група сияещ седеше Хари Чан в елегантен смокинг и папийонка с логото на „Циклинт“. Мартин Шрийв беше в подобаваща за него компания на една маса в края. Докато се стараеше да погълне повече от безплатната храна, четворната му брадичка бързо подскочаше.

Близо до изтъкнатите гости седеше дребен човек в костюм, риза и вратовръзка и закачена на левия му ревер карта с името. Имаше сиви къдрави коси, гъсти вежди и носеше очила, които постоянно се плъзгаха надолу по месестия му нос. Ръцете му бяха пълни и все пак лицето му носеше белезите на наскоро смъкнати килограми. Беше унил и почти не се вслушваше в клюките, които се разменяха от двете

му страни. От време на време се усмихваше, когато някой погледнеше към него, но въпреки това изглеждаше притеснен и не на мястото си. Нужни бяха доста усилия, за да бъде въвличен в разговор.

Според картата това бе д-р Нат Паркър, кардиолог в сърдечното отделение на болница „Картър“. В действителност бе Хърб Уайнбърг и във вътрешния джоб на самото си държеше факс, пристигнал няколко часа по-рано от Пасифик Гроув, Калифорния.

Докато съседите му се хранеха, той само докосваше храната си и пиеше вода с лед, като внимателно наблюдаваше часовника си. В 19:50 се усмихна притеснено, извини се и напусна масата.

19:50

Първото нещо, което Джак видя, щом отвори очи, бяха Бет и Дани. Седяха един до друг, вързани със синьо найлоново въже, увито около глезените и телата им и усукано около дървените крака на двата стола.

Бет изглеждаше ужасена и измъчена — по лицето ѝ се стичаха сълзи, косите ѝ бяха влажни и разрошени. Дънките ѝ бяха мокри около глезените, а вълненият пуловер — омачкан и раздърпан. Тялото ѝ потръпваше при всяко изхлипване и очите ѝ умоляваха нейния съпруг за помощ. По дрехите на Дани имаше засъхнала кръв, през устата му към двете уши минаваше широка розова ивица, а в единия ѝ край се виждаше парче тиксо, което все още стоеше залепено върху кожата му. Лицето на момчето бе набраздено от мръсотия и страх, а тъмните му коси бяха мокри и разчорлени. Въпреки найлоновото въже крайниците му трепереха неудържимо, а зъбите му тракаха.

— Тате — изстена той жално. — Моля те, помогни ми!

Но Джак не помръдна, като отчаяно се опитваше да прецени ситуацията.

Тази част от апартамента, която виждаше, беше някъде около сто и четиридесет квадратни метра, с две врати, които водеха към други помещения. Зелени стени, монтирани в специални ниши халогенни лампи, които светеха приглушено. Дебел килим, картини с маслени бои под стенно осветление, фотьойли и дървени столове без облегалки край бара. В отсрещния край имаше панорамен прозорец, голям колкото цялата стена и стъклена врата, която водеше навън. Пред всичко това един голям телевизор, чийто звук беше изключен, но образите на екрана продължаваха да присветват. Огромно махагоново бюро, отрупано с книжа, телефон и факс. Зад него, седнал в своя удобен кожен стол, го наблюдаваше сивокос мъж в костюм с въгленов цвят на райета, бяла риза и вратовръзка.

— Добър вечер, д-р Хънт. — Насеченият средноевропейски акцент смрази Джак. Герт Крозер. — Пристигнахте точно навреме, за да се насладите на тържествената вечер, ознаменуваща промоцията на нашия продукт.

Крозер натисна едно копче на дистанционното и образът на екрана се смени — едър план на група хора в смокинги и луксозни вечерни рокли, седнали около кръгла маса. Някои отпиха вино от чашите си, други все още ядяха или бяха увлечени в разговор. Огромни рекламни стендове в ярки цветове показваха името и фирмения знак на „Циклинг“. Навсякъде се виждаха знамената на „Земдън“ в червено и зелено.

Крозер каза:

— Вие можехте да бъдете важен фактор в тържественото честване тази вечер. — И после въздъхна, сякаш го бе връхлетяла внезапна тъжна мисъл. — Но не се получи и грешката си е само ваша.

Облеченият в анцуг бияч докара количката с кашоните и ги стовари един по един на бюрото. Крозер следваше всяко негово движение.

— Виждам, че сте спасили документацията ни.

Три минути по-късно количката беше разтоварена още веднъж.

— Блокирай асансьора — нареди Де Март и в полуотворените врати на асансьора бе натикано едно кресло. — Сега заключи вратата и остана отвън, докато те повикам.

Единственият друг вход към апартамента беше затворен и заключен.

Джак усещаше как гръдния му кош се повдига на тласъци от неистовите удари на сърцето му. Крозер и биячът на „Земдън“ се бяха втренчили в него. „В капан сме и изход няма.“ Джак полагаше всички усилия да не загуби самообладание. „Не им позволявай да млъкнат, трябва да продължават да говорят, не ги оставяй да действат.“

— Пуснете жена ми и сина ми, те не знаят нищо за тази история!

Крозер се приведе леко напред.

— За мен бяхте голямо бреме, д-р Хънт, голямо бреме. Следвам развитието ви почти две години и ви смятам за умен човек, може би дори прекалено умен, за да ви е добре... — Той хвърли поглед към своите заложенници. — ... на вас и на вашето семейство.

Бет хвърли трескав поглед към съпруга си и Джак усети, че тя си мисли същото, което и той. „Крозер ме следи от две години. Което означава много преди Чикаго.“

— Вие дори утежнихте живота и на моя служител.

Хенд де Март се ухили, после ръгна Дани с пистолета и момчето изпищя от болка. Джак понечи да се втурне напред, но зловещият предупредителен поглед го накара да застине на място.

— А си мръднал още веднъж, а съм му отнесъл главата.

Ръцете на Джак трепереха от потиснат гняв и страх.

— Аз мога да те разоблича, Крозер! Знам всичко за теб и за корумпираната ти корпорация. Оставил съм документи при моя адвокат. Ако ни нараниш по какъвто и да било начин, той е инструктиран да ги предаде на полицията.

Крозер не изглеждаше впечатлен.

— Вие сте свършен, д-р Хънт. Напълно опозорен в една професия, където репутацията е всичко. — Той се въртеше от една страна на друга в стола си. — При това положение кой би повярвал и на една ваша дума? Брътвежите ви вече са обект на присмех. Ако продължите все в този стил, скоро ще решат, че сте невменяем. — Той опря брадичка на върха на пръстите си. — Ако ви убия, в много отношения ще ви направя услуга.

Джак се мъчеше да измисли нещо различно, нещо, което би ги спасило, но Крозер натисна ножа по-дълбоко.

— Ако изчезнете, г-н Де Март знае как да убеди властите, че просто сте взели семейството и сте избягали опозорен. Той има начин да изфабрикува ваши имейли, в които вие сам го обявявате. Вече има запазени билети на името на всеки един от вас — от Чикаго през Ню Йорк до Ирландия. Даже разполагаме с паспортите ви.

Сърцето на Джак се сви, но той се опита да не го показва. Поражението и смъртта го гледаха втрещено право в очите.

Крозер се изправи и застана зад бюрото си.

— Вие нямате приятели в този град и нито един човек, който поне малко да го е грижа дали сте жив, или мъртъв. Кой, според вас, ще се разтревожи, ако изчезнете? Полицията? Колегите ви от работата? За тях вие сте един наркоман, а такива боклуци изчезват непрекъснато. Никой няма да се опечали особено от вашата смърт.

— Планирате го отдавна, нали? — Джак беше толкова ядосан, че му ставаше все по-трудно да се владее. — А аз мислех, че е заговор да ме отстраните от пътя си заради промоцията на това ваше лекарство.

Без да откъсва очи от Джак, Крозер се облегна назад.

— Много по-дълго, отколкото си мислите. Куршумите, които уцелиха професор Люинс, бяха предназначени за вас.

Джак задиша пресекливо, сякаш беше получил сърдечна криза. Бет запищя истерично и Де Март я зашлеви през лицето. Джак понечи да се втурне напред, но изведнъж видя дулото на пистолета, насочено право в главата му.

— Само още един повод и ще довърша работата си.

Крозер махна към кашоните на пода.

— Сами за себе си тези документи не означават нищо. Но в ръцете на интелигентен и проникателен медик-изследовател те стават изключително опасни за моята компания. Затова сте такава заплаха. И затова трябваше да се отървем от Дрънкър и разни други, за които може би не знаете. Както и от вас сега.

На монитора картината се беше сменила и в този момент на екрана се виждаше Хари Чан, застанал на подиум. С намален звук беше невъзможно да се разбере какво казва, но той размахваше ръце и явно викаше нещо към един ъгъл на залата. Едър план на лицето му показва изпотено чело и коси и сгърчени от тревога черти.

Крозер скочи на крака и грабна дистанционното. В следващия миг прозвуча напрегнатият и изтънял глас на Чан.

— Повтарям, че не съм запознат с подробностите, които вие изтъквате. — Откъм залата се разнесоха гневни викове.

Джак изстена мислено. „Само това не!“

Хенд де Март хвърли бърз поглед към екрана, като внимаваше да не се разсейва, и после обратно към Крозер.

— Отвори кутиите! — заповяда гневно Крозер. — Искам да се уверя, че е донесъл всичко. — Той крачеше нагоре-надолу зад бюрото си, а пръстите му потропваха нервно по полираната му повърхност. С едно око следеше монитора, а с другото кашоните.

Хенд де Март мина настрана, като през цялото време държеше Джак на мушка. Ритна една от картонените кутии, но тиксотото на Рита Калард държеше здраво и само подгизналите ъгли се сцепиха. Южноафриканецът започна да къса.

Възползвал се от моментното отвличане на внимание, Джак предпазливо пристъпи напред и скъси с няколко сантиметра разстоянието между себе си и Бет. Тя го гледаше с широко отворени очи, вкаменена от страх.

— Смей да мръднеш пак — изрече провлечено Де Март, насочил към Дани 38-калибровия си револвер, — и ще го пречукам.

Джак замръзна на място.

— А после — изръмжа южноафриканецът, раздирайки мокрия картон, — ще се погрижа жена ти повече да не види нито нощта, нито деня.

На телевизионния екран цареше пълна бъркотия. Много хора бяха загърбили подиума и бяха насочили погледи към едно място в огромната банкетна зала, някои даже се бяха качили на столовете си. Прозвучаха викове и притеснени отговори. Крозер се приближи към екрана.

— Какво става там?

Джак трябваше незабавно да отклони вниманието му от телевизора. Щом Крозер разбере, че тайните на фирмата му се излъчват на живо по целия свят, веднага щеше да нареди да застрелят и него, и семейството му.

— Прав сте, аз съм безполезен — изкрещя Джак. — Разорен съм, безработен и напълно компрометиран. По никакъв начин не бих могъл да навредя на вашата организация.

— Млъквай! — изкрещя Крозер. Той беше погълнат от хаоса, който се развихряше на телевизионния екран.

Джак изчисли, че се намира на десетина крачки от врага си.

— Пуснете ни да си вървим и повече никога няма да ни видите.

Успя крадешком да направи една крачка. Сърцето му биеше до пръсване, челото му бе оросено от пот. Оставаха му още девет. Улови ужасения поглед на Дани и с мигване го предупреди да стои тихо. И тогава вниманието му бе привлечено от стъклената врата и осветения балкон отвън.

Още раздран картон, но тиксото се оказа здраво и южноафриканецът напразно се мъчеше да го скъса.

— Какво става?

Крозер усили звука, като пристъпваше нервно от крак на крак, като затворен в килия луд. Апартаментът се изпълни с гневни викове.

Камерата се завъртя и се спря върху Хърб Уайнбърг. Той крещеше нещо и се опитваше да се добере до един микрофон, а униформени служители на „Земдън“ му бяха препречили пътя.

— Какъв е този? Кой е този човек?

Джак изигра последния си коз.

— Аз задържах един кашон. В него са най-важните документи. — Той се молеше за живота на семейството си. — Ако ни пуснеш, ще ти покажа откъде да си ги вземеш. И тогава компанията ти ще бъде в безопасност.

Но Крозер не го слушаше. Намираще се пред екрана и отчаяно натискаше копчето за увеличаване на образа.

Де Март изруга ядосано. Не успяваше да отвори кашона с една ръка, затова остави пистолета си, за да хване двата ръба.

Джак беше успял да направи незабелязано нови три крачки. Още шест го деляха от южноафриканеца с изпъкналата адамова ябълка. Сега знанията му по медицина станаха особено важни и той интуитивно си припомни лекциите по анатомия. „Тази издутина се намира точно над трахеята. Ще успея ли?“

— За бога, пуснете ни! — Джак изкрещя, за да бъде чут въпреки врявата, стиснал юмруци, за да не треперят, и още по-близо до целта.

Звук от раздиране на картон потвърди, че кашонът най-накрая се беше предал. Съдържанието му се изсипа напред.

— Мамка му... по дяволите! Но това е само боклук! Вътре няма нищо, само стари вестници!

Де Март рязко вдигна поглед към Крозер и в тази част от секундата двамата разбраха, че са били изиграни. Крозер изрева като звяр в клетка и се хвърли напред през масата. Джак очакваше подобна реакция — моментният смут щеше да му свърши великолепно работа. Когато Хенд де Март се наведе, мъчейки се да докопа револвера си, той вдигна крак и стовари тежката си обувка в издутината на гърлото му. Усети как меката тъкан поддаде и чу задавено хриптене. Притокът на въздух бе прекъснат. Изтреця изстрел. Сграбчвайки тридесет и осемкалибровото оръжие в сгърчената си ръка, Хенд де Март бе натиснал спусъка. Стъклото на панорамния прозорец се пръсна шумно и се посипа на ситни късчета по килима.

Бет и Дани изпищяха в ужас. Задърпаха се отчаяно в усилие да се освободят, но Дани успя само да събори стола си и сега лежеше на

земята с гърчещи се крайници и глава, която се блъскаше в килима.

На външната врата на апартамента се заблъска с юмруци.

За миг Герт Крозер се втренчи в Джак с изкривено от ярост лице. После стиснатият му юмрук разсече въздуха и се стовари отстрани в главата на Джак. За момент той бе зашеметен и се свлече на колене. Крозер се втурна към входната врата на апартамента, но Джак се пресегна навреме и го сграбчи за глезена. Възрастният мъж политна и се строполи на пода. Остана да лежи там неподвижен и почти бездиханен.

— Изведи ни оттук! — изхриптя Бет. Тя се клатушкаше напред-назад на своя стол, опитвайки се да разхлаби въжетата. Дани хълцаше неудържимо.

Джак прескочи махагоновото бюро и разрови с крак счупените парчета стъкло. Намери един назъбен и остър къс, достатъчно тесен, за да го хване в дланта си.

Хенд де Март се беше превил на две с щръкнал език и изцъклени очи. Беше сграбчил с две ръце премазаното си гърло и ноктите му се впиваха в плътта, докато отчаяно се опитваше да си поеме въздух. Всяко вдишване беше мъчително хъхрене. Тридесет и осем калибровият револвер лежеше там, където беше изпуснат.

Джак разкъса ръкава на пуловера си и уви края му около парчето стъкло. Първо се захвана да среже въжето, с което беше овързан Дани.

Блъскането по вратата звучеше като приглушени удари на барабан и Джак се огледа тревожно. Ключалката все още държеше. Изведнъж изтреця изстрел и дървото се разтроши. Последва втори и до секретната брава зейнаха две дупки.

Синьото найлоново въже се разкъса на нишки и истеричните викове на Дани само забавиха трескавите усилия на баща му. Безредието и врявата от телевизионния екран допринасяха за хаоса наоколо. Най-накрая момчето беше освободено и се затъркаля по килима, като свиваше и изпъваше ръце и крака с облекчение. После с ужас се втренчи в баща си, който се зае да реже отново. Бет се дърпаше и извиваше и това още повече затягаше въжето. После парчето стъкло се счупи на две.

Три нови куршума разтрошиха дървото около бравата. По външната страна на входната врата се сипеха мощни ритници и тя се разтърсваше при всеки удар. Изведнъж механизмът на асансьора се

задейства и плъзгащите се сребърни панели, застопорени с креслото, се задвижиха на тласъци, като всеки път все повече го изтикваха навън.

Хенд де Март бе успял да се надигне и отново стискаше в ръка 38-калибровия револвер. Мъчеше се да се прицели, а на устните му беше избила пяна. Неясни образи стигнаха до съзнанието му — някакъв мъж, приведен над стол, и едно момче, което подскачаше около него и крещеше.

С по-голямото от двете повторно счупени парчета стъкло Джак режеше и дърпаше въжето на Бет. Найлонът отново се раздели на нишки, като всяка от тях се режеше мъчително бавно. Там, където един нащърбен ръб се бе врязал в пръста му, от раната бликаше кръв.

Върху входната врата се изсипа залп от куршуми, последван от глухи удари, когато разтрошеното дърво бе атакувано и от другата страна. В следващия миг се разнесе трясък и рамката се отметна. Един черен юмрук нахлу вътре и пръстите пипнешком затърсиха вътрешното резе.

След едно последно усилие изцапаното с кръв въже около Бет се скъса и Джак я вдигна от стола. Залитайки, те се устремиха към своя син. В този момент вратите на асансьора се затвориха с трясък, изтиквайки креслото навън. Разнесе се бръмчене и кабината пое надолу.

Дани беше този, който видя как Де Март се прицелва. Грамадният мъж се беше вкопчил в бюрото с разкривено и посиняло от недостиг на кислород лице. Той опря лакът на твърдата повърхност и стисна револвера с две ръце. Все така хъхрейки, той затвори едно око и плъзна поглед по цевта.

Момчето изкрещя и Джак инстинктивно дръпна жена си зад себе си, за да я прикрие. Дани вече се беше свил на кълбо. В стаята отекнаха четири последователни изстрела.

Входната врата се отдели от пантите си точно когато асансьорът отново достигна етаж на луксозния апартамент. Секунди след това още двама от главорезите на „Земдън“ влетяха в стаята. Те намериха Хенд де Март пред махагоновата маса с безжизнени очи, втречени в празното пространство. Полуизправен, Герт Крозер се държеше за гърдите и стенеше от болка. От носа му течеше кръв. Панорамният прозорец беше разбит, всичко наоколо бе посипано с натрошено стъкло и трески. През зейналия отвор нахлуваше силен вятър,

издуваше завесите и разпиляваше книжа, а биещият в стаята дъжд се сипеше върху килима и мебелите. Два стола бяха прекатурени, а около тях се виеше разрязано на места синьо найлоново въже.

Върху стъклената врата откъм балкона ясно личаха отпечатыци от нечия окървавена длан.

През следващите три дни над Чикаго вилнееха несекващи бури със силни северни ветрове, които тласкаха вихрени облаци по небето на Средния Запад. Аварийни екипи трябваше да спасяват по въздуха едно семейство, чиято отдалечена ферма бе отрязана от пороищата, а добитъкът им се бе разбягал по близките хълмове.

До вторник, 12 октомври, бурните ветрове бяха стихнали. Сега улиците бяха по-скоро мокри, отколкото наводнени, с огромни локви по всяка неравност на асфалта, разплисквани от преминаващите коли, а калните пръски, които хвърчаха изпод колелата им гонеха пешеходците към противоположната част на тротоарите. Службите по почистването се бореха с отломките от бурята, разпилени от силните ветрове и пороя, и боклукът се трупаше на купчини по ъглите или продължаваше да се носи по улиците. Макар и слабо, слънцето се беше показало, придружено от носещи се от запад рехави сиви облаци. Температурите не се бяха повишили особено и Том Скилинг, главен метеоролог от телевизия WGN, предвиждаше максималните да достигнат някъде към четиринадесет градуса. Зимата приближаваше и скоро щеше да завали сняг.

По павилионите за вестници хората оставяха монети и грабваха сутрешния брой на „Трибюн“, „Сънтаймс“ или каквото беше останало. Докато бързаха за работа, хвърляха по един поглед на първа страница и преглеждаха заглавията. Много от тях спираха наред път или се свиваха в някой вход, за да изчетат пълния репортаж.

В една къща, собственост на по-големия и по-богат брат на Хърб Уайнбърг в северното предградие „Лейк Форест“ семейство Хънт също четяха материалите, събрали във фокус вниманието на международните средства за масова информация. Имотът се намиреше в залесен район в старата част на квартала и представляваше голяма постройка от червена тухла с високи тесни покриви и прозорци от оловно стъкло. В градината бродеха четири кучета и лаеха свирепо срещу всеки натрапник. Хърб бе уредил за клиентите си две стаи, но

накрая семейството се беше сгушило заедно на едно широко легло и всяка нощ спяха здраво прегърнати, сякаш утрото никога повече нямаше да настъпи.

Голяма част от предишните седемдесет и два часа бяха заети от събеседване със служители от щатската полиция и ФБР. Въпроси, въпроси, въпроси. Изявления, изявления, изявления. И после всичко отначало, заради появата на някой по-висш по ранг следовател.

Журналисти от телевизията, радиото и пресата бяха обсадили „Уайнбърг и сътрудници“ с надеждата да се доберат до сензационна информация. Размахваха се чекови книжки и се предлагаха големи суми за пълната версия на историята, представена от Джак Хънт. Репортери вече бяха плъзнали из Калифорния и Цюрих на лов за нови улики.

На брифинг в претърпкана до краен предел зала предишната вечер ФБР бе обявило Герт Крозер за международно издирване и арест. Но всичко това се бе оказало твърде много за Бет. Тя бе отведена в тайно убежище и бе поверена на грижите на гинеколог. Препоръката бе почивка, и то пълна. Хърб се беше намесил и бе отменил всякакви пресконференции, докато семейството не се съвземе.

Във вторник сутринта, четири дни след техния кошмар, Дани се беше сгушил в леглото между родителите си с очи, в които все още се четеше ужаса от преживяното. Бет вече се чувстваше по-добре, но все още беше отпаднала. Дори беше успяла да хапне малко на закуска и да поеме известно количество течности. Чертите на лицето ѝ се бяха посъживили, но психически бе жестоко травмирана. След изпитанието в ръцете на техните мъчители и последвалото бягство буквално на косъм от смъртта, тя беше много напрегната. Притискаше се до сина си и съпруга си и се опитваше да прогони виденията за онова, което можеше да се случи. Ами ако огромният южноафриканец не беше пропуснал целта при последните си изстрели? Ако нямаше врата към балкона или метални стълби, които стигаха до улицата? Какво щеше да се случи, ако не бяха избягали, преди другите бандити да нахлуят в стаята? Ето какво не ѝ даваше мира.

Легнал до нея, облегнат на три възглавници, Джак се беше втренчил в бинтованите си ръце. Цели два часа бяха необходими за шевове и превръзки в спешното отделение на Кук Каунти, за да съединят разрязаната и разкъсана плът около пръстите му.

„Ще се оправите — беше го успокоил хирургът. — Няма засегнати сухожилия и кръвоносни съдове. Раните ще заздравеят бързо.“

Джак се отпусна на леглото и тупна с юмрук едната възглавница, за да си оформи вдлъбнатина за главата.

— Давай отначало — каза той.

Бет вдигна вестника и започна отново да чете статията, озаглавена: „Сираци, използвани в тайни медицински експерименти“.

„Фармацевтични продукти «Земдън», една от най-големите химически корпорации на света, е извършвала тайни и незаконни медицински експерименти върху деца от сиропиталища в САЩ през петдесетте и началото на шейсетте години. Има документи, доказващи, че в тях са били включени 362 момичета и момчета от домове, намиращи се под патронажа на църквата в два щата — Калифорния и Колорадо.

Разполагаме със следните изключителни данни:

Осемдесет и четири от тях са умрели като пряк резултат от извършените тестове.

Лекарите, замесени в тези експерименти, са фалшифицирали актовете за смърт.

Медицинските сестри и църковните служители са били подкупени, за да мълчат.

Експериментите са били основани на аналогични изследвания, провеждани в нацистки концентрационни лагери.“

На другите страници имаше и още информация.

„През Втората световна война фармацевтични продукти «Земдън» са наемали лекари от лагери за военнопленници и са използвали информация, събрана по време на насилствени експерименти, за да изследват връзката между наследствеността и заболяванията. После

през четиридесетте години служители на компанията са осъществявали чести пътувания до САЩ в търсене на подходящи заведения за провеждане на собствени изследвания. Свързали са се с «Братя на Христос» — религиозен орден, на който са били поверени седем сиропиталища в Северна Америка. Две от тях са се намирили в отдалечени и бедни райони с постоянен недостиг на средства. Швейцарската компания е предоставяла солидни парични суми срещу осигуряване на пълен достъп до децата и техните лични досиета.

Първите експерименти са били осъществени през 1949. Триста шейсет и две момичета и момчета до десетгодишна възраст са били инжектирани с различни бактерии. Следвайки точно процедурите, извършвани в лагерите, провеждащите изследванията са търсели да установят как инфекциите засягат органите и кръвоносните съдове. Искали са, освен това, да разберат защо някои се разболяват по-тежко от други, защо има и смъртни случаи. Причината от генетично естество ли е, или е просто лош късмет? Защо един малък процент получават тежко увреждане на кръвоносните съдове, а други не? Генетика или нещастно стечение на обстоятелствата?

Поради потъпкването на всякакви етични принципи, оправдаващи подобни изследвания, огромни суми пари са сменяли притежателите си с цел обезпечаване на пълна секретност. Но резултатите са били катастрофални — със смъртни случаи и тежки болести, изискващи хоспитализация. При затварянето на сиропиталищата в началото на шейсетте години, много от оцелелите са били в плачевно здравословно състояние, но поради липса на данни за съдбата им впоследствие, дългосрочният резултат от тези ужасни експерименти остава неизвестен.“

— Чия беше идеята да размените кашоните? — попита Бет, след като изчете повторно цялата статия.

Те все още лежаха свити под завивките. Дани беше между тях, стиснал здраво ръката на майка си. От другата му страна баща му провеждаше поредната инспекция на тавана, докато се опитваше да си спомни и най-малките подробности. Толкова неща се бяха случили.

— На Хърб. След като разговарях с него от Пасифик Гроув, той се задейства. Нареди ми да направя резюме на секретната информация и да му я пратя у тях по факса. После ми предложи да подготвя два товара — фалшивите кашони да пътуват с мен, а другите да му ги изпратя по UPS. Помолих Рита Калард да ми напечата данните на раздрънкания си Ремингтън, а след моето заминаване тя се свързала с фирмата за доставка и изпратила четири страници по факса. Веднага щом получил пратката, Хърб отишъл в редакцията на „Трибюн“, после открил Нат Паркър и двамата уточнили как да провалят промоцията на „Циклинт“.

Жена му го погледна и поклати глава удивена. После потупа първата страница на вестника.

— Но какво общо има цялата тази работа с теб? Защо са те следили толкова отдавна?

Джак придърпа още една възглавница под главата си, за да му е по-удобно. Косите му бяха разчорлени, наболата му брада му сивееше.

— Години наред изследвам връзката между инфекциите и ранния стадий на сърдечните заболявания. Не съм го осъзнавал, но с всеки нов извод, до който съм достигал, съм се приближавал до материалите, притежавани от „Земдън“, послужили за основа на данните за „Циклинт“. Всъщност основен източник на тяхната информация са тези незаконни експерименти. И ако в даден момент достигнеш до фазата, в която бих могъл да обвиня корпорацията, оспорвайки данните, послужили за база на техния най-нов продукт, това неминуемо щеше да ни отведе до сиропиталищата. Карлота е успяла да ги разкрие.

Дани се сгуши в майка си и за първи път от дълго време насам започна да си смуче палеца.

Джак продължи:

— Но тя открива архивите и цялата оригинална документация. След като се сдобива с тези доказателства, в комбинация с данните от нашите изследвания, тя става твърде опасна. Само че правят тази грешка да я убият, преди да са разбрали къде ги е скрила.

Бет остави вестника и отпусна глава върху възглавниците. Чувстваше се изтощена и имаше нужда от повече почивка. Толкова неща не разбираше и до момента, но нямаше сили да настоява за отговори. Щеше да ги остави за някой от следващите дни. А сега трябваше да се погрижи за сина си и за нероденото си дете. И за брака си. Дани никога вече нямаше да бъде същият, както и тя. Те бяха завлечени към пропастта заедно и бяха оцелели. Но завинаги щяха да носят белезите от преживяното.

Тя се сгуши още по-навътре под завивките и протегна ръка. Дани положи глава на извивката на лакътя ѝ и тя го прегърна. Обърна се и видя, че Джак я гледа.

— Здравей, просто исках да ти кажа колко те обичам.

Бет въздъхна и се опита да му се усмихне в отговор.

— А аз бих искала да се науча да те обичам отново. — После затвори очи и пожела мракът да погълне сетивата ѝ. — Сега обаче искам просто да поспя.

Вперил поглед в нея, Джак видя как тялото и крайниците ѝ потръпнаха няколко пъти. Скоро след това се разнесе спокойно дишане и той усети, че затормозеното ѝ съзнание най-накрая бе намерило покой. Дани беше със затворени очи и полуотворена уста. „Все още са с мен — помисли си той. — Но докога? Бет вече ме предупреди, че няма да си отглежда децата в Съединените щати. Искам ли да остана тук без тях? Изобщо заслужава ли си да се обмисля подобно съществуване?“ Джак знаеше, че вярата му в системата и обществото беше смазана, чувството му за почтеност — загубено някъде в блатото на фалшифицираните лабораторни проби, колеги, готови да ти забият нож в гърба и сеещи смърт корпорации. Полицията сега беше плътно до тях. Но когато имаха нужда, те не им бяха помогнали, не бяха обърнали внимание на оплакванията им и се бяха държали с тях като с откачени. Джак се претърколи към своя край на леглото. „Онова копеле Крозер беше прав за едно нещо — аз нямам истински приятели. Целият ми съзнателен живот до момента е минавал над книгите и микроскопите. Едно е да си отдаден на нещо, а съвсем друго да го превърнеш в идея фикс.“ Сега си даде сметка с какъв човек е била принудена да живее съпругата му през всичките тези години. Възвишени принципи и амбиции — какво представляват те без човешко докосване, без живата действителност? Нищо.

Той погледна отново към Бет и Дани и се примъкна до тях. „Изхарчих им парите за бягство. Взех им и последния долар, движен от собствени егоистични мотиви.“ Той обгърна с ръце жена си и сина си и нежно ги задържа в прегръдката си.

„Сега ти избираш, Бет.“

ЕПИЛОГ

ФБР проследиха Герт Крозер от Чикаго до Торонто. Беше избягал от Съединените щати с частен реактивен самолет. Впоследствие се разбра, че е стигнал до Лондон с търговски полет и фалшив паспорт. Следата се изгуби в Англия. Международната заповед за арестуването му все още е в сила.

„Циклинт“ бе отбягван от всички даващи рецепти лекари по цял свят, с което стана най-скъпият, претърпял провал лекарствен продукт в историята на фармацевтиката. Месец и половина след катастрофалното поражение в Чикаго, фармацевтични продукти „Земдън“ обявиха официално своя фалит.

Стан Данкър се разграничи от мошеническата кампания, като бурно и категорично отстояваше своята невинност. Нае си един от най-добрите нюйоркски адвокати и заплаши, че ще подведе под съдебна отговорност всеки, който изказва безпочвени твърдения. Сега работи в управата на друга многонационална химическа компания.

Хари Чан и Мартин Шрийв си подадоха оставката, а скоро след тях от болница „Картър“ напусна и Стив Даунс. Административният директор заяви, че преждевременното му пенсиониране се дължи на здравословни причини и отрече всякакви обвинения за участие в заговора срещу Джак Хънт.

Кейлъб Роси така и не се появи. Последвало издирване от страна на ФБР доведе до предположението, че е бил убит, а тялото му — хвърлено в езерото.

„Уайнбърг и сътрудници“ атакуваха яростно болница „Картър“. Хърб не се сдоби с нови доказателства, но разполагаше с предостатъчно гняв и освен това искаше по-големи офиси в по-престижен район. Управителният съвет на болницата му даде солиден отпор, с цел да предотврати един твърде компрометиращ съдебен процес. След три седмици пазарлък всичко, което бе предложено на Джак, се изчерпваше с обезщетение в размер на едномесечната му заплата. Той го прие, като се утеши със солидните хонорари, които получи за своята история от средствата за масова информация.

Когато всичко приключи, Нат Паркър стана новият началник на кардиологичното отделение.

Джак Хънт напусна Чикаго на 28 ноември. Той, Бет и Дани отидоха със самолет до Амстердам и оттам до Сингапур, където изкараха тридневна почивка. Дванадесет часа по-късно пристигнаха в Сидни.

Сега Джак работи в предишната си болница — „Парамата Дженеръл“ в Норт Шор. В здравното заведение бе открит нов пост — директор по научноизследователската дейност и Джак стана неговият първи титуляр. Не печели толкова, колкото ако беше останал в Чикаго, но това не го притеснява. Безпокойството му понамаля, а поривът му за работа вече не е така необуздан.

Бет Хънт бе много травмирана от преживяното. Но тя не се предаде и след няколко тежки седмици на пренагласа бракът ѝ се стабилизира.

За Дани драматичните промени се оказаха доста трудни и той имаше нужда от консултации с психолог. Вече изплува от своя личен ад и отново започва да рита топка, макар и без предишния момчешки ентузиазъм.

Бет се успокои истински и окончателно загърби миналото, когато видя първите ултразвукови изображения на детето, което носеше в себе си. Беше момиченце. Един нов живот без всякаква емоционална

натовареност. За нея това беше като отгръщане на нова страница. Едно ново начало в един по-сигурен свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.